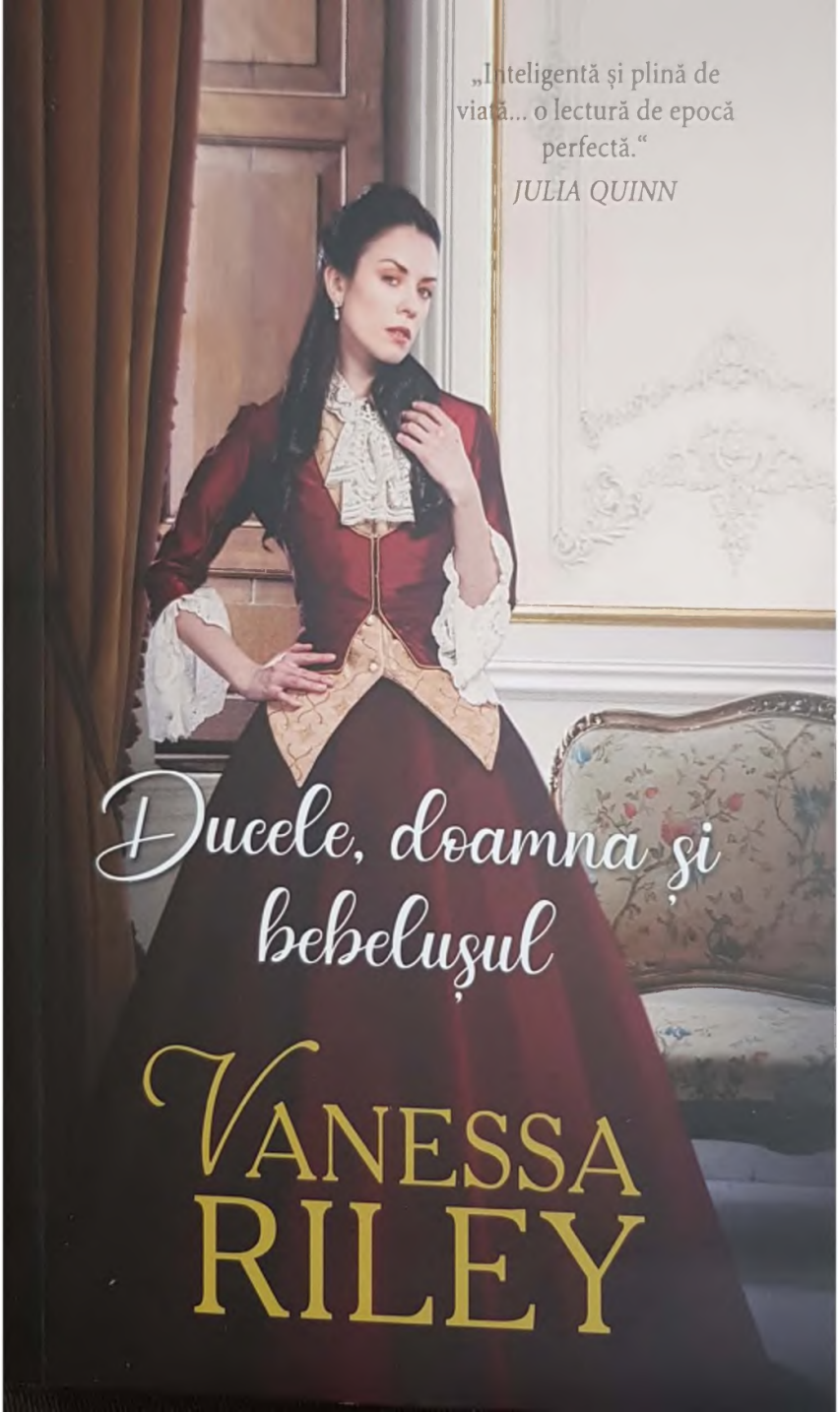
„Inteligentă și plină de viață... o lectură de epocă perfectă."
JULIA QUINN
Ducele, doamna și bebelușul
VANESSA RILEY

COLECȚIA Iubiri de poveste

SERIA „FEMEI ÎNDRĂZNEȚE, BĂRBAȚI SEDUCĂTORI"

Patience Jordan cea încăpățânată și curioasă este moștenitoarea unei averi impresionante din Caraibe. Atunci când a pus la îndoială presupusa sinucidere a soțului ei din Anglia, a pierdut totul: bebelușul nou-născut, averea și libertatea. Este aruncată în închisoare pe nedrept, până când este angajată ca bonă a propriului fiu. Tutorele acestuia, Busick Strathmore, duce de Repington, nu duce o viață liniștită, iar Patience descoperă că severitatea fostului militar ascunde un om onorabil și, mai ales, pasional...

Rănit în război, Busick este hotărât să rezolve problemele financiare ale răposatului său văr, de dragul micului Lionel. Dar ancheta lui este o joacă de copii față de situația în care este pus de curajoasa Patience cea plină de nuri. Cumva, ea reușește să-i încalce regulile și să dărâme zidurile care îl înconjoară. Între dușmani puternici și obstacole ce par de netrecut, cei doi formează o alianță fragilă, dar va fi oare aceasta de ajuns ca să le asigure un viitor pe care și-l doresc cu ardoare amândoi?

Vanessa Riley scrie ficțiune istorică plină de acțiune, romantism și umor, cu personaje puternice care provin din culturi și medii sociale diferite.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7409-8
9 786063 374098
Alma

VANESSA RILEY

Ducele, doamna și bebelușul

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

LITERA
București

Tuturor celor care au iubit, au pierdut și sunt destul de curajoși ca s-o ia de la capăt – sunteți binecuvântați și frumoși. Vă doresc să fiți fericiți.

Tuturor războinicilor răniți – vă mulțumesc pentru serviciul vostru, pentru curajul vostru și pentru inimile voastre pline de dragoste. Vă doresc să vă bucurați.

Capitolul 1

1 februarie 1814
Londra, Anglia

E un adevăr îndeobște cunoscut că, indiferent de situația socială, de frumusețea și de farmecul ei, o văduvă care dispune de o anumită avere devine, de regulă, ținta oricărui hoț. Însă eu fusesem înșelată și mi se luase totul, chiar și cel mai prețios dar al meu. Acum venise timpul să sfidez autoritatea, să lupt și să înving.

Fusese cât pe ce să fiu prinsă.

Cu răsuflarea întretăiată, m-am sprijinit de ușa închisă a camerei copiilor. Stomacul mi se făcuse ghem și țineam ochii strâns închiși, așteptând să împingă ușa cineva și să intre.

Să ajung atât de aproape, doar ca să fiu prinsă...

Inima îmi ticăia, numărând nebuniile pe care le făcusem de-a lungul vieții. De atâtea amintiri – balustrada unei scări pe care alunecam, sporovăiala prostească a două surori, șoapta unui străin la asfințit, două semnături neclare pe un contract de căsătorie, un răvaș de dragoste bine scris... care se sfârșise cu o sinucidere – sufletul îmi era gata să explodeze.

Pe sub ușă intră un val de râsete, apoi se auzi un zgomot de pași grăbiți, care se îndepărtau. Poate că era o cameristă care intra într-un dormitor de pe coridorul de jos. Am înghițit nodul care mi se pusese în gât. Amărăciunea strânsă acolo îmi coborî, încet, în stomac. Mă ardea.

Asta era casa mea. Servitorii lucraseră cândva pentru mine. Acum ajunsesem să intru pe furiș în Hamlin Hall.

Clătinând din cap, mi-am impus să nu mă mai gândesc la eșecuri, ci să mă concentrez asupra misiunii mele, asupra unicului meu scop, asupra lui Lionel al meu. Cu picioarele alunecându-mi în cizmele împrumutate, m-am strecurat în vârful degetelor spre leagănul lui și m-am uitat la bebelușul meu.

Ochii lui mari și căprui m-au văzut.

Mânuțele subțiri s-au ridicat, dar n-a scos nici un sunet, n-a gângurit și n-a plâns. M-am liniștit singură, gândindu-mă că băiatul meu cel deștept tăcea fiindcă nu voia să atragă mai multe necazuri asupra mea, și nu fiindcă învățase să se liniștească singur pentru că fusese neglijat.

Din păcate, inima mea știa adevărul, acela că Lionel era prizonier.

Iar totul se întâmpla din vina mea.

Răsuflând furișat, m-am străduit să zâmbesc. Eram recunoscătoare să văd chipul băiețelului meu.

– Voinicelule! Ți-e foame?

Mi-am descheiat pieptarul cămășii de nanchin împrumutate, iar apoi mi-am desfăcut bandajul cu care mă înfășurasem peste sâni. O făcusem ca să am pieptul plat, bărbătesc.

Ridicându-l pe Lionel în brațe, i-am dat să sugă.

– Hamlin Hall e diferit în seara asta, domnișorule Jordan. Oare este opera ta?

Voinicelul meu sugea cu mare lăcomie. Mă gândisem și înainte că răbda de foame, iar acum îngrijorarea mi se adeverise.

Am simțit că mi se frângea sufletul.

– Îmi pare rău.

Nu fusesem isteață, iar acum Lionel al meu suferea.

Bebelușul scoase un sunet gâlgâit, de parcă ar fi înghițit o lingură de terci apos. Ideea asta hazlie mi-a liniștit temerile... pentru moment.

– În seara asta poți să mănânci pe săturate.

Ne aștepta o mare schimbare. O simțeam. Știam că așa avea să fie.

– Mama ta e din nou spioană. Cu o seară în urmă, a fost cât pe ce să fiu descoperită în timp ce încercam să sustrag documentele. Silită să mă furișez înapoi în catacombe, am fugit cât mă țineau picioarele prin ușa secretă, înapoi pe scări. Bătrânul majordom era prea beat...

Ceva greu era târât afară, pe coridor.

Covorul cel nou? Dacă era așa, aveau să-l distrugă.

Se auziră șoapte, repede înăbușite.

Nu cumva spuseseră că se stricase sau că se sfâșiase?

Covorul era adus din Indiile Orientale.

Mâinile îmi luară foc. Iar apoi, obrajii.

Frumoasele tapiserii țesute din mătase ruginie și aurie, cu care împodobisem casa asta veche de două sute de ani ca să o aduc din nou la viață, aveau să fie sfâșiate și aruncate la gunoi... ca și mine.

Cineva răcni o înjurătură, apoi se auzi deslușit cum un servitor se plânse de sosirea iminentă a unui oaspete. Rep? Reynolds? Remington?

Să fi fost un polițist de la Londra?

Un magistrat de pe Bow Street?

Sau administratorul de la azilul de nebuni?

Oricare dintre aceștia putea să vină după mine.

M-am cutremurat de la tălpile cizmelor până la gulerul cămășii grosolane.

Mă târâseră pe mine, stăpâna de la Hamlin Hall, departe de acest loc și de Lionel. Rochia mea de doliu din bombazină[1] neagră, odinioară atât de decentă și de rafinată, fusese mototolită și pătată în timp ce mă ridicaseră și mă târâseră cu sila departe de casă.

Servitorii și Markham, unchiul răposatului meu soț, spuseseră că arătam ca o nebună, o țăcănită cu ochii galbeni. Îmi amintesc cum plângeam ca o smintită, dar speranța din inima mea îmi șoptea: „Supune-te și totul o să fie bine!"

Doar minciuni. Trucuri. Totul fusese făcut ca să mă zdrobească.

De data asta n-aveam de gând să plec, nu fără să lupt.

Eram în război – un război al mamelor, îndeosebi al acelora născute în străinătate. Aveam cuțitul tatălui meu la brâu. Era frumos, făurit din aur și din topaz alb, și aveam de gând să-l scot și să-l flutur spre atacatorii mei. Să urlu amenințări și să-mi iau o față fioroasă, de nebună.

Dar oare chiar puteam să rănesc sau să omor pe cineva?

Tatăl meu, Regele Zahărului, ar fi trebuit să pună să i se toarne o pușcă din aur. O armă pe care să pot s-o folosesc cu mai puțin efort, de la o distanță sigură, nu atât de aproape, nu la câțiva centimetri de ochii unui bărbat.

Pentru că ochii, ca, de pildă, cei ai lui Lionel al meu, mă dezarmau. Ei îmi purtau inima zdrobită spre un loc al aventurilor, spre un loc bun, cu oameni cumsecade, care mă iubeau pentru mine însămi.

[1] Țesătură dintr-un amestec de mătase și lână, folosită în trecut mai ales la confecționarea îmbrăcămintii de doliu

Trosc.

Ceva căzu și se sparse. Zgomotul venea de la mică depărtare.

O vază?

O sculptură urâtă, dintre cele pe care le găsisem în această casă a misterelor?

– Duceți toate lucrurile jos, fără să mai spargeți și altceva. El poate să vină în orice clipă. Repington o să...

Zgomotele și vorbele se apropiau.

– Termină odată, Lionel. Mănâncă mai repede, i-am șoptit, cu buzele lipite de buclele lui diafane, iar apoi am încercat să mă încurajez cu vorbe copilărești: Băiete, o să trăiesc ascunsă, așa cum am făcut toată săptămâna. A mai trecut o zi, și sunt și mai aproape de documentele care o să mă ajute să fac rost de banii pentru călătoria noastră cu corabia. O să fim în siguranță, fiule. O să fim în siguranță curând.

O umbră trecu peste pragul ușii.

Vorbăria mea goală se opri dintr-odată. Panica mă cuprinse precum valurile care creșteau odată cu fluxul de seară. Nu exista altă ieșire din încăpere. Aveau să mă descopere.

– Repington e întruchiparea legii și ordinii. O să se ocupe el de *problemă*.

Vocea aceea, cu un accent scoțian aspru, era a majordomului celui bețiv, unul dintre numeroșii servitori care lucraseră la Hamlin în acești ultimi patru ani. Oare se juca, pur și simplu, cu mine? Oare mă recunoscuse ieri, iar astăzi îmi întindea o capcană?

Nerușinatul avea nevoie de o bătaie zdravănă cu o nuia bună din insule, de preferință cu o creangă groasă de palmier.

Mi-am coborât privirea la băiețelul care sugea la sânul meu.

– O să câștigăm. O să fim împreună.

Bebelușul căscă.

– Mă bucur că asta te mișcă.

Lionel căscă gura și râgâi. Ochii i se închiseră.

– Ai terminat-o cu mine, nu? Leit tatăl tău.

Dacă ar fi trăit și s-ar fi întors, cerându-mi fierbinte iertare, oare am fi putut s-o luăm de la capăt?

L-am lăsat pe Lionel în leagăn, apoi am început să-mi refac travestiul. Trebuia să arăt ca un bărbat ca să pot să ies din Hamlin.

– O să redobândesc custodia, iar contesa aceea drăguță, conducătoarea Așezământului Speranță pentru Văduve, mă ajută.

Băiețelul meu dormea liniștit, cu degetul mare în gură.

Poate că mă credea, dar de la nașterea lui nu se bucurase de prea multă libertate. Și la fel fusese și pentru mine în acești patru ani petrecuți în Anglia.

Soția nesociabilă a lui Colin.

Soția străină a lui Colin.

Floarea exotică a lui Colin, care nu putuse să suporte privirile scrutătoare ale *lumii bune*.

Bebelușul meu țipă. Strigătul acela scurt răsună ca o trompetă dezacordată.

M-am uitat la pervazul de afară al geamului. Dacă ieșeam pe acolo, puteam să trec neobservată, dar asta ar fi fost o nebunie chiar și pentru o fată pricepută la cățărat. Dacă mă prăbușeam, cititorii ziarului Morning Post aveau să se delecteze cu articolul „Văduvă nebună, îmbrăcată bărbătește, sare pe o fereastră de la etajul trei."

– Vă rog, domnule, trebuie să văd ce face bebelușul. Poate că trebuie curățat puțin.

O voce de femeie, care pronunța silabele limpede și răspicat.

Ușa se întredeschise.

O fată înaltă ca mine nu încăpea într-un dulap. M-am întors la fereastră, am deschis-o mai tare, mi-am făcut vânt de pe vechiul balansoar și m-am cățărat pe pervaz.

– Doamnă Kelly, corcitura aia mică mai poate să aștepte. Dar tu ai nevoie de un bărbat puternic care să te apere de fantoma de la Hamlin Hall. Vino și pregătește-mă pe mine de culcare.

Profundul discurs fu rostit de o voce îngâmfată și amuzată – Markham. Glasul acela, plin de o bucurie răutăcioasă, răsuna mereu în coșmarurile mele. El chicoti din nou. Sângele îmi îngheță în vine, iar durerea fu mai rea decât mușcătura înghețată a zăpezii, prima pe care o vedeam în viața mea de fată venită din insule.

Trebuia să mă ascund de mânia lui. Cu cizmele bălăbănindu-mi-se, m-am silit să mă liniștesc și m-am tras în dreapta. Colțurile ascuțite ale pietrelor cioplite îmi sfâșiau pantalonii, dar am reușit. M-am întins și am împins fereastra plumbuită, închizând-o puțin.

Ușa camerei copiilor scârțâi, iar balamalele gemură de parcă ar fi fost deschisă larg. Probabil că Markham i se alăturase dădacei.

Am așteptat lipită de zid, înțepenită și mută, și am sperat să nu-i văd fața. M-am gândit să mă rog lui Agassou, zeul protector al Demerarei, dar nu știam dacă avea putere pe pământul englezesc... sau pe colțurile de piatră pe care stăteam.

Mâna unei femei, învăluită în dantele, apucă zăvorul ferestrei.

– O clipă, domnule Markham. Aerul nopții nu e sănătos pentru bebeluș.

Pulsul meu o luă la goană. Dacă doamna Kelly scotea capul, eram descoperită.

Însă femeia rămase acolo fără să se miște, strângând rama ferestrei cu degetele ei fine.

– Doamnă Kelly, zise Markham. La ce te uiți? Nu mai ninge.

Inima îmi bătea tare precum toba unui toboșar ambulant, unul care lovește în instrumentul lui ca să atâțe mulțimea sau ca să stârnească o răzmeriță.

– Nu. Nu-i nimic, domnule. Nu văd nimic.

Fereastra se închise cu zgomot.

Ușa scârțâi.

În afară de inima mea care bubuia, totul era cufundat în tăcere.

Mi-am descleștat de pe pervaz degetele înțepenite de groază și mi-am dus mâna la pieptul care îmi tresălta.

Nu fusesem prinsă.

Markham n-avea să-și bată joc de mine din nou.

Nu alunecasem și nu căzusem... încă.

Răsuflând iute, mi-am legănat picioarele de parcă aș fi fost așezată pe chei, privind corăbiile care intrau în Demerara. Pentru o clipă, mi se păru că respiram aerul proaspăt al mării. Visul meu de acum era să mă întorc acasă, cu Lionel. Iar acolo aveam să fim fericiți și în siguranță, fără să ne mai furișăm și să ne mai ascundem, fără să mai trăim cârmuiți de reguli care n-aveau nici un sens.

Îmbărbătată și ușurată, am râs. Îndeplinisem misiunea din seara aceea. Îl hrănisem pe Lionel și mai aveam timp să mă întorc la Lady Shrewsbury înainte ca aceasta să descopere lipsa văduvei ei rătăcitoare. Am împins fereastra cu mâna, dar canatul nu s-a mișcat.

Era încuiată.

Nu! Nu! Nu.

Nu?

Eram la etajul al treilea. Ce să fac?

Să sparg geamul și să fiu prinsă? Mă aștepta Bedlamul.

Să stau acolo și să fiu prinsă la lumina zorilor? Tot Bedlamul.

Să sar și să fiu găsită moartă? Ideea asta *merita* Bedlamul.

Să aștept ca stafia din visul meu sau una de la Hamlin Hall să vină și să mă poarte pe aripile ei până jos? Da, din nou Bedlamul.

Să stau acolo era cu neputință. Trebuia fie să primesc ajutor, fie să mă predau în mâinile lui Markham.

Mi s-a strâns stomacul doar la gândul că aș fi putut să ajung din nou la mila lui. Dacă ar fi trăit mama, l-ar fi blestemat pe Markham, pentru ca ghinionul să fie al lui și numai al lui.

Dar fleacurile vrăjitorești din Indiile de Vest erau la fel de proaste ca și poveștile despre fantome ale englezilor, și nici una dintre ele nu putea să explice de ce Markham câștiga mereu – avea casa mea, fiul meu, demnitatea mea.

Am lovit pervazul cu palma. Degetele m-au durut, iar hotărârea mi s-a clătinat. Mai bine să trăiesc și să mai lupt o zi.

– Lionel, mama ta nu e nebună. Măcar am încercat.

Mi-am pregătit cuțitul ca să sparg sticla, dar o strălucire mi-a atras atenția.

M-am uitat cu coada ochiului spre pădurea care se întindea dincolo de porțile de piatră ale Hamlinului și am văzut din nou lumina. Am lăsat jos cuțitul și mi-am dus amândouă mâinile la ochi, ca să văd mai bine.

Tiparul s-a repetat, lumină și întuneric, lumină și întuneric.

Un semnal?

Era nemișcat, precum lumina unei corăbii mari care și-ar fi croit drum printr-un golf învăluit în ceață. Oare era Jemina St. Maur, care îmi transmitea o avertizare? Prietena mea stăruise să mă însoțească și să rămână de pază în seara asta. O femeie curajoasă.

Dacă îmi asumam riscul, îmi puneam prietena în pericol.

Nu puteam să mă predau și s-o salvez și pe Jemina. Markham n-avea să-mi dea voie s-o ajut.

Asudând prin cămașă, mi-am descheiat livreaua în care eram deghizată. Cotul mi se atinse de niște frunze; era bătrâna iederă englezească, cu vrejuri lungi, pe care o admirasem în ziua în care

Colin mă adusese la Hamlin. M-am întins și am tras de un vrej. Era solid și răsucit ca un copac. Ca un cocotier.

Oare avea să susțină o doamnă care fusese cândva o fată băiețoasă și netemătoare? Era acum ori niciodată. Mi-am strecurat cizma în rostul de mortar ce despărțea două dintre plăcile de piatră de calcar care decorau fațada.

La „trei", aveam să mă prind de ramura cea mai groasă.

Unu.

Doi.

Doi și jumătate.

Doi și trei sferturi.

Trei. M-am prins de vrejul acela de parcă ar fi fost mijlocul tatălui meu. Iedera s-a legănat, dar s-a întors la mine precum o coardă de arc.

M-am aburcat și am început să cobor, pas cu pas.

Parfumul ierbos al frunzelor s-a amestecat cu sudoarea mea. Mirosul mi-a amintit de vară – acele veri în care mă strecuram pe fereastra dormitorului ca să mă ascund de nesfârșitele probe pentru rochii noi, ca să ocolesc pețitorii care veneau să le fure pe fiicele Regelui Zahărului.

Astfel făceam rost de două ore de libertate, în care nu mai auzeam dojenile mamei, nici tusea ei, nici momentul îngrozitor în care tusea se oprea.

Mână după mână, picior după picior, am coborât până când am atins pământul cu o cizmă, apoi cu cealaltă. M-am cuprins cu brațele, încercând să mă asigur că inima îmi era încă în piept.

Dar nu mai era.

Rămăsese în leagănul jerpelit de la etajul al treilea.

Gardul viu de păducel, care îmi atingea șoldurile, presăra mici petale albe pe pantalonii mei. Florile reflectau lumina lunii, făcându-mi costumul bărbătesc să pară croit din dantelă. Probabil că mama mă privea, râzând, din cer.

M-am scuturat de flori, am traversat peluza și m-am îndreptat către poartă, spre Jemina.

Se auzi un scârțâit, urmat de un zgomot ca de tunet.

M-am oprit locului.

Apoi a început să se audă o bubuitură ritmică. Părea să intre drept în mine, lovindu-mi șira spinării. Am întins mâna după cuțit, dar nu-l mai aveam la brâu.

Îl lăsasem pe pervaz.

„Fată încăpățânată și nerăbdătoare!" Mustrarea mamei îmi răsună în minte.

Pământul de sub cizmele mele se cutremură.

Un călăreț gonea ca vântul, iar în urma lui veneau una, două, trei trăsuri. Intrară pe porțile de piatră ale Hamlinului.

Bărbații galopau spre mine cu puștile scoase, flinte din acelea cu paturile lungi, folosite la război.

Primul cal a trecut stârnind o ploaie de pietre care m-a lovit peste fluierele picioarelor, iar trăsura din spatele lui s-a îndreptat spre mine. Felinarele uriașe din laturile ei m-au orbit, țintuindu-mă pe loc ca pe o insectă vrăjită de lumină.

Nu puteam să mă mișc, nici măcar nu puteam să-mi clintesc privirea. Supraviețuisem Bedlamului și pervazului înalt – doar ca să fiu călcată în picioare de cai.

Dar n-aveam de gând să mă predau, nu eu, nu de data asta.

M-am îndreptat de spate și i-am înfruntat pe călăreți cu capul sus.

Capitolul 2

HOTĂRÂREA UNEI MAME

Izul acru al spumelor cailor și mirosul de rășină arsă mă făcură să strâmb din nas. Trăsura se apropia, venea spre mine, dar eu nu m-am tras înapoi. Mă ascunsesem prea multă vreme.

Sângele tatălui meu, care îmi pulsa în vene, nu m-a lăsat să leșin. Nesfârșitele lui discursuri despre o insurecție menită să-i alunge pe invadatorii americani și despre Samuel Adams, omul politic, rămăseseră în inima mea. Înțelesesem și fusesem pătrunsă de necazurile lui, de felul încăpățânat și sfidător în care își întreprindea căutarea vieții și a libertății.

De fiecare dată când îmi ridicam fiul în brațe și îi simțeam pielea lipită de a mea, deveneam revoluționară. Pentru el, pentru viața lui, pentru libertatea lui, am înaintat.

Vizitiul m-a înjurat, dar a mânat caii spre dreapta.

Eram salvată, dar numeroasele puști pe care le văzusem îmi spuneau că bătălia nu era câștigată. Încleștându-mi mâinile în mănuși, mi-am amintit că eram deghizată și am făcut semn trăsurilor spre trepte, purtându-mă ca un lacheu și făcând ceea ce făceau acești servitori ori de câte ori se întorcea soțul meu din oraș. Am continuat să arăt direcția fluturându-mi brațele.

Soldații alergau în jurul meu, năvălind spre intrare. Câțiva alergară spre intrarea secretă în catacombe. Invadatorii aceștia cunoșteau Hamlinul, chiar prea bine. Eu avusesem nevoie de mai mult de doi ani ca să-i aflu secretele.

Sudoarea îmi curgea pe frunte. Peruca mea pudrată trebuia să rămână la locul ei. Dacă voiam să ies liberă pe porțile Hamlinului, pudra umedă – din cea pe care o foloseau actorii de teatru – trebuia să-mi rămână pe față.

– Tu! Deschide portiera, îmi porunci un rândaș, arătând spre trăsura cea mare, aceea care fusese cât pe ce să mă calce.

Mi-am înclinat capul în semn de încuviințare și am pășit țeapăn, ca să par mai grosolană. Mi-am pregătit expresia, gândindu-mă la *râgâieli* și la alte lucruri de felul ăsta, aspre ca pânza de sac. N-aveam cum să scap dacă nu treceam testul. Mi-am luat inima în dinți și am deschis portiera trăsurii.

Din trăsură sări un bărbat înalt, slab și mohorât.

– Cred că am ajuns. Oare am câștigat deja, duce?

Celălalt individ dinăuntru se luptă să ajungă la portieră, de parcă n-ar fi putut să se smulgă de pe bancheta îmbrăcată în catifea. Ridică din umeri și bâjbâi după un ceas strălucitor de aur.

– Unsprezece fix. O oră excelentă ca să zguduim castelul, spuse el chicotind. Și, da, câștigăm. Tu! Ce stai și casti gura? Ajută-mă să cobor.

Numele meu nu era „Tu", sau cel puțin nu fusese ultima dată când îl scrisesem. Mi-am dus mâna la piept.

– Eu?

Bărbatul cel masiv se zbătu ca să ajungă mai aproape de portieră și dădu la iveală un picior înfășurat într-un bandaj uriaș.

– Da, tu.

– Da, domnule.

Ardeam de dorința să-mi cercetez peruca albă, de teamă să nu fi scăpat din ea vreo șuviță de păr întunecat la culoare, și, de asemenea, livreaua, ca să văd dacă nu mi se udase la piept. Sânii îmi erau din nou plini de lapte, iar nervii îmi țiuiau precum jucăria de argint pe care ar fi trebuit s-o aibă Lionel în leagăn, cea pe care o vânduse Markham.

– Ești cam slăbănog, dar destul de înalt pentru asta.

– Pentru ce?

– Ca să mă ajuți să-mi țin echilibrul. O să fii cârja mea. Haide, să-i dăm drumul!

Mai întâi mi se spunea „tu", iar acum trebuia să fiu „cârjă"? M-am strâmbat și m-am străduit din răsputeri să nu privesc cu gura căscată mișcările lente cu care înainta omul acela, încercând să nu mă gândesc la surioara mea, care se târa așa pe când începuse să învețe să meargă. Încercam în zadar să nu las dorul de familia mea să-mi umezească ochii.

Bărbatul cel slab se întoarse.

– O să pun să ți se aducă pe dată o cârjă așa cum trebuie. Ia-o încet. În casă nu e Napoleon, acolo nu sunt decât Markham și un bebeluș.

– Și toți trepădușii lui corupți, Gantry. Știm că și-a adus întăriri.

Celălalt bărbat clătină din cap și se întoarse spre mine.

– Trepădușule, nu-l lăsa pe duce să cadă în cap. Asta n-o să ajute la nimic.

Eu, *trepăduș*? Niciodată pentru Markham!

– Nu-l las, domnule.

Mi-am vârât mâna în trăsură ca o fată, ca o fetiță speriată care se temea de un păianjen păros, unul ce ar fi putut să i se târască pe mână. Ducii nu înțepau și nu țeseau pânze lipicioase, nu?

Ducele în cauză îmi prinse brațul lipsit de vlagă și se târî spre ieșire.

– Individul are simțul umorului, Gantry, și mădulare lipsite de vlagă.

Râsul ducelui era plin și viguros. Nu părea chiar răutăcios, ci mai degrabă chicotea ca un școlar. Apoi expresia lui deveni sobră.

– Soldații mei au înconjurat Hamlinul. Markham nu poate să scape. Nu de data asta, nu luându-l pe pupilul meu.

– Da, Repington, răspunse Gantry ridicând din umeri și îndreptându-se spre cea de-a doua trăsură.

Repington? Avea același nume de familie ca răposatul bunic al lui Colin? Cum de se numea așa? Părea prea solid ca să fie o fantomă.

Asta era persoana despre care spuneau servitorii că urma să vină și să pună lucrurile la punct?

Nu știam care era noua conspirație, dar nobilul ăsta care mă ținea de braț venise după Markham.

Însă cine era, oare, pupilul lui? Lionel?

– Nu-mi place să aștept, spuse ducele. Haide, fără caraghioslâcuri. Crezi că poți să mă ajuți să-mi țin echilibrul? După cum te zgâiești la mine, probabil că deja ți-ai dat seama că sunt invalid. Trebuie să ajung înăuntru imediat.

Speranța îmi inundă venele, umplându-mi întreaga ființă, luminându-mi inima precum un lampion aprins. Mi-am vârât umărul sub brațul lui.

– Aveți aici un trepăduș necorupt, Excelența Voastră. Pot să vă ajut până când vi se aduce o cârjă adevărată.

Râsul ducelui răsună și mai puternic, ca un vin de Porto dulce, bine maturat. Apoi el se sprijini cu toată greutatea pe mine.

Aoleu!

Tot sufletul și tot aerul încălzit îmi ieșiră pe loc din plămâni, dar nu m-am încovoiat. Nu puteam. Ducele venise ca să-l oprească pe Markham.

Am făcut un pas împreună, iar el s-a împiedicat.

– De obicei nu-mi place să fiu ajutat, dar urăsc să mai aștept.

Eram de acord cu el.

Nici mie nu-mi plăcea să aștept. Atacul aproape fără șovăială era unul dintre marile mele talente. În timp ce mă încordam sub greutatea lui, m-am temut că, de data asta, slăbiciunea urma să-mi fie fatală.

M-am împleticit odată cu ducele, fiecare încercând să-l ducă pe celălalt spre măreața intrare a Hamlinului.

– Ai mult curaj, trepăduș ule, dar încearcă să pășești odată cu mine. O să fie mai ușor.

M-am supus, dar nu era deloc *mai ușor*. Era doar mai puțin greu.

Am consimțit, însă, fără să crâcnesc, așa cum făcusem cu Colin, și m-am aplecat mai aproape. Brațul vânjos al ducelui mi-a strivit fața de pieptul lui. Pudra albă s-a împrăștiat pe jiletca lui neagră ca abanosul.

Apoi l-am auzit numărând. Ritmul suna tare, ca un răpăit de conga. M-am legănat odată cu el. A devenit muzica noastră. Nu mai trebuia să mă lupt ca să-i arăt drumul cel mai scurt, așa că am început să pășesc odată cu el, câte un pas pentru doi pași ai lui.

Răsplata mea a fost mirosul lui. În pelerină îi stăruia un iz îmbătător și familiar. Nu era ca săpunul meu dulce și uleios; era ceva cu miere, piperat, cu un iz de cuișoare.

– Sunt greu, tinere, iar tu ești slăbănog. Cred că stăpânul tău, ei bine, fostul stăpân, nu te plătește nici cât să ajungi să-ți umpli stomacul.

– Presupun că dumneavoastră mâncați îndeajuns, Excelența Voastră. Sunteți un om cu greutate.

– Presupun că da, chicoti ducele, dar sunetul părea forțat, de parcă ar fi vrut să acopere icnetele de durere care îi scăpau atunci când se împiedica de pietrele ascunse în zăpada ce se topea.

I-am simțit încordarea așa cum îi simțisem râsul. Îl durea mai tare decât lăsa să se vadă.

L-am susținut mai bine cu brațul. Mă transformase într-o cârjă, și aveam de gând să-i fiu o cârjă de nădejde. Venise după Markham. De aici trebuia să iasă ceva bun.

Dar, pentru că eram atât de aproape de duce, i-am simțit mușchii puternici ai stomacului și tăria coapselor. Omul era invalid, dar nu lipsit de vlagă sau leneș.

Mirosul lui mă izbi din nou, mai adânc, mai pătrunzător. Știam ce era, un amestec de tutun fin și de rom.

Am adulmecat încă o dată. De bună seamă că rom, din cel scump. N-ar fi fost frumos să mă agăț de el, adulmecându-i haina ca să-mi dau seama dacă era rom din Demerara, dar aroma asta însemna pentru mine parfumul cel mai apropiat de casă pe care îl simțisem în ultimii patru ani.

– Poate că nu ești chiar atât de slăbănog, fiule. Se pare că reușești să mă ții pe picioare.

Gâfâind amândoi, ne-am oprit în fața celor paisprezece trepte perfect cioplite ce urcau spre Hamlin Hall. Lumina lunii, îmbinată cu cea a torțelor, scălda porticul de piatră masiv care se arcuia deasupra porților. Hamlinul era maiestuos și izolat, un singuratic încântător pierdut în regiunea aceea rurală.

– Cineva a aprins candelabrul cel mare. Foarte bine, spuse ducele.

Candelabrul era cea mai mare și mai strălucitoare piesă de fier forjat pe care o văzusem vreodată. În august 1810, pe când trecusem pragul casei ca proaspătă mireasă, mă oprisem sub candelabru și îmi privisem soțul plecând la Londra, în noaptea în care mă abandonase acolo.

Spusese că o făcea pentru protecția mea, pentru confortul meu și al lui, pentru o sută de alte motive, dar, în cele din urmă, a trebuit să rămân pur și simplu la Hamlin și să-i accept venirile și plecările.

– Ce casă!

Ducele răsufla greoi, vocea îi părea nostalgică, iar în timpul ăsta eu de-abia reușeam să-mi umplu plămânii cu aer.

Căsnicia mea cu Colin fusese una plină de neînțelegeri, o învălmășeală de scrisori presărate cu scuze spuse fără tragere de inimă, o saltea făcută pentru doi, dar pe care dormea aproape întotdeauna numai unul.

Iar apoi Markham îmi spusese că soțul meu, Colin, era mort.

Totul, înainte ca eu să împlinesc douăzeci și patru de ani.

– Ne-am recăpătat suflarea, fiule. Acum să mergem mai departe.

Ducele mă trăgea, dar eu nu puteam să mă mișc.

– Cum, domnule? Cum mergem mai departe? Piedicile... treptele sunt prea abrupte.

– Fiule, trebuie doar să pui un picior în fața celuilalt. Așa fac eu, chiar dacă am nevoie de o cârjă.

Dar cârja mea unde era?

N-aveam nici una, nimic care să mă despovăreze de vinovăție. Sinuciderea lui Colin era din vina mea. Ultimul meu bilet îl împinsese în Tamisa, la fel de sigur ca gândurile lui sumbre.

– Tinere, ești obosit. Vezi, greutatea mea e prea mare. Adună-ți puterile.

– Poftim? l-am întrebat eu, nefiind deloc sigură că aș fi avut așa ceva și privindu-l cruciș din cauza sforțării pe care o făceam. Poftim, Excelența Voastră?

– Ține-mă mai bine. Nu vreau să cad, nu în noaptea în care o să-l prind pe nemernicul ăla. Markham o să fie dat afară imediat și o să plece cât mai departe de pupilul meu.

Asta era cârja de care aveam nevoie, faptul că ducele îl scăpa pe Lionel de ticălosul acela.

Poate că ar fi trebuit să-i spun cine eram, o văduvă îmbrăcată în bărbat și... și să fiu și eu aruncată din Hamlin.

Am gemut și m-am forțat să fac un pas, apoi altul.

Ducele, bărbatul ăsta de doi metri și patru centimetri sau chiar mai mult, se aburcă pe prima treaptă. Oare se oprise din cauza mea? Îl încetineam?

Mi-am îngroșat vocea.

– Să continuăm. Nu cred că o să vă trântesc la pământ, domnule. Nu încă.

– Pentru o cârjă, ai un simț dezvoltat al umorului, spuse ducele, scoțându-și ceasul din buzunar. N-au trecut decât cinci minute. Încă ne încadrăm în timp.

Gantry apăru în fața noastră ținând în mână un băț, pe care ni-l prezentă ca pe o sabie.

– Poftim, Repington. E mai bun decât trepădușul ca să te ajute să-ți păstrezi echilibrul.

Ducele îi dădu voie să i-l strecoare sub brațul pe care i-l țineam. Apoi se sprijini pe el, mă lăsă pe mine și se forță să pășească pe următoarea treaptă.

– Perimetrul e înconjurat?

– Da. Acum oamenii tăi cercetează împrejurimile parcului.

Împrejurimile parcului? Jemina? Sudoarea care îmi curgea pe frunte avea să-mi șteargă în curând ultimele rămășițe de pudră. Dacă eram descoperită, Jemina avea să fie târâtă pe poartă afară.

– Repington, spuse Gantry, vrei să merg să văd ce se petrece înăuntru?

Ducele dădu din cap în semn că da.

– Bună idee. Du-te. La ora unsprezece și unsprezece minute, eu o să fiu în salon, spuse el deschizându-și din nou ceasul de aur. Adică peste șase, nu, peste cinci minute.

Gantry șopti ceva printre dinți, iar apoi o porni pe scări.

Toate ferestrele erau luminate. Hamlin Hall era cercetat în amănunțime sau atacat. Dar ce se întâmpla cu Lionel al meu?

Ducele se întoarse spre mine. Ochii lui de un albastru-deschis scânteiară, reflectând lumina torțelor, și mă privi de parcă ar fi putut să vadă fiecare gând scandalos ce îmi trecea prin minte.

– Care e numele tău, soldat?

Am tușit.

– Al meu?

Lady Shrewsbury îmi spusese că, atunci când aveam îndoieli, trebuia să rămân cât se putea de aproape de adevăr. Puteam să folosesc numele mamei.

– LaCroy, domnule.

Ducele trase aer pe nas și se strâmbă.

– Simt miros de lapte sau de săpun. Ai fost cu o vacă, LaCroy? Ai muls-o?

Întrebarea lui părea o încrucișare între un ordin și o glumă.

Dar cum să răspund fără să-mi trădez sexul?

Nervii încordați și teama că un soldat avea să-mi târască prietena pe porți îmi stârniseră rău de tot laptele... Curgea ca grâul dintr-un sac găurit.

Apoi am văzut că pudra mea albă pătase subsuoara ducelui.

Ținându-mi brațele strâns lipite de trup, m-am mutat de pe un picior pe celălalt.

– Ei bine... vedeți... a fost... Da, domnule.

Atunci când ai îndoieli, trebuie să fii de acord cu tot ce ți se spune, mai puțin în situația în care cineva te-ar sili să declari că ai văzut o stafie. Asta era cea de-a doua regulă referitoare la deghizări a contesei, iar eu o îmbunătățisem spunând că trebuie să fii de acord cu tot ce ți se spune, mai puțin cu ceva care ar face să fii închis la Bedlam.

– LaCroy, a fost o glumă, nu trebuie să-mi răspunzi. Dar dacă tot veni vorba, o să am nevoie de alt personal de serviciu, inclusiv de o doică pentru alăptarea copilului. Din rapoartele primite, se pare că bătrânul Markham n-a angajat nici una, iar eu am auzit că un bebeluș trebuie să fie alăptat la sân, dacă vrei să ajungă un bărbat zdravăn.

Se gândea să angajeze o doică pentru Lionel. Un oftat îmi scăpă printre buze. Băiețelul meu avea să fie în siguranță, cel puțin în acea noapte.

Ducele mai urcă o treaptă și pufni:

– Mulțumesc, LaCroy, dar ești concediat. Tot personalul lui Markham o să fie concediat.

– Am eșuat atât de curând în îndatoririle mele de servitor?

– Ești capabil, dar ai lucrat pentru Markham. Dacă o iau de la capăt, nu vreau să întâmpin greutăți sau necazuri pricinuite de loialitate în rândul personalului.

Făcu alt pas căznit.

– Dar pot să fac o excepție pentru tine, dacă îmi juri loialitate acum.

– Nu jur. Mama m-a învățat să nu fac așa ceva.

Asta era singura lecție a mamei care se prinsese de noi, asta și faptul că nu trebuia să ne mișcăm atunci când primeam peste picioare o lovitură cu o nuia zdravănă de palmier.

– Prefer să fiu concediat și să mă prezint din nou mâine, am adăugat eu.

Ducele se mișcă din nou. De data asta, în clipa în care se atinse de următoarea treaptă, scăpă o înjurătură colorată.

– Ei bine, dacă te întorci de dimineață, ești angajat. Spune-le și altora. Numai oamenii disciplinați și loiali o să muncească la

Hamlin Hall. LaCroy, o să-mi amintesc de numele ăsta. Și de umorul tău. Acum îți îngădui să pleci. N-o să fii hărțuit de oamenii mei.

Clătinându-se rău, ducele se împletici înainte, urcând spre portic pas cu pas.

O mică parte din mine ar fi vrut să rămână și să se asigure că ducele nu cădea cu capul înainte pe trepte. Iar o altă fărâmă voia să-l vadă pe Markham făcându-se mic de spaimă pentru toate suferințele pe care le pricinuise.

Dar trăisem ca să văd următorul moment. Și era destul.

Cu toate schimbările de personal, ăsta putea să fie un bun prilej. Poate că, cine știe, contesa avea să-mi îngăduie să mă angajez ca îngrijitoare a lui Lionel, până când puteam să-mi redobândesc fiul.

Nu era drept să ajung servitoare, dar era mai bine decât să mă strecor noaptea pe furiș. M-am întors și am aruncat o privire spre etajul al treilea și spre camera copiilor, clipă în care am dat peste un soldat.

– Stai!

Bărbatul îndreptă o armă spre fruntea mea, învăluindu-mă într-un miros de praf de pușcă. Duhoarea îmi făcu greață. Îmi stârnea amintiri. Indivizii ăștia nu era oameni obișnuiți. Era războinici sub comanda lui Repington.

Veni și un altul și îmi făcu semn să merg mai departe.

– Uită-te acolo, ducele îți face semn. Lacheul ăsta are învoire să plece.

Întorcându-mă pe jumătate, l-am văzut pe duce, care era tot pe scări. Reuși să-mi facă un fel de salut cu brațul. Îmi asigurase trecerea. Poate că englezul ăsta avea o oarecare onoare. Speram ca el să-mi protejeze fiul, măcar în decursul nopții.

– Dă-i drumul, îmi spuse soldatul, iar apoi li se alătură celor care descărcau trăsurile.

Alte arme. Și toate erau acum aduse la Hamlin, acolo unde se afla și copilul meu.

Cu pumnii strânși, cu fruntea plecată, am pornit din nou spre porți, spre Jemina, sperând că rămăsese ascunsă. Aveam nevoie de ajutorul ei în ziua următoare, atunci când urma să mă întorc și să lupt pentru fiul meu.

Capitolul 3

OCUPAREA CÂMPULUI DE LUPTĂ

Busick Strathmore, duce de Repington, urcă în pas de marș primul șir de trepte ale măreței scări de piatră care ducea spre Hamlin Hall. Ei bine, „în pas de marș" era o exagerare. Urcușul lui viteaz consta dintr-o serie de salturi pe care le făcea cu ajutorul unui băț murdar.

Totuși, era viteaz, pentru că nu căzuse și nu ceruse ajutor.

Porni din nou, pas cu pas, îndreptându-se spre capăt fără să șovăie sau să dea vreun alt semn de slăbiciune. Sau cel puțin așa crezu până când îl văzu cu coada ochiului pe prietenul și confidentul lui, precautul Lord Gantry.

Cu un rictus încordat, vicontele îl aștepta lângă uși, trei trepte mai sus.

– Sigur n-ai nevoie de sprijin? Cu toții avem nevoie să fim ajutați, chiar și un mare comandant.

– Nu vreau să mă grăbesc, asta e tot. Nu ești de acord cu prudența mea?

– Dacă ideea ta de complot urzit cu prudență înseamnă cincisprezece soldați porniți într-un raid smintit și furios împotriva unui conac de țară plin de haimanale bețive, atunci n-aș vrea deloc să aflu care e purtarea ta necugetată.

Obosit și înfuriat de faptul că cineva punea sub semnul întrebării manevrele unui strateg pe care Wellington îl socotise demn de încredere, Busick bătu din cârjă și urcă, anevoios, următoarea treaptă.

– Orice ai spune, sunt un bun strateg.

Prietenul lui ridică din umeri.

– Ești, dar nu văd cum ai putea să nu ieși învingător din asta.

Busick n-avea de gând să mai piardă nimic, niciodată. Ținându-și răsuflarea, se aburcă pe ultima blestemată de treaptă.

– Gantry, zise el cu un mârâit, pupilul meu e în siguranță? N-am încredere în Markham. O să fure băiatul.

– Zbirul e înconjurat. Predarea e iminentă.

Gantry se uită mai atent la duce și vru să știe:

– Te ții pe picioare?

– Da, n-o să mă împiedic. Nu vreau să capăt cucuie sau noduri pe țeastă, oricât de tare ar fi ea.

– E foarte tare, îi răspunse Gantry cu o umbră de zâmbet, apucând mânerul ușii și oprindu-se. Nu ți s-a tăiat răsuflarea?

Bineînțeles că i se tăiase, dar lui Busick nu-i plăcea deloc să-și recunoască slăbiciunile.

– Oprește-te, cloșcă ce ești! Păstrează ceva pentru tânărul soldat dinăuntru, spuse el fluturându-și mâna în față, dar având grijă să nu-și piardă echilibrul și să arate, astfel, că vicontele avusese dreptate. Vezi, știam că o să fii perfect pentru misiunea asta. Ne întâlnim curând în salon, la și douăzeci. O ușoară modificare, fiindcă prudența mă încetinește.

– Altă planificare? Și totul, pentru un bebeluș. Doar un bebeluș.

Gantry clătină din cap și intră în casă.

Nu era „doar" un bebeluș.

Era tot ce rămăsese de la vărul lui Busick, Colin Jordan, omul care îi fusese ca un frate înainte ca bogăția, femeile și războiul să intervină între ei. Fusese vina lui Busick că ramura familiei din care făcea parte moștenise titlul ducal? Sau că el și Colin se îndrăgostiseră de aceeași femeie frumoasă?

Ei bine, partea asta era, probabil, vina lui Busick. Înainte ca războiul să-l facă mai sobru, nu refuza nici un chip drăguț. Poziția și moștenirea lui îi asigurau multe oferte.

Vărului său nu-i căzuse deloc bine atunci când aflase că Busick se vindecase iute de falsa lui dragoste. Neînțelegerea pricinuită de ultima moștenitoare pe care o curtaseră amândoi se soldase cu o tăcere de zece ani. Apoi, dând de necaz, Colin nu avusese cui să se adreseze în afară de Markham.

Dacă Busick nu s-ar fi ocupat pe atunci de rănile lui, ar fi sărit în ajutorul vărului său, și-ar fi cerut din nou iertare și nu l-ar fi lăsat să cedeze în fața disperării. Prea mulți dintre camarazii lui veterani se luptaseră cu aceeași ispită fatală.

Tulburat de astfel de gânduri, Busick se lăsă de pe un picior pe celălalt și se întoarse ca să privească domeniul. Torțele luminau vastitatea Hamlinului, în timp ce oamenii lui își ocupau pozițiile de-a lungul zidurilor perimetrului.

Tânărul lacheu stătea la poarta care dădea spre parc. Busick se lovi sub bărbie, ultimul semnal trimis gărzilor ca să îngăduie trecerea sigură a lui LaCroy.

Mișcarea aceasta a brațului stârni mirosul bine cunoscut. Un parfum de lapte și de săpun, puțin dulce, rămăsese impregnat în mâneca pelerinei lui.

Era de neuitat.

Parfumul mamelor și al bebelușilor. Subordonatul lui, un tânăr locotenent studios, își adusese soția și copilul nou-născut pe frontul din Peninsula Iberică.

O greșeală care costase scump.

Însă probabil că LaCroy avea o nevastă, o femeie care își alăpta copilul.

– Bravo ție!

Busick intră în Hamlin, mai mohorât decât s-ar fi cuvenit să fie un războinic învingător, iar apoi se opri sub candelabrul masiv, de fier forjat. Brațele sculptate cu măiestrie într-un stil bogat, cu dantelărie filigranată, se întindeau, amenințătoare, deasupra lui, precum o caracatiță prinsă într-o rețea de cristal.

Ridicat cu ajutorul frânghiilor și al scripeților, candelabrul strălucea mai tare decât soarele, iluminând pereții de un bleu spălăcit ai vestibulului.

Albastru?

Nu alb, pur și simplu? Hmm...

Se strădui să-și alunge din minte gândurile sumbre.

– Omul care a coborât candelabrul și l-a aprins o să primească o guinee în plus!

Nici unul dintre oamenii lui nu răspunse, iar promisiunea nu puse capăt mormăielilor servitorilor pe care soldații lui îi luaseră de-a dreptul din așternuturi. Oamenii aceia – cu scufii de noapte, fețe nebărbierite și spinări cocârjate – aveau să se alinieze, să-și primească ultima plată și să fie lăsați să plece.

Nu exista nici o problemă de loialitate. Nici una.

Busick trecu dincolo de ei, iar pașii îi încetiniră atunci când ajunse la ungherul de lângă scări în care se aflau statuile. Trecuseră zece ani de când nu mai văzuse cei trei enormi războinici de marmură, soldați romani clasici, îmbrăcați în armuri și înarmați cu sulițe ascuțite.

O înjurătură în care apăru și titlul său îl făcu pe Busick să se uite la șirul de servitori concediați.

– M-a strigat cineva?

Un individ corpolent se îndepărtă, cu o smucitură, de soldați. Spre deosebire de ceilalți, era îmbrăcat cu o livrea argintie și purta o perucă pudrată, precum avea și LaCroy.

– Da, Excelența Voastră. Eu am fost.

Busick le făcu semn soldaților să-l lase pe țâfnos să înainteze.

– Tu cine mai ești?

– Charmers, Excelența Voastră. Am lucrat pentru bunicul dumneavoastră. Acum sunt majordom.

Omul nu era deloc fermecător precum îl arăta numele, ci prost îmbrăcat și cu hainele mototolite.

– Nu-mi amintesc de tine, îi spuse ducele.

– Am fost ajutor de grădinar la bunicul dumneavoastră.

– Ei bine, dacă e să mă iau după peluza neîngrijită, bănuiesc că ai fost ocupat în casă?

– A nins mult, iar Colin Jordan mi-a poruncit să lucrez înăuntru. Mă bucur că sunteți aici. A fost prea multă nesupunere. Sper că ați venit să puneți lucrurile în ordine.

Dacă îl cunoștea pe bunicul lui Busick, răposatul duce de Repington, însemna că omul știa și despre scandalurile din familia Strathmore. Prin urmare, ce fel de ordine căuta?

Pacea înstăpânită de către un tată invalid?

Mâna fermă a bunicului?

Nebuniile mamei?

– Excelența Voastră? îndrăzni grădinarul devenit majordom, apropiindu-se, atingându-i haina lui Busick și scuturând pudra albă. Am auzit că ați fost rănit grav la Badajoz sau San Sebastian.

Nu mai rănit sau mai distrus decât oamenii lui care supraviețuiseră. Soldații lui arătau strălucitor în hainele stacojii ale regimentelor lor. Dacă nu te uitai cu băgare de seamă, nu vedeai brațele

sau degetele lipsă, ascunse de hainele pe care valetul lui le umpluse cu cârpe.

– La Badajoz. Ești concediat.

– Dar... dar... Excelența Voastră!

– Ești concediat. Du-te înapoi în șir, sau rămâi fără ultima plată. Markham o să fie dat afară în curând. Poți să-l urmezi. Poate că o să fie nevoie de tine în casa lui.

Busick străbătu vestibulul cu pași apăsați și intră, furtunos, în salon. Se opri o clipă în prag, dând cu ochii de mai multe schimbări. Un pian cu o patină măslinie, exotică, era așezat în colțul în care se aflase cândva o armură. O sofa nouă și un bufet întregeau decorul.

Mobile noi și tapet galben pe pereți?

Dacă n-ar fi știut cât de mult ura Hamlinul mama lui, Lady Bodonel, ducele s-ar fi gândit că ea era acolo, pregătind conacul pentru una dintre legendarele ei petreceri. Ideea asta îi aduse în gură un gust de fiere, stârnindu-i sentimente pe care prefera să le uite.

Busick intră în încăpere, iar părerea i se schimbă. Decorul era mult prea elegant și liniștit pentru mama lui. Tapetul de mătase, de un auriu pal, imprimat cu flori palide de crin, scaunele bleumarin și sofaua din același set erau calde, nu ostentative.

Salonul avea să fie o bază excelentă pentru cartierul lui general. Aici avea să născocească tactici de război, să-și instruiască pupilul și poate chiar să plănuiască o reîntoarcere triumfală pe câmpul de luptă.

Războiul Peninsular era încă în plină desfășurare.

Napoleon nu se predase.

Era nevoie și de strategi, nu doar de soldați de infanterie.

Cu răsuflarea tăiată, cu brațul amorțit de atâta încordare, Busick se îndreptă spre biroul bunicului și se lăsă să cadă pe scaun ca un bolovan. Își trecu palma peste perna de un vișiniu cald a scaunului retapițat, iar apoi își scoase ceasul de buzunar. Unsprezece și douăzeci și trei. Întârziase, depășind cu trei minute ora pe care singur o hotărâse.

Enervat pe sine însuși, se lăsă cu capul pe spătarul fotoliului. Încă învăța să-și cruțe puterile și să se miște astfel încât să nu obosească atât de ușor. Strategii obosiți nu erau de nici un folos.

Ușa se trânti.

Vicontele intră ca o vijelie în încăpere, strângând din pumni.

Precum pelerina unui magician, capa cafeniu-închis a lui Gantry pluti în aer înainte să zboare pe sofa. Acea îmbinare de culori părea una dintre acuarelele mamei lui Busick: pământul cafeniu și marea albastră, lipsind doar goliciunea – marinari aproape dezbrăcați sau sirene.

– Nu-mi vine să cred, duce.

Busick ar fi trebuit să se ridice ca să-și întâmpine prietenul, ofițer ca și el, însă spatele nu-i îngăduia să se miște repede, nu dacă nu voia să rămână neputincios, bolind la pat.

– Ce-i? A scăpat Markham? I s-a întâmplat ceva pupilului meu?

Prietenul lui își desfăcu centironul, iar sabia îi căzu, cu zgomot, pe dușumea.

– Nu, netrebnicul n-a scăpat, iar bebelușul pare să fie bine. E puțin cam slăbuț pentru vârsta de trei luni.

– Slăbuț? Știam eu că nu pot să am încredere în Markham. Dar, dacă băiatul trăiește, de ce arăți de parcă ai fi văzut o fantomă?

Rânjetul de pe chipul lui Gantry ar fi putut să înghețe de spaimă orice apariție fantomatică ce ar fi umblat, chipurile, prin încăperile vechi de două sute de ani ale Hamlinului.

– Am pus un soldat de pază la camera copiilor. Nici un rău n-o să i se întâmple lui Lionel Jordan, dar unchiul tău, Markham... Ei bine, l-am găsit încercând s-o seducă pe guvernantă. Femeia se încuiase în dulap, cuprinsă de o criză de isterie. El se îmbracă acum. O să coboare amândoi în curând.

Nici o femeie nu era în siguranță în preajma lui Markham, mai ales servitoarele. Un bărbat onorabil nu se culca niciodată cu femeile din serviciul lui. Servitoarele aveau nevoie de siguranță, iar plata lor trebuia să fie câștigată prin îndeplinirea scrupuloasă a îndatoririlor, nu prin satisfacerea capriciilor stăpânului sau prin favorurile amoroase acordate acestuia.

Busick trânti cu pumnul în birou.

– Libidinosul de Markham n-a fost niciodată bun de nimic. Femeia e nevătămată?

– Da. Nu priveliștea lui Markham în pielea goală a speriat-o. Văduva e supărată și bălmăjește ceva despre stafia soțului ei, nu despre încercarea de viol a acelui nenorocit.

– Deci nu tu i-ai întrerupt?

Gantry clătină din cap în semn că nu.

El, oricum, avea un talent anume de a întrerupe cuplurile cuprinse de beția cărnii. Iar a doua sa soție îl făcuse să sufere foarte mult cu flirturile și cu zvonurile despre infidelitățile ei.

Vicontele se îndreptă spre bufet și-și turnă un pahar de coniac.

– Unchiul tău nu e vinovat de necinstirea guvernantei, de data asta.

Busick își trecu degetul mare peste zgârietura cea mai adâncă de pe placa biroului.

– Markham nu e unchiul meu. A fost unchiul lui Colin Jordan, din partea tatălui.

– Da, bietul tău tată și mama vărului tău au fost frați.

– Adevărat. Eu n-am nici o legătură cu Markham. Rolul lui de „unchi" a fost să se vâre pe sub pielea nepotului, de vreme ce Jordan și-a pierdut de timpuriu tatăl, ca și mine, dar omul nu e bun de nimic și n-a fost niciodată. Întovărășirea cu el naște numai planuri legate de bani sau de plăceri.

– Banii și plăcerile nu sunt vicii. Buzunarele tale sunt sparte, iar înainte de război aveai și tu parte de ceva aventuri plăcute.

Zâmbind, Busick se lăsă pe spătarul scaunului și-și aduse aminte de *aventurile* lui.

– O, câte nu-și permite omul în timp de pace! Omul care poate să se slujească de amândouă picioarele. Da, plăcerile își au rolul lor în viață. O să vedem cât de plin o să fie carnețelul meu de bal după ce readuc ordinea la Hamlin și mă refac pe deplin.

– Te tot refaci de mai bine de un an, nu?

De fapt, trecuseră aproape doi.

– Da.

– Îți sunt devotat, duce. Ai spus că ai fost rănit în bătălia de la Badajoz. Mă așteptam să nu fii prea sigur pe piciorul rănit, dar tu de abia poți să mergi. Cât de gravă a fost fractura?

Fusese mai mult decât un os fracturat. Mult mai mult.

– Nu-mi place să mă plâng, iar vorbele nu schimbă nimic. Acum, că am coborât din trăsură, o să mă descurc mai bine. Nu mai suntem atât de tineri pe cât ne închipuim.

– Domnule duce, ar trebui să-ți odihnești piciorul acela înainte să rămâi cu un șchiopătat pe viață.

– Un alt motiv ca să stau departe de oraș. Acum, că am găsit copilul, Hamlinul e locul perfect ca să mă vindec pe deplin. Aici nimeni nu se așteaptă să-mi îndeplinesc obligațiile sociale.

Și nici n-avea să primească vizitele mamei lui și pe cele ale actualului ei prieten intim.

– O să continui să trăiești ca un pustnic?

– Da, mai ales că prietenii mei fac ca viața de om căsătorit să pară atât de atrăgătoare.

Gantry se trase de nodul lavalierei. Apoi își desfăcu panglica stacojie care îi ținea părul, eliberând un snop de bucle castanii care aveau mare nevoie de foarfece.

– Are și momente bune, dacă există încredere.

Gantry oftă, iar Busick își imagină flăcările care ieșeau din nările ca de balaur ale vicontelui.

– Tu și pupilul tău o să trăiți aici, la țară?

– Bineînțeles, iar reședința familiei tale nu e prea departe.

– Dar acolo e tata. Aș prefera să stau aici sau să mă întorc la sora mea, la Bath, și să-mi iau fetele. Simțeam nevoia să mă îndepărtez. Întâmplarea de acum a fost pentru mine o distragere bine-venită.

Gantry apucă vătraiul de fier forjat.

– E greu să fii tată atunci când viața ta personală abia se târăște. Repington, pari foarte pregătit să devii tată de pe o zi pe alta.

– Da, răspunse Busick. Am plănuit misiunea și am făcut strategii pentru toate împrejurările. M-am sfătuit cu toate femeile care mi-au umplut cândva carnețelul de bal, femei cărora le-am dat voie să se mărite cu alții.

Sprâncenele prietenului său coborâseră atât de mult, încât oricare mișcare în jos, din pricina indignării, le-ar fi făcut să cadă de-a dreptul în șemineu și să ardă acolo.

– Ce ai făcut, duce?

– Multe dintre fostele mele cuceriri îmi sunt acum prietene, mai mult sau mai puțin. Printre ele se numără contese, ducese și doamne respectabile stabilite pe cont propriu în lumea bună și care acum au o grămadă de copii. O asemenea înțelepciune nu se cumpără.

Gantry se luă cu mâinile de cap și închise ochii.

– Vrei să spui că fiecare dintre porumbițele astea ți-a dat un sfat? Domnule duce, ești un bărbat norocos. Unul mai puțin norocos ar fi fost tăvălit în catran și pene.

– Am primit cele mai calde salutări, ripostă Busick ridicând degetul arătător. Și o singură amenințare cu moartea. Jupiter mă favorizează.

– Ești grozav de norocos.

– M-am pregătit pentru afacerea asta cu creșterea copilului așa cum m-am pregătit pentru toate misiunile mele, adunând cât se poate de multe informații. Prietenele mi-au fost de mare ajutor. Chiar și amenințarea cu moartea mi-a dat putința de a face un exercițiu bine-venit, dacă saltul de la o fereastră ar fi un lucru căruia să pot să-i supraviețuiesc.

– După cum am spus, ești grozav de norocos, spuse Gantry întorcându-se și sprijinindu-se de polița șemineului. Oare vărul tău a avut la fel de mult noroc cu alegerile lui?

– Nu știu. După moartea timpurie a taților noștri, eu am crescut sub influența bunicului. Colin l-a avut pe unchiul lui Markham. Dacă am fi uitat de neînțelegerile noastre, iar Jordan ar fi intrat în armată, la fel ca mine, l-aș și protejat. Aș fi...

I se puse un nod în gât.

Își aminti cum închisese pleoapele locotenentului său mort și se cutremură. Apoi se sili să înghită nodul care îl sugruma.

– Aș fi încercat să-mi protejez vărul. Dar ce-i făcut e bun făcut.

– Ăsta e alt lucru cu care suntem de acord. Nimeni nu poate să schimbe trecutul.

Vocea lui Gantry era încărcată de o tristețe nestăpânită, care ar fi putut să țâșnească oricând la suprafață, lucru neobișnuit la el.

– După ce gărzile o să-i conducă pe Markham și pe tovarășa lui la parter, o să-l presăm ca să aflăm unde e doamna Jordan, văduva vărului meu.

– Markham te poartă de șase săptămâni prin toată Anglia, în căutarea ei și a copilului, iar el a avut bebelușul aici tot timpul.

– Mă întreb ce a făcut cu femeia.

– Ce spui, duce?

– Nici o mamă nu și-ar părăsi copilul, dacă nu e scrântită – și niciodată în mâinile unui om ca Markham.

Gantry își frecă bărbia. Avea o barbă nerasă de două zile, dar ultimele știri pe care le primiseră de la Hamlin Hall îi siliseră să călătorească fără răgaz – merseseră toată noaptea, cu opriri scurte,

doar pentru schimbarea cailor – dacă voiau să ajungă la timp și să-l prindă pe Markham.

Busick nu putea decât să-și imagineze cât de rău arăta el însuși. Însă în ziua următoare avea să se ferchezuiască – ras, cu o lavalieră apretată și cu o cămașă călcată.

– Domnule duce, crezi că Markham i-a făcut rău?

Busick ridică din umeri.

– Îl cred în stare să scape de oricine folosindu-și propriile metode, dar femeile pleacă și de bunăvoie. Și asta e cu putință.

Cu spatele la duce, Gantry începu să bată cu vătraiul în cărbuni de parcă ar fi lovit într-un dușman nevăzut.

Mireasma cenușii de nuc american se ridică în aer, purificându-l așa cum ar fi făcut-o buchet de flori. Împrospătă. Iar Busick avea nevoie de împrospătare. Trecutul era prea crud, prea greu de uitat, precum mirosul laptelui mamei.

– Domnule duce, ai plănuit invadarea Hamlinului ca pe o bătălie. N-ai fi atacat locul cu gărzi înarmate dacă n-ai fi bănuit că aici se petreceau lucruri necurate.

Era un război, de la primele indicii false despre mama și bebelușul care plecaseră, chipurile, în Scoția, iar apoi la Bath. Fusese o bătălie în care trebuise să-l întreacă în istețime pe Markham.

Însă Busick nu se afla pe câmpul de luptă.

Era în Anglia, tot în convalescență, iar acum se pregătea să-l crească pe fiul vărului său.

– E bine că Markham a păstrat băiatul în viață. Mă bucur că am preluat controlul.

– Ei bine, ai făcut-o. Și trebuie să recunosc că locul ăsta, Hamlin Hall, e o casă comodă, cu un interior elegant.

Și redecorat.

Busick se întinse, cufundându-se mai tare în perna nouă a scaunului.

– Da. Aproape că ai putea să-i spui „acasă".

– Domnule duce, știu că-ți place să câștigi, dar am fi putut să ne folosim de tribunal, nu de niște foști infanteriști ai tăi.

– Ei aveau nevoie de o misiune, iar povestea cu tribunalul durează prea mult. Acum așteptăm ca justiția să pună în aplicare testamentul lui Jordan, iar Markham ar fi putut să neglijeze copilul.

Ar fi putut să-i facă rău, ca să nu mă lase să câștig controlul asupra situației, și ar fi putut chiar să-l vândă. Îl cunosc pe Markham. Nu-i pasă decât de el însuși.

– Iar ție, Excelență, îți place să câștigi. Dar ai nevoie și de alte pasiuni.

– Ei bine, acum am un pupil de care să mă îngrijesc.

– Ce titlu o să câștigi dacă ai grijă de copil? „Cel mai bun tată burlac din lume?" se întrebă Gantry, scoțându-și lavaliera și aruncând-o peste pelerină. N-ai nimic de câștigat din creșterea copiilor, în schimb ai totul de pierdut.

Busick încercă să-și schimbe poziția pe scaun, dar îl durea prea tare spatele, iar asta ar fi schimbat diatriba moralizatoare a vicontelui într-o diatribă de cloșcă.

– N-o să pierd cu asta. Fac ceea ce e corect.

Gantry se sprijini din nou de polița șemineului.

– Ești un om bun.

– Iar tu ai făcut o treabă excelentă. Du-te și grăbește-l pe Markham. Cu cât mai repede pleacă, cu atât mai repede poți să ceri un pat, iar eu pot să-mi încep noua campanie, aceea de creștere a lui Lionel Jordan.

Gantry încuviință cu un semn din cap.

– Cum dorești.

Vicontele ieși din încăpere, dovedindu-se al doilea cel mai bun locotenent care îl slujise vreodată pe Busick.

Ușa rămase pe jumătate deschisă, iar ducele neluând seama la mormăielile care veneau de pe coridor, își trecu degetele peste piciorul sculptat al biroului de mahon. Inițialele pe care le scrijelise acolo împreună cu Colin fuseseră îndepărtate. „CAJ", scris cu înfloriturî; „BGS", scrijelit cu litere drepte. Anunțul ciudat din decembrie despre moartea lui Colin, în ediția londoneză a ziarului *Morning Post*, urmat de hăituiala înnebunitoare a avocaților săi, îl făcuse pe duce să se dedea acestei vânători smintite.

Busick avea de gând să nu treacă cu vederea nici o amenințare atunci când venea vorba despre Lionel. De fiecare dată când făcuse o greșeală în luptă, cineva plătise prețul. Iar dacă se înșelase în privința unei femei, după aceea primise o invitație la nunta ei.

În cazul fiului lui Colin avea de gând să fie prevăzător, blajin, chiar plictisitor. Dacă nu putea să-și folosească talentele la război, putea să le folosească pentru a-l păstra pe Lionel în siguranță. Pe Jupiter, avea să facă lucrurile bine de data asta, începând cu alungarea lui Markham de la Hamlin.

Capitolul 4

AȘEZĂMÂNTUL SPERANȚĂ PENTRU VĂDUVE

M-am prins de un trunchi de copac și m-am uitat înspre Hamlin Hall. Fruntea îmi era scăldată într-o sudoare fierbinte, care se amesteca acum cu resturile lipicioase de pudră. Trebuia să scap de vopseaua asta. Simțeam nevoia să fiu din nou eu, să am iarăși chipul proaspăt.

Dar la Hamlin era prea multă vânzoleală.

Gărzile intrau și ieșeau, târându-se chiar și prin intrarea secretă în catacombe.

Însă nu plecase nici o trăsură, nici dintre cele ale ducelui, nici trăsura lui Markham.

– Coboară, Patience. Trebuie să mergem. Ți-am tot făcut semne până când au intrat trăsurile pe poartă. Le-am văzut de la depărtare, cu binoclul contesei.

– Jemina, s-ar putea să-l mute pe Lionel, am spus eu plesnindu-mă peste coapsă și arătând înapoi spre cărare, de parcă aș fi fost o păzitoare de capre. Întoarce-te la Lady Shrewsbury. Nu ne permitem să fim prinse amândouă.

– O, nu, nu mă duc singură! exclamă femeia micuță și mlădioasă, trăgându-mă de cizmă. Dacă ești prinsă încălcând proprietatea, n-o să te mai vedem niciodată. Coboară. Văduvele trebuie să fie mai istețe decât ceilalți. Asta ne spune întotdeauna contesa.

Femeia suferea de amnezie și repeta papagalicește presimțirile rele ale altora. Ce bine ar fi fost dacă Jemina ar fi putut să repete astfel și emoțiile. Atunci ar fi înțeles cât de adâncă era furia mea și cât de cumplite îmi erau temerile. Nesfârșite, mai întinse decât marea.

– M-am asigurat că ești teafără, dar acum trebuie să mai rămân. O fac pentru Lionel.

– Dacă îl mută, nu poți să-i oprești. Ascultă-mă, Patience. Știu că gândurile mele nu sunt întotdeauna limpezi, dar am ajuns să-mi dau seama că trebuie să ne unim forțele dacă vrem să câștigăm. Coboară și haide să ne întoarcem la Lady Shrewsbury. Ea o să știe ce e de făcut.

Nu voiam să aud asta. Nu voiam logică. Voiam să fiu invincibilă pentru o clipă, să intru în Hamlin, să-mi cer copilul și apoi să plec.

Iar asta era o fantezie.

M-am agățat de ramura de deasupra, gata s-o rup.

– Dar fiul meu...

– L-am găsit. O să-l găsim din nou!

Femeia aceea ca un șoricel, de care fusesem înlănțuită în timpul ședерii mele la Bedlam, cea care vorbea doar în șoaptă, ajunsese acum să strige. Uram și iubeam asta la Jemina, puterea ei de a-și spune adevărul cu glas tare, indiferent de urmări.

Resemnată, am coborât.

– Să mergem și să vedem dacă Shrewsbury nu cumva mă dă afară. Crezi că o să mă arunce din nou la azil?

Jemina mă îmbrățișă strâns.

– Dacă face asta, să merg și eu cu tine. Și așa nu mi-au revenit amintirile.

Femeia asta era motivul pentru care fusesem eliberată atât de repede. Atunci când avocatul contesei venise după Jemina St. Maur, ea nu voise să plece dacă nu eram și eu eliberată.

– Îți datorez totul, Jemina. Fără tine, aș fi fost încă acolo, privind spectatorii care îmi aruncau cu bănuți în cap. Tu ai supraviețuit doi ani la Bedlam. Nu știu cum ai făcut asta. Eu am plâns în fiecare clipă, și n-am fost închisă acolo decât zece zile.

– Cred că a fost vorba doar de noroc.

Razele de lumină ale felinarului Jeminei arătau adevărul din ochii goi și triști ai prietenei mele. Bedlamul și amnezia îi furaseră viața, una în care avusese un copil sau mai mulți, precum și un soț care probabil că o iubise la nebunie pe fata asta dulce.

Am simțit cum mi se dezgheța acea parte din inimă care își amintea de dragostea surorilor mele. În toți anii aceștia singuratici din minunata și... oribila Anglie, îmi lipsise foarte mult simțământul de încredere în niște oameni care să țină la mine cu adevărat.

Am încuviințat dând iute din cap.

– O să fiu mai isteață, Jemina, pentru tine.

Dându-și la o parte de pe față șuvițele de un roșu aprins ce îi scăpaseră din coc, Jemina trase de capetele fularului gros și cenușiu care îi înfășura umerii.

– Atunci, haide să mergem la contesă.

O, zâmbetul acela al Jeminei, atât de inocent și de încrezător! Ea își găsise pacea. Poate că era mai bine să n-ai amintiri, să nu-ți mai aduci aminte de tot ceea ce pierduseși.

Dar eu știam foarte bine cât de multe îmi fuseseră luate.

M-am tot uitat peste umăr la Hamlin Hall, sperând să văd un semn care să-mi spună că totul era bine. Însă, de-a lungul celor trei kilometri ce ne despărțeau de domeniul arendat de Lady Shrewsbury, n-am văzut decât întuneric. Cântecul greierilor și țipătul unei bufnițe însoțeau zgomotul cizmelor mele care călcau prin zăpadă, făcând să trosnească rămurelele rupte de furtuna de săptămâna trecută.

Așadar, semnele nu erau prea grozave.

Veșnicul meu optimism se topise, dar mi-am spus că era prea întuneric ca să văd un curcubeu sau vreo altă operă a zeiței speranței.

Ușa de la bucătărie era întredeschisă, întocmai așa cum o lăsaserăm. Ne-am furișat înăuntru. Casa era tăcută și liniștită. Înainte să pot să închid ușa, un chibrit se aprinse.

Apoi altul.

Și altul.

În curând, lumânările strălucitoare formară un cerc în bucătăria de un verde pal. Mă simțeam de parcă marele candelabru de la Hamlin ar fi fost coborât, iar eu și Jemina am fi fost prinse în mijlocul lui.

Eram două acuzate care stăteau în picioare, învăluite în strălucirea mută a flăcărilor, privind fețele încruntate ale văduvelor de la Așezământ.

Nu ăsta era semnul pe care mi-l dorisem.

Societatea secretă a răzbunătoarelor, alcătuită din femei de toate staturile și formele, se uita încruntată la noi. Văduvele nu spuneau nimic.

Nici o vorbă de surprindere, nici o condamnare, nici un „V-am prins".

Era un amestec de chipuri trandafirii, roșcovane și tuciurii – și cu toatele aveau buzele strânse.

Apoi ușa se trânti.

Fermitatea acelui zgomot îmi făcu inima să se oprească în loc. Mirosul mult prea cuviincios al apei de trandafiri mă învălui, făcându-mă să mă simt și mai rușinată.

Lady Shrewsbury, conducătoarea cea smochinită a grupului, stătea în prag. Ea închisese ușa. O apariție cu părul de un blond cenușiu, pus pe papiote de hârtie, contesa își încrucișă brațele.

– Patience Jordan, Jemina St. Maur! Vă așteptam.

Am deschis gura, apoi am închis-o. Nu era nimic de spus. Plecând fără să ni se fi dat voie, încălcaserăm regulile grupului.

– Sunt dezamăgită.

Contesa clătină din cap. Mâneca rochiei ei, de culoarea fructelor de mango, flutură din cauza acelei mișcări. Perlele luminoase pe care le purta la gât aveau o nuanță veselă, precum florile generoase de Poinciana.

Femeia aceea scundă și durdulie ar fi putut să fie o zeiță aflată de veghe. Dar era, oare, o zeiță bună, sau una care ar fi putut să distrugă omenirea dintr-o singură încruntătură?

Cu ochii plecați, am pășit înaintea Jeminei.

– Eu sunt de vină, Lady Shrewsbury. Doamna St. Maur e nevinovată. Eu am făcut-o s-o ia pe un drum greșit.

Contesa oftă, un oftat adânc și obosit.

– Ce ne facem cu tine?

Tonul ei ascuțit și rece semăna ca două picături de apă cu cel al mamei mele. Eu fusesem fiica mijlocie, cea care îi provocase multe dezamăgiri – își sfâșiase tivul rochiei, spărsese vazele, turnase ceai peste unul dintre libidinoșii asociați de afaceri ai tatălui ei. Ei bine, accidentul *acela* făcuse ca grimasa mamei să se transforme într-un zâmbet. Unul foarte scurt și rar atunci când era vorba despre mine.

– Doamnă St. Maur, spuse contesa, tu poți să mergi la culcare împreună cu restul doamnelor. Trebuie să vorbesc singură cu doamna Jordan.

Jemina se încruntă, dar ieși din încăpere, târându-și picioarele, în urma tuturor.

– Îmi pare rău, doamnă, am zis eu repede, și m-am pregătit pentru o săpunеală bună.

Însă nu s-a întâmplat nimic.

Ridicându-mi ochii la contesă, m-am simțit din nou ca o fată de cincisprezece ani, privind cu gura căscată chipul palid al altei doamne dezaprobatoare, una prea ostenită de boală ca să spună în câte feluri o făcuse de rușine fiica ei care se purta ca un băiețoi. Ochii de abanos ai mamei oglindiseră aceeași tristețe pe care o văzdeau acum ochii chihlimbarii ai lui Lady Shrewsbury.

Contesa veni mai aproape.

– Vreau să te ajut, dar tu continui să încalci regulile. Oare necazurile tale sunt mai mari decât necazurile oricărei văduve adăpostite aici? Sau bogăția tatălui tău te-a făcut să crezi că ești prea bună pentru regulile noastre?

Nu fusesem niciodată „prea bună" sau deosebită. Fusesem diferită, descumpănită și singură, dacă nu puneam la socoteală prietenia dintre mine și Jemina. Lacrimile îmi umplură ochii. Nu mai puteam să-mi înghit durerea. Eram gata să izbucnesc.

– Știu că sunt ceva de groază și că intru mereu în necazuri, dar *sunt* mamă. Asta nu mă face mai bună decât oricare alta de aici, doar mai disperată.

Contesa își lăsă brațele să cadă pe lângă ea, iar inelele de aur îi străluciră pe sub mânecile de dantelă, câte unul pentru fiecare dintre cei trei soți.

– Oare situația ta e mai disperată decât cea a văduvei aruncate pe străzi de familia ei, fără nici un mijloc de trai și fără putința de a-și găsi un acoperiș deasupra capului? Sau decât cea a mamei căreia i-au fost luați fiii, în vârstă de opt și de zece ani, de către mătușa soțului ei, care nu-i răspunde la scrisori? Sau decât doamna ale cărei fiice au fost scoase din țară? Am stabilit reguli înțelepte pentru protecția ta, doamnă Jordan. Atunci când le încalci, pui în primejdie siguranța grupului.

– Reguli! Regulile sunt cele care mă omoară de-a dreptul, am spus eu luându-mi fața udă în mâinile înmănușate, cu toate că lâna subțire nu putea să-mi usuce și durerea. De când am pășit pe țărmurile astea, am urmat regulile, am făcut așa cum mi-au spus toți ceilalți. Am fost o soție bună. Mama ar fi fost mândră de felul în care am ținut casa.

M-am șters iar și iar. Pudra cenușie mi-a mânjit mănușile și mânecile.

– Iar dumneavoastră, o înaltă doamnă din țara asta, îmi spuneți că nu m-am conformat îndeajuns? Am exersat și am tot exersat până când mi s-a șters aproape tot accentul de Demerara. Dar ați văzut care mi-a fost răsplata, doamnă? Fiul meu e încă departe de mine. Regulile nu m-au ajutat.

Mi-am murdărit cu pudră ochii care mă înțepau. Aș fi vrut să nu văd, dar vedeam. Chipul contesei era inexpresiv, precum fusese și cel al mamei.

Durerea și amintirile despre aceasta din urmă erau prea apăsătoare. Genunchii m-au lăsat. Livreaua mi s-a umflat precum pânza unei corăbii, fâșâind, și am căzut la picioarele contesei. Prinzându-mă de ele, m-am ținut strâns de Lady Shrewsbury de parcă m-aș fi agățat de fustele mamei.

Nu puteam să-i dau drumul.

Aveam nevoie de iertare.

Aveam nevoie de iertare pe loc.

Am cerut-o cu limba împleticită și am plâns pe tivul rochiei contesei.

– Nu știu de câte ori a fost hrănit Lionel. Fundulețul lui e roșu și bășicat pentru că n-a fost îngrijit. În seara asta l-am lăsat să doarmă pe cearșafuri murdare. Da, murdare! N-am vrut să vă dezamăgesc, contesă! Dar cum aș putea să stau departe de el și să-l las să sufere?

Lady Shrewsbury s-a plecat spre mine. M-am încordat, așteptând palma, dar femeia m-a luat în brațe și m-a strâns cu putere.

Iertare.

Necâștigată. Primită fără nici un fel de tocmeli. Nici măcar rostită, dar simțită pe deplin. Asta mi-au oferit brațele ei, asta mi-a oferit Lady Shrewsbury. M-am agățat de ea, cufundându-mă în apa de trandafiri și în iertarea ei ca într-un baptisteriu.

– O să fie bine, Patience. Ești încăpățânată, dar bună. Amintește-ți asta.

Nu știu cât am rămas la pieptul ei, dar acea îmbrățișare transmitea dragoste și speranță. În seara asta era de ajuns ca să mă ajute să-mi strâng laolaltă cioburile risipite ale sufletului.

Contesa îmi scoase peruca și îmi ciufuli buclele puternic ondulate. Apoi luă o bucată de dantelă și îmi curăță fața de urmele de pudră.

– Ești deosebită, Patience. Fiecare dintre văduve este. Dar ca să îndreptăm relele, trebuie să fim mai isteţe decât persecutorii noştri. Tu îţi asumi prea multe riscuri. În seara asta ai fi putut să-ţi distrugi orice şansă de a redobândi custodia.

M-am îndreptat de spate şi mi-am şters obrajii.

– Îmi pare rău, dar, pe de altă parte, nu mai trebuie să mă întreb dacă Lionel a mâncat în seara asta. Pentru asta n-o să-mi pară niciodată rău.

Contesa îşi trecu braţul pe sub braţul meu şi mă trase după ea, spre masa de bucătărie. Uriaşa piesă de mobilier din lemn de nuc, cu bănci masive de o parte şi de cealaltă, era centrul Aşezământului Speranţă pentru Văduve. Era locul prea sfânt în care se adunau femeile ca să se încurajeze una pe alta şi ca să comploteze.

– Lui Lionel nu-i place terciul cu lapte, Patience. Văduva mea, doamna Kelly, mi-a spus că trebuie să se lupte ca să-l facă să bea.

Am rămas cu gura căscată. Contesa avea o spioană la Hamlin.

– Dumneavoastră...

– Şezi, Patience. Acum e timpul să afli totul.

Lady Shrewsbury s-a îndreptat spre graţiosul scaun grecesc din capăt, cel cu spătarul ca o harpă, la fel cu scaunele din salonul de la Hamlin.

M-am cutremurat, iar în minte mi-a venit imaginea lui Colin stând, posomorât, în acea încăpere, făcându-şi treburile, nedorind să fie tulburat, având nevoie de singurătate. Venirile şi plecările lui din timpul căsniciei noastre îmi rămăseseră foarte limpede întipărite în minte, la fel ca şi multele mele regrete.

Pisica de angora albă ca zăpada, pe care Lady Shrewsbury o ţinea mereu alături, clătină din cap spre mine. Eram sigură că ochii Athenei, unul verde şi celălalt albastru, vedeau totul. Ştia că mă trăsesem înapoi de teama a ceea ce avea să-mi destăinuiască stăpâna ei.

– Doamna Kelly a reuşit să respingă avansurile domnului Markham şi chiar să facă faţă grosolăniei personalului de la conac, ca să se îngrijească de bebeluşul tău. Dar totul e gata, şi trebuie să acţionăm.

Uluită, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, m-am prăbuşit pe bancă. Nu ştiam ce să cred, ştiam doar că atotştiutoarea Shrewsbury era o versiune englezească a zeiţei răzbunării, Erzulie-Ge-Rouge, cea

cu ochii roșii. Cu pisica alături, tronul grecesc și roba imperială, ar fi putut să fie Erzulie, dacă zeițele ar fi avut în păr papiote de hârtie.

Fruntea mă mânca, și m-am prins de lemnul tocit al mesei.

– Spioană? Markham? Ce e gata, doamnă?

– Ceaiul e unul dintre lucrurile englezești civilizate. Cred că ar trebui să facem niște ceai și apoi să discutăm despre planurile mele de a asigura viitorul și pe cel al lui Lionel.

– Nu vreau ceai. Vreau fapte. Știți că un duce a ocupat Hamlin Hall?

– Știu. Eu am trimis după el.

Probabil că mă lăsase auzul. Mi-am răsucit lobul urechii și am rămas cu pudră cenușie pe degete.

– Cum?

– Îl aștept de ceva vreme pe Repington. Asta face parte din planul meu, pe care mă rog ca tu să nu-l fi dejucat.

Nu era drept.

Lady Shrewsbury o ridică pe Athena și se duse la spălător. Pe chip i se vedea un zâmbet larg, cu buzele strânse de parcă ar fi spus „Știu ceva ce tu nu știi".

Am simțit că explodam de furie și de nervi. Avusesem încredere în contesă, iar ea chemase niște soldați înarmați care să-mi înconjoare bebelușul. Prinzându-mă de masă, am încercat să înțeleg ceva din toate astea, dar de un lucru eram sigură: priceperea mea de a deosebi oamenii buni de cei răi nu făcea nici două parale.

Capitolul 5

APARE UN TUTORE ADEVĂRAT

Busick bătea cu degetul mare în birou. Trecuseră mai mult de patruzeci de minute de când intrase ultimul cercetaș în salon ca să raporteze. Toate cercetările întreprinse pe proprietate nu duseseră la nimic. Soldații nu găsiseră nici o văduvă, doar câteva cufere în catacombe și o grămadă de nuci de cocos.

Asta era ciudat, dar cercetarea nu găsise dovada că la conac s-ar fi petrecut vreo mișelie.

Ducele se lăsă pe spătarul scaunului, frecându-și mușchii gâtului. Dacă ar fi putut, ar fi pus o cizmă pe birou ca să se simtă mai în largul lui, dar oricum nu putea să simtă nici o ușurare, nu atunci când se gândea atât de mult la Colin.

– Ai fost foarte fericit aici. Și fiul tău o să fie. O să devin un tată pentru băiatul tău, tatăl pe care noi nu l-am avut niciodată. Ți-o promit.

Ușa se deschise larg, cu o bufnitură puternică.

Markham, ticălosul, intră cu pași hotărâți.

– Ce înseamnă asta?

Busick zâmbi, ținându-și mâinile nemișcate pe birou, fără să atingă pușca de lângă brațul lui.

– E de datoria mea să te informez că nu mai e nevoie de serviciile tale. Du-te și toarnă-ți un pahar, iar apoi ieși din Hamlin Hall și nu te mai întoarce niciodată.

Individul se uită la el de parcă ar fi vrut să-l mănânce cu tot cu birou, dar se întoarse și se duse țintă la bufet. Probabil că lemnul de nuc lăcuit, strălucitor, era ca un far călăuzitor pentru beți vi.

Markham, un individ înalt și deșirat, se prinse de ușa bufetului de parcă ar fi vrut s-o smulgă și să i-o arunce ducelui în cap. Înjură cu glas tare, apoi înșfăcă un decantor de cristal. Își turnă un pahar

de coniac, îl goli, apoi își turnă altul și tot așa. După al treilea, se îndreptă spre birou.

Părul vâlvoi, de culoarea cenușii, îi era rărit ici și colo. Markham mormăi ceva pe sub mustață, apoi râgâi.

– Mi-ați invadat casa. Ar trebui...

– Nu e casa ta. Îi aparține lui Lionel Jordan, fiul lui Colin Jordan.

Markham înghiți tot conținutul paharului și îl trânti pe birou. Paharul se roti – *zdrang, zdrang* – gata să se facă țăndări.

– El e doar un bebeluș. Nu e în stare să se ocupe de administrarea Hamlinului.

Busick întinse mâna și opri paharul în mijlocul rotirii.

– Dar nici tu nu ești. Pleacă acum, înainte să te arunc pe scări.

– Îi sunt tutore. Trebuie să mă îngrijesc de interesele lui.

– Nu, nu ești, și o știi foarte bine. Nu asta a spus vărul meu în testamentul lui. Dar tu m-ai trimis să caut potcoave de cai morți în toată Anglia, ca să nu vin aici și să iau copilul. Nu te mai preface indignat. Nu prostești pe nimeni.

Mâna lui Markham tremură.

Bun. Tonul ferm al lui Busick își mai îndeplinea, încă, menirea.

Ochii netrebnicului lunecară într-o parte, iar apoi el zâmbi.

– Ei bine, trebuie să recunoașteți că a fost o căutare bună. Credeam că o să apăreți abia peste o lună. Asta se întâmplă dacă nu asculți bârfele servitorilor.

– Pleacă acum, Markham.

Ticălosul se uită în jur de parcă ar fi pierdut ceva.

– Aveți puțină încredere în unchiul dumneavoastră. Corcitura cea mică e sănătoasă, și am ținut-o pe femeia aia îngrozitoare departe de el.

– Nu ești unchiul meu... Femeie îngrozitoare? Mama băiatului? Unde e?

Zâmbetul lui Markham se lăți, individul se întoarse, merse pe lângă pianul cel mare și apoi se opri, părând distras de oglinda de argint agățată deasupra șemineului.

– Cred că a dispărut pur și simplu. Jordan a instalat-o aici de parcă ar fi fost demnă să fie stăpână. Femeiușca asta a ajuns chiar să redecoreze Hamlinul, de parcă ar fi fost al ei.

Deci doamna Jordan era răspunzătoare pentru noua înfățișare a casei.

– Cum de a putut să și-o permită? Vărul meu ducea mereu lipsă de bani.

– Da, el ducea. Dar tatăl doamnei Jordan și-a înzestrat fiica din belșug cu titluri de rentă și cu o mulțime de fonduri. Am auzit chiar că ea ar fi ascuns niște bani aici. N-avea încredere în băncile englezești. Străină ciudată.

Străină?

– Lady Bodonel n-o prețuia prea mult.

Așadar, mama lui o cunoscuse. Iar el nu îi văzuse decât numele pe hârtie, „doamna Jordan" și nimic altceva, de parcă n-ar fi existat sau ar fi fost o adăugire tardivă în documentele juridice.

Ducele bătu cu palma în birou.

– Poate că doamna Jordan n-avea încredere în voi. Poate că se temea că tu sau vărul meu ați fi putut să-i luați banii. Voi doi ați fost întotdeauna jalnici în privința administrării finanțelor.

Markham își dezlegă lavaliera fleșcăită și o luă de la capăt.

– Banii ei erau ai lui, sau ar fi trebuit să fie. I-am cerut s-o preseze în privința afacerilor noastre, dar el a refuzat.

Deci mai rămăsese un strop de cuviință în Colin, însă, pe de altă parte, lui nu-i plăcuse niciodată să ceară ajutor. Nici lui Busick nu-i plăcea. Se foi pe scaun.

– Un bărbat trebuie să-și repare singur greșelile, iar asta, înainte să-i vâre și pe alții în bucluc.

– Dar, dacă ar fi luat bani de la ea, vărul dumneavoastră n-ar fi trebuit să moară.

– N-ar fi trebuit să moară deloc. A fost alegerea lui. Unde e văduva lui?

– Doamna Jordan? Nu știu sigur. A devenit foarte abătută după naștere. Era un pericol pentru bebeluș, atât de descumpănită, simțindu-se atât de vinovată pentru că nu-l ajutase pe Colin. Poate că cei patru ani pe care i-a petrecut singură la Hamlin, printre vestitele fantome, au scos-o din minți.

Individul se întoarse spre Busick.

– M-am întrebat adesea cum de ați rămas în toate mințile după ce ați văzut atâta moarte. Ați fost în multe bătălii, nu?

Ia te uită care era șmecheria lui, încă se mai juca cu mințile oamenilor! O femeie care supraviețuise nașterii unui copil și morții soțului ei putuse foarte bine să cadă victimă uneltirilor lui

Markham. Busick bătu cu pumnul în birou, iar paharul se clătină din nou.

– Unde e ea? Unde... este... doamna... Jordan?

– Femeia a fugit, Excelența Voastră. Dacă n-ar fi fugit, aș fi alungat-o eu, pentru binele copilului.

Oare ea fusese în stare să abandoneze un nou-născut? Nu, nu părea un lucru demn de crezare. Busick ar fi vrut să se ridice și, cu un pumn, să șteargă minciunile de pe buzele lui Markham, dar dacă ar fi făcut-o, și-ar fi arătat piciorul rănit. Așa că ridică arma și o așeză pe birou.

– Ce ai făcut cu ea? Spune-mi acum, sau o să suferi urmările.

Zâmbetul de pe chipul lung și slab al ticălosului se topi.

– Poate că dacă aș rămâne la Hamlin mi-aș aminti ceva.

– Prezența ta nu mai e necesară.

– Sunteți chiar atât de hotărât? Excelența Voastră, sunt sigur că m-aș dovedi util.

– Afară, Markham! O s-o găsesc eu.

– N-o vreți. E un pericol pentru mica găină cu ouă de aur care doarme sus, în camera copiilor. Am putea să lucrăm împreună. Aș putea să vă ajut să administrați Hamlinul. Poate că v-aș ajuta și să vă umpleți la loc cuferele golite de întreținerea mamei dumneavoastră.

– Punga mea e foarte bine garnisită. În schimb, am văzut peluza neîngrijită și aleile necurățate. O să mă descurc fără *ajutorul* tău. Aș putea să-ți ofer un bănuț sau doi dacă îmi spui unde o găsesc pe mama lui Lionel.

Markham făcu ochii mari.

– Mi-ar prinde bine bănuții dumneavoastră, dar n-o s-o aduc pe femeie înapoi aici. A fluturat bebelușul deasupra balustradei de la scările de sus. O să-i facă rău corciturii înainte să se hotărască soarta domeniului.

Îl fluturase? Iar soarta domeniului era deja hotărâtă, nu?

Sau Markham încă încerca să găsească o cale de a controla Hamlinul?

Busick își strânse degetele pe patul puștii.

– O să hotărăsc eu soarta domeniului împreună cu doamna Jordan, după ce o găsesc.

– E periculoasă, duce.

– Orice femeie e puțin periculoasă, nu-i așa?

Markham își înfundă mâinile în buzunare și spuse:

– Femeia despre care vorbim aproape că a ucis bebelușul. Copilul ăsta e tot ce a mai rămas în urma lui Colin.

Ducele știa că unchiul vărului său avea multe cusururi, cele mai multe dintre ele fiind grave, dar era lucru sigur că ar fi făcut orice pentru Colin. Poate că femeia aceea era într-adevăr un pericol. Ei bine, avea să lămurească el lucrurile până la urmă.

– Busick Strathmore, duce de Repington, sunteți încă în floarea tinereții. Ar trebui să le faceți curte frumuseților de la Londra, nu să stați aici, la țară, crescând un bebeluș. Și dumneavoastră, și Colin, erați foarte prețuiți în rândul doamnelor. Un copil v-ar încurca.

– N-am de gând să fac curte nimănui în viitorul apropiat.

Da, numai așa putea Busick să-și salveze mândria, ca să nu fie menajat sau să vadă repulsia pe care ar fi stârnit-o rănile ce le căpătase de curând. N-avea de gând să împovăreze o femeie cu un soț bolnav. N-avea să transforme niciodată o soție într-o infirmieră.

– Aranjează-ți lavaliera. Părăsește Hamlinul cu puțină demnitate. Și să-ți fie rușine că ai încercat să deflorezi o servitoare.

– E o dădacă atrăgătoare, iar starea de spirit i s-a schimbat pe neașteptate. Dar credeți-mă că femeia asta și-a pierdut floarea de ani buni.

Markham își încrucișă brațele, făcându-și jacheta verde-închis să pară și mai mototolită.

– Vedeți, nepoate, noi doi am putea să ne înțelegem ca în vremurile de demult. Am putea...

– Nu sunt nepotul tău. Și am terminat-o cu jocurile. Te-am găsit pe tine. O s-o găsesc și pe doamna Jordan.

– Dar, duce, creditorii vărului dumneavoastră sunt și ai mei. Așteaptă să fie plătiți. Mi-am cheltuit toți banii angajând personal care să aibă grijă de Lionel. Cu siguranță că merit o oarecare recompensă.

– Sunt sigur că o să le explici totul creditorilor tăi după ce te prind. Poate că o să fie înduioșați, dar eu nu sunt. Pleacă. Urmează-ți personalul...

– Auuu! Ajutor! Ajutor!

Strigătul ascuțit venea de pe coridor.

Busick își înșfăcă cârja. O doamnă era în primejdie. Oare oamenii lui o găsiseră pe doamna Jordan?

Trecu pe lângă Markham și ajunse pe coridor.

Se opri sub candelabrul cel mare și se uită la scări, iar pe cel de al doilea palier văzu o femeie fluturând un vătrai și țipând.

Gantry începu să urce scările.

– Hei, ai grijă!

– O fantomă! E o fantomă! De data asta, l-am văzut!

Tânăra flutura vătraiul, dar se dădea mereu înapoi.

Busick porni spre scări, uitându-se când la piciorul fetei, care era foarte aproape de prima treaptă, când înapoi la ușa salonului. Markham nu-l urmase.

Fata se legănă, iar apoi își pierdu echilibrul și zbură peste scară, dând din mâini, până când ajunse la ultimele trepte, acoperite de un covor vișiniu. Acolo se rostogoli și se opri în cârja lui Busick.

Vicontele alergă pe scări, o apucă de braț și i-l ridică.

Apăru și Markham, care veni iute și se lăsă pe vine, lângă ea.

– Doamnă Kelly, revino-ți, femeie! Ea e dădaca.

Gantry dădu drumul mâinii tinerei.

– E vie. Sângele îi pulsează.

Busick simți cum îi revenea răsuflarea, pe care până atunci și-o ținuse în piept. Dându-se în spate, ca să lase fata căzută să răsufle, arătă cu degetul spre soldați, alegând doi oameni.

– Mergeți și cercetați. S-ar putea să mai fie și alți conspiratori pe-aici.

Doi soldați mărșăluiră în sus pe scări.

Busick se uită la femeia care acum, cu ajutorul lui Gantry, se ridica în capul oaselor. Ochii ei aveau o sclipire ciudată. În timpul sezonului de baluri, unele tinere foloseau mătrăguna ca să-și sporească strălucirea ochilor. În doze mari, planta putea s-o afecteze pe imprudenta care o înghițise. Să se fi întors Markham la vechile lui trucuri?

Doamna Kelly își veni în fire, iar capul ei mic și blond se ridică dintr-odată.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Markham. Te-ai lovit rău?

Ea se prinse de jiletca lui.

– De data asta l-am văzut. Nu erau doar zgomote și acel simțământ ciudat. L-am văzut cu ochii mei. Părea un bărbat învelit într-un giulgiu, care se ascundea în umbre. L-am văzut cu ochii mei. Am văzut stafia răposatului meu soț! Îi pare rău de tot ce am pierdut.

Markham vru s-o cuprindă cu brațul, dar ea îl lovi, îndepărtându-l.

– Doamnă Kelly, ești năucită din cauza soldaților care au intrat în casă. Dumneavoastră sunteți răspunzător de tărăboiul ăsta, Repington. Cereți-vă scuze, duce. Se vede limpede că doamna Kelly s-a speriat de unul dintre oamenii ăștia înarmați.

Gantry clătină din cap și se întoarse la șirul de servitori pe care îi concedia, întinzându-i fiecăruia câte o guinee și apoi lăsându-l să plece.

– Astea sunt șmecherii ca să amâne lucrurile, Excelența Voastră, spuse vicontele.

Cu părul blond scăpându-i din cocul făcut în grabă, tânăra se întoarse spre Busick.

– Nu. A fost stafia. Spune-i despre stafie, Markham. Despre lucrurile dispărute. Despre zgomote.

Markham păru să se trezească din beție.

– Doamna Kelly e dădaca bebelușului, duce. Puteți să-i concediați pe ceilalți, dar ea ar trebui să rămână și să aibă grijă de copil.

Busick se uită la așa-numita dădacă ce bolborosea despre fantome, iar apoi clătină din cap. Femeile tinere aduceau necazuri. Iar femeile tinere și descumpănite aduceau și mai multe necazuri. N-avea să angajeze decât matroane bătrâne, de asta avea nevoie Hamlinul.

– Serviciul s-a terminat. N-am nevoie de cineva care să bălmăjească prostii lângă pupilul meu. Gărzi! Prietena mea, Lady Shrewsbury, a închiriat o casă la trei kilometri de aici. Duceți-o pe doamna Kelly acolo și spuneți-i că v-a trimis ducele de Repington. Doamnă Kelly, prietena mea o să te ia la ea și o să-ți asigure îngrijirea.

Femeia îi urmă pe soldați și se smuci din mâna lui Markham atunci când acesta încercă s-o prindă de braț.

După ce se închiseră ușile în urma lor, Busick se întoarse și-și privi oamenii care deschideau și închideau ușile dormitoarelor de la etajul al doilea.

– Repington, ar trebui să mă lăsați să stau măcar până mâine-dimineață, pledă Markham.

– Nu. Pleacă. Gărzi!

Alt soldat înaintă către individ, îndreptându-și pușca spre capul lui.

– Asta nu s-a terminat, declară Markham ridicându-și degetul osos în aer. Dacă vă simțiți prea bolnav sau dacă vă săturați să vă îngrijiți de copil, trimiteți după mine.

– Conduceți-l până la hotarul moșiei. Aveți voie să vă întoarceți abia după ce iese din bătaia puștilor voastre.

Ticălosul dispăru iute pe ușă, dar Busick știa că asta nu era ultima ocazie cu care îl vedea. Individul era nepriceput în multe privințe, dar la răzbunare se pricepea grozav.

Un plâns răsunător de copil umplu coridorul.

– Bebelușul, Excelența Voastră, spuse Gantry.

Se îndreptară amândoi spre scări, dar ducelui i se păru că între ei și camera copiilor, de la etajul al treilea, erau o sută de trepte. Simți nevoia imperioasă de a o chema înapoi pe doamna Kelly, dar vicontele, care deja începuse să urce treptele, îi spuse:

– De data asta, mă ocup eu.

Simțindu-se oarecum nefolositor, Busick își privi prietenul înaintând.

– O să vezi că mâine angajăm alte ajutoare, Gantry. Așa e cel mai bine pentru siguranța copilului.

– Dacă zici tu.

Clătinând din cap, vicontele ajunse la etajul al treilea și dispăru pe coridor.

Busick se întoarse spre soldați și văzu că unul dintre ei saluta. Altul părea obosit. De luni întregi nu se mai vânzoliseră atât de mult.

– Faceți de pază cu rândul, băieți. Am promis ca, până la sfârșitul săptămânii, să readuc firescul la Hamlin și să fac lucrurile să meargă bine. Și, de asemenea, o să ne întoarcem la obișnuințele noastre de militari.

Nu era o comandă, ci o promisiune. Una făcută oamenilor lui, dar și lui însuși. După ce își salută iute maiorul, Busick se întoarse în salon. Cercetă încăperea ca să-și dea seama dacă nu cumva Markham scosese pe furiș de acolo vreo comoară a Hamlinului.

Totul era la locul lui, chiar și decantorul de cristal.

Mișcându-se încet, ducele înaintă prin încăpere și îndreptă oglinda, care era strâmbă.

Ciudat. Oare Markham încercase să ia cu el rama aceea uriașă de argint?

Clătinând din cap, Busick împinse mai încolo haina prietenului său și se lăsă să cadă pe pernele sofalei, ridicându-și piciorul cel

zdravăn peste marginea ei. Oftând adânc, se destinse și prinse să scape de încordarea întregii vânători.

Atunci când deschise ochii din nou, îl văzu pe Gantry stând în fața lui și legănând bebelușul.

– Ți-l prezint pe Lionel al tău, duce.

Busick se ridică în capul oaselor și luă băiatul în brațe. Era mic, cu capul mare și cu un zâmbet știrb. Simți, prin jiletcă, bătăile inimioarei copilului. Îl cuprinse spaima.

– Ce mă fac? Vreau să zic, îți mulțumesc, Gantry.

Prietenul lui rânji.

– Sunt sigur că pe lista ta de la doamnele prietene se află și un sfat înțelept referitor la liniștirea unui copil treaz.

– Da, bineînțeles. Bună seara, Lionel. Eu sunt... Repington.

Gantry se îndreptă spre ușă, clătinând din cap de parcă acesta ar fi fost cât pe ce să-i sară de pe umeri.

– Noapte bună, duce. Și domnișorule Jordan.

Nedorind să-i dea vicontelui satisfacția de a ști că era cam speriat fiindcă fusese lăsat singur cu bebelușul, Busick începu să-l legene pe Lionel de parcă ar fi fost o espingolă cu cremene, proaspăt unsă și curățată. Însă avea un miros puțin cam stătut. Probabil că îi trebuia mai mult ulei.

– O să angajăm ajutoare, Gantry. Imediat ce se face dimineață, punem să se facă cercetări.

Vicontele se sprijini de ușă, căscând de parcă ar fi rămas fără nici un strop de aer în plămâni.

– O să te înlocuiesc în câteva ore. Să nu te culci peste băiețel și să nu-l scapi din brațe. Ține, îl îndemnă el pe duce, întorcându-se și dându-i o cârpă. S-ar putea să ai nevoie de asta.

Busick o luă și o puse ca pe o pătură peste bebelușul care îl privea cu ochi mari.

Gantry mormăi pe sub mustață ceva ce semăna cu „amator".

– Nu-i pentru învelit. E un șervet cu care să-l ștergi dacă se udă sau face ceva mai rău. Noapte bună, Excelența Voastră.

Se udă sau face ceva mai rău?

– Îmi trebuie un lighean. Gantry, scoate-l din birou.

Prietenul lui făcu asta rânjind, îi aduse ducelui ligheanul lângă sofa, după care se întoarse spre ieșire.

– Noapte bună.

Ușa se închise, iar Busick fu lăsat singur cu băiețelul pe care îl vâna de șase săptămâni. Îl ridică sus cu amândouă mâinile.

– Și așa începe. Eu sunt tutorele tău, Lionel.

Băiatul nu plânse. Părea să-i întoarcă privirea, uitându-se țintă cu ochii lui mari și căprui, împodobiți cu gene lungi. Fața lui, ușor măslinie, avea o guriță trandafirie, bosumflată. Era destul de drăguț, dacă Busick ar fi fost omul care să bage de seamă asemenea lucruri.

Îl luă în brațe. Și chiar înainte să poată să se așeze mai bine pe sofa, văzu că băiatul tocmai se uda.

– Deci începem, micuțule. Începem.

Busick îi scoase lui Lionel șervetul înfășurat peste fundulеț și ținu băiețelul deasupra ligheanului.

– Dimineață la prima oră o să angajez o femeie care să te îngrijească doar pe tine. Primul tău valet, cel al unui bebeluș.

Așteptând să se termine cu stropitul, ducele își spuse că nu era deosebit de priceput în a satisface acea nevoie anume a copilului.

– Lionel Jordan, o să câștigăm împreună războiul ăsta. O să-ți fac rost de o doică așa cum trebuie și o să-ți alcătuiesc un orar. Prietenele mele spun că orarul e foarte important pentru o bună creștere a copiilor.

Băiatul clipi din ochii lui mari, inocenți și minunați.

– O să ne descurcăm de minune, tinere.

Cu o dădacă bătrână care să fie valetul băiatului, una care să respecte orarele și regulile, n-aveai cum să dai greș. Busick își tamponă și-și uscă pupilul, hotărând să angajeze una de îndată.

Capitolul 6

CÂND FEMEILE COMPLOTEAZĂ

Stăteam la masa din bucătăria contesei, așteptându-i întoarcerea și fierbând la foc mic în fața unei cești goale. Nepotul doamnei, avocatul care ne eliberase pe mine și pe Jemina de la Bedlam, intrase fără să bată la ușă. Domnul Thackery mi se păru diferit. Nu mi-l aminteam ca pe un om de înălțimea mea și de greutate mijlocie. Mi se păruse mult mai înalt. Probabil că oricine pare mai înalt atunci când cel care îl privește e legat în lanțuri de un zid.

El și contesa se retrăseseră pentru o conversație între patru ochi.

Speranța mea era ca Lady Shrewsbury să nu se fi răzgândit și să nu-i poruncească chiar în momentul acela avocatului să mă ducă înapoi la Bedlam.

Ușa se deschise larg. Chicotind, contesa se înapoie în cameră.

– Thackery e un scump! Îți trimite complimentele lui și îți dorește să fii mai sârguincioasă și mai grijulie. A muncit din greu ca să-ți câștige libertatea.

Îndoielile mă copleșiră. Stomacul mi se strânse și așteptam cuvintele: „O să te întorci acolo".

Am numărat până la zece și mi-am ținut răsuflarea, dar nu s-a auzit nici o condamnare.

Cu vocea mea cea mai blândă, am spus:

– Îmi vreau fiul, atâta tot. Spuneți-mi cum să-mi reconstruiesc lumea. Spuneți-mi cum să-mi iau bebelușul de lângă armata pe care ați trimis-o acolo.

Lady Shrewsbury se aplecă și mă prinse de degete.

– Eu am cerut să vină Excelența Sa, dar Repington, care e militar, și-a adus și trupele. I-am spus că Lionel Jordan, pupilul lui, era la Hamlin Hall. El e adevăratul tutore al fiului tău, conform testamentului pe care l-a descoperit nepotul meu atunci când am vrut

să-ți aflăm identitatea. Doamna St. Maur nu e cel mai de încredere martor, dar a avut dreptate în privința ta.

– Jemina e o scumpă. Îi datorez totul.

– Este, dar să ne concentrăm asupra ta, Patience. Domnul Markham a furnizat indicii false și l-a făcut pe Repington să vă caute pe tine și pe bebeluș prin toată Anglia.

– Repington a fost bunicul lui Colin, și e mort. Bărbatul pe care l-am întâlnit în seara asta e foarte viu.

– Da. Bunicul lui Colin, al cincilea duce de Repington, e îngropat în cripta familiei. Cel de-al șaselea duce de Repington e viu și nevătămat, dar tu știi cel mai bine, fiindcă l-ai întâlnit în seara asta.

Da, era viu, mare, și șchiopăta. Am tras de livrea, ca să-mi slăbesc legătura de sub cămașă.

– L-am întâlnit, dar în calitate de lacheu. I-am spus că mă cheamă LaCroy, iar el m-a concediat.

Nobila femeie ridică din umeri, iar Athena clătină și ea din cap.

– De abia l-ai cunoscut și te-a și dat afară?

– A dat afară pe toată lumea, spunând că avea nevoie de oameni loiali, dar nu și-a dat seama că eram deghizată.

– Înseamnă că marele libertin s-a prostit. De obicei, poate să descopere o prezență feminină chiar și dacă e legat la ochi.

– Un liberrtin? am întrebat eu, rostind rostit „r"-ul mai apăsat, ceea ce făceam doar atunci când eram surprinsă. Vreți să spuneți că e un afemeiat? Ce o să învețe copilul meu de la el? Iar ducele o să umple, oare, Hamlinul cu femei despuiate?

– Femei despuiate? Poate că asta e distracția ducelui în particular, dar libertinii ca el nu umblă după prăzi ușor de prins, doamnă Jordan, dintre acelea care se pot cumpăra, spuse contesa bătându-se ușurel peste mână. Trebuie să te ridici la înălțimea numelui tău și să fii răbdătoare. Nesăbuința ta aduce doar necazuri. Asta primesc dacă ajut una ca tine.

Aerul mi-a ieșit din plămâni.

Am simțit cum se topeau pe dată camaraderia pe care o simțeam față de contesă și speranța care îmi încălzea inima. Eram etichetată din nou ca *diferită*.

De când mă salvase, Lady Shrewsbury nu mă făcuse niciodată să mă simt *diferită*. În prezența lui Markham și a majordomului

purtam o platoșă care să-mi apere inima sensibilă. Dar în fața contesei, adică a unei femei pe care o admiram, eram lipsită de apărare.

Ceea ce mai rămăsese din mândria mea căzu în hăul care mi se deschisese în stomac.

– Una ca mine?

– Da. Străină. Oamenii născuți în Anglia sunt mult mai prevăzători.

Mi-am scos mănușile și mi-am privit mâinile cafenii.

– Deci, n-ați vrut să spuneți „arăpoaică" sau „mulatră"?

Contesa rămase în așteptare în fața mesei, cu Athena torcându-i în brațe.

– Nedreptatea e aceeași pentru toate femeile, întocmai aceeași. Ești o văduvă înșelată, una pe care ruda ticăloasă a soțului ei a lăsat-o fără mijloace de trai. Țelul meu este să te repun în drepturi, ca pe oricare altă văduvă căreia i s-a luat, printr-o fărădelege, locul cuvenit în societate, așa cum mi s-a întâmplat și mie.

Colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet, iar inima mea începu să vadă din nou simpatie, înțelegere și chiar dragoste.

– Haide să bem un ceai. Chiar și celor din Demerara le place ceaiul. Te-am lăsat destul să amesteci cu linguriță într-o ceașcă goală.

Băuturile preferate ale țării mele erau romul cu mirodenii sau punciul rubiniu și înțepător, făcut din petalele dulci ale florilor de hibiscus, dar și ceaiul cald era grozav.

– Doamna Kelly e aici, mă vesti gazda mea.

– Cum? Au găsit-o pe spioana dumneavoastră? Și atunci cine o să aibă grijă de Lionel?

– Liniștește-te, Patience.

După ce îi făcu semn Athenei să se așeze pe tronul ei, Lady Shrewsbury se îndreptă spre plită. Luă de acolo o oală cu apă, din care ieșeau aburi. De pe un raft înalt, luă cutia lăcuită și lustruită în care se țineau frunzele de ceai, cele proaspete, nu cele folosite.

Contesa aduse totul la masă.

– Ducele a trimis-o la mine, ca să am grijă de ea. A avut un moment de dezorientare și a căzut pe scări.

Pe scara cea mare? Era abruptă, dar atât de frumoasă pe vremea când balustrada de lemn de mahon și stâlpii spiralați străluceau de la atâta lustruire!

I-am făcut semn contesei să-și ia mâinile de lângă vasul fierbinte, iar apoi am opărit ceaiul și am turnat lichidul auriu în cestile albe ca zăpada.

– Nepotul meu mi-a adeverit că ducele de Repington nu doar că a ocupat Hamlinul, ci a făcut și aranjamente pentru o ședere de lungă durată la conac. Sper că o să pună să se cosească iarba de pe peluză la primăvară. Nu-mi place deloc să închiriez o casă în vecinătatea unei proprietăți neîngrijite.

Am fost cât pe ce să scap ceașca din mână.

– Peluza?! am strigat, sărind în sus. Dacă e un om așa cum trebuie, aș face bine să merg la el și să-i spun cine sunt.

– Nu e chiar atât de simplu, m-a domolit Lady Shrewsbury, fluturând din mână și făcându-mi semn să mă așez din nou. Ducele nu e un om cu care să te înțelegi ușor. A ocupat Hamlin Hall cu un batalion înarmat și a concediat întregul personal. N-a ales servitorii buni de cei răi. A făcut o judecată la repezeală. Nu putem să-l lăsăm să facă asta și cu tine.

– Dar, contesă, dacă merg acum...

– E un taur, un taur puternic. Cu taurii nu se discută rațional. Trebuie să le înlături bănuielile prin blândețe și loialitate, zise contesa în timp ce mângâia blana deasă a Athenei.

Pisica se rostogoli pe spate, de parcă ar fi vrut să ceară anume: „Scarpină-mă aici". Athena avea mai multă stăpânire asupra vieții și trupului ei decât aveam eu asupra alor mele.

– Onestitatea nu e cea mai bună cale, doamnă?

– Nu cred că o să-ți meargă bine dacă o să-i spui ducelui că te-ai infiltrat ca servitor la Hamlin.

– Dar adevărul...

– Adevărul nu e întotdeauna de ajuns.

Contesa se lăsă pe spate, cu fața împietrită și cu buzele strânse.

– Patience Jordan, de ce ți-ai abandonat fiul?

– Nu l-am abandonat pe Lionel!

– N-ai plecat niciodată de lângă el, draga mea?

– Doamnă, știți foarte bine că n-am...

– Răspunde-mi la întrebare. Ai plecat de lângă el?

M-am uitat la lichidul maroniu din ceașcă. De acolo nu venea nici un ajutor.

– Da, am plecat.

Contesa se aplecă în față.

– Unde ai fost plecată după ce ți-ai abandonat fiul?

– N-am...

Știam ce voia să mă facă să recunosc. Uram s-o spun, dar trebuia. Cu umerii căzuți, am tușit încet și am murmurat:

– La Bedlam. Aproape cinci săptămâni, din ziua în care mi s-a spus că soțul meu se sinucisese. Am fost închisă la Bedlam.

– Dacă aș fi avocat, precum nepotul meu, mi-aș pune mâinile la spate și aș defila ca un păun premiat, dând glas unei pledoarii convingătoare în fața juraților. Te-aș face să mărturisești motivul pentru care ai fost închisă la Bedlam. A fost o perioadă de odihnă, ca să scapi de durere, Patience? Un accident? O conspirație?

– A fost o conspirație. Eram descumpănită cu totul.

– Nu asta spun documentele de primire. Nepotul meu a trebuit să lucreze la o grămadă de hârtii prin care să combată relatările martorilor oculari, care spuneau că erai un pericol pentru tine însăți și pentru copil. Au fost martori care au jurat că erai atât de împovărată de vinovăția pricinuită de moartea soțului tău, încât ai pretins că îi văzuseși stafia, și că ai luat bebelușul în brațe, pregătindu-te să sari peste balustrada scării. Scările de la Hamlin sunt abrupte. Căderea ar fi putut să te omoare, cu bebeluș cu tot.

Dorindu-mi să mă ascund, pur și simplu, de ideea că aș fi putut să-l rănesc pe Lionel, mi-am pus palmele pe față.

– Eu și Lionel am fost ținuți închiși săptămâni întregi în camera copiilor. Am făcut tot ce-am putut ca să-mi păstrez laptele și ca să rămân în putere pentru fiul meu. Nu i-am făcut niciodată rău lui Lionel. Mi-aș da viața ca să-l apăr.

– Știu, draga mea. Tu ești bună, Patience. O mamă foarte bună, dar ducele o să privească întreaga ta poveste doar ca pe un raport de pe câmpul de luptă. Până când nu te cunoaște, n-o să te creadă. N-o să te lase niciodată să te apropii de copil. Trebuie să ai încredere în mine. E nevoie să fim mai istețe decât Markham, ca să învingem trădarea lui și roadele ei otrăvite.

Ceașca îmi tremura în palme; ceaiul din ea fremăta, dar nu curse. Într-un fel, porțelanul semăna cu mine: deși era încins nevoie mare, încă nu explodase, încă nu se spărsese.

– De ce face Markham asta? Am fost bună cu nepotul lui. Am urmat regulile. Hamlinul era imaculat. Ardeam, în candelabrul cel

mare, lumânări scumpe, de ceară de albine, nu lumânări ieftine, de seu, ca să-l întâmpin pe Colin acasă ca pe un erou învingător, ca și cum totul ar fi fost bine. Mă prefăceam că nu băgam de seamă absențele lui, jocurile de noroc la care se deda. Îl primeam chiar și în patul meu ori de câte ori se întorcea, chiar și atunci când bănuiam că venea din alte paturi. De ce mă urăște Markham? Din cauza culorii pielii mele?

– Nu e niciodată atât de simplu. Da, ai fost o soție bună, dar văduvele sunt înșelate adesea din pricina luptei pentru bani și pentru putere. Vom afla care dintre cele două l-a vrăjit pe Markham și vom ști, în cele din urmă, răspunsul.

Contesa îmi mai turnă ceai.

– Bea, doamnă Jordan. E doar mușețel.

Am privit țintă la ceașca plină. Nu mă gândisem că în ea ar fi putut să fie altceva decât un simplu ceai, dar inima mea se grăbea întotdeauna să creadă doar binele.

Ăsta era punctul meu slab, călcâiul lui Ahile.

Simțeam prea mult.

Vedeam cea mai profundă dragoste acolo unde era doar toleranță.

Vedeam eroul chipeș, dar nu și umbrele demonilor lui.

Am luat o sorbitură de ceai, aproape dorindu-mi să conțină ceva care să-mi amorțească durerea.

– Nu vreau nimic de la Markham. Am veniturile mele personale, independente de cele ale lui Colin. Dacă pot să intru la Hamlin și să-mi găsesc documentele, am mijloacele să trăiesc în siguranță, împreună cu Lionel.

– Da, dacă ducele ți-o îngăduie. Dar Lionel stăpânește Hamlinul, precum și sume mai mari de bani. Tu înțelegi termenii contractului tău de căsătorie sau testamentul răposatului tău soț?

– Actele? Nu chiar, i-am răspuns eu încrucișându-mi brațele. De lucrurile astea se ocupa tata.

– Nu e de mirare că femeile sunt înșelate. Trebuie să cunoaștem amănuntele. Răposatul tău tată se îndoia de devotamentul soțului tău. A stabilit niște condiții destul de ciudate în contractul vostru de căsătorie.

Contesa își înfoie dantelele care îi împodobeau mânecile rochiei de casă.

– Soțul tău trebuia să primească patru mii de lire pentru fiecare fiu ieșit din pântecul tău și care ajungea să împlinească patru luni, precum și alte zece mii pentru fiecare fiu care ajungea la vârsta de trei ani.

– Doar pentru fii? Dar dacă aveam fete?

– Doar cinci mii de lire la împlinirea vârstei de cinci ani, nimic altceva. Cred că tatăl tău voia să se asigure că tu și domnul Jordan aveați să încercați mereu să aveți copii, ca să zicem așa.

Oare Colin știuse asta?

Probabil că se așteptase ca acel prim copil al nostru să fie băiat, și de asta făcuse datoriile despre care auzisem. Plata ar fi trebuit să fie a lui, nu un ajutor de la mine, după cum spusese el. I-ar fi lichidat datoriile.

– Banii aceștia ar fi venit din fondurile pe care mi le lăsase tata mie și a căror unică stăpână eram eu?

– Nu, plata asta era separată. Mai există și o altă moștenire care vine din partea familiei Strathmore, investiții de care nu poate să se atingă nimeni vreme de mai mulți ani. La moartea lui Jordan, banii fiului său trec în mâinile tutorelui acestuia, care controlează toată averea lui Lionel până la majoratul lui.

Adică în mâinile lui Markham.

M-am strâns pe scaun ca un arici, cu inima bătându-mi din ce în ce mai tare – ticălosul, netrebnicul, gunoiul de Markham! Soțul meu murise în decembrie, dar continuase să-și răsplătească oribilul unchi chiar și din mormânt.

Însetată dintr-odată, am încercat să-mi domolesc limba cu ceai, dar nici un ocean întreg n-ar fi putut să-mi stingă focul din suflet. Era în flăcări, arzându-mă.

– Ducele de Repington e adevăratul tutore al fiului tău. Cred că Markham a amânat predarea copilului tocmai ca să pună mâna pe banii care trebuie să fie plătiți luna viitoare. E bine că ducele și-a asumat custodia.

– Și cum îmi recâștig fiul?

– Trebuie să dovedim uneltirile lui Markham.

Cu ochii chihlimbarii îmblânzindu-i-se, contesa m-a luat de mână.

– Ca s-o spun pe șleau, nimeni n-o să creadă că ai fost victima lui Markham, nu fără dovezi. Prejudecățile împotriva ta ca străină, mulatră, arăpoaică, femeie și văduvă sunt de nebiruit. Dacă se află

că umbli aiurea, îmbrăcată în haine bărbătești, și că intri pe furiș în case, o să fii trimisă înapoi la Bedlam.

– Trebuie să existe și speranță. Am supraviețuit până acum. Nu mi-am pierdut mințile. Asta trebuie să însemne ceva.

Contesa îi șopti câteva vorbe Athenei și așeză ghemul de blană pe masă. Pisica veni la mine, mieună și îmi linse degetele. Atingerea era blândă și liniștitoare, precum fuseseră gângurelile lui Lionel în prima noapte în care mă strecurasem la Hamlin, iar el își amintise de mine și-și amintise cum să sugă.

– Vă rog să nu-mi spuneți să renunț, contesă. Nu pot.

– Niciodată, Patience. Noi nu renunțăm. Trebuie să câștigăm încrederea ducelui. E un om bun. Odată ce a aflat despre moartea soțului tău și despre existența unui copil, a început să-l caute stăruitor pe Lionel. E un om rațional, dar sceptic. O să creadă ce e mai rău, indiferent de ce-o să spună chipul lui frumos. Pentru că are nevoie de servitori, tu și doamna St. Maur o să vă deghizați și o să mergeți la Hamlin. O să-i câștigați încrederea și o să căutați dovezi împotriva lui Markham.

– Dovezi? Dar doamna Kelly n-a reușit să găsească nimic?

– Nu. În puținul timp care i-a rămas după ce l-a îngrijit pe Lionel și s-a ferit de încercările de flirt ale lui Markham, n-a găsit nimic. I-a fost foarte greu, unde mai pui că luna viitoare comemorează moartea soțului ei.

Desfrânatul și îngrozitorul Markham ar fi spus și ar fi făcut orice în încercarea de a profita de o femeie.

– Trebuie să-i mulțumesc doamnei Kelly, dar credeți că un individ viclean ca Markham ar fi lăsat, oricum, vreo dovadă?

Contesa se așeză din nou, prefirându-și șiragul de perle printre degete.

– Deși știa că ducele pornise în căutarea lui, Markham n-a plecat de la Hamlin. Probabil că ascundea ceva acolo.

Oare viitorul meu și al lui Lionel atârna de găsirea unui secret ascuns într-o casă plină, oricum, de secrete? Mi-am lipit fruntea de masă, peste o pată întunecată care probabil că rămăsese pe locul în care fusese așezată o oală cu supă fierbinte.

– Credeți că acel secret o să rămână la Hamlin chiar și după ce Markham o să fie scos de acolo cu un picior în fund?

– Ai încredere în mine. La Hamlin e ascuns ceva, n-am nici o îndoială. Și, din cât îl cunosc eu pe duce, Markham o să aibă noroc dacă iese pe poartă cu pelerina pe el. O să-i fie scuturate chiar și buzunarele, pentru ca ducele să se asigure că omul nostru n-a luat vreo furculiță de argint.

Speranța învie în inima mea. Mai mult decât răzbunare, voiam să-mi redobândesc bunul nume.

Pisica de angora îmi trecu, unduindu-se, pe lângă cap, dând din dosul ei fără coadă și făcându-mi buzele să se arcuiască, de unde până atunci fuseseră încremenite. Am împins-o pe Athena spre contesă.

– O să fac așa cum spuneți. În primul rând, vreau să fiu aproape de Lionel.

Lady Shrewsbury scoase un țâțâit printre dinți, iar pisica pufoasă plecă în goană și-i sări în poală.

– Întoarce-te la Hamlin ca servitoare, îngrijește-te de fiul tău și găsește dovada de care avem nevoie ca să vădim vinovăția lui Markham.

– Dacă n-ar fi gărzile, aș alerga acum înapoi la Hamlin, l-aș lua pe Lionel și aș fugi.

– Ascultă-mă cu multă atenție, Patience. Ducele l-a vânat pe Markham până când l-a găsit. O să facă la fel și cu tine, iar apoi o să ceară să-i fie înapoiat fiul vărului său. La urmă, o să te închidă într-un azil sau într-o temniță. Are puterea s-o facă. Orice tutore de sex masculin o are. Contesa clătină din cap, iar papiotele de hârtie îi săltară în timp ce se ridica odată cu Athena. Știu că vrei să fugi. Îți simt disperarea în mintea mea. Dacă facem lucrurile bine, o să primești din nou custodia. Ești una dintre ai mei, Patience Jordan. N-o să te las să fugi.

Lady Shrewsbury o vârî pe Athena în îndoitura brațului.

– Fiul tău are nevoie de tine la Hamlin. O să te duc acolo mâine-dimineață și o să-mi folosesc toată influența asupra ducelui ca să te angajeze ca doică și dădacă. În timp ce te îngrijești de fiul tău, o să câștigi încrederea ducelui și știu că o să găsești calea de a-l demasca pe Markham. S-ar putea chiar ca dovezile să-ți aducă liniștea și în privința sinuciderii lui Jordan. Te-am auzit strigând în timp ce visai urât. N-ai pic de pace.

Se putea să fi existat și alt motiv, în afară de mine, care să explice agravarea angoasei lui Colin? Am luat ceainicul și m-am pregătit să pun frunzele la uscat.

– O să fac curat aici și o să strâng cestile.

– Farsa asta o să dea roade. Încearcă să dormi puțin, Patience. Lucrurile arată întotdeauna mai bine dimineața.

Sărutându-și pisica, Lady Shrewsbury se îndreptă spre ușă.

– Aștept să te văd dimineață, doamnă Jordan. Sper că o să fii aici.

– O să trec drept „doamna LaCroy" pentru farsa noastră.

Lady Shrewsbury dădu din cap în semn că se învoia, și chiar zâmbi. În curând, sunetul pașilor ei se stinse.

Totul era tăcut.

Am întins pe un șervet frunzele de ceai folosite și am îngrămădit cestile în spălător, apoi am clătit oala, urmând regulile pentru terminarea servirii ceaiului. Căzând pe bancă, mi-am lipit fața de locul încălzit de ceainic, chiar alături de semnul lăsat de oala de supă fierbinte. Îi eram recunoscătoare Așezământului Speranță pentru Văduve, dar îmi voiam viața înapoi, voiam să mă simt din nou întreagă.

Aveam să intru în serviciul ducelui de Repington ca să-l slujesc, de fapt, pe Lionel, dar asta numai până când fiul meu devenea destul de puternic ca să poată să călătorească pe mare. Odată ce puneam mâna pe documentele mele, aveam să fugim din Anglia. Sosise timpul să trăiesc după regulile inimii mele. Asta era cel mai isteț lucru pe care ar fi putut să-l facă o văduvă.

Capitolul 7

DORMITORUL UNUI BĂRBAT

Ameţită după o noapte în care dormisem puţin, stăteam în faţa scării de la Hamlin Hall. Mintea îmi era plină de temeri stârnite de gândul că fiul meu dormea într-o casă înţesată de arme.

Însă inima, această parte a omului care se înşală atât de uşor, îmi spunea că bărbatul pe care îl întâlnisem seara trecută avea să-mi protejeze copilul.

Ar fi trebuit să-i spun adevărul şi să implor îndurarea lui.

Jemina veni alături de mine, suflându-şi în palme ca să şi le încălzească.

– Casa asta e atât de frumoasă în zori de zi! Totul pare mult mai luminos decât aseară.

Râzând, întinse palmele cu degetele mari atingându-se, de parcă ar fi putut să măsoare schimbările.

– Cred că ăsta e drumul, adăugă ea.

M-am uitat la fată cu coada ochiului şi am dat din cap în semn că aşa era. N-am putut să fac mai mult, căci simţeam un ditamai nodul în stomac. M-am uitat lung la uşile duble şi la mânerele de alamă lustruită ale intrării conacului. Îndoiala mă învăluia strâns, precum ciucurii crem care îmi împodobeau şalul. Firele de lână răsucită mi se strecurau printre degetele asudate.

– L-am ajutat pe ducele de Repington să urce treptele aseară. A spus că voia să angajeze personal loial. Noi nu suntem chiar astfel. Punem în scenă o altă înşelătorie.

Jemina ridică din umeri.

– Ce spune un bărbat, Patience, diferă adesea de ceea ce vrea să spună. Asta îmi amintesc.

Da, la fel ca jurămintele făcute în faţa unui preot. M-am uitat pe furiş la Jemina.

Uneori, prietena mea mă speria de-a dreptul.

Parcă ar fi putut să citească, pur și simplu, gândurile celorlalți. Poate că asta era partea bună a vieții pe care o uitase, partea care strălucea prin pâcla amneziei. Pe cealaltă, cea rea, o auzisem povestită în șoaptele acestei fete, la Bedlam. Jemina suferise mult.

Am făcut o jumătate de pas, doar cu puțin înaintea prietenei mele, ca să fiu singură, pentru o clipă, în fosta mea casă.

Într-o dimineață rece de noiembrie, Colin mă adusese aici, ajutându-mă, chiar, să urc treptele acoperite de zăpadă. Eu eram o proaspătă mireasă cuprinsă de tulburare, iar el era chipeș și înalt, cu părul negru ca pana corbului. Îl iubeam, îl iubisem de cum îl văzusem. Mă făcuse să râd atât de tare sub soarele Demerarei! O fată care jelea moartea mamei ei avea nevoie să-i mai descrețească cineva fruntea.

Însă odată intrată în casă, am văzut bărbatul, luptele lui, gândurile lui triste. A făcut tot ce i-a stat în puteri ca să mă instaleze ca stăpână a casei, însă doar aici. Nu m-a dus niciodată dincolo de hotarele proprietății. Eram, la fel de mult ca și el, prizoniera stării lui proaste de spirit și a temerilor lui.

Iar acum vizitam Hamlinul în speranța că aveam să intru în serviciu.

O dădacă nu putea să-i poruncească unui lacheu să coboare candelabrul cel mare. Nu puteam să-i cer să caute lumânările fine de ceară de albine și să le aprindă atunci când ne soseau oaspeții din lumea bună. Trebuia ca de acum încolo să primesc ordine și să renunț mereu la mine însămi, dar cine eram eu, la urma urmei, pe țărmurile astea englezești?

O simplă văduvă?

O mamă disperată?

Mai mult, o femeie vinovată de lucruri pe care ar fi trebuit să le înfrunte, să le schimbe.

– Sunt gata să merg acasă.

– Nu vorbești despre Hamlin Hall, nu-i așa, Patience?

Jemina era din nou alături de mine, dar nu puteam să spun cu glas tare că locul ăsta nu era căminul meu. Camerele pe care le decorasem încă mai păstrau amărăciunea mea de odinioară.

Sufrageria cu meniurile mele – niciodată destul de englezești.

Camera de baie cu băi de lapte pentru tenul meu – niciodată îndeajuns de deschis la culoare.

Coridoarele cu ecourile silabelor mele în care răsuna „r"-ul – și care nu sunau niciodată așa cum trebuia.

Niciodată. Niciodată. Niciodată. Destul!

– Jemina, sunt aici și o să câștig de data asta.

Lady Shrewsbury ni se alătură.

– Doamnelor, spuse ea potrivindu-și boneta uriașă de pai, împodobită cu o panglică roz, e timpul să punem în scenă următorul act.

Ne luă palmele. Era elegantă, cu mănuși albastre, brodate, și cu o rochie de plimbare violet-închis, împodobită cu nasturi de alamă în stil militar.

Contesa era îmbrăcată ca o lady. Eu și Jemina purtam costume de servitoare.

Mi-am stăpânit neastâmpărul, am încetat să mai port pe umeri greutatea nucilor de cocos, a pietrelor de moară și a îndoielilor, și am ascultat rugăciunea înălțată de Lady Shrewsbury.

– Cel de Sus e protectorul văduvelor și ne dă alinare și sprijin. El e speranța văduvelor.

Ne luă de mâini și începu să urce scările alături de brigada noastră echipată cu șorțuri și bonete.

– Acum o să câștigăm, încheie Lady Shrewsbury.

Ușa se deschise înainte ca ea să bată. Ne întâmpină un străjer care purta o uniformă militară stacojie și care ținea în mână o pușcă. Văzându-ne, își coborî arma.

– Cum ați trecut de gărzile de la poartă?

– Asta nu-i treaba ta, tinere. Am venit să-l vedem pe ducele de Repington. Sunt o veche prietenă, iar el are mare nevoie de serviciile noastre.

Garda își coborî arma de tot.

– Comandantul n-a pomenit nimic despre vreun musafir. Reveniți mai târziu.

– Spune-i că Lady Shrewsbury e aici. O să mă primească.

– Stați puțin, să întreb.

Omul închise ușa cu o bufnitură.

Mi-am încrucișat brațele sub șal, ascunzându-mi pumnii.

– Nici măcar nu s-a gândit să ne conducă în salon. Colin își primea musafirii acolo, deși asta nu înseamnă că mă voia și pe mine de față.

Mi-am adus aminte de ultima vizită a soțului meu, vara trecută. Cu câteva săptămâni înainte să-l văd pentru cea din urmă oară, el, Markham și încă un bărbat se certaseră în salon. Nu-l auzisem niciodată pe Colin ridicând vocea. Și ce limbaj grosolan!

– Soldatul acesta a fost grrosolan.

„R"-ul meu avea să mă dea de gol.

– Primul soldat de pază pe care l-am întâlnit avea maniere mai frumoase.

– Pe acela îl cunoșteam, îmi răspunse contesa. Am ajutat-o pe sora lui cu niște documente. Faima Așezământului Speranță pentru Văduve a ajuns departe.

Jemina mă prinse strâns de cot.

– Patience, tremuri.

Așa era, și nici un șal nu putea să ascundă asta.

– Suntem atât de aproape de Lionel! Iar acum trebuie să îndurăm cercetarea asta atentă și să fim atât de grijulii!

Lady Shrewsbury îmi atinse ușor umărul.

– Trebuie să te liniștești. Trebuie să-l impresionăm pe duce.

Alt bărbat hotărât să mă judece! Am dat din cap în semn că mă învoiam și am reușit să zâmbesc, întinzându-mi puțin buzele strânse.

Ușa se deschise din nou.

– Ducele o să vă primească la ora zece. Întoarceți-vă atunci.

– Asta e peste două ore, ripostă contesa. E inaccept...

Se auzi un plânset puternic de bebeluș.

Plânsul lui Lionel.

Se jelui o clipă, apoi se opri, de parcă ar fi avut ceva în gură.

M-am aplecat în față, dar contesa mă prinsese de mânecă, din prevedere. Mâna ei era singurul lucru care mă oprea să mă năpustesc înăuntru.

– Tinere, zise contesa, de când plânge copilul? Am o doică aici, care poate să ajute.

– Doamnă, răspunse soldatul, copilul când plânge, când se oprește. Tărăboiul ăsta a început de vreo jumătate de oră.

– Tărăboiul?!

Mi-am pierdut răsuflarea, m-am smuls din mâna contesei și am trecut pe sub brațul soldatului de pază. Lunecând pe dalele de marmură, pe sub umbra marelui candelabru, ajunsesem în mijlocul câmpului de luptă. Vestibulul era plin de corturi – albe, turtite, sau cafenii, în formă de con, și de steaguri. Toate astea ocupau partea din spate a vestibulului, până la zeii de piatră, adică până la cele trei statui ale războinicilor de lângă scări. Armata ducelui își așezase tabăra pe dușumeaua mea.

Lionel țipă din nou.

– Așteaptă, doamnă LaCroy, mă îndemnă contesa. Să avem puțină răbdare, te rog.

Nu puteam.

Nu atunci când fiul meu plângea.

Mi-am ridicat poalele rochiei și am luat-o la goană pe scări, spre etajul al doilea. Lionel părea să fi fost la etajul acela, nu la al treilea, în camera copiilor.

– Coboară, femeie! Oprește-te!

Soldații veneau după mine. Jemina îl opri pe unul dintre ei, ieșindu-i înainte precum un fulger împodobit cu niște fuste de un cenușiu întunecat.

M-am răsucit spre stânga și apoi spre dreapta. Unde era copilul meu?

Lionel începu din nou să plângă, deși mai încet acum. Era într-adevăr la etajul al doilea, într-unul dintre dormitoare. În dormitorul stăpânului, oare?

Oamenii alergau după mine, tropăind pe scări.

Aveau să mă târască afară.

Nu din nou, o, nu! Am cotit și am împins ușa camerei de unde părea să vină suspinele fiului meu.

Am închis ușa în urma mea, iar apoi am înțepenit.

Lionel, bebelușul meu, era acolo... în brațele unui bărbat care îl legăna... în patul meu. Printre perdelele argintii ale baldachinului, am văzut silueta acelui bărbat aplecându-se deasupra lui Lionel. Brațul lui vânjos, pe jumătate acoperit de un halat de catifea vișinie, mototolit, lăsa să se vadă doar capul cel mare al lui Lionel.

– Doar nu te-ai udat din nou, nu, băiete? Rămân fără cămăși. Haide, soldățelule, laptele o să vină în curând.

Tulburarea mea începu să se risipească. Bărbatul încerca să-l împace pe Lionel, nu să-l pedepsească.

Am făcut alt pas în încăpere, zgâindu-mă la bărbat, la bebelușul meu și la pereții diafani și albi care ne înconjurau pe toți trei. Era una dintre puținele camere pe care nu le redecorasem ca să pară mai calde, mai primitoare. Știusem că zugrăveala nu putea să acopere minciunile.

– Haide, băiete. O scoatem noi la capăt.

Vocea aceea. Adâncă și răsunătoare.

Silueta umbrită a bărbatului pe jumătate acoperit de cearșafuri era uriașă și copleșitoare.

Și familiară.

Trebuie să fi fost ducele de aseară.

Am privit pe furiș printre perdele, ca să mă asigur.

Da, era el, iar amintirea lui – brațul greu care îmi apăsa umerii, mușchii tari ai pieptului apăsați pe obrazul meu – mi-a lăsat gura uscată.

Bebelușul se liniști și prinse cu mâna catifeaua halatului care aluneca de pe umărul gol al ducelui, cel cu cicatrice. Era colțuros și masculin, cu păr castaniu amestecat cu fire blonde, care mă făcea să mă întreb dacă și-ar fi schimbat culoarea așa cum și-o schimba catifeaua atunci când îmi treceam degetele peste ea.

– Nu-mi molfăi manșeta! Ei bine, cred că poți s-o faci până când îți sosește laptele. Dar valetul meu n-o să fie fericit. Să vedem. Una dintre scumpele mele prietene mi-a spus că poezia liniștește bebelușii...

Ducele își scărpină bărbia.

– Era o bătrână din... Nu, rima la versul ăsta s-ar putea să fie nepotrivită.

Îmi venea să râd, dar inima mea se simțea prea înșelată. În patul meu ar fi trebuit să fie Colin, ținându-l în brațe pe fiul nostru și stârnindu-mi gânduri nepotrivite – să mă ghemuiesc pe umărul lui gol și să ascult glasul acela profund și dulce încercând să cânte.

Gânduri foarte nepotrivite, dar un tablou atât de frumos!

Unul după care inima mea jinduia amarnic.

Am clătinat din cap și am tușit.

– Domnule, vreau să zic Excelența Voastră, cred că bebelușul trebuie hrănit acum.

Bărbatul păru să tresară, trăgând de pătură ca să-și acopere piciorul, de parcă acela ar fi fost indecent, nu pieptul lui gol, cu firele ondulate de păr blond întrezărindu-se prin deschizătura halatului.

– Cine-i acolo?

M-am îndreptat spre partea în care perdelele erau date la o parte.

– Excelența Voastră, am venit să ajut.

– O spălătoreasă? Care intră fără să bată la ușă?!

Privirea lui păru să mă măsoare din cap până-n picioare, dar nu era nimic în neregulă la costumația mea de slujnică. Bumbacul albastru cu pătrățele era călcat, cuviincios și curat sub șorțul meu alb.

Ducele pufni.

– Nu știu ce porunci anume le-a dat Markham servitorilor cu privire la trezirea lui, dar noaptea trecută au avut loc niște schimbări la Hamlin.

Strâmbând din nas la auzul numelui ticălosului, am rămas tare pe poziție.

– Nu sunt spălătoreasă.

El îmi aruncă din nou o privire, apoi își coborî fața spre Lionel.

– Ei bine, oricine ești, trebuie să pleci. Nu mai ești în serviciu.

– Băiatul e ud, domnule? Văd că e înfășat într-o... cămașă?

– Una dintre cele mai bune ale mele, și nu cred că e ud. E flămând. Am trimis un lacheu să caute vacile. O să aibă lapte în curând. Prima lui masă o să fie...

Ducele se întinse spre ceasul de pe noptieră.

– Peste douăzeci de minute. Iar acum, te rog să pleci.

Mi-am întins brațele.

– Sunt sigură că e flămând, Excelența Voastră. Eu pot să ajut.

Lionel începu să plângă și păru să-și întindă mânuțele spre mine, așa cum făcuse cu o seară în urmă. Cu siguranță că îmi auzise vocea și-și amintise.

– Vezi, doamnă, l-ai deranjat din nou, spuse ducele fluturându-și degetul mare deasupra lui Lionel.

Bebelușul îl prinse și începu să-l sugă.

– Eu și băiatul suntem prieteni. Dacă ai fi fost spălătoreasă, aș fi sperat că te pricepi la pete. E a doua cămașă pe care o folosește băiatul, și s-ar putea să trebuiască spălată și partea lui de saltea.

– Bebelușul a dormit aici, cu dumneavoastră?

Ducele ridică privirea, cu un zâmbet mândru.

– Așa cum am spus, am ajuns să ne cunoaștem. Acum, dacă nu te superi... Ei bine, ia te uită! Culoarea ochilor i s-a schimbat și a ajuns să semene cu cea a ochilor vărului meu. Acum sunt de un căprui întunecat.

Și ochii tatălui meu erau căprui. Deci, de la cine moștenise asta Lionel?

– Domnule...

Cu o bufnitură, ușile dormitorului se deschiseră larg. În prag se ivi contesa, Jemina și doi soldați.

Ducele își trase cearșafurile peste piciorul încurcat în pătură. Celălalt picior se legăna pe margine, gata să intre în cizmele aliniate perfect alături de pat.

– Băieți, întoarceți-vă la posturile voastre. Pot să mă descurc singur cu femeile în dormitor.

Soldații izbucniră în râs și plecară. Ușile se închiseră bufnind.

– Lady Shrewsbury? Femeia asta îți aparține?

– Domnule duce, e una dintre servitoarele pe care le-am adus ca să ți le recomand. Nu, nu te ridica, se pare că ai mâinile ocupate.

– Nici n-aveam de gând s-o fac, doamnă, fiindcă dormitorul e al meu, iar voi sunteți intrusele. Aruncă o privire înspre mine, jucându-se cu pălmuța lui Lionel. În mod normal, prezența atâtor doamne încântătoare în camerele mele particulare ar fi de dorit, dar nu în fața pupilului meu. Zilele astea trebuie să dau dovadă de mai multă moralitate.

Omul se umfla în pene ca un tătic mândru, ciupind năsucul lui Lionel al meu.

– Lady Shrewsbury, poți, te rog, să scoți haremul ăsta de frumuseți afară din dormitorul meu? Hmm, n-am crezut niciodată să ajung să rostesc asemenea vorbe!

Contesa îmi aruncă o privire îndurerată, trecând pe lângă mine și oprindu-se lângă noptieră.

– Doamna Kelly, tânăra femeie pe care mi-ai trimis-o, mi-a spus că ai concediat tot personalul, duce. O să ai nevoie de ajutor, mai ales cu ghemotocul din brațele.

Bebelușul meu țipă mai tare.

Ducele îl legănă pe Lionel puțin mai repede.

– Te rog, fiule, tocmai începeam să ne înțelegem. Poate că prezența acestor musafire nepoftite...

– Fiule? se minună Lady Shrewsbury întinzând brațele și luându-l pe Lionel. Domnule duce, coțcarule ce ești! Vechile obiceiuri de a iubi și a părăsi te-au ajuns din urmă, iar acum ai câștigat bucățica asta de om!

Ducele chicoti, cu un râs plin, iar eu m-am simțit și mai înșelată, chiar geloasă.

– Contesă, nu sunt omul care să se laude în privința cuceririlor lui, dar băiatul ăsta e fiul răposatului meu văr. Eu sunt un simplu tutore. N-am părăsit nici o iubită, cel puțin nu anul ăsta, încă.

În mijlocul unei asemenea conversații găunoase, Lionel era flămând. M-am uitat la prietena mea ca să văd dacă putea să mă ajute, dar Jemina nu mai era bună de nimic.

Țeapănă și mută, stătea la picioarele patului uriaș și se uita la un scaun cu rotile. Părea vrăjită de el.

Mi-am frecat fruntea.

– Excelența Voastră, domnule! Lady Shrewsbury! Lăsați-mă să iau copilul. Băiatul e flămând. Știu că e.

Lionel țipă din nou.

Ducele se întinse spre el, dar Lady Shrewsbury nu păru să bage de seamă. Se întoarse și îl săltă pe Lionel în brațe.

– Doamnelor, acum îi fac copilului un program, iar voi m-ați întrerupt.

Ducele se întinse și-și luă din nou ceasul de aur.

– Laptele o să sosească în curând. Așa că vă rog să plecați.

Mi-am desfăcut șalul și mi-am descheiat câțiva nasturi de la rochie, ca să arăt cât de udă îmi era tunica.

– Laptele pentru bebeluș e aici.

Privirea ducelui căzu asupra mea.

– Aha...

Asta fu tot ce spuse, dar rămase cu privirea ațintită la pieptul meu, zgâindu-se îndelung și având zugrăvit pe față un zâmbet obraznic, ce nu părea că avea să i se șteargă prea curând de pe buze.

– A, da, doamnă, este. Bineînțeles.

Trase de piciorușul lui Lionel.

– Dă-i drumul. Hrănește-l, mă îndemnă el.

Având permisiunea, în sfârșit, am oftat și m-am mișcat repede spre fiul meu.

Apoi m-am împiedicat de cizmele acelea așezate lângă pat.

Dând din mâini, am căzut cu capul înainte. Obrazul mi s-a lovit tare de pieptul pe care îl admirasem.

Capitolul 8

MIȘCĂRI GREȘITE

Piept gol! Piept gol! Aterizasem peste duce!

N-aveam nici un loc în care să-mi pun mâinile și să nu fie cicatrici, mușchi, umeri largi sau pântec încordat.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău, Excelența Voastră!

Nu exista nici o regulă, nici un protocol pentru asta.

Brațele lui mi-au cuprins spatele și m-au ținut pe loc.

– Femeie, nu te mișca!

Nu exista nici o regulă pentru simțămintele pe care ar fi trebuit să mi le trezească îmbrățișarea aceea strânsă. Obrajii îmi ardeau.

– Nu te zvârcoli, femeie! Piciorul meu e rănit. O să înrăutățești lucrurile.

Să le înrăutățesc?

Se puteau înrăutăți?

Eram întinsă deasupra lui. Răsuflarea nu-i era dulce de la rom, ca seara trecută, ci acră. M-am oprit din zvârcolit. Cu fiecare mișcare a mea, apăsarea palmelor lui creștea.

Picioarele mi se cufundară în moliciunea saltelei și a pernelor care îl înconjurau pe duce.

Am ridicat privirea și i-am văzut ochii. Erau limpezi, de un albastru-deschis, cu urme de cenușiu poznaș, și zâmbeau.

– În sfârșit, m-ai ascultat!

– Da, ascultă-l pe duce, dragă, adăugă Lady Shrewsbury. Se zice că e expert în pat.

El chicoti, iar mâinile îi trecură de la mijlocul meu spre șolduri și înapoi. Și râse din nou.

Nu era amuzant să fiu atât de împiedicată și de stângace. De felul meu, eram distinsă și foarte stăpână pe mine. N-aș fi făcut niciodată așa ceva dinadins. Am început să mă mișc din nou ca să

mă dau jos de pe el și să-i arăt că nu eram o fetișcană gata să-i sară în pat, după cum își închipuia.

– Stai locului! Credeam că ne puseserăm de acord să nu te miști?

M-am foit din nou și am simțit o adiere a isprăvilor lui Lionel, precum și mirosul ducelui, lemnos, ca de pământ.

– Îmi cer iertare, Excelența Voastră, dar vreau să cobor.

– Într-o clipă, de îndată ce te liniștești, o să te ridic din pat. Capul lui coborâse spre mine. Eram aproape nas în nas. Ne-am cunoscut, domnișoară? Asta e întrebarea corectă pe care i-o pui unei persoane cu care împarți patul.

– E doamna LaCroy, duce. E foarte prinsă la copii. Contesa gânguri spre Lionel, așa cum făcuse cu o seară înainte cu Athena. Doamna LaCroy e atât de pasionată de copii, încât și-a pierdut cumpătul, adăugă ea.

– LaCroy? Bineînțeles, încuviință el. E o situație cam compromițătoare. Îți amintești, Lady Shrewsbury, că ți-am povestit că o lady a încercat...

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui ca să mă ridic, dar degetele mi s-au încurcat în halat. Acum îi dezvelisem și umărul, nu doar pieptul.

– Trebuie să mă ridic, Excelența Voastră. Bebelușul e tot flămând, iar mie... mie îmi curge laptele.

– Ei, asta-i bună!

Mâinile lui alunecară din nou spre coapsele mele.

Am rămas fără aer atunci când m-a prins de șolduri. M-a ridicat de parcă aș fi fost o pană și m-a așezat pe picioare.

– Îmi pare foarte rău, domnule.

Mi-am îndreptat șorțul, dar am descoperit că mai mulți nasturi de la rochie mi se descheiaseră. I-am aruncat o privire ducelui și am văzut că zâmbetul i se lărgise.

– Atâtea răsuciri! Cred că amândoi suntem cam șifonați, LaCroy.

Cu obrajii arzându-mi în flăcări, am luat bebelușul de la contesă.

– O să-l duc în camera copiilor.

– Poți să-l hrănești pe pupilul meu aici. După ce ai căzut peste mine, nu e nevoie de falsă modestie. Ducele își încrucișă brațele și urmă: Femeile au mai făcut asta, dar, de obicei, cu puțin mai mult efort din partea mea. Îmi place să-mi câștig dreptul de a seduce. Apoi vocea îi deveni aspră și poruncitoare, în timp ce făcu semn cu

mâna spre o anumită parte a încăperii. Doamnă, poți să folosești scaunul din colț. Nu vreau să-mi pierd pupilul din ochi.

N-aveam de ales. Nici măcar nu eram sigură că mă angajase. M-am lăsat să cad pe scaunul din colț, l-am ascuns pe Lionel sub șal și l-am pus să sugă. Strigătele lui au încetat, iar eu am încercat să uit acea nouă umilire.

– Domnule duce, spuse contesa, doamna LaCroy o să fie o bună adăugire la personal. Nu e întotdeauna atât de împiedicată.

El își trecu palma peste față, încetinind atunci când ajunse la maxilar.

– Cred că l-am cunoscut pe *soțul* tău noaptea trecută, LaCroy.

– Vă cer iertare, domnule. Soțul meu s-a dus. Vedeți stafii?

Expresia lui se îmblânzi.

– Acum e rândul meu să-mi cer iertare. Îmi pare rău, aseară l-am cunoscut și ăăă, hmm, l-am concediat pe fratele tău... pe cumnatul tău. Spune-i... Spune-i că...

Întoarse capul.

Am simțit cum mă măsura cu privirea. Mă prinsese, iar eu mi-am dat seama de asta din felul în care i s-au strâns buzele, care acum nu mai zâmbeau.

Lady Shrewsbury s-a apropiat de Jemina și i-a atins mâinile care răsuceau perdelele patului.

– Cumnatul ei s-a îngrijit de Patience LaCroy a noastră, iar apoi s-a întors acasă la el. N-o să ne mai viziteze. Contesa își netezi mănușile și adăugă: Are familia lui de care să se îngrijească, iar eu l-am asigurat că dumneata o s-o angajezi pe doamna LaCroy, duce. Nu mă face să fi mințit și, dacă poți să ajuți, nu lăsa pe drumuri o femeie lipsită de apărare.

Ducele se juca cu cordonul halatului.

– A plecat, hmm? Eu și pupilul meu încă suntem în minoritate. Cu o femeie care cade peste mine și cu alta care îmi poruncește cu delicatețe în dormitorul meu, eu... iată alte cuvinte pe care nu mă gândeam niciodată că o să le rostesc!

Lady Shrewsbury dădu la o parte perdelele patului.

– Trebuie să fie greu pentru un militar să cedeze în fața slăbiciunilor pe care i le știe toată lumea.

– Mda, bine că LaCroy nu lucrează pentru Napoleon. Coatele ascuțite sunt, fără îndoială, o tortură.

Ascuțite? N-aveam nimic ascuțit. Sarcina avusese grijă de asta.

Mi-am ridicat privirea la duce, ca să rânjesc disprețuitor drept răspuns, iar atunci l-am privit cu adevărat, dincolo de înfățișarea lui. Omul era în aceeași poziție, pe jumătate înclinat, cu brațele încrucișate, meditând. Ceva nu era bine.

Mi-am mutat la celălalt sân fiul cel lacom.

– Contesa poate să vă dea scrisori de recomandare în ceea ce mă privește. Dacă aveți bunătatea să-mi iertați neîndemânarea, Excelența Voastră, eu... Noi o să vă servim bine. O să fim loiale.

– Loiale? Prețuiesc foarte mult loialitatea și sinceritatea.

Căutătura lui era intensă, poruncindu-mi, aproape, să mă întorc la el.

Singurul bărbat care avea dreptul să mă cerceteze astfel era mort. Am refuzat să-mi plec privirea sau să fac pe sfioasa în fața lui. I-am întors ocheada cu îndrăzneală.

Ducele se străduia să se ridice, încordându-și umerii și trăgându-se mai aproape de căpătâiul sculptat al patului, dar căzu înapoi pe saltea.

– Ești iertată, LaCroy. Lionel te-a iertat. Pare să râgâie destul de mulțumit.

Și eu, și fiul meu eram mulțumiți, într-adevăr. M-am bucurat cât am putut de momentul acela, fiindcă știam că n-avea să dureze.

Excelența Sa se juca cu cordonul halatului, trăgând de brocartul vișiniu, fin, și răsucindu-l, dar încă nu se mișcase din pat.

– Doamnelor, mergeți jos. După ce mă bărbieresc și mă îmbrac, putem să discutăm despre angajare.

Lady Shrewsbury începu să tragă perdelele transparente, iar apoi îi făcu semn Jeminei să facă același lucru.

– Perdelele trebuie spălate. Iar băiatul are nevoie zilnic de lapte de mamă. Uite ce slăbuț e! Nici terciul cu lapte, nici laptele de vacă nu sunt de ajuns. Doar ți-am scris despre asta, duce.

Îi scrisese ca să-i dea sfaturi despre cum să-l îngrijească pe Lionel al meu? Noaptea trecută, contesa nu-mi spusese nimic despre vreo scrisoare. M-am înfoiat ca un arici, dar am rămas tăcută.

Ducele își trecu mâna peste bărbie.

– Nu e înțelept să angajezi două femei tinere într-o casă plină de soldați. Dar eu n-am fost niciodată înțelept în privința femeilor.

Bun, sunteți angajate amândouă. Iar acum, plecați. Stați! Pe cine mai angajez în afară de LaCroy?

Lady Shrewsbury ridică bărbia Jeminei.

– Aceasta e doamna St. Maur, care o să fie cameristă, drept care o să se ocupe chiar acum de cearșafurile de pe patul ăsta.

Jemina făcu o reverență.

– Eu sunt pricepută la gătit, dar doamna LaCroy are talent la făcut pâinea, domnule.

– Sunt sigur că se pricepe la multe lucruri. Că are multe daruri ascunse.

L-am bătut pe spate pe Lionel, iar fiul meu mi-a răspuns cu un râgâit voinicesc.

Mândră de el, mi-am încheiat tunica.

– Vă mulțumesc din nou, Excelența Voastră.

– Foarte bine. Doamnelor, presupun că Lady Shrewsbury poate să vă arate cum să vă începeți munca aici, la Hamlin. Contesă, l-ai vizitat pe bunicul de multe ori și ai fost la petrecerile mamei.

– Lady Bodonel dădea niște petreceri reușite, iar răposatul duce era un bărbat pe cinste. Dacă ar fi fost văduv, ar fi fost un soț bun pentru mine. Și tatăl era un om bun, spuse contesa.

În ochii lui prinse să ardă furia, de parcă, ce să vezi, contesa l-ar fi făcut de două parale. Nu înțelegeam de ce, dar simțeam focul privirii lui arzând peste tot în încăpere.

Contesa o trase pe Jemina spre ușă.

– Dacă îmi amintesc bine, camera copiilor e deasupra noastră, la etajul al treilea. Doamnă LaCroy, tu o să servești ca doică, alăptând copilul, și ca dădacă.

– Doamnă LaCroy, Lionel o să aibă nevoie de îngrijiri zi și noapte. Dar, dacă locuiești aici, ce o să se întâmple cu copilul tău? mă întrebă ducele.

– Copilul meu?

Nu voiam să mint. Lionel era în brațele mele. Cum să mă lepăd de el?

Mi-am ridicat privirea spre contesă.

„Ajutor!"

– Domnule duce, spuse Lady Shrewsbury, e dureros pentru doamna LaCroy să vorbească despre asta, dar nu mai are un copil pe care să-l iubească. S-a dus.

Grimasa ducelui se adânci.

– Îmi pare rău, doamnă.

Vocea lui plină de milă parcă îmi arse auzul. Îmi plăceau mai mult poruncile pe ton de flirt. Strângându-l pe Lionel în brațe, l-am ținut aproape de obrazul meu.

– O să muncesc din greu. Iar pentru mine o să fie o onoare să-l servesc pe Lionel Jordan... și să vă servesc pe dumneavoastră. Curând o să spăl băiatul cu apă de lavandă și o să-i pun un scutec curat. Mă tem că e pe cale să murdărească și cămașa asta.

Repington își încrucișă brațele.

– Doamnelor, am câțiva soldați în casă...

– Aceste două femei o să se poarte cuviincios și n-o să încerce să lege tovărășii nepotrivite, dar trebuie să-ți ții oamenii în frâu. LaCroy, St. Maur, haideți să vă arăt Hamlin Hall. Domnule duce, o să mă întorc cu scrisorile de recomandare.

Jemina încuviință înclinând din cap, iar apoi o porni spre ușă.

Contesa o urmă.

Ușa se închise înainte să pot să trec pe lângă ciudatul scaun cu rotile.

– Doamnă LaCroy! Așteaptă.

M-am întors, ținând copilul la piept ca pe un scut.

– Da, Excelența Voastră?

– Doamnă LaCroy, ai ceva să-mi spui?

Nici o mărturisire n-avea să-mi iasă de pe buze. Am clătinat din cap în semn că nu.

– Foarte bine. Atunci, nici nu vrei să mă întrebi nimic, doamnă?

Am clătinat iarăși din cap.

– Nimic.

El își înclină capul în semn de încuviințare, dar expresia îi rămase precum o carte închisă.

– Atunci, tu o să te ocupi de doamna St. Maur. Îmi plac femeile care nu pun prea multe întrebări.

– Foarte bine, Excelența Voastră. Mie nu-mi place să pun întrebări.

– Nu știu ce să înțeleg din vorbele tale, doamnă LaCroy.

– Trebuie să le urmez pe doamne.

– De ce să te grăbești, când cunoști deja Hamlinul? Nu-i așa, LaCroy?

Dacă își închipuia că aveam să mă dau de gol, se înșela. Mi-am îmbrățișat și mai strâns fiul.

– Atunci când e un bebeluș în casă, locul pare foarte cunoscut. Băiatul are nevoie de o baie, domnule. Iar cămașa asta trebuie spălată bine, pentru că se pătează tot mai tare cu fiecare minut pe care îl pierdem.

– Nu-mi place să pierd timpul, dar o femeie misterioasă, și mai ales o femeie drăguță într-o casă plină de bărbați, e un fapt îngrijorător. Speram să angajez niște matroane mult mai bătrâne. Tu și prietena ta nu sunteți matroane.

Nu reușeam să-mi dau seama de starea de spirit a lui Repington. Părea să flirteze, părea și furios, dar, cum n-aveam de gând să mă demasc, am ridicat din umeri.

– Asta e tot, Excelența Voastră?

El se aplecă înainte.

– Ești sigură că nu vrei să-mi spui nimic?

– Nu, sunt gata de muncă.

Chipul lui, o întruchipare a mândriei și autorității bărbătești, se îmblânzi.

– Bine, după ce mă îmbrac și te găsesc, o să-ți comunic regulile și așteptările mele. Regulile sunt necesare în serviciul meu.

– Da, asta se spune de obicei despre reguli. O zi bună, Excelența Voastră!

M-am apropiat și mai tare de ușă. Trebuia să mai fac doar câțiva pași ca să scap de privirile lui scrutătoare.

– La... Croy, am sentimentul că nu urmezi regulile.

Îmi rostise numele ciudat, lăsându-l să-i zăbovească pe limbă. Era limpede că bănuia că eu și lacheul eram una și aceeași persoană. Ar fi trebuit să spun ceva ca să contrazic ideea asta, dar n-am reușit decât să râd. Alt hohot de râs bolborosea în pieptul meu, până când explodă. Am chicotit cu glas tare.

– Ce e amuzant? Ce te distrează, doamnă?

Mi-am acoperit gura.

– Îmi cer iertare, Excelența Voastră, dar mă gândeam că s-ar putea să vă placă regulile pentru că, spre deosebire de femei, bărbații sunt liberi să le și încalce.

– Interesant punct de vedere, domnule. Vreau să zic, doamnă.

Am făcut o reverență.

– Dacă nu mai aveți nevoie de altceva, o să-i fac o baie pupilului dumneavoastră.

– Continuăm discuția mai târziu. Până după-amiază, o să stabilesc un program pentru băiat.

M-am oprit și am luat mâna de pe clanța ușii.

– Poftim?

– Da, am un plan. Un program pentru pupilul meu.

– Dar e doar un bebeluș!

– Am făcut bărbați din oameni care se purtau mult mai rău. Lionel Jordan o să se ridice la înălțimea așteptărilor mele. O să te vizitez în camera copiilor la ora unu și un sfert.

– La și un sfert? De ce atâta exactitate?

– Precizia e punctul meu forte. O să te văd atunci, și o să putem să discutăm alte cerințe ale mele în privința domnișorului Jordan. O să trebuiască să le respecți, *dacă* rămâi.

Dacă?

O, asta nu suna bine!

Dar cum îndrăznea un străin să încerce să-mi spună cum să mă îngrijesc de Lionel al meu? Mi-am simțit zâmbetul înghețând, căzând și făcându-se fărâme pe dușumea.

– Da, domnule.

– Copilul și camera copiilor să fie gata pentru inspecție.

La urma urmei, regula era ca servitoarele să le dea socoteală tutorilor. Mi-am sărutat din nou fiul.

– Da, Excelența Voastră.

Ducele păru să încerce să se ridice, dar căzu din nou pe perne.

Era limpede că ceva mergea foarte rău.

N-am reușit să-mi abat privirea de la scaunul cu rotile.

– Unu și un sfert, am repetat.

– Da, LaCroy.

Am fugit din dormitor.

Jemina închise ușa după mine. Mă așteptase, împreună cu contesa.

Lady Shrewsbury scoase un țâțâit printre dinți.

– Ei bine, n-a mers așa cum am plănuit, dar ați fost angajate. Jemina o să lucreze jos, printre corturile de campanie. Iar tu, Patience...

– Eu o să-i fac o baie celui mic.

– Bine, încuviință contesa, mângâind brațul lui Lionel. Dar ai grijă, ducele a fost de acord pentru că era în minoritate. Un comandant pierde o bătălie, dar nu tot războiul. Fii isteață atunci când ești în preajma lui. Trebuie să-ți faci munca în chip desăvârșit, altfel o să te concedieze.

Jemina dădu din cap, cu fruntea încruntată.

– Patience e cu fiul ei, dar care e planul, mai ales cu toți oamenii și corturile de aici și, pe deasupra, cu ceva care pare să fie un tun?

Ducele cel nebun și invalid transformase Hamlinul într-o zonă de război.

– Lady Shrewsbury, de unde începem? am întrebat-o eu.

– Adunați dovezile ascunse de Markham la Hamlin, ca să putem să demonstrăm de ce anume trebuia el să te închidă la Bedlam. Soldatul de la poartă, cel care ne-a lăsat să intrăm, a spus că Markham a mai zăbovit un timp. Nu era dornic să plece. Ticălosul a ascuns ceva la Hamlin. Găsiți acel ceva.

Contesa și Jemina începură să coboare scările.

Eu nu știam ce să fac cu ducii neîncrezători, cu tunurile, cu dușumeaua de marmură și cu dovezile. Lionel era totul pentru mine, iar singurul meu țel era acela de a-l crește pe el mare și voinic.

– Haide să mergem în camera copiilor, i-am șoptit fiului meu.

Urcând scara abruptă, m-am îndreptat în pași de dans spre etajul al treilea. Odată intrați în camera copiilor, am închis ușa și am privit încăperea destul de mică, în care trebuia să fac totuși ordine. Mirosul acru al neglijenței era peste tot. Până și candelabrele aveau nevoie să fie șterse de praf.

– Lionel, camera asta o să fie palatul pe care l-am visat pentru tine.

Ținându-mi bine copilul, am făcut o piruetă, apoi alta. La lumina zilei, turcoazul în care erau zugrăviți pereții se amesteca, se potrivea cu îmbinarea de albastru și de cafeniu a ochilor fiului meu. El era acum numai zâmbete și gingii știrbe.

Răsuflând puțin mai repede, l-am mângâiat.

– Acum sunt aici, cu tine, Lionel, la lumina zilei. Și o să fac tot ce pot ca să rămân cu tine până când pun mâna pe documente. După asta, o să pot să cumpăr bilete ca să ne îmbarcăm pe o corabie spre Demerara. O să fim în siguranță.

Am scos lenjeria murdară din leagăn și mi-am așternut acolo șalul, ca să pot să-l culc pe Lionel.

Deschizând fereastra, am lăsat să intre puțin aer curat. Cuțitul tatei strălucea pe pervaz. Am întins mâna, l-am luat și l-am pus în buzunar. Bine că fusese acolo și nu asupra mea atunci când mă atinsesem de duce. El nu mi-ar fi îngăduit să-l păstrez, și ar fi socotit că era o infamie să țin o armă în preajma unui bebeluș. Totuși, până să ajung împreună cu Lionel la docurile din Demerara, nu eram în siguranță. Avea să fie un război lung. Iar următoarea bătălie urma să aibă loc la unu și un sfert.

Capitolul 9

UN VALET ŞI UN VICONTE AFLĂ TAINA

Tunetele bubuiau dincolo de fereastra dormitorului. Busick mormăi printre dinți și-și masă șoldul. Durerea din oase îl înștiința că ploaia avea să vină neîntârziat.

Asta însemna o schimbare de program. În ziua aceea n-aveau să mai aibă loc exerciții afară. Venea furtuna. Ei bine, o a doua furtună. Shrewsbury și tinerele ei femei o întruchipaseră pe cea dintâi.

Se întinse spre marginea patului răvășit. Noua cameristă pe care o angajase, doamna St. Maur, îi luase cearșafurile înainte ca el să aibă măcar timp să clipească. Era o servitoare bună și harnică, chiar dacă fusese constrâns s-o angajeze.

Cealaltă, doamna LaCroy, era cu totul altceva. Frumoasă, înșelătoare, cu coate ascuțite, cu forme încântătoare... înșelătoare.

Ei bine, unele lucruri nu se schimbau. Ca, de pildă, faptul că nu putea să nu bage de seamă frumusețea unei femei, chiar dacă ea era o spioană. O spioană a lui Markham, fără îndoială.

Busick își trecu mâna peste obrazul proaspăt ras, așteptând să i se potolească durerea pătrunzătoare din spate. Uneori era foarte dureros să-și ia cămașa, chiar dacă rămânea așezat. Valetul îi lăsase pe scrin o jumătate de pahar de rom. Băutura îi potolea durerea și îl ajuta să-și stăpânească mai bine trupul și mișcările. Îi era mai de folos decât laudanumul sau alte medicamente prescrise de doctorul lui. Cu atâtea spioane și cu atâția soldați primprejur, trebuia să-și păstreze mintea limpede.

Se ridică răsuflând adânc și sprijinindu-se în toiag. Odată ajuns în picioare, își vârî poalele cămășii în pantaloni. Gata. Reînvățase să-și îmbrace aproape toate hainele rămânând așezat, nu în picioare, în fața oglinzii. Probabil că oricine ar fi intrat pe ușă n-ar fi băgat de seamă nici o diferență.

Smulse jiletca din sertarul scrinului, și-o trase peste umeri și începu să se legene. Pesemne că arăta ca un dansator de Morris[1], unul prost. Fusese destul de priceput la ritualurile de curtare de la baluri și dineuri particulare. Fusese priceput la multe lucruri înainte de Badajoz.

Luptându-se cu nasturii de os, unul după altul, și ferindu-se să cadă în cap, Busick se prinse de marginea noduroasă a scrinului. Paharul cu rom se clătină. Dorința de a-l da peste cap era deosebit de puternică. Asta, fiindcă băutura ajunsese să fie singurul lucru care îl ajuta să nu-și iasă din minți atunci când nu putea să facă lucrurile de zi cu zi. Însă astăzi avea nevoie de o minte limpede, pentru că trebuia să înfrunte o spioană.

Nu era deloc firesc ca o femeie – o dădacă ce se număra printre servitorii lui – să-l ia de prost. Nu, nici pe departe!

O bătaie în ușă îl făcu să-și îndrepte iute bandajul de pe picior. Curelele și panglicile legate de coapsă trebuiau ajustate puțin, dar le privi la repezeală și văzu că piciorul arăta totuși așa cum trebuia.

– Intră!

Gantry își vârî capul pe ușă.

– Domnule duce, o femeie tânără m-a dat afară din pat. Apoi mi-am amintit de bebeluș. Ar fi trebuit să vin și să te înlocuiesc până... acum.

Vicontele avea mare nevoie să se bărbierească. Ochii îi erau pe jumătate închiși și-și cam bălăbănea gâtul.

– Unde e bebelușul? Ce ai făcut cu el?

O, ce bucurie simți ducele la gândul că știa ceva despre care Gantry habar n-avea! Busick își întinse umărul înțepenit și trase lavaliera de pe spătarul înalt al infernalului scaun cu rotile.

– Bebelușul e bine. Ar trebui să te întorci în camera ta și să mai dormi câteva ore. Pari foarte obosit.

Gantry se șterse la ochi.

– Dacă îmi amintesc bine, te-am lăsat cu un bebeluș, duce. Ce ai făcut cu el?

Vicontele apucă mânerul unuia dintre sertarele scrinului și întrebă:

– Nu l-ai pus aici ca pe o cravată, nu?

[1] Dans popular englezesc, asemănător călușului din folclorul românesc

– Bineînțeles că nu, îi răspunse Busick punând mâna pe scrinul sculptat și ținând, astfel, sertarul închis. Nici nu l-am împăturit ca pe o cămașă. Drept cine mă iei?

Gantry luă paharul cu rom și îl goli.

– Te rog să mă ierți, încă nu m-am trezit bine. Dar tu ești treaz și bărbierit. Unde e domnișorul Jordan?

Ducele se gândi că venise momentul să fie tare ca stânca și să se prefacă în chip desăvârșit că nu încercase să-și împiedice prietenul să deschidă sertarul scrinului. Era cu putință ca vigilența vicontelui să trebuiască înșelată cu ceva mai mult rom decât jumătatea aceea de pahar.

– Bebelușul e foarte bine. E sus, cu dădaca, una pe care am angajat-o de câteva ore, dar pe care trebuie s-o concediez acum. Poți să mă ajuți cu jacheta? Valetul a lăsat-o acolo, agățată de stâlpul patului.

Chipul lui Gantry deveni întrebător, dar se ridică, luă jacheta și o ținu astfel încât ducele să poată s-o îmbrace.

Strecurându-și un braț în mâneca hainei de un albastru indigo și săltându-se puțin ca să ajungă la cealaltă mânecă, Busick răsuflă adânc.

– Să sperăm că se oprește ploaia și că mâine o să putem să punem trupele să facă exerciții afară. Poate că o să le urmărească și pupilul meu.

Gantry își trecu o mână prin păr și-și dădu la o parte de pe față buclele prea lungi.

– În primul rând, încă nu plouă. În al doilea rând, pupilul tău nu poate să meargă. Iar în al treilea rând, de ce s-o concediezi pe dădacă dacă de abia ai angajat-o? Nu e doamna Kelly?

– Nu, nu e doamna Kelly, e o dădacă nouă.

Pe duce îl durea coapsa atât de tare, încât era sigur că avea să plouă. Dar nu putea să spună asta fără să provoace întrebări legate de rana lui.

– Valetul meu bărbierește excelent. Poate să-ți tundă tot părul ăla lung și să te facă să arăți din nou ca un militar.

– Eu am terminat-o cu armata. Soției mele îi place... lung, răspunse Gantry, mutându-se de pe un picior pe celălalt și uitându-se în jos. Lungimea e bună așa cum e.

Busick băgă de seamă că era prima dată când Gantry vorbea despre soția lui, după săptămâni întregi în care n-o pomenise.

– Amândoi știm cum să ne ferim să vorbim despre anumite lucruri, dar mie poți să-mi spui orice.

– Iar tu o să faci la fel? Începând cu motivul pentru care nu poți să te odihnești o săptămână sau două și să-ți cunoști pupilul, înainte să începi instrucția. Îți împiedici însănătoșirea. Au trecut aproape doi ani de la Badajoz, iar tu încă umbli în cârje. Probabil că te rănești mereu, pentru că nu lași osul să se refacă.

Dacă ar fi dat un răspuns furios, ducele ar fi înrăutățit lucrurile, mai ales că avea nevoie de ajutorul lui Gantry.

– O să mă odihnesc după ce pun totul în ordine. Dar în dimineața asta am angajat o cameristă și o spioană. Patience LaCroy s-a infiltrat în casa mea. Trebuie să găsești o dădacă și s-o înlocuim.

– LaCroy? E rudă cu lacheul de aseară al lui Markham?

– Lacheul de aseară era o femeie.

– O spioană adevărată? întrebă Gantry încrucișându-și brațele și sprijinindu-se de scrin, de parcă n-ar fi știut ce să facă. El era o ea? Ești sigur?

O, Busick era sigur că doamna LaCroy era cât se poate de femeie. Păr buclat, castaniu-roșcat, care îi descoperea urechile delicate. Ochi căprui ca niște topaze întunecate și o siluetă plină de curbe... Ei bine, nici una dintre calitățile astea n-o trăda ca fiind lacheul de noaptea trecută, dar gropița inconfundabilă din bărbie și fața în formă de inimă erau dovezi de netăgăduit. La care se mai adăuga și faptul că valetul lui îl întrebase de unde avea pudră de la teatru pe haină.

– Da, Gantry, dădaca mea e lacheul de azi-noapte.

– Domnule duce, ești sigur? Oare chiar într-atât ne-am pierdut putința de a recunoaște o femeie atunci când întâlnim una?

Cât despre duce, ultimii ani îi lăsaseră destul de puțin timp pentru femei.

Și trebuise să facă tot ce-i stătea în puteri ca să scape de atențiile capricioasei lui mame. Dacă s-ar fi răspândit, vestea despre rana lui ar fi făcut-o pe Lady Bodonel să-și intre în rolul de „infirmieră". Și să găsească o cale prin care să-și logodească fiul cu vreo moștenitoare bogată din înalta societate, ca să capete nepoții pe care susținea că și-i dorea. Însă ea nu voia, de fapt, decât să aibă calea deschisă către

petreceri mai bune, înlesniri care ar fi venit prin unirea dintre duce și o lady cu legăturile potrivite.

– Răspunsul la amândouă întrebările tale e „da". Suntem doi pustnici, iar femeia aceea e o spioană. Lucrează pentru Markham sau pentru altcineva. Poate că pentru creditorii lui Colin?

Vicontele își frecă falca, gânditor.

– Nu că ar avea vreun sens, dar de ce ar vrea o spioană bebelușul? Și de ce i l-ai dat lui, mă rog – ei?

De ce *o făcuse*?

Pentru că vanitatea lui era atât de mare?

Sau pentru că văzuse durerea din ochii ei atunci când căzuse peste el, durerea care îi spusese că lumea ei s-ar fi sfârșit dacă ar fi refuzat-o.

– Bănuiesc că e inofensivă, dar că a venit totuși ca să adune niște informații pentru cineva.

– Și de ce ești acum îmbrăcat, bărbierit și ți-ai luat una dintre cele mai bune haine? Ca s-o interoghezi pe doamna spioană?

Busick își făcu iarăși de lucru, încheindu-și nasturii de la jiletcă.

– Nu sunt sigur, dar, dacă nu primesc răspunsurile pe care le doresc, cred că o să trebuiască să-mi găsești o altă doică pentru alăptarea copilului.

Gantry lovi ușurel paharul gol și rânji.

– Ei bine, dacă vrei s-o interoghezi, îți trebuie și butoni.

Brusc, el deschise sertarul și-și vârî mâna printre lavaliere, iar apoi dădu peste... obiectul acela mecanic, îngrozitor.

Busick nu se mișcase destul de iute ca să-l oprească. Ar fi trebuit să-și aducă aminte că Gantry era asemenea lui, nerenunțând niciodată înainte de a afla răspunsurile.

Tăcerea care se lăsă între ei era cât se poate de grăitoare.

Apoi Busick își auzi inima bătând tare, tare, mai tare decât tunetele de afară. Numără secundele înainte de întrebările prietenului său.

De ce nu spusese Busick că avea un picior amputat?

Durea? Avea nevoie să fie cocoloșit?

Dar Gantry nu-și ridică fruntea. Se uita la curelele de piele atașate de acea bucată inertă de lemn cioplit ce trebuia să înlocuiască mădularul care lipsea.

Curelele îl înțepau și îl iritau pe Busick ori de câte ori prelungea cu acea bucată de lemn, ciotul care-i mai rămăsese din picior.

– Cred că valetul meu a pus butonii în sertarul al doilea, spuse ducele în cele din urmă.

Gantry îl închise pe cel de sus.

– Ai dreptate. Aici nu sunt. Dar poți să te lipsești de... ei. O să-i caut în continuare.

Busick nu-și feri privirea. N-avea de gând să arate vreun semn de slăbiciune sau de șovăială. Piciorul nu îl definea. Era un bun comandant, dar alții, cu privirile lor mohorâte și cu mila lor siropoasă, hotărâseră că nu mai era de nici un *folos* în armată.

– Da, fă asta. Caută în cel de al doilea sertar. Sunt îmbrăcat așa cum trebuie, dar butonii o să mă facă să arăt perfect.

Gantry se încruntă, dar se stăpâni și nu puse nici o întrebare despre lucrurile pe care, pesemne, ar fi vrut să le afle.

Așa că Busick hotărî să-i răspundă.

– Badajoz. A trebuit să treacă un an până să se liniștească nervii piciorului, care pulsau îngrozitor, și alte câteva luni ca să-mi redobândesc echilibrul și să încep să merg. Am avut nevoie de aproape doi ani ca să-mi revin. Și *o să* plouă, continuă el, bătându-se peste coapsă. Mi-o spune ceea ce a mai rămas din piciorul meu. Mai e vreun lucru pe care nu l-ai întrebat, dar pe care ai vrea să-l afli?

O bătaie în ușă întrerupse duelul acela cu un singur combatant.

– Excelența Voastră, pot să intru? Sunt doamna St. Maur.

– Un moment, doamnă.

Vicontele, care tocmai găsise o pereche de butoni cu perle, îl întrebă pe duce:

– Asta e spioana?

– Nu, nu-i ea. Ei bine, doamna St. Maur ar putea să fie complice. Scrisorile lor de recomandare sunt pe scaunul acela.

Scaunul cu rotile, în care ducele petrecuse un an, mai mult în perioadele în care avea recăderi.

– Ia scrisorile și fă investigații. Vezi dacă trebuie să le concediem pe amândouă.

Bătăile în ușă deveniră mai grăbite. Doamna St. Maur lua ușa cu asalt.

– Am cearșafuri curate. Sunt grele.

– Asta e cu neputință, Gantry. Femeia a luat cearșafurile doar de o oră. Sunt implicate amândouă, spuse ducele, începând să-și lege lavaliera. Intră!

Ușa se deschise, iar doamna St. Maur intră, cu un teanc de cearșafuri în brațe.

– Nu-mi ia mult să vă fac patul, domnule. Și vă rog să nu vă supărați din pricina teancurilor de rufărie de pe coridor. Am multe camere de curățat. O să facem loc pentru toți oamenii dumneavoastră și n-o să mai fie nevoie de corturi.

– Unde ai găsit...

– Excelența Voastră, doamna LaCroy a trimis soldații în catacombe ca să aducă niște cufere de acolo.

Cu buzele strânse de parcă abia acum punea preț pe spusele lui Busick, vicontele încheie butonii, câte unul la fiecare manșetă albă.

– De unde a știut unde anume să caute? Sau că trebuia să caute acolo? Domnule duce, cred că e într-adevăr sp...

– Specială, Gantry. Cuvântul e „specială". Se pare că dădaca LaCroy s-ar putea să fie cam prea isteață.

– E isteață, domnule, afirmă doamna St. Maur, netezind cutele din cearșafuri. E foarte isteață și foarte cumsecade.

– Vezi, Gantry, am angajat o dădacă isteață și cumsecade.

– Astea erau și cerințele, zise vicontele prinzându-l de braț pe Busick, care încerca să treacă pe lângă el. Știi ce faci?

– Da. E unu și zece. Am cinci minute ca să ajung la etajul al treilea și să-mi văd dădaca. Urează-i noroc.

Încruntându-se, Gantry îi netezi gulerul lui Busick.

– Pentru ce?

– Pentru ca LaCroy să treacă inspecția. Cred că o să fie greu să găsim altă dădacă atât de curând. Ar fi păcat s-o concediez în prima ei zi.

Uitându-se în oglindă, văzu că vorbele lui avuseseră efectul dorit.

Doamna St. Maur își împreună palmele a rugăciune, dar Jupiter n-avea să le salveze. Trebuia ca femeile să știe că el, ducele, le descoperise jocul. Nu se lăsa prostit de nimeni.

Prietenul lui îi aținu iarăși calea.

– Crezi că ar trebui să urci toate scările acelea abrupte? Aș putea s-o aduc jos, în salon.

Ducele lovi ușurel cu pumnul în antebrațul lui Gantry.

– Nu, cloșcă ce ești. Și ar trebui să pui capul înapoi pe pernă și să mai dormi câteva ore. Să sperăm că doamna St. Maur – după ce termină de dereticat aici – o să ne facă una dintre pâinile delicioase despre care mi-a vorbit mai devreme. Toată lumea are nevoie de o cină bună înainte de sfârșitul zilei.

– Da, domnule, spuse femeia, care se încruntase și mai tare, iar acum bătea cu palma în cearșaf de parcă ar fi fost o persoană, deși Busick spera că nu la el se gândea. Dar doamna LaCroy e cea care face pâinea.

El se strădui să treacă pragul.

– Mă duc la întâlnire.

Gantry îl urmă afară și îi puse din nou mâna pe umăr.

– Îmi pare rău, Excelența Voastră. Îmi pare rău cu adevărat.

Busick strânse din dinți și prinse mai bine cârja.

– E doar o altă provocare. Știi că îmi plac provocările.

Prietenul lui încuviință înclinându-și capul.

– Ai știut întotdeauna să faci pe grozavul.

Cuvintele și privirea lui Gantry îl dureră. Nu era respectul unui soldat față de comandantul lui, sau al unui soldat față de alt soldat, sau al unui nobil față de alt nobil. Era privirea frământată a doctorului care îi spusese că trebuia să-i taie piciorul.

Iar el prefera enervarea, nu mila.

– Sunt foarte bine, Gantry. Odihnește-te câteva ore. O meriți.

Așa cum LaCroy merita să fie concediată pentru că era spioană. Privirea tristă și silueta frumoasă n-aveau s-o salveze.

Capitolul 10

CAMERA COPIILOR

Scările erau niște lucruri îngrozitoare, malefice.

Mai nou, asta era părerea lui Busick despre ele. Iar scările abrupte care duceau la etajul al treilea erau aproape imposibile. Grăbi pasul, dar, odată ajuns la jumătatea lor, obosi și o lăsă mai moale – trage aer în piept, pune cârja în pământ, dă afară aerul din piept. Din nou. Repetă asta până când ajunse la etajul al treilea.

Începu să-și scoată ceasul ca să vadă cât întârziase, dar renunță. Pentru că tot el impusese regulile, putea să le încalce în acea zi.

Păși cât putu de încet spre ușa camerei copiilor și o deschise.

Ciuda lui se mai risipi atunci când simți mirosul dulce de lavandă.

Curățenie. Intră.

Teancuri de cearșafuri zăceau pe dușumea, grămădite sau rulate, de parcă ar fi avut loc o bătălie. Ușile unui dulap erau deschise. Sertarele erau trase și golite. Peste tot domnea haosul, de parcă ea ar fi căutat ceva.

Apoi ducele se uită, cercetător, la leagăn.

Fusese lustruit și parfumat cu ulei de portocal. Soldățelul lui adormise degrabă pe cearșafurile curate. Sforăitul micuțului era dulce, ca o melodie scoasă cu ajutorul unei manivele din cutia muzicală a mamei lui Busick.

Dădaca spioană era cu spatele la el și se uita pe fereastră. Bărbia îi era ridicată, iar privirea îi era captivată de ceea ce vedea acolo, orice ar fi fost.

Mai făcu un pas și nu putut să nu-i admire profilul. Părul lung, castaniu-roșcat, des și buclat, îi era strâns în două cosițe care scăpaseră de sub bonetă și i se odihneau pe gâtul grațios. Stătea dreaptă, de parcă așa fusese învățată să stea. Rochia croită dintr-un

material albastru, imprimat, se drapa peste rotunjimile ei zvelte, proclamând de zor că era *femeie*.

Cum putuse el să creadă vreodată că LaCroy era bărbat? Probabil că își pierduse dreapta judecată.

Pășind mai aproape, îi văzu genele lungi. Lungi cât degetul mic al lui Lionel, sau poate chiar cât degetul mic al lui Busick.

Rămase acolo pierdut, contemplând-o. Dar farmecul ei n-avea nici o legătură cu slujba de dădacă.

– Camera asta nu trece inspecția, doamnă LaCroy.

Ea nu-l privi. Chipul îi rămase întors spre fereastră.

– Am fost nevoită să încep cu lucrurile de cea mai mare însemnătate, Excelența Voastră. Totul a trebuit curățat și șters de praf. Nimic nu se potrivea cu pretențiile mele, așa că știu că nici cele ale dumneavoastră n-au cum să fie satisfăcute.

O, era o spioană bună! De unde știa ce îi plăcea lui? Ducele păși peste unul dintre mormane.

– Disprețuiesc dezordinea. Iar aici duhnește, pur și simplu, a dezordine.

– A mirrosit mult mai urât. Odată ce termin, n-o să mai mirroasă.

„R"-ul acela se auzea slab și liniștitor, precum zgomotul valurilor pe țărm. Femeia petrecuse un timp în străinătate, dar unde? În Spania? Într-una dintre coloniile engleze?

– Sper că o s-o faci într-un timp rezonabil.

– O s-o fac, domnule.

El își drese glasul, dar ea tot nu se întoarse. Atenția ei rămase îndreptată asupra a ceea ce vedea dincolo de fereastră.

– Am venit să vorbim despre... despre program.

– Da, Excelența Voastră.

Vocea ei părea obosită și privirea îi rămase distantă.

Ducele simți pe dinlăuntru o adâncă tulburare, care se învecina cu destul de marea lui vanitate. Poate că ea nu putea să-l privească. Poate că și ea, ca și Gantry, nu putea să-l respecte din pricina rănilor lui.

Simți cum îl cuprindea furia. Lipsa unui picior nu-i limita abilitățile. Nu-i schimba statura. Se apropie mai mult.

– Îți sunt angajator. Pretind să-mi dai întreaga ta atenție. Mi se cuvine.

Ea se întoarse, iar el văzu că avea lacrimi în ochi. Sufletul lui împietrit se zgudui și inima i se cutremură.

Se părea că vorbele lui tulburaseră ceva, dar ce anume? Durerea după copilul pierdut? Altceva?

– Ce ți-a atras atenția atât de mult? Am reușit să intru până în mijlocul camerei copiilor fără ca tu să-ți dai seama.

Buzele ei tresăriră, apoi colțurile li se ridicară de parcă ea tocmai și-ar fi amintit cum să zâmbească.

– Amintirile, Excelența Voastră. Unele mă tulbură cam prea tare. Îmi pare rău că n-am fost atentă.

Vocea tinerei femei era cuceritoare, iar Busick își aminti că Lady Shrewsbury îi spusese că ea își pierduse copilul și soțul. Trebuia să fie adevărat, fiindcă o asemenea tristețe nu putea să fie prefăcută, și nici lacrimile care îi tremurau pe gene. Probabil că împrejurarea ce îi răpise pe veci orice bucurie fusese cumplit de tristă și avusese loc doar cu puțin timp în urmă.

Lui Busick i se puse un nod în gât, silindu-l să se gândească la soția locotenentului său mort. Nimeni nu putuse s-o împiedice să-și vadă soțul doborât de o lovitură de tun. Și nimeni, nici chiar Busick, nu-și închipuise că ea avea să ia sabia soțului ei și să atace dușmanul.

Ducele clipi, trase pe nas aerul cu miros de ulei de portocal și-și îndepărtă din minte, hotărât, amintirea războiului.

– Ai toată simpatia mea, doamnă LaCroy, dar trebuie să vorbim despre situația noastră.

Ochi ei mari și încântători, sfere de topaz cu urme de miere aurie și de henna, se uitară țintă la el. El încercă simțământul că un asasin îi pusese gând rău. Iar o mică parte dinlăuntrul lui nu se supăra deloc să se afle în bătaia focului, a focului ei.

– Da, duce. Nu suntem pregătiți pentru inspecția dumneavoastră, recunoscu ea, îndreptându-se spre leagăn. Pașii îi erau grațioși – cu bărbia ridicată, cu umerii drepți – și era foarte înaltă pentru o femeie. Iar domnișorul Lionel pare să nu-și dorească să se țină de programul nostru. A adormit după baia cu spumă.

Ducele se uită din nou la bebelușul înfășat în scutece curate. Ciuful de păr negru ca pana corbului îi fusese pieptănat spre creștetul capului și legat cu o fundă verde, precum era cea a lui Gantry.

– Băiatul pare în largul lui, dar chiar era nevoie de panglică?

– E prea tânăr ca să poarte joben, și-și p-prinde părul în unghi și se zgârie. Pentru un timp, funda îl ferește de asta. E mult prea mic ca să fie t-tuns.

Vocea ei era mai puternică, dar câteva cuvinte sunară șovăielnic din pricina răsuflării întretăiate.

Busick începu să se gândească să n-o mai concedieze. Nu voia ca așa ceva să fie următoarea ei dezamăgire, lucrul care să aducă lacrimi în ochii aceia frumoși.

– La ce vârstă ar trebui să-i îi fie tăiat părul?

– La șase ani. La primul lui tuns, o să aibă niște bucle minunate!

– Nuuu, nu trebuie să aștepte până când se îmbracă în pantaloni.

Ea se răsuci pe călcâie. Fruntea îi era încrețită.

– Deja s-a născut băiat. Cu ce să se îmbrace, dacă nu cu pantaloni? Ce știți despre copii?

Cum de se schimbase conversația, ajungând la Busick? El se clătină puțin și-și duse mâna la tâmplă.

– Nu ești din Anglia, nu-i așa, LaCroy? Atunci când spui că un băiat se îmbracă în pantaloni, asta înseamnă că a crescut. La șase ani, trece de la șorțulețul pentru copii, la pantaloni. De unde ești?

– Dintr-o colonie mică și fără însemnătate.

– N-ai mai fost dădacă. Nu-i așa, LaCroy?

– N-a trebuit să fiu. *Domnule.*

Adăugă la urmă acel *domnule*, de parcă și-ar fi amintit că ea era angajata, iar el, angajatorul. Ei bine, angajator în momentul de față.

– Cred că Lionel al meu o să-și aibă mai devreme primul costum de haine băiețești și prima tunsoare. Poate că peste câțiva ani. Cu educația mea, o să-și depășească vârsta.

Sfârșind de vorbit, ducele își puse palma pe capul băiatului. Era cald, dar nu de la febră, ci de la somn. Băiețelul era liniștit.

– Sunt atât de multe de așteptat atunci când ai un asemenea micuț, adăugă el.

Uitându-se la ea, văzu că avea din nou lacrimi în ochi și că clipea foarte des.

– Am trecut inspecția, Excelența Voastră?

– Se pare că o să pui în ordine camera copiilor, zise el trecându-și un deget peste marginea leagănului sculptat. Nu simt nici un fir de praf.

– Înțeleg că e un „da", pentru moment. Mai am multă curățenie de făcut.

Întotdeauna trebuia ca veștile proaste să fie date cu răceală, de-a dreptul, fără emoții. Însă ducele era emoționat din pricina ei, și nu putea să concedieze o femeie înlăcrimată, care lustruia marginile leagănului și punea funde în părul pupilului său. Era greșit. I se părea greșit.

Noroc că nu-și asculta niciodată sentimentele.

– Cât ai de gând să continui cu farsa asta, lacheu?

Doamna LaCroy își trecu mâna peste față și peste gropița din bărbie.

– Atât cât e convenabil.

El fu cât pe ce să rămână cu gura căscată.

– Nu mă gândeam că o să recunoști atât de ușor. Măcar fă-mi pe plac și întreabă-mă cum de mi-am dat seama?

Ea își prinse coatele ascuțite în palme, de parcă ar fi avut neapărată nevoie să facă ceva cu mâinile.

– Dacă trebuie, spuneți-mi cum de ați reușit lucrul ăsta atât de inteligent. Nu uitați niciodată un chip, mai ales unul văzut atât de aproape.

– Nu, iar faptul că ai căzut peste mine n-a fost... Ei bine, ascuțimea genunchilor și a coatelor tale e unică. Și ai dreptate. Nu uit niciodată un chip, mai ales unul deghizat cu pudră albă. Nu atunci când are în bărbie gropița asta încântătoare. Dar te-a demascat în chip hotărâtor faptul că ai știut să-i trimiți pe oamenii mei în catacombe, ca să aducă acele cufere. Ai mai fost aici. Ai lucrat aici.

Ducele se mișcă și se lăsă să cadă în balansoarul de lângă leagăn, așezându-și cârja pe dușumea, alături de coaja spartă a unei nuci de cocos.

O nucă de cocos?

Clătinând din cap, el înțepă miezul alb și coaja maronie și groasă, iar apoi o privi pe LaCroy.

– O femeie abia angajată n-ar fi știut asta. Ce faci cu nucile de cocos?

– Multe. E o drupă de nădejde. Poți să-i spui fruct de piatră sau nucă.

– Nu, doamnă, n-aș spune niciodată despre o nucă, ei, na – că e de nădejde!

Ea îi aruncă o privire dușmănoasă, strângându-și mâinile pe lângă trup.

– Era nevoie de așternuturi, de unele curate. Doamna St. Mary are albii întregi de rufe de spălat, la care se adaugă și cămășile dumneavoastră. Iar bebelușul pare să fi stat prea mult înfășat în scutece murdare. Uleiul de cocos e pentru fundulețul lui. N-ați băgat de seamă ce roșu era?

– M-am mulțumit să-l șterg și să-l învelesc. Nu era așa cum trebuie să fie?

– Ați făcut bine, îi răspunse ea, zâmbind puțin. Cămășile dumneavoastră au fost cele mai curate lucruri pe care le-a purtat în ultimele săptămâni, spuse, trăgând aer pe nas, iar o lacrimă mare i se rostogoli pe vârful nasului acvilin.

Unele femei nu erau frumoase atunci când plângeau, dar LaCroy era. Iar, fără pudra de seara trecută, fața ei era bronzată și sănătoasă. Pielea îi era catifelată, puțin mai închisă la culoare decât pielea lui Lionel. Era, oare, mulatră sau arăpoaică, sau amândouă?

N-avea nici o însemnătate, pentru că arăta ca un trandafir de soi ales, stropit de roua dimineții. Ducele se căută în buzunar și îi dădu o batistă.

– Te rog să nu mai plângi. E mult mai ușor să concediezi un bărbat. Mă simt aproape de parcă aș pune capăt unei idile.

Asta o făcu să se încrunte și să se îndepărteze.

– Poftim?

El își trecu mâna prin păr, sperând să poată să-și limpezească mintea și să nu-i mai îngăduie să scornească tot felul de idei năstrușnice.

– Ai recunoscut că ai lucrat aici. Și că ai încercat intenționat să înșeli...

– V-am spus că aveam să mă prezint din nou de dimineață și să cer o slujbă. Chiar asta am făcut.

Ei bine, asta spusese seara trecută.

Busick ridică mâna ca să se opună, dar se hotărî, în schimb, să se prindă de brațul balansoarului și să-l pună în mișcare.

– De ce erai îmbrăcată bărbătește?

Gura ei se deschise, apoi se închise și iar se deschise.

– Aveați dreptate. Am fost aici. Am muncit din greu, dar am plecat pentru că n-am mai putut să îndur. Mark... domnul Markham a dus jos, în catacombe, toate lucrurile trebuincioase bunului mers

al gospodăriei. Știam foarte bine unde anume înghesuise lenjeria și lucrurile pentru bebeluș. Din nefericire, condițiile de acolo și umezeala au stricat câteva. Mai sunt și alte cufere acolo, jos, dar nu cred că e lenjerie. Va trebui să merg în oraș și să cumpăr câte ceva pentru copil, dacă n-ați venit la Hamlin cu provizii nesfârșite de cămăși.

Energia din vocea ei înăbuși toate gândurile lui despre LaCroy spionând pentru Markham. Era dedicată îngrijirii copilului. Pasionată de îngrijirea lui. Nu asta voia el de la o dădacă?

Simți că bănuielile îi erau ridicole și aruncă o privire la pupilul lui mulțumit, care sforăia.

– Asta răspunde la unele dintre întrebările mele. Dar de ce te-ai îmbrăcat bărbătește?

Un zâmbet apăru pe buzele ei și îi ajunse și la ochi, adăugându-le o scânteiere care semăna cu strălucirea unor cizme proaspăt lustruite.

– Cine e mai ușor de băgat de seamă, o femeie care intră și iese prin catacombe, sau un bărbat?

– Te-ai deghizat ca să găsești cearșafurile și lucrurile bebelușului, pentru că îl urai pe Markham. Nu cred asta, LaCroy. Cred că...

Lionel începu să plângă.

Busick vru să-l ia și să-l aline, așa cum făcuse noaptea trecută, dar atunci când încercă să se ridice, balansoarul se mișcă.

Doamna LaCroy sări în fața lui. Fără să ceară voie, îl ridică pe Lionel și îl ținu la pieptul ei. Îl legănă până când plânsetele încetară.

– Vorbim prea tare, spuse ea.

– Concedierea angajaților e o treabă urâtă. O să fie bine, soldățelule. Doamna asta misterioasă o să plece, iar eu o să aduc alta în locul ei, una care să poată să fie onestă.

Ea se întoarse pe jumătate, iar Busick fu cuprins de o mare tulburare. Era țintuit pe scaun, iar ea avea de gând să alăpteze bebelușul. Chiar dacă era un mare admirator al formelor feminine, ducele socotea că trebuia ca unele lucruri să rămână intime.

– *Il était un petit navire. Il était un petit navire*, începu ea să cânte, cu un glas șoptit și melodios.

Lionel se întinse și atinse cu degetul mic buzele pline ale lui LaCroy.

Atunci ea se opri din cântat și se uită la Busick de parcă el ar fi prins-o făcând ceva greșit.

– O să cânt în engleză. Engleza e mai bună pentru tine, copilă, spuse ea, iar apoi cântă din nou: A fost odată o bărcuță. A fost odată o bărcuță.

– Dar era încântător în franceză, LaCroy. *Ohé! Ohé! Matelot.*

Ochii ei străluciră, iar el cântă puțin mai tare. Fărâme aurii, ca niște stele căzătoare, străluceau în întunecimea irisurilor ei.

Lui îi plăcu faptul că o surprinsese.

Apoi trecu la engleză:

– Aho! Aho! Marinar ce navighezi pe marea întinsă..., intonă, apoi se opri, strânse din buze, după care reluă: Oare e potrivit să-i cântăm lui Lionel un cântec de leagăn despre un naufragiu? Unul în care oamenii... marinarii – ajung să se mănânce unul pe altul? Nu prea cred că e bine.

– Prietena mea, doamna St. Maur, îl fredonează adesea. Cred că, dacă am lua cu adevărat aminte la versurile cântecelor de leagăn, ne-am mira de cât de triste pot să fie.

– E adevărat, dar poate că au fost făcute pentru băieți. Noi avem nevoie de aventură.

Nu mai încercă să se ridice, ci se destinse, ascultând-o cum cânta.

Apoi Lionel începu să sforăie, iar lumea fu din nou perfectă, mai puțin faptul că el, ducele, avea de-a face cu o femeie, cu o femeie cumsecade, cu o femeie care s-ar fi purtat frumos cu pupilul său, chiar dacă Busick n-ar fi fost de față, iar el trebuia s-o concedieze.

– Deci, ce mă fac cu tine, LaCroy? Măsură cu privirea înfățișarea ei îngrijită, silueta învăluită în rochia cu pătrățele albastre, încheiată până sus, și în șorțul alb, imaculat. Cred că te plac mai mult ca fată.

– Dacă n-aș fi fost atât de neîndemânatică și nu m-aș fi ostenit să vă ajut să urcați scările, nu m-ați fi recunoscut și n-aș mai fi fost acum în primejdie să mă concediați.

– Până la urmă, mi-aș fi dat seama. Sunt un foarte bun observator. Iar faptul că ai fost atât de aproape de fața mea în două rânduri, fără perucă și fără... Ți-am spus că te plac mai mult ca fată?

– Da. Ei bine, cred că trebuie să vă mulțumesc.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet, dar oare acesta era pentru Lionel sau pentru el?

N-avea nici o însemnătate. Ducele se întinse după cârjă. În această ultimă parte, trebuia să stea în picioare.

– Ghinionul e că ne întoarcem acolo unde am rămas aseară. La mine concediindu-te.

– Cum, fără să-mi lăsați alegerea cu privire la jurământul de loialitate?

– Amintește-ți că mama ta te-a învățat să nu juri.

– Dacă aș fi învățat mai multe de la ea, poate că aș fi avut mai mult noroc. Pot să fiu loială. Și uitați-vă la pupilul dumneavoastră, e curat și fericit.

– Dacă te las să rămâi, se creează un precedent rău. Dacă fac o excepție pentru tine, oare ce nereguli o să trebuiască să trec cu vederea data viitoare? E limpede că ai lucrat aici înainte, iar eu i-am concediat pe toți cei care au făcut-o.

– Atunci, concediați-mă din nou.

Ea așeză bebelușul înapoi în leagăn și luă cârja pe care el se chinuia s-o apuce, dar nu reușea din pricina balansoarului care se legăna.

El îi prinse palma.

– De ce să intri și să ieși pe furiș în și din Hamlin? De ce să-ți pui în primejdie serviciul?

Ochii ei, ochii aceia luminoși, priveau în depărtări.

– Uneori nu pot să dorm. Proprietatea asta e foarte aproape de locul în care m-a dus contesa după ce m-a primit la ea.

– Și de ce te-ai deghizat în lacheu? Ca să nu fii hărțuită de bărbați?

Ea își trase ușurel mâna din mâna lui.

– Nu-mi place să fiu hărțuită și nu sunt femeia care se implore un bărbat care s-a hotărât deja. Țineți-mă în serviciu măcar până când găsiți altă doică pentru alăptarea copilului.

– Fă ceva ca să mă asiguri că pot să am încredere în tine. Convinge-mă. Nu vezi că vreau să-mi dai un motiv care să mă facă să acționez împotriva regulilor mele?

– Urăsc regulile. Le disprețuiesc. Sunt sufocată de ele.

– Asta nu-ți pledează cauza, doamnă LaCroy.

Gâtul ei, încântător și lung, se plecă într-o parte. Îi cerceta înfățișarea? Oare își pusese greșit butonii?

Ea îngenunche înaintea lui.

Pulsul lui se înteți. Doamna LaCroy era atât de aproape, iar mintea lui se opri asupra ideii că ei nu-i plăcea să implore.

– Te rog...

Totul se opri în loc atunci când ea îi puse mâna pe genunchi, iar el nu-i simți degetele calde. Alesese piciorul căruia îi lipsea genunchiul, gamba și talpa.

Ea îndreptă forma de stofă umplută, pe care valetul lui o făcuse să semene cu un picior bine bandajat și care se răsucise atunci când el se căznise să se ridice de pe balansoar. Înșelătoria lui avusese sorți de izbândă doar până în momentul acesta.

Așteptă întrebările care veneau întotdeauna.

Dar nu veniră.

Nici un icnet, nici o pauză stânjenitoare.

– Nodul pare să se fi desfăcut. Aproape că am dat de el, Excelența Voastră.

Oare lui i se oprise răsuflarea în clipa în care degetele ei agile îi atinseseră coapsa? Pe care și-o simțea, la fel de mult ca și junghiurile din partea odinioară unită cu cea care acum lipsea, durerea și mâncărimea din locul în care fusese cusută carnea. Doctorii spuneau că împunsăturile arzătoare erau firești și că aveau să se rărească, și o făcuseră deja, mai puțin în zilele precum era cea de astăzi, în care se prevestea ploaia.

Degetul ei inelar, împodobit cu o simplă bandă de argint, găsi nodul curelelor și îl trase mai sus, potrivind și panglica de sub pantaloni.

– Puteți să aveți încredere în mine, Excelența Voastră. Și n-o să vă las să vă îndepliniți îndatoririle fără să fiți bine servit. Sau să aveți o casă fără lenjerii, chiar dacă știu că acea cale pe care am găsit-o ca să fac rost de ele o să-mi pună serviciul în primejdie.

Nu doar el o demascase pe ea. Ea îi aflase secretul și era destul de inteligentă ca să-și fi dat seama din vreme că faptul că îi trimisese pe oamenii lui în catacombe avea să-i aducă necazuri.

Se ridică, iar mișcarea ei ușoară fu precum cea a unei regine, de parcă se umilise doar ca să-l demaște pe el. Să fi fost ea, oare, mai presus de toate conspirațiile care îi treceau lui prin minte?

– Excelența Voastră, e timpul să vă hrănesc pupilul. Trebuie să vă cer să plecați. O să rămân în serviciu până când găsiți o înlocuitoare potrivită. O să merg chiar și în oraș și o să ajut la cumpărarea acelor anume lucruri de care avem nevoie pentru îngrijirea domnișorului Lionel.

– Fă o listă. O să am eu grijă de cumpărarea lucrurilor.

El se ridică sprijinindu-se în cârjă și se îndreptă spre ușă.

Ea se strecură pe lângă el și i-o deschise.

–Avem o înțelegere?

De ce se simțea de parcă ea inversase rolurile? Și de ce se pierdea tot mai mult în ochii aceia care nu ascundeau nici dispreț, nici tulburare și nici dezgust? Ducele trecu pragul.

–Da. Rămâi o zi sau două, dar asta, doar până când găsesc o înlocuitoare potrivită. Continuă să te lupți ca să faci camera copiilor în stare să treacă inspecția. Mâine, la ora unu, după ce culci bebelușul, vino în birou. Putem să revizuim împreună programul lui Lionel.

Ea își înclină capul în semn de încuviințare și îi închise ușa în nas, lăsându-l să se zgâiască, precum un neghiob, la lambriurile de lemn de pe pereți.

Dar întrebările rămâneau.

De ce se furișase ea la Hamlin? Ce alt secret ascundea? Și ce preț avea să plătească el pentru că îi îngăduise să mai rămână două zile?

Urma ca Gantry să găsească o altă doică, chiar dacă asta însemna s-o lase pe LaCroy să mai rămână o săptămână sau două. Dacă îi dădea mai mult timp, poate că văduva ar fi mărturisit totul. Nu putea să-l coste atât de mult s-o mai țină o vreme în preajma lui.

Capitolul 11

A ȘASEA ZI ÎN SERVICIU

Fredonând, m-am uitat la Lionel, care dormea în leagăn. Mâncase un mic dejun mai sățios decât cele din ultimele două zile, mai mare chiar și decât cel din prima zi, pe care i-l dădusem în vechiul meu... în dormitorul ducelui.

Cu ochii înrourați de lacrimi, am împăturit restul rufăriei lui Lionel, acum spălată, ascultându-l cum sforăia.

După ce am împăturit ultima rufă și le-am stivuit pe toate în dulapul lui, m-am îndreptat de spate și am cuprins cu privirea încăperea care fusese cândva închisoarea noastră. Nu înțelesesem niciodată de ce Markham ne închisese acolo pe mine și pe Lionel. Poate că se gândise că singurătatea și durerea aveau să-mi frângă voința.

Nimic nu-mi frângea voința atunci când era vorba de protejarea lui Lionel. Și m-aș fi luptat cu oricine ar fi încercat să-i facă rău fiului meu.

Clătinând din cap, am contemplat pereții frumoși, de un albastru precum cel al mării, și scoicile uriașe pe care le aranjasem din nou pe dulap. Cochilia colorată în trandafiriu și auriu era una dintre comorile pe care le adusesem de acasă. Camera arăta așa cum îmi dorisem să arate pentru Lionel, curată, cu leagănul de forma patului dintr-o cabină de corabie. El era căpitanul, stăpânul destinului său.

Însă eu nu eram stăpâna destinului meu. În viitor, Lionel trebuia să se descurce mai bine decât mine.

Undeva în casă, una dintre pendule bătu ora. Era timpul să mă întâlnesc cu ducele și să mă uit lung la el în timp ce mă întreba care erau îmbunătățirile pe care le adusesem în privința rufăriei și a îngrijirii bebelușului.

Nu era chiar atât de groaznic să-l tot privesc. De fapt, era chiar ușor, mai ales atunci când purta uniforma – hainele stacojii ale

regimentului, cu eșarfa albă care îl înfășura ca pe un cadou. Nu-mi aminteam să-mi fi plăcut soldații, dar cei care vizitau Demerara nu erau la fel de îndatoritori sau de atenți ca ducele. El se asigura că eu și Jemina mâncam și avea grijă ca oamenii lui să se poarte curtenitor cu noi, adresându-ni-se ca unor doamne, fără insultele pe care le auzisem de la Markham sau de la vechii servitori ai Hamlinului.

M-am aplecat spre bebelușul meu, privindu-i pieptul care se ridica.

– Să fiu servitoare în vechea noastră casă e mai ușor decât am crezut. Probabil că din cauză că e atât de ușor să te iubesc. Crezi că mama ta poate să încheie cu bine încă o săptămână aici?

Lionel îndoi mâna, iar degețelul îi coborî spre buzele bosumflate așa cum un vultur coboară spre cuib.

Iată un semn de încredere.

L-am mângâiat pe frunte.

– Ești un băiețel foarte deștept.

Da, toți bebelușii își sug degetul, dar Lionel o făcea cu atâta eleganță! Am socotit că asta era un simbol al norocului care ne aștepta.

Am ieșit în vârful degetelor din camera copiilor și am închis ușa, nevrând să mă gândesc că acea zi putea să fie cea a concedierii mele.

Foarte bine. Am început să meditez.

Vinovăția, autocondamnarea și Jemina îmi erau cele mai bune prietene.

Mi-am ridicat bărbia și m-am gândit numai la lucrurile bune. Mă bucuram nespus de mult să fiu aproape de Lionel. Fiul meu era hrănit, curat și-și sugea fericit degetul.

Covorul frumos arăta minunat sub tălpile mele, roșu ca vinul de Burgundia. Fusese de ajuns să fie bătut bine, ca să scape de mizeria lăsată de servitorii lui Markham. Am ascultat zgomotul înăbușit pe care tocurile mele îl iscau ori de câte ori se atingeau de întinderea lui densă. Am început să bat din palme pe măsură ce pașii mei schițau un ritm de conga.

Am ajuns la scări și mi-am trecut degetele peste balustrada proaspăt lustruită. Era lunecoasă, gata pentru o călătorie până jos.

M-am oprit.

Nu venea nimeni.

Ducele își dusese oamenii afară, la instrucție.

M-am simțit liberă cum nu mă mai simțisem de multă vreme. Mi-am ridicat degetele ca să măsor depărtarea la care aș fi ajuns dacă îmi ridicam fustele, mă cățăram pe lemnul lustruit și îmi dădeam drumul până jos, la fel cum o făceam odinioară, în casa cea mare a tatălui meu. Nu trăisem nimic mai înălțător decât zborul acela, cu aerul înăbușitor al mării răcorindu-mi fața.

În timpul celor patru ani petrecuți la Hamlin mă gândisem de multe ori să fac asta, dar casa nu fusese niciodată atât de liniștită. Dacă mă prindea cineva, cum aveam să mai fiu demnă de stima servitorilor? Le auzeam șoaptele – soția din Demerara a lui Jordan, atât de neobișnuită, de exotică, de posacă, de sumbră.

Asta nu eram eu.

Odinioară fusesem amuzantă, puțin încăpățânată și cu o inimă înflăcărată. Acum voiam să fiu din nou eu însămi. Pentru o servitoare care putea să fie concediată din cauza unor lucruri mult mai grave, ce însemna o alunecare pe balustradă?

Lipindu-mi palmele de lemnul acesteia, m-am întrebat dacă degetele mele își aminteau cum să se țină și să păstreze echilibrul zborului. Ce avea de pierdut rebela din mine?

Trebuia, doar, să mă las într-un genunchi și să ridic un picior.

Am auzit un zgomot, un scârțâit venit de sus, și mi-am trântit piciorul pe treaptă. De unde venea zgomotul? Oare din mansardă? Mi-am ținut răsuflarea.

O tăcere deplină s-a înstăpânit din nou, la fel ca înainte.

Dar acum devenisem prudentă și m-am uitat în jos cu atenție.

– Ar trebui s-o faci, să știi, îmi spuse Jemina.

Stătea la etajul al doilea, sprijinindu-se de balustrada sculptată cu ghinde. Brațele îi erau încărcate de un teanc de rufărie care se clătină în timp ce ea se rezemă de stâlpul în spirală.

– În casă nu e nimeni care să pălăvrăgească, nimeni în afară de noi, mă încredință ea.

Oare asta însemna că ea nu auzise zgomotele venite de la mansardă?

Zâmbetul poznaș al Jeminei se lărgi, iar ea își îndepărtă o buclă care îi intrase în ochi. Vocea îi era puternică, mai puternică decât înainte.

– Eu n-o să spun nimic. Și nici n-o să-mi amintesc, dar o s-o fac din proprie voință.

Nu era nimeni în casă. Nimeni care să mă dea de gol.

Ridicându-mi fusta de un cenușiu-deschis, m-am întors spre balustradă. Fiorul acela mă ispitea – aerul care mă mângâia pe când alunecam, bătaia inimii care îmi spunea că eram vie.

Scârțâitul răsună din nou.

Amintindu-mi de locul meu în casa aceea, am dat drumul fustei. Muselina subțire îmi flutură până la glezne. Aerul făcea materialul să susure – parcă judecându-mă, parcă spunându-mi: „Nu acum, nu".

– Scările de la etajul al treilea sunt prea abrupte. Ar fi neînțelept, am spus eu pe un ton măsurat, cu silabe scorțoase și englezești, iar apoi am coborât treptele.

Stând alături de Jemina, m-am uitat în jos, la vestibulul pustiu. Tabăra dispăruse. Ușoara încălzire a vremii le îngăduia soldaților să stea mai mult afară. Oamenii păreau să se bucure de faptul că acum dormeau în paturi și nu în corturi. Tunul, însă, rămăsese.

– Cred că zeii de marmură se bucură că soldații au părăsit vestibulul.

– Ce? mă întrebă Jemina, lovind cu piciorul într-un morman de cearșafuri murdare. Ce zei?

Am arătat spre statuile de jos. Colin spunea că erau trei soldați romani înarmați cu sulițe și scuturi, dar eu le cunoșteam adevărata identitate.

– E Agassou, împreună cu ajutoarele lui.

Jemina se uită peste balustradă, iar apoi din nou la mine. Cu pistruii și cu părul ei roșu putea să aibă rădăcini irlandeze sau spaniole, așa că nu știa despre ce anume vorbeam eu.

Ridică din umeri și zise:

– Cel înalt, cu suliță cu vârful ascuțit, pare deosebit de dureros de atins dacă ai cădea peste el. E mai bine că te-ai răzgândit.

Dacă ar fi fost sculptați în granit negru și nu în marmura cea mai albă, cei trei ar fi fost, fără doar și poate, Agassou și tovarășii lui, făcuți să protejeze Hamlinul. Dar nimic nu mergea bine în casa asta, așa că erau, poate, doar simplă marmură.

– Suntem destul de sus.

Vederea mi se tulbură. M-am prins de balustradă ca să-mi păstrez echilibrul. În noaptea în care persecutorii mei mă târâseră departe de Hamlin, pielea mi se răcise, apoi îmi luase foc, arzându-mă

ca o armată de furnici care mă mușcau de brațe. Apoi am văzut ceva venind spre mine și spre Lionel. Mi-am luat fiul pe sus și am alergat cât am putut de repede.

Încercasem, oare, să alunec pe balustradă? Avându-l cu mine pe Lionel?

Nu. Nu puteam să-mi închipui că, chiar și cu mințile rătăcite, l-aș fi pus în pericol.

Jemina îmi puse mâna pe umăr.

– Ce-i? Ai pălit de parcă te-ai fi speriat.

– Crezi în stafii? Crezi că cei pe care i-ai dezamăgit și care nu mai sunt pe lumea asta – ar putea să te bântuie?

Ea își așeză palmele calde, mirosind a lavandă, pe obrajii mei.

– Nu. Coșmarurile mele nu vin după mine, așa că nici ale tale nu pot să vină după tine.

Mi-am îmbrățișat prietena.

– Da. Nu ne urmărește nici un lucru pe care să nu putem să-l înfruntăm.

– Spune-i sufletului tău că ești în siguranță, Patience. Pe mine mă ajută să-mi tot repet asta, zise Jemina zâmbindu-mi larg.

Poate că ea chiar o credea. Poate că era chiar adevărat pentru ea, dar eu nu eram în siguranță. Dacă ducele afla vreodată adevărul despre moartea lui Colin, avea să-l ia pe Lionel de lângă mine pentru totdeauna.

Cu pulsul încetinindu-mi, m-am eliberat din îmbrățișare, m-am aplecat și am ajutat-o pe Jemina să ia de jos rufăria pe care o lăsase din brațe.

După ce am împăturit cearșafurile curate, Jemina le așeză peste celelalte teancuri.

– Patience, ar fi trebuit să riști și să te lași să luneci pe balustradă, dar cred că acum ai devenit prea rafinată pentru astfel de jocuri.

– Așa e, nu mai sunt fetița care a venit în Anglia.

– Ești frumoasă, draga mea. Și ar trebui să fii îndrăzneață și neînfricată. Lucrurile sunt ca aburul: înainte să-ți dai seama, totul se pierde, iar în următoarea clipă totul e din nou așa cum trebuie.

Mi-am pus degetele pe obrazul Jeminei și m-am uitat în adâncurile ochilor ei căprui.

– Atunci când o să afli ceva despre trecutul tău, alege să fii așa cum ești acum, fata asta încântătoare și bună pe dinăuntru și pe dinafară.

Ea își trecu brațul pe sub brațul meu.

– E cea de-a treia zi de când facem curățenie la etajul ăsta. La început nu mi-am dat seama cât de mare e casa. Închise ușa unui dormitor deschis, apoi continuă: Aripa de vest, aripa de est. O s-o facem.

– Măcar e folosit întregul Hamlin. Ani întregi am stat în casă doar cu servitorii și am avut prea puțină companie: câțiva asociați de afaceri ai soțului meu, care veneau în vizită, dar care nu rămâneau niciodată prea mult. E bine să vezi Hamlinul fremătând de viață.

Cu capul plecat, Jemina spuse:

– Aha..., iar apoi numără pe degete și conchise: Șase. Ar trebui să fie șase teancuri de cearșafuri.

– Ei bine, ai lăsat unul pe scări.

– L-am numărat pe acela. Ar trebui să fie cinci aici. Unu, doi, trei, patru. Numai patru. Asta face cinci în total, nu șase.

De când o cunoșteam pe Jemina, o văzusem înroșindu-se, cu obrajii în flăcări ca și părul, atunci când se gândea că pierduse o altă amintire.

Trebuia să-i distrag atenția. Așa făcea Lady Shrewsbury.

Mi-am luat prietena de mână și am rotit-o iar și iar, apoi am oprit-o lângă scări.

– Scările care duc la primul etaj nu sunt chiar atât de abrupte. Pe astea ar trebui să ne dăm drumul, dacă am fi îndrăznețe și curajoase.

Jemina își duse mâinile la frunte, răsuflând adânc.

– Da, așa par. Apoi clătină din cap. Da. Cred că m-am înșelat, continuă ea, bătând într-unul dintre balustrii cei rezistenți, sculptați din lemn de mahon. Cinci teancuri, nu șase. Nimeni nu fură cearșafuri murdare.

Era adevărat, iar angelica mea prietenă voia să bage de seamă totul. Parcă se hotărâse să nu mai uite nimic, niciodată. Iar eu credeam că eram posibil să lipsească unul dintre teancuri, pe care era cu putință ca unul dintre soldații ducelui să-l fi luat ca să ne necăjească, ori ca să se slujească de ea ca de o țintă pentru exercițiile lor.

Am ridicat un teanc.

– Haide să ducem astea la spălătorie.

Jemina se uită spre stânga și apoi spre dreapta, după care se aplecă mai aproape de urechea mea.

– Astăzi am terminat de făcut curățenie în toate dormitoarele. Până acum n-am găsit nimic care să dea de gândit. Tu ai găsit?

– Nimic. În camera copiilor nu era nimic. La etajul al treilea nu e nimic care să dovedească vinovăția lui Markham. Trebuie să cercetăm salonul pentru oaspeți și salonașele de jos, dar cred că individul e prea deștept ca să lase ceva compromițător în urmă. Și ce-ar fi dacă Markham m-a închis doar pentru că mă ura sau fiindcă credea că mă purtam nesăbuit cu Lionel? Nu s-ar putea ca amândouă lucrurile astea să fie adevărate?

– Nu începe acum să dai vina pe tine. Markham a avut un alt motiv, în afară de neîncrederea pe care ți-a arătat-o. O să aflăm negreșit motivul ăsta. O să găsim dovada și o să arătăm limpede că Markham e un pericol pentru copil, nicidecum tu.

După ce voi fi reușit să mă îmbarc pe o corabie care să ne ducă pe mine și pe Lionel înapoi la Demerara, oare Jemina avea să dorească să vină cu noi? Nu puteam să îndur gândul de a o lăsa lipsită de apărare. I-am luat mâna.

– Știu că totul o să se rezolve, și o să am grijă de tine întotdeauna, așa cum ai avut tu grijă de mine.

– Atașamentul dintre femei pare întotdeauna o conspirație.

Plângerea venea din partea unei voci puternice, de bariton.

Uitându-mă în jos, l-am văzut pe duce stând în ungherul de lângă zeii de marmură. Uniforma lui stacojie contrasta cu marmura albă, precum dungile de pe petalele unui crin contrastau cu albeața acestora din urmă.

Iar acum alăturarea dintre imaginea ducelui și a acelor flori frumoase avea să-mi rămână în minte pentru totdeauna. Mi-am frecat tâmplele și l-am întrebat:

– Veniți din catacombe?

El închise ușa secretă din nișă. Fusese făcută să arate precum peretele, zugrăvită cu aceeași culoare și același model.

– Da, trebuia să văd ce a mai spionat dădaca mea acolo, jos.

M-am zbârlit ca un arici. Individul știa cum să mă înțepe, dar zâmbetul lui solar, strălucitor și larg mi-a topit ciuda.

– De când stați și spionați acolo, domnule?

El se sprijini în cârjă.

– De destul timp ca să vă aud complotând.

Jemina făcu ochii mari.

– Glumește, doamnă St. Maur. Nu-și dă seama de cât de multă nevoie avem de slujba asta și de cât de tulburătoare îi sunt remarcile ironice.

Vorbisem pe un ton superior și grațios, și se pare că obținusem cele două lucruri pe care le voiserm. Trupul prietenei mele se destinse, iar înfățișarea ducelui se schimbă. El se încruntă dintr-odată.

– Îmi pare rău, spuse, pe un ton mai blând. Deci, ce făceați voi acolo în timp ce trupele mele sunt la instrucție? Bârfeați?

– Schimbam cearșafurile, Excelența Voastră, i-am răspuns eu. Mai avem încă multe de făcut. Dar dumneavoastră ați apărut de nicăieri. Poate că dumneavoastră sunteți conspiratorul care încearcă să fure cearșafurile sau să ne sperie în chip de fantomă.

– Eu nu fur. Dacă aș fura, aș lua de la Lionel Jordan. Iar asta nu se face, spuse el lovindu-și bărbia cu degetul mare. Deci, ați auzit zvonurile despre aparițiile care se pare că ar cutreiera moșia. Sunteți în siguranță. Eu o să vă apăr.

Îndreptându-se de spate, ducele chicoti cu poftă.

Contemplându-l în dubla lui ipostază de bărbat și de soldat, am simțit cum pulsul mi-o lua razna.

Jacheta îi venea ca turnată pe trup, iar poalele ei erau bine vârâte în pantalonii de un cenușiu-deschis. Silueta lui musculoasă era bine proporționată, foarte plăcută la vedere. Astăzi purta o eșarfă vișinie în chip de brâu, una care contrasta cu cea albă, de satin, pe care mă obișnuisem s-o văd.

Atât de armonios alcătuit și îmbrăcat, atât de ordonat. Perfecțiunea întruchipată, chiar dacă, probabil, totul se întemeia pe respectarea unor reguli.

– Am trecut inspecția, doamnă LaCroy?

Fața îmi luă foc, dar am încuviințat cu o înclinare țeapănă a capului. Oare câtă vreme rămăsesem zgâindu-mă la el?

– Mai e de făcut curățenie, spuse Jemina repezindu-se în dormitorul de alături.

– Inspecțiile sunt greu de trecut, doamnă LaCroy.

– Eu..., am bâiguit, frecându-mi obrajii arzători și privindu-l din nou pe bărbatul acela pe care, fără doar și poate, îl admiram. Ați trecut-o, dar oare de ce ați intrat dinspre catacombe? Aș fi putut să vă studiez mult mai bine dacă ați fi intrat pe ușile din față.

Ce priveliște ar fi fost! Ducele de Repington intrând pe sub candelabrul cel mare.

M-am uitat la fierul forjat și la cristalele candelabrului, băgând de seamă că oamenii lui îl ridicaseră fără ornamentele de sticlă și fără lumânări.

– Bineînțeles, ar trebui să mi se spună cu mult înainte, ca să pot să pun să fie aprins în onoarea dumneavoastră.

Râsul lui molipsitor mă făcu și pe mine să chicotesc.

– Ce răspuns sincer!

Se îndreptă cu greu spre primul șir de trepte, de parcă m-ar fi așteptat să cobor la el.

– Nu mă așteptam s-o recunoști, urmă el. Mă surprinzi mereu.

– În unele zile mă simt mai slobodă decât în altele, domnule. Poate că văduvia, îmbinată cu nehotărârea dumneavoastră în privința duratei angajării mele, m-a făcut să fiu un pic mai nepăsătoare.

– Altă declarație de o sinceritate neașteptată, pe lângă oferta de a fi întâmpinat ca un erou. Nu știu ce să mă mai fac!

Se legănă, sprijinit în cârjă, și se bătu peste picior, peste cel despre care știam că îi lipsea. Amândouă picioarele îi erau încălțate cu cizme.

– Doamnă LaCroy, te-ai furișat pe sub Hamlin, așa că trebuie să știi că în catacombe panta e lină. E o modalitate mult mai ușoară de a intra în Hamlin atunci când ai așa ceva, spuse el lovindu-se din nou peste mădularul de lemn, care scoase un sunet sec. Mă obosesc mai tare cu piciorul ăsta artificial al lui Potts. Iată unul dintre motivele pentru care aleg să nu-l port.

Acea mărturisire m-a făcut să clipesc. Am lăsat cearșafurile jos și am coborât scările de parcă aș fi făcut un lucru firesc, de parcă nu mi-aș fi examinat angajatorul din cap până-n picioare, de parcă el nu mi-ar fi spus de bunăvoie un adevăr atât de personal.

În gând îmi răsuna un ritm dulce de dans, care se potrivea cu goana pulsului meu.

– Ați avut o dimineață bună, Excelența Voastră, instruind soldații pentru asalturi imaginare asupra castelului?

– Imaginare? mă întrebă el încrețindu-și fruntea. Napoleon nu s-a predat. Dacă vrea Rusia, ochii pot să-i cadă foarte ușor asupra Angliei. Hamlinul trebuie apărat.

Am ajuns alături de el și mi-am dorit să fi purtat una dintre rochiile mele elegante, una cu dantelă de Mechlin[1] la mâneci, ceva care să mă facă să arăt la fel de grațioasă și de fragilă cum mă și simțeam. Atunci, un bărbat precum ducele ar fi înțeles cât de mult prețuiam cuvintele „protecție" și „siguranță".

– Dacă spuneți așa, Excelența Voastră. Chiar mă simt mai apărată.

El se întoarse și trecu pe sub candelabru. Sunetele acelea seci îl însoțeau.

L-am urmat și eu. Mirosea a zăpadă, poate că și a rămurele retezate dintr-un tufiș, un iz proaspăt și ierbos, care îl îmbrăca într-o aură de adevăr și de sinceritate.

– Te simți în siguranță alături de mine, LaCroy? E bine de știut că îți inspir încredere. Se răsuci cu fața la mine, iar falca i se încordă. Ai încredere în mine, nu? stărui el.

Stăteam unul lângă celălalt sub candelabrul neaprins, doi oameni care aveau încredere unul în altul. Nu părea ciudat, nici amuzant. Momentul îmi dădea un simțământ de firesc, de stare cu care aș fi putut să mă obișnuiesc dacă el n-ar fi fost angajatorul meu pentru o vreme, iar eu nu m-aș fi deghizat în dădacă.

– Ei bine, doamnă?

– Cu slujba mea atârnând în balanță, încrederea nu e un cuvânt care să ni se potrivească, dar pregătirile dumneavoastră mă fac să mă simt liniștită. Și prețuiesc faptul că v-ați mutat oamenii în dormitoare, dar trebuie să-și lase afară puștile și cizmele pline de noroi.

– Instrucția e serioasă, doamnă. Mâine, la ora două, ne întâlnim din nou în salon, ca să discutăm despre alte schimbări în programul pupilului meu.

Asta însemna o săptămână întreagă fără concediere.

– Da, domnule.

Își îndreptă pe cap chivăra cu panaș.

– O să ies pe balconul din spate, ca să trec în revistă trupele. Tu și doamna St. Maur puteți să veniți să mă vedeți... să vedeți trupele.

Invitația fusese rostită pe tonul acela încordat care mă lăsa fără aer.

– Îmi pare rău, dar munca noastră de acum poate să fie făcută mult mai bine dacă nu e nimeni în încăperi.

[1] Dantelă flamandă, fină și transparentă, produsă inițial la Mechelen

– Atunci, poate că o să trebuiască să adăugăm puțin timp în programul tău, anume pentru o trecere în revistă. Continuă să te ții departe de conspirații, doamnă LaCroy. Mâine la ora două, în salon, nu uita.

Îmi zâmbi, lăsându-mă cu genunchii moi, și se îndreptă spre coridorul din spate, fluierând cântecul meu de leagăn. Zgomotul sec făcut de piciorul lui se stinse.

Vocea îi era puternică, nu stăpânită, așa cum o avusese Colin. Poate că de asta îmi plăcea să i-o aud.

M-am întors spre scări ca să urc și s-o ajut pe Jemina. Să-i spun, oare, că ni se promisese altă zi de serviciu, precum și protecție împotriva lui Napoleon?

Ce altceva ar fi putut să-și dorească o fată?

N-am mai auzit vocea ducelui, și m-am întrebat dacă avea obiceiul să concedieze dădacele în timp ce cânta.

Capitolul 12

SALONUL

La ora două fără zece, umblam de colo până colo în salon. Ducele și oamenii lui își terminaseră treaba acolo mai devreme.

Ar fi trebuit ca întâlnirea asta să nu mă mai neliniștească atât de mult după ce văzusem cum înfulecaseră Repington și soldații lui pâinea mea de la cină și cornurile de la micul dejun. Le plăcea pâinea cu cocos, miezul acela cleios și dulce de sub crusta densă.

Însă salonul ăsta îi aparținuse lui Colin. Ori de câte ori își petrecea timpul aici, devenea distant. N-aveam voie să intru în salon câtă vreme el se afla la Hamlin, puteam să trec acel prag doar după ce soțul meu pleca.

Ultima dată când îl văzusem în salon, se certase cu un bărbat necunoscut și cu Markham. Mă dojenise pentru că intrasem, chiar dacă o făcusem ca să le aduc ceaiul, lui și musafirilor lui.

– Doamnă!

Am sărit în sus, cu inima bătându-mi de parcă aș fi fost prinsă scotocind prin birou. Mi-am dus mâna la pieptul care îmi palpita și am făcut o reverență în fața prietenului ducelui.

– Lord Gantry!

Jacheta îi cădea bine pe silueta subțire, dar era o haină civilă, mai simplă – fără fireturi, fără eșarfă. Își scoase pălăria, un joben obișnuit, nu o chivără precum cea a ducelui.

– Doamnă LaCroy, tu și doamna St. Maur faceți o treabă excelentă redând strălucirea Hamlinului.

I-am mai făcut o reverență, prinzându-mi în mână șorțul alb.

– Vă mulțumesc, Lord Gantry.

Bărbatul cel înalt își scoase mănușile, iar apoi chemă un soldat.

Un om mai în vârstă, îmbrăcat cu uniforma stacojie a regimentului, păși înăuntru.

– Da, domnule.

Lordul Gantry își puse pălăria deoparte.

– Nu-mi place să văd femeile cărând lucruri, mai ales poveri în toată puterea cuvântului. Ieri am ajutat-o pe doamna St. Maur să ducă cel puțin zece platouri mari în spălător. Căpitane, dacă vreuna dintre doamne are nevoie de ajutor, mă aștept să li-l dați voi. Spune-le asta și celorlalți.

Soldatul înclină din cap în semn că înțelesese.

– O să ajut oriunde pot, cu singura mea mână sănătoasă. Căpitanul de la ușa din față le are zdravene pe amândouă. Ei bine, aproape sănătoase, nu-i lipsește decât degetul mare de la una. Dar o să am grijă ca toată lumea să știe că trebuie să ajute.

Am aruncat o ocheadă la mâneca goală a jachetei lui de uniformă și am înțeles adevărul.

Ducele nu angajase mercenari doar ca să ocupe Hamlinul sau ca să-l pregătească pentru o falsă invazie. Angajase oameni răniți, probabil că pe unii trimiși acasă de pe câmpul de luptă. Zâmbetul de pe chipul acelui soldat – înnobilat de linia fermă a maxilarului și de gropițele care-i dădeau un aer de mândrie – spunea că Repington le redase speranța.

Era ceva neprețuit.

Era ceva onorabil.

M-am înecat puțin, gândindu-mă că ducele era cu adevărat un om cumsecade. Nu-mi cădea deloc bine să-l respect tot mai mult pe omul pe care eram silită să-l înșel.

Netezindu-mi șorțul, am căutat buzunarele rochiei mele negre și mi-am dres glasul.

– Vă mulțumesc, domnilor. Eu și doamna St. Maur încercăm să facem tot ce ne stă în puteri. Și, căpitane, mulțumiți-le din partea noastră oamenilor care au coborât în catacombe după provizii.

– Nu trebuie decât să ne mai faceți niște pâine dulce, și o să fim cu toții la dispoziția dumneavoastră.

Reveni la poziția de drepți, îl salută pe viconte și se îndreptă spre ușă.

Eu am scos o cârpă din buzunar și am început să șterg praful de pe bufet. M-am întors și am văzut că lordul Gantry era tot acolo.

– Doriți ceva, domnule?

– Nimic, îmi răspunse el jucându-se cu panglica neagră cu care îi era legat părul castaniu, lung până la umeri, panglică ce îi punea o oarecare ordine în claia aceea sălbatică. Îmi amintești de cineva, mărturisi el. Pâinea de cocos era una dintre preferatele ei.

Privirea pierdută a ochilor lui de un albastru-cenușiu îmi spunea că nu se gândea la deghizarea mea ca lacheu. Pierduse pe cineva drag.

– Îmi pare rău, milord, am spus eu înainte să mă pot opri. Nu e ușor să-ți fie dor de cineva.

Vicontele dădu din cap în semn de încuviințare.

– Nu știi cât de dor o să-ți fie de cineva sau ce pierzi odată cu acea ființă – decât după ce ea se duce dintre cei vii. Dându-și seama că gândise cu glas tare, el clipi, tresări și zise: Îmi cer iertare.

Apoi se retrase cu pași repezi, dispărând în vestibul.

M-am dus la pian și am început să șterg praful de pe el. Titlurile de rentă pe care mi le dăduse tatăl meu erau ascunse într-o despărțitură secretă din spatele biroului celui mare, un compartiment pe care îl descoperisem în primele mele zece luni de ședere la Hamlin, pe când Colin plecase să facă una dintre obișnuitele lui vizite în oraș.

În contul acela erau destui bani pe care aș fi putut să-i scot pe dată și să cumpăr trei bilete la o corabie spre Demerara.

Însă ducele putea să apară în orice clipă, așa că n-aveam cum să scot hârtiile acum și să risc să fiu prinsă și privită ca o hoață. Ocazia potrivită era totul. După ce se ivea, aveam să iau documentele.

Dacă plecam de acolo, se termina o dată pentru totdeauna cu visările mele, cu întrebările pe care mi le puneam despre Colin și despre legătura dintre noi, despre ce anume nu mersese bine. Și desigur că trebuia să plec de la Hamlin înainte să încep să-mi pun întrebări despre duci integri și despre dădace care se îndrăgosteau de ei.

Cârpa mea se înnegrise de praf. Dacă era ștearsă așa cum trebuie, patina măslinie a capacului pianului prindea să strălucească. M-am îndreptat spre oglindă ca să fac același lucru.

– Arăți foarte bine, doamnă LaCroy, nu trebuie să tragi cu ochiul la oglindă ca să ai confirmarea.

Ducele intrase în încăpere.

– Dar șterge degetele lui Markham de pe oglindă, adăugă el. Cred că a încercat s-o fure.

– Când a făcut asta?

– În noaptea în care am ocupat Hamlinul. L-am lăsat aici, umilit, și am ieșit în vestibul fiindcă se auzise un zgomot. Dar tu cunoști haosul din gospodăria lui Markham, spuse ducele aruncându-și pălăria spre sofa cu perfectă îndemânare și urmărind din priviri cum aceasta ateriza drept pe perna din mijloc. Nu mi-ai spus niciodată de ce ai lucrat pentru Markham.

Mi-am îndreptat cârpa spre frumoasa margine a oglinzii aurite și am șters filigranul delicat, făcând să dispară urmele unsuroase.

– Haos, ați spus-o chiar dumneavoastră. Omul acela știa cum să murdărească lucrurile.

Ducele se apropie, fără zgomot, de mine. Însă maxilarul încordat arăta cât de mult îl costau pașii aceia ușori.

– Auzi, cumva, numai ceea ce-ți convine? Nu trebuie să-mi spui de ce ai lucrat pentru Markham, dar ăsta rămâne un alt secret pe care îl păstrezi față de mine.

Nu i-am răspuns. În schimb, m-am străduit să fac oglinda să strălucească. Uimită, am băgat de seamă că se mișca, lucru care nu se mai întâmplase. În spatele ei trebuie să fi fost ceva.

Repington se duse la sofa și începu să se lase în jos cu gând să se așeze pe ea, dar apoi se opri.

– Lucrul ăsta e foarte confortabil, însă e prea moale. Mi-e aproape la fel de greu să mă ridic de pe ea, ca de pe balansoarul din camera copiilor.

Hmm... Dacă ducele ar fi fost imobilizat pe sofa, aș fi putut, oare, să-l iau pe Lionel și să fug? Nu. Nu cred că un astfel de plan ar fi mers.

Ducele ajunse la biroul cel mare și se sprijini de el.

– Vorbim despre program sau despre demisia ta?

– Despre program, Excelența Voastră, dacă nu v-ați răzgândit din nou. Am auzit că așa procedează oamenii aflați în poziția dumneavoastră.

Fruntea lui se încreți.

– Ce vrei să spui?

– Nimic anume, dar oamenii din tagma dumneavoastră nu sunt, oare, înclinați să aibă o mulțime de toane?

– Oamenii din tagma mea?

– Cucerritorrii, domnule. Lady Shrewsbury mi-a povestit despre... popularitatea dumneavoastră.

Chipul lui se lumină precum marele candelabru din vestibul, strălucind de forță și de bucurie.

– Presupun că popularitatea poate să te înzestreze cu oarecare toane. Ia loc, LaCroy.

Mi-am vârât cârpa în buzunar și m-am îndreptat spre scaunul pe care mi-l arătase, un scaun frumos, în stil clasic grecesc, făcut din lemn de mahon. Unul pe care eu îl comandasem.

El își masă coapsa.

– Nu știu dacă mai am toane, dar se poate să fiu, totuși, schimbător. Socotești că asta e o trăsătură atrăgătoare?

– Nu în momentul de față, Excelența Voastră. Faptul că sunteți schimbător mă descumpănește foarte tare. Seara îmi oferiți o slujbă, iar a doua zi mă concediați. Pentru mine, lucrul ăsta e foarte obositor.

El chicoti și-și trecu mâna prin păr, care era des, iar astăzi părea să fi fost mai mult castaniu decât blond. Însă ochii ducelui, ochii aceia cu care mă scruta, erau întotdeauna limpezi și plini de inteligență. Da, limpezi precum niște scânteietoare cristale de gheață sau de sticlă.

Se aplecă în față.

– Mă întreb ce alte oferte ai mai primit și apoi au fost anulate. Nu contează, asta e doar o altă întrebare despre tine care o să ajungă să mă tortureze, îmi mărturisi el, iar apoi își împreună mâinile și continuă: Încă mai lucrez la un program pentru Lionel. Până când îți găsesc o înlocuitoare, dacă mă hotărăsc să caut una, va trebui ca tu să-mi îndeplinești cerințele.

– V-aș ruga, Excelența Voastră, să vă hotărâți în privința concedierii, iar apoi să nu mai repetați nimic legat de ea, vă rog. Vreți să mă apuce groaza ori de câte ori vă văd?

– Nu, n-aș vrea să te îngrozesc. Caut un motiv întemeiat care să mă facă să mă hotărăsc o dată pentru totdeauna să te păstrez aici. În afară de faptul că ai fost nesinceră la prima noastră întâlnire, pari o femeie foarte amabilă și ești nespus de iubitoare față de pupilul meu. Și tu, și doamna St. Maur, munciți din greu. În loc să lenevești în camera copiilor, în care nu te deranjează nimeni, ai

coborât și ai ajutat la spălat și la gătit. Iar oamenii mei îți laudă tot timpul mâncarea.

Oare era într-adevăr nehotărât sau se juca, doar, cu mine? Mi-am plecat privirea și am lovit cu papucul în piciorul vechiului și impunătorului birou.

– Ajută-mă, doamnă LaCroy. Nu vreau să te cuprindă groaza la vederea mea, îmi spuse el pe un ton blând și dulce ca mierea. Prefer să te bucuri să petreci timp cu mine... îngrijindu-ne amândoi de bunăstarea lui Lionel.

Din felul în care mă privea, se înțelegea altceva. Poate că ideea asta era doar în capul meu. Nu fusesem niciodată bună la judecarea intențiilor sau sentimentelor. Sau a bărbaților.

– Am o întrebare, doamnă.

Expresia lui era și acum o îmbinare între cea a unui păcătos pocăit și cea a unui hoțoman de primă mână. M-am gândit că aceea era clipa în care aveam să-i aflu gândurile.

– Ce fel de întrebare?

– Una personală.

– Da, domnule?

– Din ce cauză a murit soțul tău – de boală, în război, de bătrânețe?

– De boală.

Iată un răspuns frumos și nobil, care nu-mi punea un nod în gât, nu-mi făcea greutăți și nici nu mă împovăra de vinovăție.

Ducele îmi prinse degetele în mâna lui.

– Doamnă LaCroy, nu voiam să te fac să plângi.

Plângeam? Mi-am atins obrajii umezi.

– Moartea soțului meu a fost neașteptată.

– Ce i-ai fi spus copilului tău despre el?

Întrebarea fusese atât de personală, încât am sărit în picioare.

– Destul. Vă implor, vă rog să terminați cu întrebările astea. Sunt cu totul nepotrivite.

Ducele își împreună palmele de parcă s-ar fi rugat, de parcă s-ar fi închinat unui zeu englez al băgării nasului în treburile altora. Zeii africani și cei din insule erau mai cuminți, nu scormoneau rănile vechi și nevindecate.

– N-am vrut să te jignesc, îmi spuse ducele.

– Chiar așa? l-am întrebat, încrucișându-mi brațele și uitându-mă urât la acel bărbat care ar fi putut să mă alunge, dar căruia

acum nu reușeam să-i spun nici un cuvânt potrivit, împăciuitor. M-ați jignit. Intenția și acțiunea sunt două lucruri diferite.

– Te rog să mă ierți, doamnă LaCroy. Numai că știu că, într-o zi, băiețelul de sus o să mă întrebe despre tatăl lui. Pentru că e un copil mulatru, drumul în viață o să-i fie mai greu. Nu vreau să-i spun ceva care să înrăutățească lucrurile sau să nu-i dau încurajarea de care o să aibă nevoie.

La Demerara, cu bogăția tatălui meu, băiatul ar fi fost un prinț.

– Poate că ar trebui să-l trimiteți într-un loc în care să fie respectat.

– Să-l trimit departe sau să-l duc la toate petrecerile și să-l expun în societate precum cea mai devotată dintre mame.

– Precum o mamă?!

El își trecu palmele peste ceafă, de parcă ar fi avut o durere de cap.

– Te rog să iei loc, doamnă LaCroy. O să-ți spun ceva. Nu știu nimic despre mama lui, în afară de faptul că e fiica unui plantator. Pe mine m-au crescut un tată bolnav și un bunic puternic, dar vărul meu, tatăl bietului Lionel... s-a sinucis.

Am rămas uluită de neliniștea din vocea lui.

– Îmi pare rău, Excelența Voastră. Zvonurile au spus că Jordan n-a știut să-și administreze banii și că Markham l-a târât în niște speculații financiare neînțelepte.

Un oftat adânc și sec scăpă de pe buzele ducelui.

– Speculațiile neînțelepte nu sunt eroice și nu merită sacrificarea unei vieți. Nu e la fel cu a muri pentru Dumnezeu, pentru rege și pentru țară.

Vocea lui era la fel de tăioasă ca și tristețea din inima mea și m-am gândit că adesea fusesem silită să-mi ușurez durerea recurgând la egoism. Colin fusese egoist părăsindu-ne iarăși și iarăși, iar eu fusesem egoistă dorindu-mi să rămână, deși știam că asta îl făcea atât de nefericit.

M-am lăsat să cad din nou pe scaun, sprijinindu-mi spatele de harpa îngerului sculptat pe spătar.

– Mi-aș dori ca și Colin Jordan să fi avut un caracter mai eroic, de felul celui al dumneavoastră sau al oamenilor pe care i-ați angajat.

Ducele își frecă falca.

– Eu nu sunt un erou. Am fost norocos. Am avut de îndeplinit o datorie. Asta m-a făcut să merg înainte, dar înțeleg dezamăgirile care pot să te facă să crezi că viața nu merită trăită. Lupta e grea. Unii nu fac alegerea care trebuie. Îmi doresc să fi avut timp și bunăvoință ca să-mi fi ajutat vărul.

– Veți găsi cuvintele potrivite ca să-i povestiți lui Lionel despre tatăl lui.

Și, oricum, nu voiam să-mi las fiul să stea atât de mult în Anglia. Mi-am răsucit șorțul, dar nu vedeam în minte decât foaia albă de pe biroul meu și ultima scrisoare pe care i-o scrisesem lui Colin – cea în care îi mărturiseam toate durerile mele, fără să trec nimic sub tăcere. N-ar fi trebuit să scriu acea scrisoare. El nu putuse să îndure adevărul.

Obrajii îmi ardeau, iar apoi am simțit răcoarea lacrimilor. Nu mă gândisem cum aveam să-i spun lui Lionel despre Colin. Nu voiam ca fiul meu să-și disprețuiască tatăl. Și nici să afle că scrisoarea mea îl ucisese pe acesta din urmă.

– Îmi pare rău, doamnă LaCroy. N-am vrut...

Mi-am șters lacrimile și i-am făcut semn ducelui să se oprească și să nu-mi mai spună platitudini ca să mă consoleze. Dovezile despre conspirația lui Markham aveau să arate că nu eu fusesem de vină, ci că planurile acelui ins diabolic îi provocaseră moartea lui Colin. Ultimul om cu care fusese văzut soțul meu era chiar Markham, și tot acesta din urmă trebuie să fi fost acea fatală piatră de moară care să-l tragă pe Colin la fund, în adâncurile Tamisei.

– Doamnă LaCroy?

– Spuneți-i lui Lionel că tatăl lui era bolnav și că boala l-a făcut s-o ia pe căi greșite. Că s-a tot scufundat, până când a ajuns într-un loc în care dragostea n-a mai putut să răzbată până la el. Și că, dacă ar fi trăit, și-ar fi iubit fiul. Spuneți-i asta scumpului băiat.

O batistă flutura în fața mea. Am luat-o și mi-am șters lacrimile.

Mi-am ridicat privirea și mi-am văzut reflexia în ochii limpezi și albaștri ai ducelui. Privirea lui m-a vrăjit de-a dreptul.

Mă simțeam mângâiată, îmbrățișată, înțeleasă.

Însă el nu se mișcase deloc.

Mă privea compătimitor, cu brațele atârnându-i pe lângă trup.

– LaCroy, m-am răzgândit din nou. Te angajez cu luna. În câteva săptămâni, Gantry trebuie să se întoarcă la fiicele lui. După ce

ajunge în oraș, poate să caute, cu ajutorul unei agenții, o înlocuitoare potrivită.

– Minunat, am o lună întreagă!

– O să vedem cum o să lucrăm împreună – tu și cu mine. Trebuie să-ți mai pun o întrebare.

– Nu v-ați satisfăcut curiozitatea pe deplin? l-am întrebat eu, făcându-i semn cu mâna să continue și strănutând în batista lui.

– Atunci când ai fost angajată la Hamlin, se afla aici și mama lui Lionel?

„*Spune-i*. Spune-i adevărul ducelui și pune capăt acestei farse!"

– Excelența Voastră...

– Da, doamnă LaCroy?

Se uită la mine și în clipa aceea m-am simțit din nou captivă, de data asta – din cauza fricii. Dacă descoperea că iar jucam teatru, ducele avea să mă dea afară. Sau n-avea să mă creadă, socotind că eram o văduvă nebună, care încerca să pretindă că pupilul lui era copilul ei mort. Mi-am mușcat buzele și i-am spus adevărul pe care el putea să-l accepte.

– Markham o ura. Voia să scape locul de ea. Cred că astea au fost vorbele lui.

– Sau femeia a fugit. Împinsă la disperare de sinuciderea vărului meu, ea ar fi putut să fugă.

Ducele își plecă fruntea pentru o clipă.

– Mai am o întrebare, spuse el.

– Altă întrebare... alt lucru? Mergeți înainte cu orice preț. Citiți-mă ca pe o carte de snoave.

– Un citat din Shakespeare, din *Troilus și Cressida*. Ce dădacă învățată! Ce alte surprize mai ai pentru mine?

Lordul Gantry bătu în tocul ușii.

– Repington, îmi pare rău să vă întrerup, dar a ajuns cutia ta.

– O, bine! Doamnă LaCroy, va trebui să continuăm conversația asta mai târziu.

Se ridică pe neașteptate și se așeză pe scaunul din spatele biroului.

– Lucrul care tocmai a sosit o să fie o îmbunătățire atât de mare pentru împrejurimile conacului!

Stomacul mi se strânse. Eram trimisă la plimbare din pricina unei cutii.

– Ce nevoie aveți de îmbunătățiri? l-am întrebat eu pe duce. Ați curățat zăpada și ați tăiat chiar și tufișurile care s-au trezit la viață odată cu încălzirea vremii.

Zâmbetul lui malițios reveni.

– O să trebuiască să aștepți. Nu ești singura care are secrete. O zi bună, doamnă LaCroy!

Fusesem dată deoparte. Lordul Gantry și ducele se uitau cu dragoste la o cutie de lemn, iar asta însemna că eu eram izgonită de acolo, așa cum mă izgonise Colin atunci când îi întrerupsesem ultima discuție, care, de fapt, fusese o ceartă. M-am ridicat încet de pe scaun. Am privit ca un spectator bucuria pe care o împărtășeau cei doi bărbați în timp ce întindeau hârtiile misterioase care veniseră în cutie. M-am uitat în altă parte și am dat cu ochii de scânteierea sticlei argintate. Oglinda. Cea pe care rămăseseră amprentele lui Markham. În spatele ei se afla un secret. Unul care putea să mă elibereze. Nu trebuia decât să găsesc momentul potrivit ca să ajung la el. N-aveam voie să mă las distrasă de întrebările ducelui sau de sentimentul că lui îi păsa cu adevărat de lacrimile mele.

Capitolul 13

NOPȚI FURTUNOASE

Furtuna urla în noapte, dar nu asta îl ținea treaz pe Busick.

Luă o sorbitură de rom. Piciorul îl duruse toată după-amiaza, din cauză că mărșăluise zdravăn alături de regimentul lui. Însă acum schimbarea vremii îi transformase durerea în agonie – ploaie și din nou zăpadă. Toate astea aduceau durere.

Iar spatele îi era înțepenit și dureros.

Poate că făcea prea mult efort atunci când se afla în aer liber.

Dar și interiorul casei își avea primejdiile lui.

Dădaca LaCroy era periculoasă. Îl surprindea mereu prin sinceritate și prin acea revoltă liniștită care făcea parte din felul ei de a fi.

Un strigăt slab răsună deasupra capului său.

Camera copiilor era sus. Oare furtuna îl speriase pe Lionel?

Lui Busick îi venise întotdeauna greu să adoarmă la Hamlin. Poate că și pentru Lionel era la fel.

Își luă halatul, având grijă de spatele lui îndurerat. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-și provoace o durere atât de mare încât să nu poată să-și mențină echilibrul.

Se uită țintă la scaunul cu rotile.

Monstrul cu trei roți aluneca mai ușor pe lemn decât pe covoare, dar era stabil și demn de încredere.

Mâna i se strânse pe cârjă.

Invenția aceea alcătuită din nuiele împletite și din arcuri solide era un simbol al dependenței, al faptului că avea mereu nevoie de ajutor. Îl făcea să-și dorească s-o ia la fugă și să se ia la trântă cu destinul.

Se luptă cu disperarea, își sfârși de băut romul și porni spre etajul al treilea.

Ajunse în camera copiilor. Totul era cufundat în liniște.

Încăperea era impecabilă.

Dar Lionel nu era singur. Dădaca îl veghea, ghemuită în balansoar.

Picioarele ei cafenii erau desculțe.

Purta o cămașă de noapte de un alb strălucitor, împodobită cu dantele și cu panglici – un lucru elegant, demn de o lady rafinată.

Cine era LaCroy?

Care era trecutul ei?

Și de ce îi plăcea lui atât de mult forma picioarelor ei mici?

Clătinând din cap, ducele se întoarse la misiunea lui.

– Hei, soldățelule! Furtuna te-a trezit și pe tine.

Bebelușul își ridică brațele.

Dacă s-ar fi simțit mai sigur pe picioare, Busick l-ar fi luat în brațe. Dar nu putu decât să-și lase mâna în jos, pentru ca bebelușul să se joace cu mâneca halatului.

Lionel o prinse și începu să tragă de ea.

Însă privirea lui Busick se întoarse la LaCroy.

Ea oftă și se ghemui mai bine în balansoar. Pătura alunecase, dezvelind o coapsă și mare parte din picioarele ei lungi.

– Ce puternic ești, micuțule! Ca de la bărbat la bărbat, spune-mi: vrei să-ți păstrezi dădaca?

Băiatul saliva pe tivul mânecii lui Busick.

Ducele nu era sigur dacă asta însemna un „da" sau un „nu".

Fulgerul brăzdă cerul de dincolo de fereastră. Tunetul bubui.

Dădaca sări de pe scaun, ridicând mâna în care strălucea un cuțit aurit.

Avea o privire sălbatică.

– Dădacă LaCroy?

Ea tremura. Părul i se revărsase de sub scufia de noapte.

– E potrivit să ții o asemenea armă în camera copiilor? o întrebă ducele.

Clipind, dădaca lăsă jos cuțitul și începu să-și tragă pătura peste ea.

– M-ați speriat, duce.

De ce i se părea că ea voia să-i sugereze că făcuse ceva rău verificându-și pupilul? Își legă cordonul halatului într-un ghem și i-l dădu lui Lionel, ca să aibă ce să roadă.

– Asta e o nouă metodă de a crește copiii? Cu cuțite?

– Da, domnule, e ceva grecesc. Sau poate că tribal, de pe țărmurile Africii. Cu siguranță că nevoia de a te simți protejat nu e englezească.

Cuvintele erau un lucru periculos. N-aveai cum să mai iei înapoi o împunsătură. Săgeata rănea la fel de tare la intrare și la ieșire.

Acea femeie cu ochi mari suferea. Gluma lui n-avea nici un rost. Ducele își puse mâna peste mâna ei și-i luă cuțitul, lăsând arma scumpă și incrustată cu pietre prețioase să cadă pe dușumea.

Tunetul bubui, iar ea se cutremură.

Femeia asta se temea de ceva. Nu de el. Astfel stând lucrurile, n-ar fi fost decât firesc s-o ia în brațe.

Dar n-o făcu.

Ar fi trecut de un hotar periculos dacă ar fi îmbrățișat-o strâns și i-ar fi lipit rotunjimile voluptoase de trupul lui. Putea el, oare, să-i alunge temerile? Sau ar fi adăugat altele noi?

Busick nu era un aristocrat cu inimă de piatră. Era soldat, era un bărbat făcut pentru dragoste și era un apărător al tuturor lucrurilor frumoase. Iar LaCroy era frumoasă, cu gropița aceea din bărbie care cerea sărutări și cu ochii de topaz ce ar fi trebuit să se facă negri în clipele de pasiune.

Însă traversarea acelui câmp de luptă presupunea prea multe riscuri.

Exploziile de sentimente și canonadele de dorință ar fi fost un fel minunat în care să-și petreacă timpul până în zori de zi.

Totuși, nevoia lui Lionel de a avea o dădacă bună era mai mare decât nevoia lui Busick de a se lăsa în voia atracției care exista între el și acea femeie.

Așa că rămase locului, cu mâna pe mâna ei, ascultând vuietul furtunii și dorindu-și ca situația lor să fi fost cu totul alta.

Ducele mă ținea de mână, iar atunci când m-am uitat în ochii lui, am văzut că mă vedea cu adevărat.

Oare îmi cunoștea temerile, sau se pregătea, doar, s-o concedieze pe dădaca plină de toane a lui Lionel?

Nu spunea nimic, nu vorbea despre îndrăzneala mea de a ridica arma împotriva lui.

Ei bine, nici eu nu puteam să-i spun că fusesem întemnițată în camera asta cam o lună, curând după nașterea fiului meu. Că nu

știusem dacă aveam să mai mănânc vreodată sau dacă aveam să mai văd lumea de dincolo de acești pereți.

Nu puteam să-i spun că îmi părea rău să joc un rol în înșelătoria pusă la cale de Așezământul Speranță pentru Văduve.

Totuși, mă înșelasem și pe mine însămi ani la rând, spunându-mi că eram doar o porumbiță blândă. De ce să nu fie înșelat și ducele de Repington?

– LaCroy! îmi spuse el, cu buzele-i subțiri rostindu-mi numele de împrumut ca și cum m-ar fi sărutat. Spune-mi ce ai văzut atunci când te-ai trezit. Nu eu am fost pricina spaimei tale – sau măcar sper că nu – ca să mă întâmpini cu un cuțit în mână. Dacă pricina am fost eu, atunci s-ar putea să fim nevoiți să ne schimbăm înțelegerea pe care o avem în privința angajării tale.

Palma lui aspră se agățase de palma mea și nu-mi dădea drumul, nu că eu aș fi vrut s-o facă. Oare era greșit să-mi doresc să fiu ținută de mână pe când tunetele și fulgerele dănțuiau dincolo de fereastră? Oare era chiar atât de groaznic să visez să-mi așez capul pe umărul lui, să scap de temeri ascunzându-mă în el?

Ochii mi se închiseră o clipă. Aveam nevoie de un salvator, nu de un duce, nu de un bărbat pe care trebuia să-l mint ca să fiu aproape de copilul meu.

– LaCroy, te-am întrebat ce te-a speriat. Poți să-mi spui. Tu ești păzitoarea secretului meu. Poți să ai încredere în mine și să-mi spui un secret al tău.

Cuvintele astea, care îmi cereau să mă încred în cineva care nu era Lady Shrewsbury sau Jemina, mă făcură să-mi îndrept spatele. Mi-am tras mâna dintr-a lui și m-am înfășurat în pătură.

– Sunt foarte bine, Excelența Voastră. Doar puțin speriată. Nu mă așteptam să urcați.

– Îmi place să surprind oamenii. Dar ai camerele tale. Deși îți admir dăruirea, nu trebuie să stai cu pupilul meu în orice clipă. De ce dormi aici?

La o astfel de întrebare nu puteam să dau nici un răspuns care să pară demn de crezare sau firesc. Mi-am ferit privirea și m-am îndreptat spre leagăn.

Lionel adormise molfăind ghemul făcut din cordonul halatului. I l-am luat și l-am șters de pătura mea.

– Greșesc cumva dacă mă port cu dăruire față de băiețelul de care răspund? E atât de mic și de nevinovat!

Ducele era în spatele meu.

Îl simțeam aproape. Miroseam romul de Demerara din răsuflarea lui, îi simțeam moliciunea halatului. Dacă făceam un pas înapoi, ajungeam în brațele lui, fie că și-o dorea, fie că nu.

Timp de câteva clipe am visat cu ochii deschiși la salvatorul acela, la mângâierea pe care aș fi găsit-o în brațele lui puternice și nebiruite. M-am gândit la textura brocartului care mi-ar fi alunecat pe obraz, la căldura pieptului bărbătesc ținându-mă aproape, liniștindu-mi trupul, făcându-mă să aștept.

Dar nu eram destul de curajoasă ca să mă întorc, să cer sau să iau ceea ce îmi doream.

Palmele lui au coborât, ușor ca niște aripi de fluture, pe umerii mei, iar apoi s-au lăsat încet pe marginea leagănului.

– Lionel doarme bine. Ar trebui să te odihnești și tu. Într-un pat adevărat, pe perne și cearșafuri, cu o pătură peste picioarele goale... Își frecă fruntea. Ora târzie mă face să bat câmpii. Te rog să mă ierți, LaCroy.

Era nevoie de un salvator, de un lucru mai mare decât ducele sau decât mine, de ceva care să îndrepte totul. Care să topească distanța și neîncrederea dintre noi.

– Și eu îmi cer iertare.

Din fericire și din nefericire, el se mișcă. În clipa următoare, l-am auzit așezându-se pe scaun.

– Dă-mi-l pe pupilul meu, doamnă LaCroy.

M-am întors și am văzut că fața lui era împietrită. Nu se mai vedea pe ea nimic din blândețea pe care o zărisem mai devreme. Vorbele lui de acum fuseseră un ordin.

Mi-am ridicat în brațe fiul, prețiosul meu băiețel, și l-am pus în brațele lui Repington.

– Du-te să te culci până când soldățelul ăsta o să aibă nevoie de următoarea masă. Stau eu cu el.

– E prea mult, Excelența Voastră.

– Nu. Cred că o măsură de protecție în plus n-are cum să strice. Iar mie asta mi se potrivește de minune, pentru că în majoritatea nopților nu dorm bine.

Îmi spusese un alt secret al lui, iar eu încă nu-i destăinuisem nici măcar adevăratul meu nume.

– Du-te la culcare, LaCroy, într-un pat cumsecade. Stau eu cu micuțul. Nimeni n-o să mi-l ia. O să păstrez chiar și cuțitașul tău, pentru protecție.

Nu știu dacă râdea de mine sau dacă încerca să mă tachineze. Lionel era în siguranță în brațele ducelui, înfășurat chiar în halatul acestuia.

Omul arăta nemaipomenit de bine și-și juca rolul într-un chip cât se poate de firesc... nu, chiar era cu adevărat un tată pentru fiul meu.

M-am aplecat și mi-am ridicat cuțitul.

– Știu că Lionel e protejat, dar eu iau cuțitul fiindcă trebuie totuși să mă întorc în camera mea. Și nu se știe niciodată ce se ascunde în întuneric.

– Să nu-mi spui că tu crezi vreo iotă din toate poveștile alea prostești despre stafiile de la Hamlin. O să trebuiască să vorbesc cu Lady Shrewsbury ca să nu mai răspândească astfel de bazaconii. Iar acum pleacă, înainte ca Lionel să hotărască, drăguțul de el, că preferă lapte și nu halatul meu.

M-am îndreptat spre ușă. Cu o ultimă privire, mi-am întipărit în minte tabloul minunat pe care îl alcătuiau amândoi. Apoi am plecat.

După ce am închis ușa, mi-am lipit fruntea de lambriuri. Eram ametită, iar inima îmi tremura odată cu vaietul furtunii.

Cât de multe avea să-și amintească Lionel despre Repington după ce noi doi plecam spre Demerara? Cât de dor avea să-i fie de el?

Cât de dor avea să-mi fie *mie* de el?

Atracția pe care o simțeam față de duce mă înnebunea.

Ei bine, mă făcea mai nebună decât eram deja.

Ochii mi se obișnuiră cu întunericul, dar nu zăriră nimic nelalocul lui. Nu trebuia să văd nimic până când străbăteam cei cinci sau șase pași care mă despărțeau de camerele servitorilor.

Privirea îmi rătăci spre capătul coridorului.

Nimic. Nici o stafie. Nimic necurat.

M-am strecurat înapoi în dormitorul pe care îl împărțeam cu Jemina. Dormea, iar eu m-am așezat în patul meu, dorindu-mi ca Lionel să plângă și, astfel, să fie nevoie să-l iau în brațe.

A doua zi aveam să iau legătura cu Lady Shrewsbury. Așezământul Speranță pentru Văduve trebuia să treacă la următoarea etapă a planului, înainte să devină cu neputință să-l smulg pe Lionel – sau să mă smulg pe mine însămi – de lângă Repington.

Capitolul 14

PLANURI PENTRU LIONEL AL MEU

După o săptămână de ploi și de ninsori, Hamlinul îmi devenise insuportabil. Casa era plină de bărbați neliniștiți. Uniformele stacojii mișunau în stânga și în dreapta, ieșind și intrând în catacombe, trântind ușile și vorbind tare. Era un haos total, cu excepția orelor pe care ducele le declarase orele siestei, timpul în care dormea Lionel. Cineva încercase chiar să așeze alt cort în vestibul, dar amenințarea politicoasă cum că n-avea să mai fie la masă pâine de cocos îl făcuse să dispară.

Stăteam sub candelabrul cel mare, privind alt transport care sosea. Soldați cu cizme pline de noroi cărau scânduri grele de stejar pe ușa de la Hamlin.

Lordul Gantry coborî scările tropăind. Avea mânecile suflecate și nu-și terminase de încheiat nasturii jiletcii verzi, cu dungi.

– Îmi pare rău, doamnă LaCroy. Știu că-ți place să ai casa curată. Ăsta ar trebui să fie ultimul transport.

Am dat din cap în semn de încuviințare, sperând ca spusele lui să fi fost adevărate. Dar inima mi se strânse atunci când una dintre scândurile cărate de soldați fu cât pe ce să facă praf zeii de marmură. Oare acei muritori știau ce mânie avea să se abată asupra lor dacă îi trezeau pe zei?

Nici eu nu știam, dar mânia aceea trebuia să fie una mare de tot.

– Îmi cer iertare din nou, doamnă, repetă lordul Gantry, ridicând din umeri.

Zâmbi și fugi pe ușa care nu mai era atât de secretă acum, ca să facă lucrul pe care îl pusese ducele să-l facă.

Trebuia să ajung în salon. Eram convinsă că dovezile contra lui Markham erau acolo. Eu și Jemina scotociserăm prin întreaga casă și nu mai rămăsese de cercetat decât încăperea aceea.

Și chiar dacă dovezile nu erau acolo, chiar dacă nu găseam nimic în spatele oglinzii, atunci aveam să mă întorc la planul meu de a-mi lua documentele din birou și de a cumpăra bilete la o corabie spre Demerara. Iar Lady Shrewsbury trebuia să vină cu un nou plan, unul care să-mi arate cum să-i dezvălui ducelui cine eram de fapt și cum să-i spun că aveam să plec împreună cu fiul meu.

Nu mai puteam să îndur să-l înșel pe duce.

Legătura lui cu Lionel, faptul că îmi ținea bebelușul în brațe în fiecare noapte, visele și planurile pe care le împărtășisem cu el – toate astea îmi pătrunseseră adânc în suflet. Eram gata să mă prăbușesc.

Jemina veni dinspre coridorul din spate și mi se alătură. Ținea în mână o găleată plină cu apă.

– O să avem ce munci ca să curățăm toate urmele astea. O, bărbații și cizmele lor pline de noroi, pe care le târșâie întruna pe-aici!

Mi-am cufundat cârpa în apa cu săpun și am început să frec.

Jemina a îngenuncheat alături de mine pe dușumeaua rece și tare. Am început să lucrăm, în umbra marelui candelabru. Într-un fel, fiecare dintre noi era încă întemnițată în propria condiție, ea în umbrele amneziei, iar eu, în cele ale înșelăciunii.

– Au trecut aproape două săptămâni, Patience. Nu suntem mai aproape de găsirea dovezilor. Ăsta e planul cel mare, să fim cameriste?

Iată o muncă cinstită pentru două femei necinstite. Am clătinat din cap.

– Ploaia oprește în loc armata lui Repington. Bineînțeles că asta ne ține în loc și pe noi.

Una dintre bonetele mele de dantelă acoperea buclele învăpăiate ale Jeminei. Ca să aibă un schimb de haine, ea modificase una dintre rochiile mele de doliu. Eu purtam o rochie albastru-închis, cu imprimeuri florale indiene, așa că eram, probabil, cele mai elegante cameriste din întreg ținutul.

– E ceva în salon, Jemina. Trebuie să ajungem acolo.

– Nu poți să-ți folosești influența și să-i ceri ducelui, pur și simplu, să iasă din încăpere?

– Influența?

– Păreți să vă simțiți foarte bine împreună ori de câte ori e și Lionel cu voi. Iar ducele te urmărește cu privirea la cină, nu știai?

– Privirea ducelui urmărește coșul cu pâine. Eu sunt doar cea care îl aduce la masă.

– Dacă spui tu... E un coș mare și frumos.

Era. Mama mea îl făcuse. Împletit din trestie, cu o toartă cafenie tot din trestie, coșul era destul de mare ca să adăpostească doi bebeluși de mărimea lui Lionel.

– Ducelui îi plac cu adevărat pâinea ta și coșul.

Ca să dovedesc că nu mă dădeam în vânt după duce, am hotărât să merg în salon. M-am ridicat, mi-am netezit fustele și am pornit-o spre ușă.

Când am ridicat mâna să ca să bat, am auzit vocea de bariton a ducelui rostind numele lui Wellington. Apoi a spus ceva despre război.

Apoi ceva despre Lionel.

Nu obișnuiam să trag cu urechea. Ei bine, o făcusem de câteva ori, atunci când îi auzisem pe Colin și pe Markham certându-se pentru tot felul de prostii. Și ascultasem și ultima lor ceartă, pe cea din salon.

Însă acum am rămas nemișcată, pentru că voiam să aflu ce spunea ducele. Wellington era comandantul armatei engleze în războiul care se purta în acel moment în partea noastră de lume.

Oare de asta făcea ducele atâta instrucție, ca să se întoarcă pe câmpul de luptă?

Inima mi se opri în loc, cuprinsă de teama care o învălui strâns.

– Patience!

Șoapta răsunătoare a Jeminei mă făcu să sar în sus și să bat la ușă.

M-am întors și am privit-o cu subînțeles, dar ea mi-a făcut semn, îndemnându-mă să înaintez.

Ușa se deschise și-și făcu apariția un bărbat cu trese de ofițer pe uniformă.

– Comandantul o să vă primească acum.

Nu credeam că eram așteptată, dar bătusem la ușă, așa că n-aveam de ales. Stomacul mi se strânse și mi se înnodă precum o fundă.

Am pășit înăuntru, pentru prima dată după multe zile, și l-am văzut pe duce așezat la biroul cel mare. Nu purta uniformă militară și arăta destins, îmbrăcat într-o jiletcă de culoarea bronzului, brodată, și într-o pereche de pantaloni galben-închis. Privirea îmi căzu pe

piciorul bandajat și m-am întrebat cum de putea să se gândească să plece din nou la luptă după tot ceea ce-i făcuse războiul.

Mâinile lui erau împreunate pe un teanc de hârtii.

– Doamnă LaCroy, cred că ai darul premoniției. Am făcut anumite îmbunătățiri la programul pupilului meu. Sau ți-a povestit Lionel despre discuția noastră de aseară?

Zâmbetul lui, cald și îmbietor, semăna cu cel pe care îl avusese în noaptea în care ne întâlniserăm și parcă dansaserăm lângă leagănul lui Lionel. Dansul era singurul mod de a descrie ceea ce făceam în fiecare noapte – ne apropiam amândoi de bebeluș, fără să ne atingem, el alunecând în stânga, iar eu, în dreapta. În trecere, răsuflarea lui îmi mângâia gâtul. Apoi ne despărțeam, făcând schimb de mirosuri – romul lui și lemnul lui de santal, cu lavanda mea.

– Lionel nu mi-a vorbit despre nici o schimbare, și cred că eu nu figuram în programul dumneavoastră.

– Într-adevăr. Noi lucrăm cel mai bine noaptea... cu Lionel.

Ar fi trebuit să râd de gluma lui, dar nu știam dacă mă tachina sau dacă îmi văzuse încurcătura și răsuflarea gâfâită. Ne simțeam *bine* în liniștea nopții. Îl îngrijeam așa cum trebuia pe Lionel. Băiatul meu se făcea tot mai puternic, și întindea mânuțele și după duce, nu doar după mine. De fapt, dacă ducele ar fi avut și lapte, cred că aș fi fost înlocuită.

– M-am gândit la noi și la Lionel. Te rog să vii mai aproape. Nu-i nevoie să stai la o asemenea distanță formală. E o întâlnire bine-venită, nimic mai mult.

Îmi venea să mă prind de pianul meu. Mă simțeam în siguranță la distanța aceea, dar, atunci când ducele poruncea, dădaca trebuia să-i dea ascultare.

Așa că mi-am dat capul pe spate, am străbătut marea distanță care mă despărțea de birou și m-am așezat.

Expresia ducelui deveni gânditoare.

– Doamnă LaCroy, ai călătorit vreodată?

Să călătoresc? Poate că găsise pe cineva care să alăpteze, iar pe mine voia să mă trimită undeva departe și să-mi dea vreun fel de pensie pentru doici?

– Da, Excelența Voastră. Am călătorit. Sunt din Demerara.

– De acolo vine romul meu preferat.

– Demerara înseamnă mai mult decât rom, Excelența Voastră.

– Știu. N-am avut plăcerea s-o vizitez, dar unii dintre prietenii mei au avut-o. Cred că vărul meu... a fost acolo.

L-am privit fără să clipesc. În sfârșit, pusese toate elementele împreună. Nu mai trebuia să mint. Mă săturasem de secretul care atârna între noi precum o piatră de moară.

Maxilarul lui puternic rămase nemișcat; mă sfredelea cu ochii aceia frumoși, cu o expresie indescifrabilă. Probabil că era bun la jocurile de cărți.

– Războiul continuă. I-am scris lui Wellington despre nevoia lui de un strateg. Cândva am fost foarte priceput în chestiuni de strategie.

Am sărit în picioare.

– V-ați săturat să faceți pe tutorele? Ne părăsiți?

– Stai jos, LaCroy, zise el arătându-mi un scaun. Dacă plec undeva, Lionel o să meargă cu mine. Eu sunt singura lui rudă demnă de încredere.

Asta nu mă mângâia, și era departe de a fi adevărat.

– Doamnă LaCroy, mă întrebam dacă ai veni cu noi. Ofițerii pot să-și ia familia cu ei. Lionel are nevoie de supraveghere.

– Ăsta era proiectul secret – să găsiți o cale de a vă pune pe dumneavoastră și pe Lionel în pericol?

– Războiul trebuie să se sfârșească. Oamenii mor în fiecare zi. Dacă poți să faci un pas în față și să ajuți, trebuie s-o faci.

– De ce dumneavoastră? N-ați dăruit destul? Și de ce să puneți bebelușul în pericol?

El se făcu roșu ca sfecla.

– Nimeni nu mi-a cerut s-o fac. Mai întâi trebuie să dovedesc că mai pot să mă țin pe cal.

– Slavă Domnului pentru micile bucurii ale vieții!

– Erai la fel de sinceră în părerile tale pe vremea când lucrai pentru Markham, sau îți oferise anumite privilegii dintr-o pricină anume?

– Despre ce vorbiți?

– Umbli pe aici cu nasul pe sus, de parcă ai fi proprietara moșiei. Ai fost amanta lui Markham?

Am simțit că îmi venea să vomit.

– Bineînțeles că nu! Nu sunt o astfel de femeie. De ce v-ați gândit la așa ceva?

– Ești foarte drăguță, doamnă LaCroy, și bine înzestrată, și...

– Contesa mi-a spus că ați avut destule femei drăguțe. N-ar trebui să știți că femeile dificile, ca mine, se deosebesc de cele care sunt mai dornice să placă?

– Tu nu ești deloc dornică. Iar cuceririle mele n-au fost precum cele ale lui Markham. Prietenele mele erau femei independente, care știau exact ce primeau: un bărbat care iubea războiul mai mult decât viața de familie. Dar Markham avea obiceiul de a umbla după servitoare și de a constrânge femeile. Simt că tu, Patience LaCroy, ești puternică, dar toată lumea are un punct slab. Iar lui Markham îi plăcea foarte mult să găsească punctele slabe ale oamenilor.

Senzația de sufocare mi se mai risipi.

– Am trecut prin ce era mai rău, dar nu m-aș înjosi să mă uit la unul ca Markham. Dumneavoastră ați umblat după servitoare?

– N-am făcut-o. Sunt foarte grijuliu cu persoanele pe care le angajez.

Fu ceva în expresia lui, înainte să-și ridice privirea către tavanul decorat cu casetoane, ceva care spunea că, dacă am fi fost egali și ne-am fi întâlnit ca străini, lucrurile ar fi putut să stea cu totul altfel între noi.

Însă asta era doar o încercare a lui de a-mi distrage atenția.

Colin făcea același lucru atunci când voia să mă reducă la tăcere. Dar nu voiam să tac. Dacă aș fi vorbit mai devreme, aș fi putut să împiedic, poate, moartea soțului meu.

– Sunteți un om sigur pe sine, Excelența Voastră. Știți că esența definește un bărbat. Nu un picior. Însă continuați totuși farsa asta, arătându-le tuturor bandajul. Eu nu știu nimic despre război, dar am văzut soldații venind la Demerara – îmbulzeală, bărbați care trăiesc foarte aproape unii de alții. V-ar fi greu să vă ascundeți piciorul amputat. Și de ce l-ați ascunde? Ați fost rănit slujindu-vă țara.

– Ai dreptate, doamnă, și nu mă îndoiesc de mine. Mă îndoiesc de ceilalți. Mi-am petrecut tinerețea pe câmpul de luptă. Orice șovăială a unui conducător poate să iște necazuri pe front. Iar asta înseamnă dezastru.

– Nimeni de aici nu se îndoiește de dumneavoastră.

– Tu te îndoiești.

– Niciodată de dumneavoastră, doar de anumite judecăți pe care le faceți. Cum de v-a trecut prin cap că ați putea să vă amestecați

atât de mult în viața lui Lionel, doar ca acum să puneți în primejdie siguranța lui și pe a dumneavoastră?

– Am putea să luăm cu noi o dădacă isteață, dar cred că asta nu garantează că eu și Lionel o să ne întoarcem nevătămați.

– Nu. N-o garantează. Și chiar dacă aș vrea să vă salvez, cum aș putea? Sunt doar o dădacă, o străină.

– Ei bine, cu toții o să fim străini în Spania.

– Planul ăsta nu e deloc amuzant. Dacă vreți să vă demonstrați calitățile de mare strateg, o să trebuiască să așteptați o invazie pe uscat, una care să ajungă la Hamlin. Sau ați putea să-i dați băiatul înapoi mamei lui. Ea ar avea grijă să nu pățească nimic.

– Acum vorbești prostii, LaCroy. Nu pot să i-l încredințez pe Lionel unei femei care a fugit. Mamele care pleacă n-o fac niciodată din motive nobile.

Nu puteam îndura nici să aud ce părere proastă avea despre mine, nici gândul că avea să plece la război. Voiam să mărturisesc, să-i trag câțiva pumni și, pe urmă, să-l țin strâns la pieptul meu, ca să-l feresc de orice rău.

În schimb, m-am lovit cu palma peste frunte.

Simțeam prea mult, iar sentimentele astea se înfiripaseră prea repede. Nu puteam să-mi las inima să-mi facă din nou așa ceva. Am pornit spre ușă, cu pași cât se poate de grăbiți.

– LaCroy, oprește-te! Unde mergi?

– Mă duc să văd dacă avem îndeajuns de multe provizii ca să facem față unei invazii pe uscat. Dacă sunteți rechemat la datorie, trebuie să fiți sigur că Hamlinul va merge bine fără dumneavoastră. Stați liniștit, dădacele nu pleacă, nu fără copiii de care au grijă.

– Stai, doamnă LaCroy!

– De ce? Pentru că nu mi-ați spus să mă retrag?

– Nu ți-am spus, vreau să mai stai. Te asigur că nu sunt nesăbuit și că mă gândesc cu multă seriozitate la interesele lui Lionel și ale dădacei lui care are obiceiul de a spune verde-n față tot ceea ce gândește. Vino înapoi. Așază-te. Să ne prefacem că n-am spus nimic despre asta. Să revedem programul lui Lionel pentru săptămâna viitoare.

Zâmbetul lui era ispititor. Obrazul acela cu gropițe avea o expresie care părea plină de sinceritate, nu de viclenie menită să-mi încălcească și mai mult emoțiile.

M-am întors încet, m-am lăsat să cad pe scaun și am luat hârtia pe care el mi-o oferea.

Colțurile buzelor lui Repington se ridicară. Gropițele reapărură. Știam cât erau de primejdioase la un bărbat chipeș.

Am citit programul și am icnit. Zece dimineața, unsprezece, unu, și tot așa.

– Un program pe ore? Domnule, vorbiți serios? Un bebeluș doarme și mănâncă, apoi se ușurează și o ia de la capăt, dar totul e presărat cu îmbrățișări iubitoare, cu povești citite, cu pieptănatul părului și curățarea fetișoarei cu apă de lavandă. Nici unul dintre lucrurile acestea nu e așternut pe hârtie. Iar ele au o mare însemnătate.

– Asta o să faci în răstimpul dintre însărcinările pe care ți le-am scris aici.

– Creșterea unui bebeluș nu trebuie să fie atât de oficială, Rrrepington, trebuie să fie o lucrare a inimii, cu toată pasiunea pe care o mamă poate s-o pună în joc.

El făcu ochii mari și-și mușcă buzele.

Mi le-am mușcat și eu.

Nu avusesem de gând să-i spun pe nume, de parcă am fi fost egali. Sau voiserm s-o fac? Ar fi trebuit să fim egali atunci când era vorba despre Lionel.

– E adevărat, doamnă LaCroy, dar bebelușul *meu* are nevoie de toate răsfățurile acelea și, pe deasupra, de un program.

Al lui? Lionel nu era al lui. Nu era! Nu ducele îl născuse, nu ducele petrecuse luni întregi cu el în pântec, vorbindu-i despre cochilii de scoici și nuci de cocos și vise, vise minunate.

– Ți-e greu să pricepi ordinele directe, doamnă? mă întrebă el înmânându-mi lista din nou. Poți să adaugi și lucrurile acelea materne, dar m-am gândit că, dacă aș fi stabilit o oră pentru îmbrățișări, ar fi putut să pară că încerc să cresc copilul cu o mână de fier.

– Nu, n-aș vrea ca totul să pară astfel.

– Asta vreau pentru Lionel al meu.

Din nou al lui? Lionel nu era al lui. Am ridicat privirea, gata să-i spun ce să facă cu programul, dar am tăcut.

Pentru că i-am văzut chipul.

Mândria de pe fața ducelui, mândria pentru Lionel al meu m-a oprit și mi-a lipit mâinile de scaun.

Ăsta era sentimentul pe care îl văzusem la el în acea primă zi în camera copiilor, iar atunci ochii mei fuseseră năpădiți de iz... pătura lacrimilor.

Mi-am înghițit cu noduri mândria și am pus lista pe genunch...

– Am rămas fără cuvinte. Mi-ați depășit așteptările.

– Îmi place să uimesc oamenii.

Expresia ducelui era gânditoare, dar zâmbetul lui dispăruse aproape cu totul. M-a privit de parcă fluviul emoțiilor mele ar fi ajuns la el și l-ar fi măturat din cale.

S-a prins de marginea biroului și s-a aplecat puțin.

– Ascultă-mă, LaCroy. Eu știu cum e cel mai bine.

Nu. Nu știa. Încerca să-mi pregătească băiatul să meargă la război. Încerca să facă în așa fel încât copilul să nu-i dea prea mari bătăi de cap atunci când amândoi aveau să se afle în preajma câmpului de luptă.

Nu voiam ca fiul meu să fie împins și îndemnat și făcut să se potrivească în lumea ducelui. Mi-am ținut răsuflarea, am numărat până la zece și i-am dat înapoi foaia.

– Regulile astea sunt ridicole. Nu sunt potrivite. Nu pentru un bebeluș.

Ducele se îndreptă din nou de spate, cu o grimasă de durere. Îmi oferi din nou hârtia.

– Cred că sunt, și așa o să se facă. Soldățelul meu are nevoie de antrenament. Tu o să-mi urmezi programul, toate regulile.

– Dar...

– E un ordin.

M-am zbârlit ca un arici. Ordinul lui fusese dur, și nu lăsa loc de dezbateri sau de o silabă în plus.

– Doamnă LaCroy, ne-am înțeles unul pe altul? Ți-am ascultat părerile despre război, dar asta e ceea ce vreau aici, la Hamlin.

– Tot nu e potrivit.

– Am fost de acord cu un contract pe o lună. Pe Jupiter, ce femeie dificilă ești!

– Nu vă invocați zeii împotriva mea.

– Cum, LaCroy? Ei, „Pe Jupiter!" e o expresie care vrea să spună „O, Doamne!"

Ridică un deget, apoi își încrucișă brațele.

– Vrei să spui că angajamentul pe o lună e prea lung și că trebuie să găsesc o dădacă dispusă să înțeleagă care îi e locul?

Atunci când venea vorba de copilul meu, și o secundă era prea lungă. Inima mea smintită începuse să mă ducă în rătăcire. Era o prostie să mă gândesc la duce ca la un înlocuitor de tată, când el era doar un maestru de instrucție. Trebuia să spun orice ca să rămân la Hamlin până când puteam să-l fur pe Lionel.

– Înțeleg.

Am luat foaia și mi-am îndesat-o în buzunar.

– Pot să plec?

– Poți, dar programul ăsta începe de mâine, doamnă LaCroy.

„Gândește-te la fericirea care te așteaptă, Patience. Demerara. Demerara. Demerara."

L-am salutat și m-am îndreptat spre ușă.

Aveam să-mi iau documentele de îndată ce se ivea prilejul. Nu-mi trebuia decât un loc pe o corabie și un avans față de posibilii mei urmăritori. Eu și fiul meu aveam să fim departe de Anglia înainte ca ducele să reușească să-l transforme pe Lionel în soldățelul lui desăvârșit.

Și înainte de a trebui să văd cum bărbatul acela smintit se întorcea la război.

Capitolul 15

DIN NOU ÎN ȘA

Busick își îndesă pe cap chivăra neagră și-și duse mâna la ochi, pentru că ieșea din catacombe. Ploile încetaseră cu o zi în urmă și nici nu ningea. Nu curățaseră degeaba câmpurile.

Terenul de la Hamlin nu era perfect pentru exercițiile în aer liber, dar astea erau cele mai bune condiții la care putea să spere înainte să înceapă alte ploi. Norii întunecați și mirosul de umezeală din aer sugerau că n-avea să mai treacă mult.

Ducele se întinse, trecându-și asupra cârjei greutatea pe care ar fi trebui s-o suporte piciorul amputat, iar apoi se uită la balcon, după uraganul numit Patience LaCroy.

În zilele din urmă ea se învolburase ca un vârtej, suflând în mintea lui ca un ciclon, devenind mai puternică chiar decât el, punând în mișcare vechi mecanisme înțepenite de multă vreme în sufletul lui și contestându-i comenzile cu rezistența ei pasivă.

Prefăcut pasivă.

Femeia nu se plângea niciodată. Era prea isteață pentru asta. Nu, se supunea cu răspunsuri alcătuite dintr-un singur cuvânt, „Da" sau „Nu".

Absența propozițiilor întregi îl înfuria pe Busick. Ocazionalele „domnule" sau mormăitele „Excelența Voastră" o făceau să pară sumbră și chinuită.

Iar asta nu-i stătea deloc în fire acelei doamne.

Patience LaCroy era pasională și încăpățânată, și înainte ca el să pună piciorul în prag, văzuse frânturi de compasiune în purtarea ei. Femeia nu voia ca el să se întoarcă la război, dar făcuse mult mai mult: distrusese în întregime ideea că avea să-l urmeze, că avea să lupte pentru el și pentru Lionel.

Nu voia să-l însoțească nici măcar de-a lungul coridorului, darămite pe continent. Fusese nebun să se gândească măcar o clipă că ea avea să facă așa ceva. Dar el și nebunia erau prieteni vechi.

Unul dintre ofițerii săi se apropie.

– Excelența Voastră, oamenii o să fie pregătiți în cincisprezece minute.

– Bine. Trebuie să începem la timp, colonele.

Omul salută cu mâna sănătoasă și apoi porni în marș spre trupe.

Busick își îndreptă umerii și făcu de îndată câțiva pași spre platforma uriașă pe care o proiectase. Gantry își avea îndoielile lui, spunând că acea structură semăna cu platforma din fața închisorii Newgate, pe care se spânzurau condamnații.

Acea construcție era necesară.

În ziua aceea, Busick avea de gând să-și prezinte trupele în fața invitaților și a dădacei, ca să arate cât de mult își revenise. Dacă LaCroy îl vedea arătând puternic, stăpânindu-și calul, nu putea să nu-și dea seama că el avea dreptate. Astfel, întreaga lume avea să prindă de veste că el era în stare să se întoarcă pe câmpul de luptă.

Poate că raporturile dintre el și doamna LaCroy aveau să se îmbunătățească, ea ajungând chiar să uite cu totul cearta lor din salon, care avusese loc cu ceva timp în urmă. Asta spera el, dar își dădea seama că femeile erau precum soldații: nu se împăcau cu ordinele atunci când socoteau că ele știau mai bine.

Uitase asta.

În ultimii doi ani fusese absorbit de însănătoșirea lui și uitase multe, ca, de pildă, cât de mult îi plăceau privirile provocatoare și buzele pasionale, nu strânse într-o grimasă.

Mișcându-se spre platformă, Busick încercă să pășească egal și se îndreptă iarăși de spate. Acea zi era una hotărâtoare, fiindcă el avea să-și arate atât înflăcărarea de războinic, cât și putința de a se ține pe spinarea unui cal. Iar apoi avea să se întoarcă pe câmpul de luptă și să fie unul dintre oamenii de încredere ai lui Wellington.

Vicontele se sprijinea de platformă, iar un rândaș, unul dintre locotenenții secunzi ai lui Busick, ținea de frâu un cal minunat, de un cenușiu bătând în alb.

– Repington, construcția marelui tău secret a fost încheiată, spuse Gantry, bătând cu cotul în platformă. Terminată ieri după-amiază, construită conform cerințelor tale. Scândură cu scândură, centimetru

cu centimetru. Cuiele au fost numărate exact până la ultimele două în plus sau în minus.

– Două cuie în minus, Gantry? Să sperăm că platforma a fost proiectată ca să fie excesiv de rezistentă și că n-o să se prăbușească. Mi s-a spus că sunt greu.

Prietenul lui râse, iar Busick dădu roată platformei de trei metri pe trei, atingând scândurile înalte până la umăr, care aveau să-l ajute să încalece odată ce urca treptele.

– După ce ajung sus, o să pot să mă arunc în șa prin spatele calului, pur și simplu.

– Vrei să spui că o să încaleci pe la coadă? M-ai pus să construiesc o platformă pentru dosul calului, duce?

Busick își lungi gâtul, încruntându-se.

– N-aș spune-o în felul ăsta. Pot să încalec și dintr-o latură. Dacă o fac de pe platformă, reușesc mai bine să-mi mențin echilibrul.

Ridicând din umeri, Gantry îi dădu frâiele.

– Fie cum spui tu. Nu mai amâna și ia-ți în primire frumosul cal. Și, ca să știi, posteriorul e inclus.

Încercând să nu uite că vicontele îi era prieten, Busick trase cu dinții de mănușă. O ținu o clipă, apoi pielea îi lunecă dintre dinți și mănușa căzu pe pământ. Era riscant să se aplece după ea. Trebuia să-și păstreze echilibrul între cârja de nădejde și apendicele mecanic legat de coapsa lui.

N-avea de gând să cadă în ziua aceea, nu în fața lui Gantry sau a oaspeților de la balcon, care nu sosiseră încă. Unde erau LaCroy și Lionel? Nu voia să înceapă decât atunci când ei erau instalați confortabil în scaunele care le fuseseră pregătite.

Fără să se grăbească, Busick prinse calul și-și lăsă palma pe coama de culoarea cositorului. Părul era aspru și des, fără încâlceli, minunat. Trecuseră doi ani de când nu mai călărise. Era în stare să se așeze în genunchi de mulțumire că i se oferise din nou șansa s-o facă.

– Magnific. Ești magnific. Uite ce linie au umerii tăi. Pe Jupiter, linia picioarelor tale l-ar face invidios pe orice englez. N-ai genunchii apropiați sau ligamentele slăbite. Ești calul pe care l-am așteptat.

– Să te lăsăm singur cu armăsarul ăsta de Shire? Voi doi aveți cumva nevoie de intimitate? chicoti din nou vicontele, dar părea tulburat. Pungile de sub ochii lui erau pronunțate. Bătu calul cu

palma pe gât, de parcă ar fi fost un tovarăș de luptă, iar apoi îi spuse ducelui: Zeus e puternic. O să te bucuri de el.

– Zeus, repetă Busick, frecându-și nasul de botul calului. Tocmai i-am spus lui LaCroy că am un zeu, iar tu mi-ai și adus altul.

– Cum?

– Mitologie romană. Zeus, stăpânul Olimpului... N-are a face. Calul ăsta e fantastic.

– Și are și un temperament liniștit, ceea ce îl face perfect pentru demonstrația de azi.

– Liniștit? întrebă Busick uitându-se chiorâș la prietenul lui. Crezi că-mi place liniștea sau că am nevoie de ea?

Gantry se încruntă și se aplecă după mănușă.

– Nici unuia dintre noi nu-i place liniștea, dar ar fi mai bine dacă am lua-o uneori pe cărarea mai lină.

Tunetul bubui în depărtare, iar Busick dădu roată calului, pășind înapoi ca să se uite la încheietura piciorului din spate al lui Zeus și la înălțimea greabănului. Caii de Shire erau exemplare puternice, animale de muncă și, uneori, de luptă.

– E învingător dacă e liniștit? îl întrebă ducele pe viconte.

– Putem să învingem și fără să adăugăm greutăți care nu-și au rostul. Asta e o lecție și pentru mine.

– Liniștit. Dificil. Nu contează, atât timp cât vremea ține cu noi și nu se pornește furtuna care se anunță. Astăzi o să ies învingător.

Busick se uită peste umărul lui Gantry și o zări pe LaCroy apărând pe balconul de piatră. Oare dădacele alegeau cărarea cea mai lină?

Zeus era cel care merita atenția lui, nu femeia aceea gânditoare, pe care voia s-o impresioneze. Trase de chingă, verificând șaua. Era strânsă.

– E timpul s-o încercăm.

Aruncându-i mănușa, Gantry îl urmă spre treptele platformei.

– Repington, ești sigur că ești pregătit pentru asta? Putem să trecem în revistă trupele, așa cum facem întotdeauna, iar apoi să ne îndreptăm spre gustările pe care ni le-au pregătit doamnele pentru micul dejun.

Oftând adânc, Busick clătină din cap și se prinse de balustrada treptelor.

– Nu. Noi... eu am ales cărarea asta.

Își privi prietenul tras la față – palid, cu părul răvășit, cu un frac cenușiu ca penele porumbelului – și se hotărî să dea dovadă de puțină generozitate.

– N-ai dormit. Ai niște pungi atât de mari sub ochi, încât ai putea să transporți provizii în ele.

– Nu sunt chiar atât de mari. Și mi-e foame.

– Durerea din inimă nu trece mâncând, Gantry.

Un ochi obosit se închise, iar prietenul lui își înfundă pumnii în buzunare.

– Multe lucruri se pot rezolva mâncând pâine. Sau oferind complimente și scuze.

Dacă Busick i-ar fi făcut complimente dădacei, oare lucrurile ar fi mers mai bine între el și ea? Să se scuze pentru că-și dorea vechea viață înapoi? Niciodată. Dar să-i ceară scuze lui LaCroy pentru tonul pe care îl folosise ca să-și exprime părerile diferite de ale ei? Poate.

Gantry urcă treptele în spatele lui și se aplecă peste îngrăditura care fusese făcută anume pentru cal.

– Cum o să funcționeze platforma asta pentru spânzurătoare?

– Simplu, îi răspunse Busick, luându-și mănușa de călărie. Locotenent secund, du calul în fața boxei așa cum l-ai duce în grajd, iar apoi dă-l cu spatele aici. Trage-l ușor de frâie. Arată-i respectul cuvenit.

Vicontele îi aruncă o privire soldatului.

– Să nu-l facem pe duce să aștepte.

Bărbatul grăbi pasul, îl plimbă pe Zeus în cerc, iar apoi îl alinie la platformă.

Cu podina încercuind calul ca un doc, era ușor să-ți imaginezi armăsarul de Shire amarat pe loc, ca o barcă. Pentru Busick sosise vremea primului voiaj.

– Gantry, mi-ai urmat perfect instrucțiunile. Pot să merg pe toate cele trei părți, chiar și să verific din nou frâiele. Nu depind de nimeni ca să călăresc. Pot chiar să-l aliniez singur pe Zeus, să-l dezleg, să încalec și să pornesc. Excelent. Mai mult decât excelent.

Prietenul său ajunsese la grinda boltită.

– Aici ar putea să fie știreangul, observă el, ciocănind-o. Dar nu coboară nici o funie. O să te ții de grinda asta transversală, ghilotina platformei tale, și o să te cobori pe cal?

Streang? Ghilotină? Îndoielile prietenului său nu erau deloc exprimate subtil, dar Busick n-avea de gând să se lase descurajat... prea tare. Îi dădu cârja rândașului și făcu câțiva pași fără nici un ajutor. Legătura de la coapsă îi era strânsă și se freca în timp ce piciorul se mișca, dar părea sigură. Ducele își simțea mușchii spatelui puternici și știa că putea să-i controleze.

Bun.

– Nu e o ghilotină pentru că n-are lamă. Și, da, pot să-mi folosesc puterea brațelor și să mă țin de grindă ca să mă așez mai ușor în șa. Nu-i nevoie de nici un alt ajutor. E fantastic.

– Eu și rândașul am putea să te ridicăm în șa. Asta se poate face ușor și e mult mai puțin riscant.

Era adevărat, dar o asemenea manevră l-ar fi făcut pe Busick o povară pentru alții. Și nu voia să ajungă așa niciodată.

– De ce să irosești bunătate de ghilotină?

– Spune-le asta nobililor din Franța.

– *Non.*

Busick se prinse de grinda transversală. Cu un geamăt, își ridică torsul și apoi se lăsă în șa.

– Vezi, zise el printre icnete, iar apoi, prinzându-se de oblânc, se așeză drept în șa. Zeus, știu că e o experiență unică, chiar pentru un cal *liniștit* ca tine. O să ne obișnuim cu ea.

– Cine urcă trebuie să și coboare, duce. Măcar până în punctul ăsta lucrurile au mers lin. Bun.

Busick luă frâiele și chicoti ca pentru sine. Vicontelui nu-i plăcea deloc să nu aibă dreptate.

– Înainte marș, toată lumea!

Gantry sări jos de pe trepte și-i făcu semn soldatului să-l lase pe duce să plece.

Busick mână animalul înainte.

– Acum îl am pe Zeus.

– Ți-e bine acolo sus, duce? Ești sigur?

– Cum poți să mă întrebi așa ceva? Mi-am lăsat trupele și publicul civil să aștepte destul.

Prietenul lui prinse frâul calului.

– Poți să exersezi puțin în particular, doar cu mine și, poate, cu câțiva dintre cei mai loiali oameni.

– Crezi că o să cad? Nu cad.

– Sunt îngrijorat, spuse Gantry, salutând. Dar dacă o să ai
o s-o faci mai bine decât oricare bărbat pe care îl cunosc. P
capul sus.

Calul se smuci puțin, iar Busick simți cum i se încordau mu
abdomenului, dar se ținu în șa. Dădu de curelele de la scara st
făcu animalul să meargă cu spatele.

– Încă un motiv pentru care avem public: am invitat-o pe La
Shrewsbury. Ea îi cunoaște pe toți cei din înalta societate. Probab
că o cunoaște și pe soția ta. Femeia aceea, despre care n-o să vor-
bim, poate să fie găsită de contesă. Știu că ți-e dor de ea. Știu că
vrei să faci lucrurile așa cum trebuie.

– Cum să știe Lady Shrewsbury unde să găsească o enigmă?

– Legăturile contesei m-au condus la Markham. Dacă Lady
Gantry nu s-a întors în Demerara, Lady Shrewsbury poate s-o gă-
sească. Știe cum să localizeze femeile din Indiile de Vest.

Gantry își încrucișă brațele.

– N-am vorbit mult despre ea.

– Am înțeles totul din faptul că n-ai întrebat, n-ai vorbit și n-ai
dormit. Dacă ai fi terminat-o cu ea, mi-ai fi spus ce femeie îngro-
zitoare e. Ai fi încercat să te folosești de legăturile mele sau de
legăturile tatălui tău ca să vezi cum ar fi putut să se pună capăt
situației. Avem două văduve frumoase în mijlocul nostru, iar tu
nici nu te-ai uitat la ele.

– Vrei să zici că nu m-am uitat așa cum te holbezi tu la doamna
LaCroy? Așa cum te zgâiești la ea chiar și acum?

Din felul în care o spunea vicontele, părea să se înțeleagă că doar
ducele flirta. Dar nu era așa. Busick știa asta cu siguranță. Iar fap-
tul că doamna LaCroy nu întreba nimic – și îi răspundea monosi-
labic – trebuia să însemne și altceva, nu doar încăpățânare.

Noaptea se înțelegeau mult mai bine.

N-aveau nevoie de cuvinte.

Erau doar două suflete care îndeplineau aceeași misiune. El avea
nevoie ca amândoi să ajungă înapoi la acele clipe în care ea îi ară-
tase sprijin și grijă. Situația lor trebuia să aibă o soluție. Trebuia ca
unul dintre ei – sau amândoi – să învețe mai bine sensul cuvân-
tului „înțelegător".

Ducele își făcu armăsarul să mai descrie un cerc, mai strâns și
mai controlat decât cel de dinainte.

– E o femeie frumoasă, îi spuse el vicontelui. M-a băgat în seamă. Iar eu n-am mai fost admirat de multă vreme.

– Nu te admiră. Te suportă, crede-mă. Cunosc diferența, îl puse Gantry la punct, lovind cu piciorul un petic de zăpadă. Iar dacă Lady Shrewsbury poate să găsească pe oricine, de ce nu poate s-o găsească pe soția vărului tău?

Era o întrebare bună.

Dar răspunsul era limpede ca lumina zilei. Nici o mamă bună n-ar fi stat departe de copilul ei. Doar dacă fie murea, fie își vedea de viața ei. Dacă răspunsul era cel din urmă, Lionel n-avea nevoie de ea.

Busick își îndesă chivăra mai bine pe cap.

– Poate că doamna Jordan a fost asasinată. Markham, sau creditorii lui Markham și ai lui Colin, trebuie s-o fi distrus. Am angajat detectivi, dar n-au aflat nimic. O să-mi concentrez toată atenția asupra lui Lionel. Cred că e orfan. O să mă asigur că el n-o să cadă niciodată pradă ticăloșilor de teapa lui Markham, de care e plină lumea.

– Și să nu cadă pradă mai ales prejudecăților lumii, adăugă Gantry în timp ce-și rotea ușurel verigheta pe deget. Sau disprețului subtil pe care acea vicontesă l-a îndurat de dragul tău, și care te-a mișcat prea puțin.

– Lady Shrewsbury poate să fie folositoare, conchise Busick.

El își întoarse spre cal unicul călcâi și apăsă ușor. Cu degetele încleștate pe frâie, îndemnă animalul înainte, spre balconul de piatră ce părea un trapez și care era flancat de două rânduri de scări abrupte. Balansându-se ca să-și ajute piciorul infirm, ducele încetini mersul armăsarului și-și scoase pălăria.

– Doamnelor!

Contesa flutură un strălucitor evantai din pene de struț. Chipul ei serios deveni frivol.

Ducele întrerupsese altă conspirație.

– Ești foarte sprinten în dimineața asta, îi spuse ea.

– Mă simt sprinten, buna mea doamnă. Bună dimineața și ție, doamnă LaCroy!

Lionel era în poala dădacei, cuibărit într-o pătură albastră, așezată pe faldurile rochiei ei de un roșu-cafeniu. Busick se bucura s-o vadă pe tânăra femeie purtând și altă culoare în afară de albastru

sau de cenușiu. Se apropie destul de tare ca să-i prindă privirea și să se cufunde în ochii aceia mari, de culoarea topazului.

– Cum vă simțiți, tu și pupilul meu, în dimineața asta?

Obrajii ei se înroșiră.

– Bine.

Contesa chicoti:

– Piciorul e mai bine, dar nu fi nesăbuit și nu-ți grăbi refacerea.

Nu și ea! gândi ducele. Era destul să-l vadă pe Gantry învârtindu-se în jurul lui ca o cloșcă. Prinse mai bine frâiele.

– Doar cei care mă privesc de pe margine pot să spună că aș fi nesăbuit, Lady Shrewsbury. Lionel, o să călărești și tu. De abia aștept să aleg un ponei pentru tine.

– Încă e bebeluș, spuse doamna LaCroy, iar mâna ei se încleștă pe brațul scaunului. Vreau să zic, bine.

Două propoziții de trei și, respectiv, patru cuvinte. Ce progres!

– Asta n-o să se întâmple mâine, spuse ducele. Mai întâi trebuie să învețe să se târască și să meargă în picioare.

Contesa râse.

– Un taur bătrân ca ducele s-a născut, practic, în șaua calului. O să fie un profesor grozav.

Acele vorbe îl făcură pe Busick să tresară, fiindcă se referiseră, inevitabil, la scandaloasa lui mamă. Dar dădaca nu zâmbi și nici nu clătină împăciuitor din cap.

– Cred că trebuie să-ți arăt cât de bine mă descurc pe cal. O să înveți să ai încredere în mine, îi spuse el.

Își duse din nou mâna la pălărie și-și întoarse calul spre soldații lui.

Odată parada terminată, avea să dreagă acea atmosferă de bună înțelegere care începuse să se înfiripeze între el și dădacă. O ultimă privire aruncată spre încordata LaCroy îi arătă ducelui că lupta era una grea, dar el știa că avea să învingă. Era cel mai bun strateg al lui Wellington în privința tacticilor de război.

Capitolul 16

O PARADĂ CU LIMONADĂ

Îmi legănam fiul, așteptând ca apăsarea din stomac să-mi scadă și sperând că ducele știa ce făcea. Stomacul mi se strânse iar și iar, în timp ce calul ducelui sălta în fața oamenilor care mărșăluiau. Pământul de la Hamlin era ud și noroios. Ar fi fost foarte ușor ca ducele să alunece.

– Dragă, spuse contesa, lăsându-se pe spate în scaunul de lemn exotic, frumos cizelat, iar apoi bătând ușurel cu palma peste capul de leu sculptat în piciorul scaunului și adăugând: Suntem afară, pe balcon. Încă n-a început să plouă. În fața noastră e un spectacol militar încântător. De ce arăți de parcă ai fi bolnavă?

Pentru că eram.

– Ar trebui să fiu fericită că asta nu e una din instrucțiile smintite, pentru bebelușii, ale ducelui. Copiii de trei luni nu se târăsc. Se răstoarnă. Nu repetă cuvinte. Râgâie. Gazele voinicești care ies din stomacul lui Lionel nu sunt propoziții.

Ei bine, eram mândră de gazele acelea. Însemna că burtica lui era plină.

Ducele se opri în fața batalionului său care număra optzeci de oameni. Unul dintre ei strigă ceva. Soldații, îmbrăcați sobru în uniforme stacojii, își așezară pușile pe umăr și începură să mărșăluiască în formații de câte patru.

De parcă ar fi știut că îmi ieșeam din minți de îngrijorare din pricina riscurilor la care se supunea, ducele hotărî să galopeze în jurul procesiunii, iar și iar.

Un pas greșit, iar bărbatul și calul ar fi putut cădea.

Echilibrul ducelui trebuia să fie perfect, altfel se rănea.

Sau mai rău.

Putea să se întâmple ceva care să le arate tuturor rana lui din război. Iar ducelui nu i-ar fi plăcut deloc ideea de a o face cunoscută celorlalți. Înțelegeam asta. Simțeam durerea pe care i-ar fi pricinuit-o disprețul altora.

Mi-am pus degetul mic peste buzele lui Lionel.

– Dacă norii nu se împrăștie, s-ar putea să plouă. Totul ar deveni alunecos, iar oamenii ar putea să cadă.

Tunetele bubuiau în largul mării. Puternice și răsunătoare, îndreptându-se spre noi.

– Dragă, o să fie un duce ud, călare pe cal. Nu-i nimic. Iar Lionel pare să se simtă foarte bine. De ce ești atât de neliniștită?

Nu puteam să spun motivul cu glas tare, dar îmi simțeam fiecare mușchi gata să plesnească. Dezastrul pândea. Nu mă mai simțisem așa de când mă închisese Markham în camera copiilor, plângându-se că vorbeam prea tare și prea mult, deși eu nici măcar nu-i adresam vreo vorbă.

– Toate astea mă neliniștesc.

Am încercat să-l îmbrățișez pe Lionel ca să mă alin, dar mișcările șovăielnice și gângurelile lui nu-și făceau efectul, nu în dimineața asta.

Contesa își scoase din săculețul de mână lornionul aurit pentru teatru și mă privi lung.

– Ești una dintre cele pe care el vrea să le cucerească, dar nu pari să-i fi căzut pradă.

Am fost cât pe ce să sar în picioare.

– Cum? Ce insinuați, doamnă?

– Nu te-a atras, oare, ducele într-unul dintre colțurile secrete ale Hamlinului pentru o discuție intimă, una care să implice sărutări, precum și promisiuni fără nici o acoperire? Asta, în Anglia, înseamnă că o femeie îi cade pradă unui bărbat. Se numește „corupere".

– Mi-a ținut diatribe despre programe și orare, dar nu în vreun loc ferit de ochii celorlalți. Și n-a fost nici o clipă vorba de vreun sărut. Însă obrajii mi se îmbujoraseră atunci când îmi lăudase pâinea și atunci când stăruise ca eu și Lionel să privim parada trupelor lui din dimineața asta. M-am aplecat mai aproape de contesă. Nu vreau decât promisiunile dumneavoastră. Trebuie să rămân angajată îndeajuns de multă vreme pentru ca Așezământul Speranță

pentru Văduve să găsească o cale ca să recâștig custodia fiului meu. Ducele vrea să-mi ia băiețelul cu el la război.

Lady Shrewsbury își coborî lornionul.

– Probabil că ai înțeles greșit. Probabil că... O, vai de mine!

Cu Lionel strâns la piept, am sărit de pe scaun și m-am uitat la câmpul de defilare.

– Ce e?

– A fost doar un strigăt de îngrijorare, îmi răspunse contesa, oftând. Ai fost vrăjită de un bărbat în uniformă. N-aveți așa ceva și la Demerara?

– Ba da, avem soldați. O mulțime de soldați. Și pe unul dintre frații regentului dumneavoastră. Prințul William Henry e faimos pentru atracția pe care o simte față de țărmurile noastre, de dansuri și de beții în hanurile de pe insulă. M-am întors la scaunul meu cu pași ușori, de parcă n-aș fi avut nici o grijă. Nu sunt vrăjită. Sunt îngrijorată, am conchis eu.

Jemina apăru pe balcon ducând în mâini cu o tavă de argint pe care se aflau un urcior și câteva pahare.

– Nu e vrăjită. Nu vrea să recunoască nici în ruptul capului că îi place de duce, asta-i tot, zise ea lăsând tava pe masă cu zgomot. Limonadă?

Contesa își turnă un pahar de lichid gălbui și acru și-i mirosi conținutul de parcă ar fi fost un medicament.

– Foarte... lămâioasă, zise ea.

Ridicându-și mânecile rochiei de un cenușiu-închis, Jemina se așeză pe unicul scaun care rămăsese liber.

– Extra lămâioasă.

Vocea ei era fericită și puternică, iar acum fata nu mai semăna cu un șoricel. Devenise mai robustă muncind la Hamlin. Asta era bine, pentru că ea era un om bun.

Lady Shrewsbury puse paharul deoparte.

– Ați găsit ceva? V-ați instalat amândouă aici de mai bine de trei săptămâni. Plata tatălui tău, Patience, o să fie trimisă în curând. Odată ce e acordată, n-o să mai existe principalul motiv pentru care bănuim că Markham ar vrea să-ți facă rău.

Buzele Jeminei se strângeau la fiecare înghițitură de lichid.

– N-am găsit nimic, dar n-am reușit să căutăm în salon. Dacă există ceva în casă, trebuie să fie în camera aceea.

Încercam să ascult, dar capul mi se întorcea mereu spre câmp. Ducele galopa din nou înainte și înapoi. Mi-am ținut răsuflarea până când a încetinit.

Contesa tuși.

Obrajii îmi luară foc.

– Da. N-am găsit nimic până acum. Dar cred cu tărie că există ceva în salon. Însă ori ducele, ori lordul Gantry sunt mereu acolo, sau casa e prea plină de soldați.

– Trebuie să căutați în camera aceea. Markham e tot în sat. Dacă ar fi pus mâna pe ceea ce-i trebuia, ar fi plecat. În casa asta există ceva la care el râvnește. Trebuie să găsim acel lucru.

Așadar, năpârca stătea pe aproape.

Jemina ridică degetele și păru să numere.

– Acum nu e nimeni în casă, iar pe câmp sunt mai puțini oameni. Au dispărut și ei?

– Și ei? am repetat eu, prinzând mâna Jeminei. Cum adică și ei?

– A dispărut una dintre pâinile pe care le-ai făcut. Sunt doar opt în bucătărie. Am tăiat nouă părți de aluat și am împletit nouă pâini. Și fiecare dintre ele a fost coaptă perfect, de un auriu-cafeniu în mijloc, pot să spun.

Și lipsise și teancul acela de lenjerie al Jeminei.

Fusese furat? Mai erau și zgomotele ciudate pe care le auziserăm în pod. Și acum credeam că, în ziua aceea, auziserăm ceva în pod.

Era un hoț în casă?

Sau reușise Markham să ajungă cumva la Hamlin? Din cauza fricii, nodul din stomac mi se strânse, devenind rece și sumbru.

Contesa ne prinse pe amândouă de mâini.

– Stați liniștite, dragilor. Ducele a dat drumul unor oameni în dimineața asta. S-au întors la familiile lor. N-are nevoie de atâția soldați acum, pentru că Hamlinul e în siguranță. Poate că unul dintre cei care au plecat a luat pâinea ca merinde pentru drumul spre casă. Lady Shrewsbury se îndreptă spre parapetul cel scund al balconului. Excelența Sa a păstrat un contingent mai mic. Oamenii aceia care mărșăluiesc pot să-l țină departe pe Markham, împreună cu toți cei de teapa lui. Un număr mai mic de oameni înseamnă...

– Mai puține lucruri de spălat? Mai puține lucruri care lipsesc? întrebă Jemina, ridicând paharul de parcă ar fi vrut să toasteze. E minunat. Soldații au lăsat o scară sub candelabrul cel mare. N-au

terminat cu montarea lui. Unele dintre globurile de sticlă nu sunt încă puse.

Ce?! Lăsaseră candelabrul pe jumătate curățat? M-am uitat în jos, la Lionel, încercând să nu răbufnesc. Voiam ca lucrurile să fie din nou în ordine, așa cum fuseseră atunci când Hamlinul era sub comanda mea.

– Candelabrul ar trebui să aibă toate globurile, am spus.

Contesa se uită o clipă la câmp.

– Sunt cât se poate de sigură că voi două o să aveți mai multă libertate ca să căutați în salon. Poate că în seara asta, în timp ce toată lumea doarme.

Mușcându-și buzele și mijindu-și ochii, Lady Shrewsbury își puse palma peste reverul tivit cu mărgele al costumului ei de călărie.

– Îmi pare rău să ți-o spun, Patience, dar prietenii noștri de la Londra au descoperit datorii aproape incredibile făcute de Colin Jordan. Polițele de la câteva case de jocuri trec de două mii de lire. S-ar putea să fi pus garanție și Hamlinul. Nepotul meu verifică acum.

Am închis ochii. Încercasem să fiu nepăsătoare față de nesăbuința lui Colin. Dacă n-ar fi fost banii lăsați de tatăl meu, eu și Lionel am fi rămas fără nici o apărare.

– E limpede că soțul meu era ruinat atunci când s-a sinucis. Credeam că prețuia Hamlinul ca pe un loc cu totul deosebit, de vreme ce bunicul lui i-l lăsase moștenire prin testament mamei lui, iar apoi, prin ea, îl moștenise el, în calitate de fiu.

– Disperarea schimbă lucrurile. Nepotul meu caută urmele unei tranzacții financiare. Garantarea cu Hamlinul e o speculație. Cele mai presante sunt polițele de la jocurile de noroc. Deținătorii acelor polițe nu sunt oameni care să accepte scuze. Markham îi va aduce aici ca să-și ceară banii.

Poate că planul de bătălie al ducelui avea să ne apere de creditori.

Jemina stătea dreaptă, cu o privire năucă, de parcă văzuse o fantomă.

– De asta pândește Markham în sat? O să încerce să-l ia pe Lionel ca să obțină răscumpărarea? întrebă ea.

Contesa se aplecă și-i înveli lui Lionel picioarele dezgolite.

– Markham nu poate să treacă de oamenii lui Repington.

Jemina își amestecă băutura, apoi zăngăni în urciorul de sticlă cu o lingură de lemn.

– Dar dacă i se întâmplă ceva ducelui, Markham e următorul tutore. Atunci ar controla din nou averea lui Lionel.

M-am uitat din nou la Jemina, iar felul în care își ținea lingura și ceașca, având degetul mic întins, mi-a arătat că făcuse cândva parte din înalta societate sau că obișnuise să-i învețe pe alții eticheta, așa cum face, de pildă, o guvernantă. Prietena mea și cicatricile dinlăuntrul ei se potriveau foarte bine cu Hamlinul și cu secretele lui.

Inima îmi bătu ca un ciocan în clipa în care, la o întoarcere, Repington alunecă puțin. Nu eram deloc nepăsătoare atunci când venea vorba de el. Eram ca o oală care fierbea încet, dar care odată ajunsă în clocot, se căznea să nu dea pe dinafară cu nici un preț.

Ducele făcu alt salt. M-am prefăcut că beam limonadă și l-am privit printre genele plecate. Cum poți să vindeci un bărbat de nebunie? Cicălindu-l, scriindu-i scrisori... făcându-i cereri voalate. Implorând. Supunându-te.

Nici una dintre acele metode nu dăduse roade în cazul lui Colin.

Nimic nu îl smulsese din ghearele depresiei, nici nu-l vindecase de părerea că Markham avea întotdeauna dreptate, că trebuia să îi fie loial acelui ticălos.

Stomacul meu nu mai putea să îndure nodurile care se adunaseră în el, iar eu nu mai suportam să țin gura închisă.

– Trebuie să termin cu asta. O să-i spun ducelui adevărul și o să-i povestesc despre toate ticăloșiile lui Markham. Ducele trebuie să fie mai vigilent în privința pazei.

– Stai liniștită. Lui Repington îi place riscul, dar nu e prost, îmi spuse contesa, așezându-se pe scaun. Și-a micșorat întrucâtva forțele, dar nu le-a redus cu totul. Îi place să se dea în spectacol, dar s-a instalat ca să trăiască aici, la Hamlin. N-ar fi bine să-i spui adevărul acum. Trebuie să dovedim că Markham ți-a dorit plecarea. Bărbații sunt tutori. Mamele, mai ales cele care s-au dedat la înșelătorii de vreun fel, au puține de spus.

– Mama asta trebuie să spună mai mult. Trebuie să terminăm cu farsa, am fost eu de părere.

– Cred că ai dreptate, zise Jemina între două guri de limonadă și având un rotocol de umezeală, ca o mustață, pe buza de sus. Și n-o să te concedieze. La cine s-ar mai zgâi dacă tu n-ai fi aici?

– Poate că, dacă aș pleca, ar fi mai atent la calul ăla.

Mi-am prins mai tare fiul, de parcă ar fi alunecat. Nu mai voiam să joc după regulile ducelui sau ale contesei, ci după ale mele. Aveam nevoie de documentele care îmi aparțineau de drept. Lionel era destul de zdravăn pentru o călătorie pe corabie.

– Lady Shrewsbury, avem nevoie de mai multe haine și de mai multă rufărie. Puteți să-l convingeți pe duce să ne permită să mergem în oraș? Poate că eu și Jemina am reușit să descoperim ceva cât timp suntem acolo. Soțul meu stătea adesea la Londra.

Am suflat o sărutare spre fiul meu și m-am strâmbat, făcându-l să țipe, iar apoi l-am întrebat:

– Nu ți-ar plăcea să mergi în oraș?

– O să văd ce se poate face, îmi răspunse Lady Shrewsbury, dar mă îndoiesc că ducele o să te lase să-l iei pe Lionel. Din păcate, nu-ți dai seama pe deplin de puterea unui bărbat care a devenit dintr-odată tată, mai ales a unui bărbat hotărât să demonstreze ceva.

– Ce e de demonstrat? El are puterea. El e tutorele legal al lui Lionel.

– Tatăl lui Busick Strathmore, lordul Bodonel, a fost bolnăvicios. Apoi și-a rupt gâtul într-un accident de călărie.

– Cum așa?

– Da, a fost invalid ani întregi. Cu toții ne luptăm cu ceva, spuse Lady Shrewsbury prinzându-mă de mână. N-ai de ce să te temi. Ducele e sănătos. Poate să stăpânească un cal. Nu vezi cât de mult îi place asta? Cu Markham încă gata să lovească, n-o să riște să-l piardă din vedere pe Lionel.

– Nu știu ce să zic...

Contesa pufni ușurel, de parcă și-ar fi dat prea bine seama că implora o fiică încăpățânată.

– Patience, privește mai departe. O să ai custodia. Trebuie să înveți să ai încredere.

– Am încredere în dumneavoastră, în Jemina și în puterea mea. E destul ca să câștig?

Contesa luă iar paharul cu limonadă. Bău și se strâmbă.

– O femeie trebuie să-și formuleze pretențiile și să lupte pentru ceea ce i se datorează. Tu ești o luptătoare, Patience. O să câștigi, draga mea. Rugăciunile tale ca să fii în siguranță împreună cu fiul

tău vor primi răspuns. Trebuie să continuăm să ne dăm silința. Așezământul Speranță pentru Văduve o să învingă.

Am lipit obrazul lui Lionel, catifelat și dulce, de obrazul meu. Poate că încuviințam, dar inima mea era în salon, luând documentele.

– Nepotul meu le-a cerut sfatul avocaților de la Curtea Cancelariei. Cu toții spun că lucrurile ar merge mai ușor dacă am avea dovada duplicității lui Markham. Asta ar putea contracara arestarea ta.

„Ar putea" și „ar merge" nu erau la fel cu „o să fie".

Lordul Gantry urcă scările cu pași grăbiți.

– Lady Shrewsbury, doamnă St. Maur, doamnă LaCroy.

Ne aruncă o privire scurtă, apoi își plecă fruntea, iar în cele din urmă se opri în fața contesei. Își frământa în mâini pălăria de blană de castor, de parcă n-ar fi putut să-și stăpânească nervii.

– Pot să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă? o întrebă el pe Lady Shrewsbury. Domnul duce spune că vă pricepeți să găsiți oameni, și am hotărât că trebuie să vă rog neapărat ceva.

– Eu, să găsesc oameni? se minună contesa, făcându-și vânt cu evantaiul și aruncându-i vicontelui o privire sfioasă, privirea acelei zeițe cu ochi roșii care controla totul. Am câteva legături. Pe cine căutați, domnule?

– Pot să vorbesc între patru ochi cu dumneavoastră, Lady Shrewsbury?

– Da, haide să facem o plimbare. Doamna LaCroy și doamna St. Maur au ce să facă în timp ce noi dăm o tură.

Ea îl luă de braț, iar pelerina îmblănită, tivită cu dantelă Vandyke, îi flutură peste cizmele scurte, lustruite.

– Florile stacojii și galbene de scânteioară au ieșit prin zăpadă, zise ea. Arată pline de speranță, luptându-se să scape din ghearele iernii. Un loc perfect ca să schimbăm confidențe.

Aluzia pentru mine și Jemina nu era subtilă, dar am petrecut-o cu privirea pe scumpa noastră contesă în timp ce ea lua brațul lordului Gantry și îl conducea spre scările de piatră.

Jemina se ridică.

– Haide să căutăm în salon, Patience. N-avem mult timp la dispoziție.

M-am ridicat și am gângurit spre Lionel.

– Vrei s-o ajuți pe mama să caute secretul? Bineînțeles că...

Ducele se apropie, călare, de balcon.

– Doamnă LaCroy, am dat drumul trupelor. Vezi? N-aveai de ce să-ți faci griji. Ia loc. Mă întorc numaidecât.

Gata cu căutarea.

Ducele nu-și terminase bravada, iar eu nu încetasem să mă tem pentru siguranța lui.

Capitolul 17

LA COLȚ CU TINE

De la balconul de piatră, l-am privit pe duce îmboldindu-și calul spre ciudata platformă de lemn pe care o ridicase. Era ca un spin în ochi pe terenurile proaspăt curățate, dar el părea vesel, călărind cu toată viteza spre ea.

Un rândaș îi dădu cârja, iar el se îndreptă spre mine.

M-am întors către prietena mea.

– Mai târziu, cred. O să căutăm după ce adoarme toată lumea.

Jemina se ridică și-și netezi rochia de culoarea cărbunelui.

– Ducele încearcă să te impresioneze. Lasă-l să vadă că ești impresionată. Atunci o să devină mai prudent. Jemina împinse tava cu băuturi mai aproape de mine. Dă-i omului niște limonadă. E răcoritoare, mai ales după o partidă lungă de călărie. Mă duc să pun masa pentru micul dejun înainte ca soldații să se întoarcă în casă.

Nostima mea prietenă se întoarse înăuntru, dar cuvintele ei mă puseră pe gânduri. Dacă reușeam să-l încetinesc pe duce recunoscând că eram impresionată și temătoare, ar fi fost foarte bine.

– Aici, doamnă LaCroy, zise ducele, călărind spre zidul balconului și ridicând cârja spre mine. Ia asta.

Ținându-l pe Lionel pe braț, am prins cârja cu cealaltă mână.

Ducele îi făcu semn rândașului, dar se uită țintă în ochii mei.

– Ți-a plăcut trecerea în revistă? Pupilul meu a fost atent?

Bebelușul îmi duse mâna la buze. Ochii lui Lionel erau luminoși și iscoditori. Poate că vedea.

– Da, cred că da.

– Trei cuvinte? A fost așa o tortură?

– Nu.

Un soldat veni și luă frâiele calului cenușiu.

Ducele ridică piciorul peste oblânc până când amândouă cizmele ajunseră în fața lui. Apoi nesăbuitul sări. Se cutremură puțin atunci când lovi pământul, apoi se îndreptă.

N-aveam de gând să-l las să cadă. M-am îndreptat spre el împreună cu Lionel, târând cârja după mine.

– Nu vă las să cădeți în nas, nu dacă pot să ajut.

– Femeie, nu...

– Șștt, am făcut eu, punându-i cârja la subsuoară. Poftim.

Se prinse de mâna mea înainte să pot să mi-o retrag.

– Mi-ai spus mai multe cuvinte decât în toată ziua de ieri, dar nu te speria. Nu există decât un copil la Hamlin, iar acela e proptit pe șoldul tău. Nu sunt eu copilul, deși îi invidiez poziția lui Lionel.

Ducele își scoase mănușile și-și puse degetul mare pe nasul băiețelului.

– Ține-te strâns, soldățelule. Ține-te de ea. E greu să-i devii prieten.

Să-mi devină prieten? Fața îmi luă foc.

– Îmi pare rău.

– N-o să cad, LaCroy. Îmi place să comand, dar am simțul măsurii. Știu că nu e bine să tulbur prea tare o femeie.

Tunetul bubui.

O adiere de ploaie înmiresmă aerul.

Iar căldura din ochii lui sfârâi precum fulgerul.

– Măcar ai putut să-mi vezi regimentul înainte ca vremea să se strice. Pe Jupiter, noi înfrângem furtunile!

Mă bucuram atât de mult că era iarăși în siguranță, încât i-am mulțumit și eu în gând zeului lui.

Pulsul meu începu să ticăie, tic, toc, răpăind ca pendula din salon. Eram prea aproape de duce, cu Lionel prins între noi. Semăna foarte mult cu dansul nostru de la leagăn, numai că el nu se mișca, și nici eu.

Eram atât de îngrozită de momentul ăsta de familie.

Inima mea se obișnuia prea repede cu anumite lucruri. M-am îndepărtat de duce, fugind cu Lionel pe treptele de piatră.

– Avem limonadă pe balcon, Excelența Voastră. Stați, să vă aduc un pahar. Păreți foarte încălzit.

– Mai multe cuvinte pentru mine.

Ducele rânji, făcând gropițe, și mi se alătură pe balcon, tanțos ca un erou. Părea foarte sigur pe cizmele lui, sprijinindu-se doar puțin în cârjă.

I-am turnat din băutura Jeminei, apoi m-am așezat pe un scaun, cu Lionel săltând în poala mea.

Ducele luă paharul pe care i-l oferisem și înghiți, strâmbându-se așa cum o făcea Lionel.

– Înțepătoare. Nu-ți plac desfășurările de forță?

– Îmi plac. Vreau doar să aveți grijă, să nu vă grăbiți. Cine altcineva o să mai aștearnă pe hârtie împovărătoarele programe ale lui Lionel? De fapt, a fost hrănit și e gata să fie pus la somn. Ar trebui să mă duc să-l culc, ca să respect ultimele dumneavoastră ordine.

– Astăzi putem să relaxăm programul.

Își scoase pălăria, își îndesă mănușile în ea și o așeză pe masă, apoi se lăsă să cadă pe scaun.

– E frumos că-ți pasă, doamnă LaCroy. Nu cred că ți-am zis asta data trecută. Ar fi trebuit să ți-o spun. Știu că am fost necioplit.

Se întinse și mă mângâie pe frunte, trecându-și degetul aspru peste pielea mea.

– Nu vreau ca fruntea asta să fie încruntată din cauza mea.

Inima îmi ajunse în gât și rămase undeva acolo, între a fi ademenită și a fi prostită. Îmi aminteam de senzația asta de a rămâne fără aer. O astfel de amețeală mă cuprinsese pe neașteptate atunci când mă îndrăgostisem de Colin, iar acum însemna că mă prostisem din nou. Aveam sentimente pentru duce.

– E un ordin?

– Da.

– Vedeți, răspunsurile simple sunt cele mai bune.

Cutremurându-se puțin în timp ce-și muta greutatea de pe un picior pe altul, ducele mi-l luă pe Lionel din brațe. Celor doi le stătea foarte bine împreună. Mai ales ducelui.

Băiatul meu întinse mâna și atinse broșa în formă de stea a ducelui, un medalion elegant pe care îl purta la brâul lui de culoarea fildeșului. Era nou. Ducele se gătise cu deosebită grijă pentru noi.

Sigură că nimeni n-avea să cadă, mi-am lăsat palmele încleștate pe fustele de un roșu-cafeniu, una dintre rochiile mai modeste din vechea mea garderobă. Nu era o rochie de doliu, departe de asta. Nu voiam să port haine cernite la parada ducelui.

Am aruncat o ocheadă spre ușă și spre coridorul pustiu din spatele nostru, gândindu-mă la documentele mele. Poate că aveam să reclădesc între mine și duce acea legătură ce se înfiripase în camera copiilor, și astfel să pot să-mi las fiul în siguranță, cu el, iar eu să merg în salon.

– Lionel, trebuie să crezi în însușirile tale, în ciuda temerilor sau a îndoielilor altora, nu-i așa, LaCroy?

M-am uitat la duce, privindu-l țintă în ochii aceia hotărâți și glaciali.

– Mi-am făcut, într-adevăr, mai multe griji pentru dumneavoastră, pentru că știu despre rana aceea. Recunosc asta. Dar o să fiu întotdeauna îngrijorată pentru siguranța dumneavoastră. Sunteți tutorele lui Lionel. Ar trebui să fiți la adăpost de orice primejdie.

– Lionel, îți plac medaliile. Dacă o să crezi în tine însuți, o să le câștigi. Dacă îți păstrezi credința asta în momentele în care nimeni altcineva n-o face, atunci o să câștigi întotdeauna.

Să câștigi. Să câștigi. Mă săturasem de subiectul ăsta, mai ales că tabăra mea pierdea mereu.

Contesa și lordul Gantry se întorceau.

– Arătai foarte bine la paradă, duce, zise ea luându-i-l pe Lionel.

Băiețelul gânguri. Atunci când zâmbea, făcea gropițe, gropițe precum cele ale lui Repington.

Lady Shrewsbury îmi strângea bebelușul de parcă ar fi fost pisica ei.

– Lord Gantry, ai două fiice. E vreuna la fel de mică?

Pieptul vicontelui se umflă, iar zâmbetul i se lăți în timp ce o ajuta pe contesă să se așeze.

– Au fost cândva, dar acum au trei și, respectiv, patru ani. O să le iau de la sora mea luna viitoare.

Lordul părea mai în largul lui. Mărturisirea făcută contesei, oricare ar fi fost ea, părea să-l fi eliberat. Lady Shrewsbury avea darul de a liniști oamenii.

– Draga mea, zise ea bătându-mă ușurel pe mână, de ce nu te duci să aduci o foaie de hârtie, ca să facem o listă cu lucrurile de care ai nevoie?

– Da, doamnă.

Ducele întinse brațul, aținându-mi calea.

– Pot să mă ocup eu.

– Sunt sigură că poți, ripostă Lady Shrewsbury, turnându-i lordului Gantry un pahar de limonadă. Dar are nevoie de niște lucruri personale.

Ridicându-se de pe scaun, ducele se îndreptă spre ușa casei.

– Nu există nici un lucru pe care să nu pot să i-l cumpăr eu.

– E vorba despre o simplă foaie de hârtie, Excelența Voastră, am pledat eu. Știți? Lucrul pe care îl folosiți ca să faceți programele. Pot să mă duc s-o aduc în timp ce dumneavoastră stați aici și beți din limonada asta minunată.

El se încruntă și făcu o grimasă.

– Nu, mulțumesc. Stai jos, doamnă.

– Doamnă LaCroy, du-te și adu hârtia, îmi ordonă contesa. Domnule duce, stai jos. Are nevoie de lucruri cu care știu că ești obișnuit, dar sunt sigură că ea te vrea departe de corsetele ei.

– O, murmură ducele, corsete și cămășuțe.

Cei doi îmi dădeau ordine de parcă aș fi fost o păpușă de cârpă, dar să-l aud pe duce murmurând despre rufăria mea, asta era prea mult. M-am mișcat repede și m-am strecurat pe sub brațul lui. Nu l-am atins, nu m-am frecat de el și nu i-am șifonat jacheta bine călcată sau brâul cel frumos.

– Câtă iuțeală! Te urmez, doamnă LaCroy. Vreau să te întreb ceva.

Ducele păși chiar în urma mea. Astăzi nu puteam să pun mâna pe hârtiile mele, nu cu el călcându-mi pe urme.

Sătulă să mă aflu tot timpul pe marginea prăpastiei, m-am oprit dintr-odată, iar el s-a lovit de mine.

Brațele lui îmi cuprinseră mijlocul, de parcă ar fi vrut să mă împiedice să cad.

– Îmi pare rău, am zis eu.

Nu-mi părea. Pieptul lui era solid, și mă simțeam bine în brațele lui. Medalionul-broșă îmi apăsa șira spinării. Înțepătura colțurilor stelelor era singurul lucru care mă împiedica să mă întorc cu fața spre el.

– Ești sigură pe picioare acum, fetițo?

– Vă pare rău că mă țineți în brațe, domnule?

Ducele îmi dădu drumul.

– Nu. Da. Trebuie să vorbim.

De ce să vorbim acum, când eu eram roșie la față, tulburată și sigură că aveam mă fac de râs? M-am grăbit să trec în spatele zeilor de marmură, ca să mă protejeze.

– Aduceți dumneavoastră niște foi pentru contesă. Nu e nevoie decât de unul dintre noi. Unul singur.

Atunci când mi s-a părut că el se dusese, am răsuflat ușurată și m-am lipit de ușa ascunsă.

Jemina avea dreptate în privința faptului că îmi plăcea de duce și în privința candelabrului. Cineva îl ridicase fără toate globurile de sticlă. Treaba era doar pe jumătate făcută. Manșonul de catifea care acoperea scripeții era tras în jos, dezgolind mecanismul. Foarte neîngrijit!

Ducele dădu buzna în ungherul meu.

– Doamnă LaCroy, trebuie să vorbim acum.

Ducelui nu-i era deloc comodă acea poziție care-l făcea să se înalțe deasupra mea cu statura lui impunătoare, umbrindu-mă. Frumoasă treabă făcuse Agassou! Nu eram protejată deloc de ochii seducători ai ducelui.

– Ce doriți, Excelența Voastră?

– Să recunoști că nu sunt nesăbuit.

– Nu.

El își dădu capul pe spate, cât pe ce să lovească picioarele încălțate cu sandale ale zeului celui mai mic.

– Recunoști că m-am ținut bine în șa? Călare, eram în largul meu. Caii de Shire sunt o rasă blândă și masivă, cu pas ușor, așa, ca mine.

– N-ați căzut. Minunat.

– Te-am văzut observându-mă, LaCroy. Puteai să pari mai entuziasmată.

Veghea și neliniștea nu erau, oare, același lucru? Am încuviințat înclinând din cap.

– Poate.

– Ei bine, se vede că nu obișnuiești să flatezi oamenii. Sau nu-ți place să recunoști că ai greșit?

– Și una, și alta.

Își trecu palma prin păr, oprindu-se pe șuvițele cele mai blonde. Distanța dintre noi rămânea mare și exasperantă, neavând nici o legătură cu mângâierea de mai devreme. El se afla destul de aproape ca să pot să-i trag una, dacă aș fi vrut, și destul de departe ca să-i admir înfățișarea în uniformă și strălucirea broșei.

Mi-am acoperit ochii.

– Excelența Voastră, s-a terminat discuția?

El oftă, iar răsuflarea lui mirosea a lămâie, ca o briză de pe o insulă.

– Măcar n-a fost una cu replici dintr-un singur cuvânt.

– Da.

Ducele oftă din nou. Degetele i se încleștară, apoi își lăsă mâinile pe lângă el.

– De ce trebuie să fii atât de dificilă?

– Vreți să vă flatez? Păi, duce, arătați extrrem de bine în șa.

El se uită pieziș la mine, încruntat, cu bărbia-i nobilă ridicată, cu o expresie formală, mai presus de toate.

– Numai atât poți? Erai mult mai convingătoare când erai deghizată în lacheu.

Poate că de vină fusese provocarea din vocea lui. Poate că erau de vină zilele în care fusesem obligată să mă supun regulilor pe care le inventase pentru fiul meu. Sau poate că îmi doream să bage de seamă că nu eram o păpușă de cârpă. Nu voiam să mai primesc ordine. Nu mai îngăduiam să fiu dată deoparte, așa cum îmi făcuse Colin. El îmi declarase o dată pentru totdeauna că eram prea delicată ca să fiu văzută la Londra, așa că nu mă dusese nicăieri în afară de Hamlin. Minciuni.

L-am prins pe Repington de brâu, de acela care îi traversa pieptul lat, și l-am împins spre zei. Sperând să-și vadă de treaba lor, mi-am pus palmele pe reverul lui, frământând lâna aspră între degete.

Cu o voce joasă, arzătoare precum cea a unei cântărețe, i-am spus:

– N-am văzut pe nimeni mai talentat la călărie. Excelența Voastră, sunt copleșită de admirație.

Sprâncenele lui se ridicară. Mă vedea acum? Reușisem să-l uluiesc?

– Asta e tot ce poți, doamnă?

Puteam mai mult? Am pășit mai aproape. Umbrele noastre s-au îngemănat. Mi-am trecut ușor degetul mic peste nasturii de alamă ai jachetei lui – tic, tic, tic.

– Nu știu sigur cât de mult pot. Nu știu dacă sunt în stare de mai mult.

Rânjetul lui dispăru, ochii i se întunecară precum luciul unei oglinzi, iar în lacurile acelea albastre am văzut reflectată o femeie sălbatică, dezlănțuită. Părea minunat să fii liber.

– Oare te-a eliberat văduvia, sau săptămânile astea petrecute în serviciul meu ți-au sădit gânduri de răzvrătire sub bonetă?

– Amândouă.

– Răspunsuri dintr-un singur cuvânt!

Mi-am oprit degetele pe broșa cu care se jucase Lionel.

– Asta vreți, alt lingușitor care să vă venereze persoana și puterea?

– Nu.

– O, acum e rândul dumneavoastră să răspundeți cu un singur cuvânt.

M-am plecat spre el și mi-am apropiat obrazul atât de tare de al lui, încât i-am simțit răsuflarea. Știam că și el îmi simțea răsuflarea întretăiată. Știam că nu mă mai prefăceam și că alunecam spre locul acela întunecat al unei nevoi negate de multă vreme.

Dar bărbatul din fața mea nu era Colin, care să mă refuze.

Credeam că ducele n-avea să se dea înapoi dacă buzele mele i-ar fi atins buzele.

Deasupra capetelor noastre răsunară pași.

Proptindu-mă pe călcâie, m-am retras.

– Locul se umple, Excelența Voastră. Vă rog să vă puneți soldații să-și termine îndatoririle pe care le au în casă. N-au pus toate globurile de sticlă la candelabru și au lăsat scara în vestibul.

Maxilarul lui se încordă. Își puse mâna peste mâna mea.

– Așadar, ai terminat cu mine? Câteva întrebări, o rugăminte de a-ți spune adevărul, iar apoi mă îndepărtezi. Alergături încoace și-ncolo, doamnă, după ce ai recunoscut că te-ai înșelat. Credeam că ești mai cinstită.

– Alergăturile sunt însărcinări care trebuie adăugate la program. Inimii dumneavoastră iubitoare de ordine i-ar plăcea una ca asta.

– Oricând te simți pregătită, pot să-ți ofer cu plăcere câteva lecții despre ordine și programe. Și pune-mă în mișcare atunci când nimeni nu ne distrage atenția. Nu-mi place să fiu întrerupt.

– Ei bine, asta e imposibil, cu atâția soldați mișunând în jur și cu Lionel, care are nevoie de mine. Aveți un răspuns de un cuvânt pentru promisiuni deșarte?

El îmi ridică palma și îmi sărută încheieturile degetelor. Mâinile îi erau aspre, dar buzele îi erau moi, iar pielea mea simțea laolaltă asprimea și moliciunea.

– Mă gândesc la un alt răspuns de un cuvânt pentru tine. Tachinare.

– Tachinare? l-am întrebat eu, retrăgându-mi mâna. Bărbații se ocupă cu tachinarea, ei ne vorbesc în glumă despre iubire și fericire veșnică, când, de fapt, se referă doar la un moment.

Deasupra noastră trosni ceva, cu un sunet pătrunzător și iute, ca o creangă ce se rupea. Oare scârțâia casa sau tuna afară?

– Ar trebui să mă duc după Lionel înainte să se schimbe vremea.

Gura ducelui se deschise. Răsuflarea lui dulce mă învălui iar, odată cu un geamăt profund.

– Nu te-aș tachina. Niciodată.

– Dar ați tachinat alte femei. Lady Shrewsbury mi-a spus-o. Cât de multe au fost femeile pe care le-ați făcut să creadă în puterea copleșitoare a unui moment? Cât de multe femei au fost convinse să urmeze reguli pe care le-ați călcat mai târziu?

M-am oprit și i-am netezit brâul șifonat.

– Domnule duce, vreau să fiu în pielea dumneavoastră. Să am putere. Să controlez atâtea destine. Să mă retrag prima atunci când mă satur de jucat anumite jocuri.

Redusesem la tăcere un libertin, iar corsetul îmi rămăsese la locul lui. Am făcut o reverență.

– Vă rog să mă scuzați, trebuie să merg după hârtia pe care a cerut-o Lady Shrewsbury.

– Nu. Eu mă retrag primul. E hârtia mea. Măcar atât pot să fac ca să te ajut să-ți cumperi corsete. Lista e un lucru tangibil, de vreme ce crezi că umblu doar cu minciuni și jocuri.

Făcu un pas. Apoi se întoarse și trânti cârja de pământ, cu un trosnet care acoperi geamătul furtunii de afară.

– Te-ai gândit că e cu putință ca inima mea să se fi schimbat? Un libertin nu poate să aleagă să se schimbe?

– Un om poate să aleagă orice astăzi. Mâine? Ei bine, mâine e mâine. Furtunile vin și trec.

– Nu. Inima se poate schimba. Un om poate să se salveze de el însuși. Eu m-am salvat. Am văzut o femeie, o țărancă spaniolă frumoasă...

– Domnule duce, chiar nu vreau să aud despre isprăvile dumneavoastră.

– Ascultă-mă. Toată lumea, inclusiv eu însumi, o disprețuia ca fiind slăbiciunea locotenentului meu, dar femeia asta... L-am văzut înghițindu-și cu greu un nod din gât. Fata asta curajoasă... a luat sabia soțului ei măcelărit și a atacat mortal dușmanul pentru el, în memoria lui. N-am fost destul de iute ca s-o opresc. A murit pentru el. A sacrificat totul în numele dragostei lor.

Vocea lui devenea tot mai joasă. Nu era o glumă, era un lucru pe care îl purta cu el, în inima lui.

– A trebuit să dau copilul lor părinților ei. O să crească fără mamă și fără tată, neștiind niciodată cât de mult a jertfit mama lui.

Am gâfâit și am simțit cum îmi înghețau buzele și picioarele, stând învăluită în propria mea ipocrizie. Mă așteptasem la o ripostă isteață, nu la ceva atât de brutal de sincer și de cutremurător, care să mă lase clipind, fără aer, cu inima mai zdrobită decât înainte.

– Felul ăsta de devotament nu e câștigat niciodată de un bărbat care nu-i sincer în faptele lui și nu îi e dăruit niciodată unui bărbat necredincios. Vreau să fiu felul acela de om care poate să provoace în inima unei femei o pasiune atât de nobilă precum cea despre care ți-am povestit.

Eram prinsă, prinsă de tristețea din glasul lui. Încercasem să-l disprețuiesc ca pe un libertin arătos, un dictator iubitor de programe – orice ipostază care să justifice sau să micșoreze atracția pe care o simțeam față de el. Trebuia să recunosc că el era toate acestea și nici una dintre ele. Nu-mi plăcea deloc faptul că îl făcusem să se simtă mai puțin... onorabil, iar el alesese să fie onorabil cu mine.

Ducele se întoarse în vestibul.

– Du-te pe balcon. O să aduc eu cerneala și hârtia. Trebuie să trimit o scrisoare înainte de sosirea furtunii. O să plouă curând. O simt în oase.

Plecă, îndreptându-se spre scara abandonată.

Am rămas singură în ungher, rușinată, ascultând huruitul îndepărtat al furtunii care se apropia.

Poc.

Un sunet puternic, ca de ceva întins, care se rupea.

M-am uitat deasupra și n-am văzut nimic, apoi am aruncat o privire spre duce. El închidea scara și o sprijinea de perete.

Putea cineva să se schimbe cu desăvârșire și să-și renege total trecutul?

Puteam eu să mi-l reneg pe al meu? N-aveam încredere în nimeni, în afară de Jemina și de contesă. Pe lista aceea trebuia să fie adăugat și un om bun.

Trebuia să-mi cer iertare.

– Excelența Voastră, așteptați!

El se răsuci pe dalele lunecoase de marmură.

– Da.

Iar atunci l-am văzut.

Tremurul luminilor de deasupra. Prismele de sticlă agățate de candelabru se răsuceau, aruncând scânteieri deasupra vestibulului. Dispozitivul greu, de fier forjat, se smuci și coborî câțiva centimetri.

Avea să cadă.

Candelabrul avea să cadă și să-l zdrobească pe duce.

Nu mai era timp, nu puteam nici măcar să strig un cuvânt de avertizare.

Am alergat cât am putut de repede și m-am lovit de el cu toată viteza. Izbitura l-a făcut să dea înapoi, iar eu l-am cuprins cu brațele ca să-l fac să se îndepărteze de pericol.

Poc. Poc. Trosc. Probabil că erau scripeții.

Nu puteam să vorbesc. Mi-am îngropat fața în umărul ducelui și am continuat să-l împing.

Ne-am prăbușit pe dușumea, iar eu m-am lovit cu capul de marmură. Lumea din spatele meu a explodat. Bucățelele de sticlă au sărit spre noi, înțepându-mi degetele, încurcându-se în părul lui, tăindu-i uniforma elegantă. Lumea s-a încețoșat, iar avântul nostru ne-a făcut să ne rostogolim.

Brațele mele îl țineau la fel de strâns.

Praful ne-a acoperit.

Auzeam din ce în ce mai îndepărtat bătăile inimii lui și pe cele ale inimii mele.

Răsuflarea mi s-a oprit.

Capitolul 18

ULTIMA SCRISOARE

Am dat din mâini și am încercat să mă trezesc, dar eram prinsă în capcană. El a trecut pe lângă mine. Ochii lui căprui, cu privirea chinuită, erau foarte aproape de fața mea.

Cuprinsă de o răceală de moarte, l-am urmat pe Colin.

El s-a încuiat într-o cameră. Am auzit strigăte, amenințări cu moartea.

Am deschis ușa, iar el s-a întors spre mine, cu chipul schimonosit, cumplit de schimonosit de durere. Apoi l-am auzit. Vocea îi era slabă, dar devenea tot mai puternică:

– E vina ta. E vina ta, tu m-ai ucis.

Tremurând și suspinând, am deschis ochii.

O lumânare ardea, dar totul era înceţoșat. Am clipit ca să-mi limpezesc vederea.

De fiecare dată când răsuflam, mă durea totul.

Nimic nu părea să fie bine. Eram ca o corabie prea depărtată de țărm. Încurcându-mă în cearșafuri, am înotat spre suprafață, legănându-mi brațele, până când m-am ridicat în capul oaselor.

Nu eram moartă, nici prinsă undeva la mijloc, nu-i așa?

Nu cu asemenea dureri. Probabil că mă aflam printre cei vii.

Dar unde eram?

O fereastră acoperită de perdele fine de muselină, care fluturau, stătea deschisă, lăsând aerul rece să intre în încăpere.

Nu eram în camerele sărăcăcioase, de la mansardă, ale servitorilor.

Trecându-mi mâna peste falcă, am studiat pereții, cu zugrăveala galbenă precum petalele de narcisă.

Nu eram la Bedlam.

Oare mă aflam într-unul dintre dormitoarele de la etajul al doilea? Asta era foarte ciudat.

Dincolo de fereastră nu strălucea soarele. Vedeam stele atunci când închideam ochii și mai vedem și stelele de pe cerul întunecat.

Era miezul nopții.

Candelabrul căzuse.

Eu și ducele supraviețuiserăm prăbușirii lui. Oare supraviețuiserăm amândoi?

Bandajul de pe mână și cucuiul din spatele capului îmi spuneau că nu eram nevătămată.

Ducele? Oare cum se simțea?

Și unde era Lionel?

M-am prins de gât. Gulerul înalt de la rochia mea ruginie dispăruse. Mădularele îmi erau învăluite în muselină albă, nu în lanțurile Bedlamului.

Inima îmi bătea ca o tobă. Muzicanții din mine o băteau tare, nebunește. Trebuia să mă ridic și să mă lămuresc despre tot ceea ce se întâmplase.

Am reușit din a doua încercare.

O reușită de o clipă.

Apoi zgomotul din amândouă urechile m-a făcut să cad iar. M-am lovit de saltea, mai întâi cu capul.

– Scumpo? Ești trează! Jemina m-a ajutat să mă așez, apoi m-a îmbrățișat. Îți amintești de mine?

– Da, îmi amintesc.

Jemina m-a sărutat pe frunte.

– Îmi era atât de teamă că n-aveai să-ți mai amintești. Coșmarurile tale erau atât de vii, încât nu credeam că mai aveai cum să scapi. Nu toți își păstrează amintirile.

I-am pus mâna pe inima mea.

– Noi, văduvele, am pierdut destul. N-o să mai pierdem nimic. N-am fost isteață făcând ceea ce am făcut ca să-l salvez pe duce, dar trebuia s-o fac.

– Ai fost mai mult decât isteață. Ai fost curajoasă. Bietul duce a fost zguduit. Și-a făcut multe griji pentru tine. De aceea suntem în camera vecină cu camera lui.

Dormitorul de legătură.

Camera care ar fi fost a mea, dacă soțul meu n-ar fi insistat să am cel mai bun dormitor. Asta n-a însemnat că a rămas cu mine, însă era toată dragostea pe care putea să mi-o dăruiască.

Gândurile mele încețoșate erau prea fluide, purtate în prea multe direcții. M-am prins de stâlpul patului ca să nu mă mai legăn.

– Unde e Lionel?

– S-a dus la culcare acum o oră. Bebelușul tău se simte minunat. Lady Shrewsbury a stat cu el, în timp ce doctorul ei se asigura că erai bine. Apoi l-a preluat ducele, și de atunci el e cu fiul tău.

Ducele era destul de întreg ca să se ocupe de Lionel. Acțiunea mea nebunească fusese de ajutor.

Ideea asta mi-a adus o oarecare mângâiere, dar capul mă durea îngrozitor. Stomacul îmi era neliniștit, gata să se revolte. M-am forțat să trag aer pe nări, să-l dau afară, să trag iarăși aer pe nări și iarăși să-l dau afară.

– Trebuie să-l văd... să-l văd pe Lionel. Copilul are nevoie de mine.

– E bine, mă asigură Jemina, sărind în picioare și apucându-mă de braț ca să nu cad. Ducele e ca un tată întors din război, nu-și scapă bebelușul din ochi. Contesa a trebuit să se dea bătută în fața lui.

Repington ar fi putut să fie rănit grav de candelabrul cel mare. Ar fi putut să moară, iar eu aș fi lăsat un alt bărbat să sufere. N-aveam de gând s-o fac iar.

– Am acționat. Nu m-am gândit la altceva. Știam că trebuia să ajut.

– Patience, s-ar fi putut ca el să nu fie rănit, iar în zăpăceala care urma, ai fi putut să fugi cu Lionel. Lady Shrewsbury te-ar fi lăsat să pleci. În schimb, tu ți-ai riscat viața. Jemina își apropie chipul de al meu. De ce? De ce ți-ai asumat un asemenea risc?

Umerii mi s-au ridicat înainte să mă pot opri.

Mi-am coborât privirea la bandajul de pe mână. Tăieturile de sub el mă usturau, dar nu atât de rău ca pumnalul care mi se înfipsese în piept atunci când văzusem candelabrul căzând.

– Ducele e un om bun. Nu merita să fie rănit. Aș fi putut să-mi ajut soțul, dar am așteptat ca el să-mi ceară ajutorul. Nu mai pot să stau și să aștept cuvintele. Are vreun sens?

Jemina încuviință înclinând din cap.

– Foarte bine. Tu acționezi întotdeauna cu inima. Mă ajută să mă ridic în picioare și să fac un pas. Inima ți-a spus să acționezi pentru duce? vru ea să știe.

Nu puteam să recunosc. Voiam să fug, dar camera se învârtea. Jemina era ancora mea.

– E un ins enervant. E plin de idei despre reguli și programe, dar cu Lionel a fost mereu bun. N-au trecut decât câteva săptămâni, iar el i-a arătat dragoste fiului meu așa cum n-a mai făcut-o nici un alt bărbat. Îi sunt recunoscătoare. Trebuia să-l ajut.

– E foarte bine că îl admiri pe duce. E chipeș și politicos.

Politicos?

Eu nu l-aș fi descris așa. Era teribil de chipeș, se gândea îngrozitor de mult la reguli și era dureros de tenace. Inima mi se topea atunci când îi cânta lui Lionel sau făcea planuri pentru el.

– Trebuie să-mi iau fiul înapoi, înainte ca toată povestea asta să meargă mai departe.

Jemina venea în urma mea, păzindu-mă de parcă s-ar fi gândit că aveam să cad. Și s-ar fi putut s-o fac, dacă mi se mai clătina mult stomacul.

Am ajuns la ușa de legătură, dar n-am putut să trec de ea. Nu puteam să-l văd pe Repington uitându-se la mine ca un fel de mire în patul ce fusese cândva al meu.

M-am îndepărtat și am pornit, clătinându-mă, spre coridor.

– O să intrăm pe ușa principală. Totul o să fie mai liniștit dacă dorm amândoi.

Lumina slabă de pe coridor mi-a tulburat și mai tare vederea. Durerea din țeasta mea creștea la fiecare pas, dar am mers înainte. Trebuia să-l văd pe Lionel.

Deschizând ușa încetișor, am văzut leagănul fiului meu. Strălucea alături de patul cel mare, dar el nu era înăuntru.

Inima mi s-ar fi strâns, dar era prea obosită de atâta tulburare și din cauza tobelor care îmi băteau neîncetat în cap.

Ducele stătea, întors cu spatele, în scaunul cu rotile – cu părul lui des, care parcă te îmbia să-l atingi, mai mult castaniu în lumina lumânării. În îndoitura brațului său, se ivea smocul de bucle al lui Lionel.

Fiul meu nu plângea, dar scotea sunetul acela de supt cu gingiile.

– Haide, tinere. Încă două-trei linguri. E un ordin.

Vocea profundă a ducelui era o șoaptă.

– Nu e chiar lucrul cu care ai fost obișnuit, nu? Terciul ăsta rece cu lapte un pic încălzit nu e o femeie. Nu e carne. Nu e pieptul plin al unui suflet viu. O, iar bat câmpii. Dar să vezi ce povești o să

împărtășim după ce crești mare și câte sfaturi o să-ți dau despre cum să alegi pepenii cei mai copți.

Chicoti.

Îmi venea să-i trag una peste cap.

Și să-i îmbrățișez pe amândoi.

– Lionel, pesemne că ai putea să-mi spui și tu câte ceva, fiindcă ai gustat o asemenea bunătate. Ce femeie surprinzătoare e dădaca ta. Vulpiță frumoasă! Într-o clipă, te scoate din minți. În următoarea, nu. Aș vrea să... Cred că o să trebuiască să lăsăm și discuția asta pe altă dată.

Sunetele scoase de Lionel erau mai puternice. Poate că nu era de acord să vorbească cineva despre mama lui ca despre o femeie demnă de a fi dorită. Una făcută din carne, sânge și din dorințe arzătoare.

Da. Ducele trebuia să lase discuția pe altădată.

Am împins-o pe Jemina afară din încăpere. Trebuia să ies înainte ca fața să-mi ia foc.

– Îmi pare rău, cred că Lionel n-are nevoie de mine.

– Bineînțeles că are, dar se simte bine. Acum întoarce-te în pat și odihnește-te.

– Cum aș putea? Ducele e tot mai atașat de Lionel. N-o să ne lase să plecăm.

– Și asta e rău? Văd cum roșești și cum te zgâiești la duce. Am pierdut mult, dar unele lucruri sunt de neuitat. Gândirea mea e tulburată uneori, dar văd că e ceva între tine și el.

Prietena mea avea o expresie cu totul inocentă, dar mintea mea nu era așa. Era foarte doritoare, gândindu-se la Repington, recunoscând că îi dorea sărutul. Și sperând că și el îl dorea pe al meu.

Dar mi-am spus că nu. Englezii nu făceau altceva decât să-ți frângă inima. Colin ne părăsise din cauza depresiei lui. Ducele avea să ne abandoneze din cauza războiului.

– Am terminat-o cu farsa asta. Haide să luăm documentele mele. O să recunosc cine sunt și o să părăsesc locul ăsta pregătită să cumpăr locuri pe o corabie pentru mine, pentru tine și pentru fiul meu.

– O corabie? Ca să călătoresc pe mare?

Chipul Jeminei deveni mohorât, iar nelipsitul ei zâmbet dispăru. Probabil că îi revenise o amintire. Și nu putea să fie una bună.

– O să aranjăm totul mai târziu. Acum trebuie să mergem în salon.

M-am întors și m-am împleticit pe scări. Vederea mi se neto greața mă cuprinsese în ghearele ei, dar am reușit să ajung la par ter, în vestibul.

Era liniște.

Lumânările din suporturile de pe perete erau aprinse, dar umbra candelabrului lipsea.

Inima mi se strânse.

Pierdusem un prieten drag. Candelabrul cel mare – scânteierea cristalelor, globurile fumurii, argintate, brațele de fier negru – fusese primul lucru care mă întâmpinase la Hamlin. Și ultimul lucru pe care îl văzusem atunci când Markham mă scosese de acolo prin înșelăciune.

Jemina îmi puse mâna pe umăr.

– Nu te simți bine. Nu gândești limpede. Nu ajută niciodată să-ți aduci aminte de ceea ce ai pierdut.

– Dar îmi amintesc. Îmi amintesc viața mea. Asta a fost casa mea timp de patru ani. Bărbatul de sus o s-o afle astă-noapte.

– Iar apoi, ce? N-am dovedit că Markham te-a păcălit și te-a trimis la Bedlam. N-am găsit nimic care să arate că împotriva ta s-a pus la cale o conspirație.

– Nu-mi mai pasă.

Am luat o lumânare dintr-un sfeșnic și am intrat în salon. Am luminat locul acela întunecat. Nu mai voiam umbre. Nu mai voiam minciuni. Nu mai voiam să mă gândesc că toate erau un coșmar.

M-am uitat la imaginea mea din oglindă.

Eram palidă.

Părul îmi era desfăcut și vâlvoi.

Iar în ochii mei am văzut o sclipire de lașitate. Mă învinuiam în continuare pe mine, îl învinuiam pe Colin, păstram otrava produsă de unirea noastră în inima mea, în sufletul meu.

Era mai ușor să rămâi într-un loc și să retrăiești mereu trecutul.

Nici ducele, nici Colin nu erau răspunzători de faptul că eu rămâsesem ancorată într-un singur loc. Eu eram cârja mea. Trebuia să mă eliberez.

– Jemina, nu trebuie să rămâi. Poți să te întorci în pat.

– Stau cu tine, Patience, îmi răspunse fata, îndreptându-se spre rama lustruită și aurită. E strâmbă. Cred că s-a lovit atunci când a căzut candelabrul.

Puse mâinile pe ramă, dar aceasta nu voia să se îndrepte.

Era oglinda pe care o atinsese Markham înainte să fie dat afară de la Hamlin.

M-am întors de la birou.

– S-o dăm jos. Cred că putem să scoatem cuiele. Și s-ar putea să găsim ascuns în ea ceea ce căutăm.

Am numărat până la trei, am ridicat-o și am desprins-o de pe perete, dând astfel la iveală ușița unui compartiment.

N-o mai văzusem niciodată, dar Hamlinul fusese construit cu secrete.

– Probabil că asta căuta Markham.

Jemina se căzni din greu să deschidă ușița.

– Nu există decât o cale să aflăm.

Am tras împreună. În curând, ușița cea grea scoase un zgomot puternic, care semăna cu cel al balamalelor ușii unei cripte.

– O, nu! exclamă Jemina. S-a auzit destul de tare ca să trezească pe toată lumea.

Cineva avea să coboare.

Știam cum se auzeau vocile și zgomotele la Hamlin.

– Atunci, trebuie să ne grăbim.

Sperând că n-aveam să fiu mușcată de un păianjen păros, mi-am strecurat mâna în cripta aceea întunecată.

Am găsit scrisori, nu insecte.

Scrisorile pe care li le trimisesem surorilor mele și tatălui meu. Toate erau acolo.

Colin nu le expediase niciodată.

Am trecut printre ele. Fuseseră deschise, citite, iar apoi mototolite și închise.

Pierdusem legătura cu surorile mele și cu tata în ultimii patru ani. Soțul meu păstrase scrisorile. Nu crezuse că vorbele mele meritau să fie trimise. Cum ai putut, Colin?

– Patience, ce e? Și ce-i asta? E o carte.

Chipul meu trebuie să fi părut foarte tulburat. Mi-am ascuns sentimentele, ceva ce învățasem să fac pe țărmurile astea.

– Jemina, o iau eu.

Am împins departe duzinile de scrisori, luptându-mă cu înțepătura lacrimilor, și am scos o carte. Coperta de piele era cafenie,

iar cotorul, răsucit. Ascunsă între paginile ei aurii, era ultima mea scrisoare pentru Colin.

Am pus cartea în mâinile Jeminei, dar am păstrat scrisoarea. Cu inima bătând, am deschis-o.

Hârtia era pătată de lacrimi, lacrimi vechi din ziua în care o scrisesem. Și se păta de la cele noi, care îmi curgeau acum din ochi.

Scrisul meu îngrijit, cozile „d"-urilor – *drag, dezamăgire, distanță.*

Toate cuvintele mele, toată inima mea – dorința mea de a-l părăsi, nevoia mea de a merge acasă, durerile mele – toate acestea mă priveau în ochi.

Mă simțeam la fel, numai că acum îmi doream ca el să fi fost destul de puternic ca să mă audă. Îmi doream ca asta să nu-l fi împins în Tamisa.

Îl ucisesem pe Colin. Asta era dovada.

El era bolnav. De ce altceva ar fi încercat să mă țină departe de toate?

Jemina era așezată pe duşumea, frunzărind paginile cărții.

– N-are nici un sens, spuse ea, numărând pe degete. Nimeni n-ar face asta.

– Ce n-ar fi făcut Colin?

– Astea sunt polițe pe numele soțului tău și al lui Markham.

– Da. Datorau bani. Știm asta.

– Dar astea au fost anulate, zise ea, apăsând vocalele.

Pe polițe era scris într-adevăr că fuseseră achitate.

– Hârtiile spun că un om pe nume Sullivan le-a achitat. Cât de mare e datoria? Oare Hamlinul e amanetat acestui Sullivan? m-am întrebat.

– Și mai sunt, spuse Jemina, care număra pe degetele ambelor mâini.

Într-un minut sau două avea să aibă rezultatul.

– Patience, sunt cel puțin 2 804 lire, toate plătite de un A. Sullivan. Stătea alături de mine și arăta spre înscrisurile din carte. Datoriile sunt către Grapes, Brooks, Watiers și Piccadilly. Ce sunt astea? Și uite la listele cu nume de oameni, și sume diferite, și apoi semnătura lui Sullivan.

De ce ținea Colin un registru al acestui om? Și de ce numele Sullivan – A. Sullivan – mi se părea cunoscut?

Visul meu. Vocile. Cele care îl condamnau și îl amenințau pe Colin – oare unul dintre acuzatori era acest A. Sullivan?

Îngrețoșată și amețită, am încercat să înțeleg de ce ar fi avut Colin un asemenea registru, dar apoi m-am uitat la compartimentul cu scrisorile mele, scrisorile netrimise către familia mea. Poate că nu exista nici un motiv. Poate că, pur și simplu, Colin era bolnav.

– Patience, te văd. Văd teama din tine. Jurnalul ăsta și polițele achitate trebuie să fie ceea ce își dorea Markham. A. Sullivan trebuie să știe. Așezământul Speranță pentru Văduve trebuie să-l găsească.

În inima mea, știam că acel Sullivan era cheia. Dar inima mea nu fusese niciodată un bun judecător.

Jemina luă jurnalul de la mine.

– Haide să punem oglinda înapoi. O să cercetăm toate astea în camera noastră.

Eu înotam iar, încercând să mă trezesc din acel nou coșmar.

– Nu l-am cunoscut pe bărbatul cu care m-am căsătorit. De ce să aibă atât de multe datorii, și de ce i le-a plătit omul acela, al cărui registru l-a ținut?

– Șantaj. Se pare că registrul ăsta era destul ca să-l convingă pe numitul Sullivan să achite datoriile.

Prietena mea mergea pe ghicite, dar se pricepea să descurce lucrurile. Colin, un șantajist? N-avea nici un sens, dar Markham... el ar fi putut.

– Unchiul lui demonic a făcut-o, iar apoi l-a păcălit pe Colin și l-a făcut să-l ajute.

– Dacă îl găsim pe acest A. Sullivan, putem să-l întrebăm. O să ne spună în ce măsură era amestecat soțul tău în toate astea.

Nu părea un plan bun. Nu voiam să aflu despre duplicitatea lui Colin. Era tatăl fiului meu. *Trebuia* să fi existat ceva bun în el. Mi-am masat tâmplele, ca să-mi potolesc durerea de cap care se întețise.

– Știu cum arată omul care a venit aici și l-a amenințat pe soțul meu. Cred că se numea Sullivan. Dacă îl găsim, știu că o să recunoască fără doar și poate că Markham era creierul.

Jemina mă prinse de mână.

– Dacă nu putem să-l facem să recunoască, faptul că Markham era atât de îndatorat ar trebui să fie destul ca să influențăm Curtea Cancelariei. Te-a trimis la Bedlam pentru că știai că era cartofor și nu voia să spui asta și să-l înlături din poziția de tutore.

Avea sens, numai că Repington era tutorele, nu Markham.

– Tatăl fiului meu nu poate să fie un infractor.

– Poate. Dar cartea asta trebuie să fie ceea ce își dorește Marlena.

Răsfoind ultimele pagini, m-am uitat la cele din urmă cifre și date. Ultima intrare era datată cu o lună înainte de sinuciderea lui Colin, cu câteva zile înainte ca eu să-i dau scrisoarea.

– Sullivan e cheia tuturor lucrurilor.

Pași.

Jemina mă trase de mână.

– Vine cineva. Ajută-mă să pun oglinda înapoi, Patience.

Mi-am îndesat în buzunar scrisoarea cea îngrozitoare, apoi ne-am căznit să închidem ușița scârțâitoare.

După ce am ridicat oglinda la locul ei, n-am mai putut s-o îndreptăm. Se clătina în cuie.

Jemina strânse polițele și le îndesă în jurnal.

– Trebuie să...

Ușa se deschise larg.

În prag stăteau ducele și unul dintre soldați.

Nu știam dacă n-avea să ne arunce afară pe amândouă.

Dar nu-mi păsa.

Trecusem prin prea multe ca să mă mai sperii.

M-am uitat în ochii cercetători ai lui Repington și nu m-am temut. Miza era prea mare.

Capitolul 19

ARATĂ-TE PUȚIN MAI SLABĂ

Busick îi făcu semn soldatului să părăsească încăperea.

– Pot să mă ocup eu de dandanaua asta. Du-te și culcă-te, omule.

Încerca să pară calm și aștepta chiar ca omul să plece înainte ca el să-și mustre restul trupelor. Trupele de gen feminin.

Ușa din spatele lui se închise.

Se sprijini în cârjă și-și încrucișă brațele pe halatul de brocart. Mânecile aveau pete de lapte de la soldatul nedisciplinat de la etaj.

– Doamnă St. Maur, ți-am cerut să-mi dai de veste după ce se trezea doamna LaCroy.

– Eu... eu...

LaCroy ieși în fața celeilalte văduve.

Exact așa cum s-ar fi așteptat el de la unul dintre ofițerii lui superiori.

– Eu sunt responsabilă. Am vrut să vin jos și să scriu.

– Am vorbit despre hârtie înainte de... Trebuie să scrii acum?

– Da.

Paloarea tinerei femei îl făcu pe duce să se teamă pentru sănătatea ei. Păși mai aproape.

– Doamnă LaCroy, te simți bine?

Ea își duse mâinile la tâmple.

– Da, Excelența Voastră. E doar o durere de cap.

Nu părea prea stăpână pe sine, și dacă ar fi putut, el ar fi luat-o în brațe și ar fi dus-o în pat.

– LaCroy, trebuie să chemăm din nou doctorul?

– Nu. Da. Am nevoie de Lady Shrewsbury. Trimiteți-o pe doamna St. Maur după ea. Te rog, Jemina, du-te și adu-o.

Ducele nu putea să-i refuze cererea. Pielea sănătoasă și măslinie a lui LaCroy părea foarte cenușie, verzuie chiar. Femeia aceea cumsecade își riscase viața pentru el. Îi datora totul.

– O vrei pe Lady Shrewsbury, o s-o ai. St. Maur, îmbracă-te și trimite pe cineva după trăsură.

Doamna St. Maur se aplecă într-o reverență profundă, cu mâinile la spate. Sfioasă, ieși din umbra lui LaCroy și se îndreptă cu spatele spre ușă.

– Da, domnule. Alerg acum.

Cu brațele încrucișate pe sub șalul gros, ieși în fugă din încăpere.

Busick își întoarse privirea spre LaCroy.

Expresia de pe chipul ei era indescifrabilă. Părul îi era desfăcut, o masă de bucle bogate. Nici urmă de doamna ordonată, îngrijită și disciplinată. Nu mai era femeia pe care el se obișnuise s-o vadă.

Și era mai fascinantă ca niciodată.

Dacă nu ținei seama de paloare, părea calmă și stăpână pe sine. Totuși, o fărâmă din el voia s-o vadă prăbușindu-se, venind la el după ajutor, cerându-i sfatul, căutându-l ca să facă lucrurile să fie mai bune.

– În ochii tăi sunt prea multe secrete.

– Poate că n-ar trebui să vă uitați în ei, îi răspunse ea, alunecând spre sofa și sprijinindu-se de ea. Dacă ați terminat cu întrebările, m-aș duce sus ca să mă întind și s-o aștept pe contesă.

– Stai aici și așteapt-o. N-o să risc să amețești și să cazi pe scări. N-o să fiu atât de norocos a doua oară încât să te văd aproape nevătămată.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet scurt, iar apoi se lăsară din nou.

– De ce pari să fii cu un pas înaintea tuturor? o întrebă el. Te-ai strecurat înăuntrul și în afara Hamlinului. Ți-ai dat seama că sunt rănit. Ai observat candelabrul.

– Cred că dintr-un simplu noroc.

El se apropie, iar mirosul ei de lavandă și de alifie îi aminti de feminitatea ei fascinantă și de curajul ei.

– Norocul ăsta o să te omoare într-o zi. Voiam să te văd de îndată ce te trezeai. Trebuia să-ți mulțumesc.

Ea îl privi cu ochii mijiți. Apoi își atinse vânătaia de pe frunte.

– Am tras cu ochiul în camera dumneavoastră, dar erați ocupat, Excelența Voastră. Vă instruiați pupilul în privința pepenilor.

– O, zise el, masându-și gâtul, ar fi fost stânjenitor să ne întrerupi. Alegerea pepenilor...

Poate că Busick chiar se lovise la cap.

– Sunteți foarte bun cu el, dar asta nu e ceva nou. Am petrecut prea mult timp împreună în camera copiilor ca să nu știți ce părere bună am despre legătura dintre dumneavoastră și Lionel.

– Mulțumesc.

Complimentul ei fu cât pe ce să-l facă să zâmbească, dar momentul acela de vanitate era o capcană. Își flutură degetul arătător.

– Nu schimba subiectul, tânără lady. Îți place riscul. Nu te deranjează să provoci destinul. Se apropie de ea. Nu e înțelept ca cineva lovit la cap să se ridice din pat atât de repede. Tu erai de altă părere, așa că ai făcut-o pe doamna St. Maur să nesocotească un ordin direct.

– Da. Da, am făcut-o.

Se clătină, iar el se plecă peste sofa ca s-o prindă în brațe.

Cu mâinile pe mijlocul ei, o trase mai aproape. Răsplata acelui gest de galanterie fu faptul că îi simți bătăile iuți ale inimii pe pieptul lui.

– Nu te-am salvat de un candelabru care cădea, dar tot e ceva.

O strânse mai tare. Era ușoară în brațele lui, iar lui îi plăcea să creadă că o alina.

– Nu vreau să cazi.

– Excelența Voastră, lăsați-mă să mă așez. Apoi puteți să-mi faceți morală.

– Încerci să mă îmblânzești. Te înșeli. Nu mă îmblânzesc...

– Trebuie să vorbiți?

Degetele ei se prinseră de reverul halatului lui și-și puse obrazul pe umărul lui.

– Șștt..., făcu ea.

El gemu, în parte din pricina enervării, în parte din pricina acelui lucru intangibil care îl făcea atât de conștient de răsuflarea ei, de buclele ei care îl gâdilau pe gât, de degetele lipite de pielea lui.

Femeia asta era periculos de ținut în brațe.

Totuși, brațele lui nu se mișcară. Inima îi bătea odată cu inima ei.

– Îți plac bărbații puternici și tăcuți?

– Ei bine, dumneavoastră sunteți puternic, dar nu tăcut, așa că s-ar putea să nu aflu niciodată răspunsul la o astfel de întrebare.

– Bunicul era un bărbat care vorbea puțin. Stătea la biroul de acolo, dictându-ne, mie și vărului meu, comenzi care cuprindeau totul, de la poziția corpului până la caligrafie.

– Scriați frumos?

Busick își îndoi palma, lăsând să se vadă cicatricea de șrapnel de lângă degetul mare.

– Nu. Colin scria. Excepțional. Mai bine decât oricine. Markham obișnuia să spună că era meritul lui... Bat câmpii.

– Puțin.

– Cu excepția regulilor, cred că ți-ar fi plăcut reticența bunicului. Domnul LaCroy era tăcut? Făcea ce îi spuneai?

Ea se depărtă de el.

– Mă simt mai bine.

Busick ar fi trebuit să-i asculte cererea și să rămână tăcut. Atunci ar fi ținut-o încă în brațe, privindu-i ochii întunecați, sperând să le afle secretele. Oare când avea să se transforme neașteptata ei sinceritate în mărturisirea că îl dorea și ea?

Ar fi meritat ca armăsarul lui să intre peste el și să-i tragă o copită. Oamenii lui Strathmore nu vânau femeile aflate în slujba lor.

– Sunt foarte bine, Excelența Voastră. O să fiu și mai bine după ce o să vină contesa.

– Nu trebuie să fii atât de puternică. Poți să fii slabă. N-o să te desconsider din cauza asta.

– Slabă? repetă ea, trăgându-se și mai departe. Nu.

Lui nu-i plăcea deloc distanța tot mai mare dintre ei.

– Tu ești singura care m-a făcut să-mi revizuiesc convingerile. Asta e slăbiciunea mea.

– Dar eu nu pot să fiu slabă, Excelența Voastră. Nu-mi e permis. Sunt sigură că există o regulă împotriva slăbiciunii. Am fost învățată să fiu puternică – ajutorul perfect, gazda perfectă și o sută de alte lucruri. Îmi doresc să mă fi bucurat de luxul de a fi slabă.

El se aplecă în față, iar distanța dintre ei se evaporă.

– Există putere în slăbiciunea împărtășită. Ai încredere în mine.

Clătinând din cap, ea se îndreptă spre șemineul fără foc și se uită țintă în oglindă.

– Să am încredere în dumneavoastră? Bine. Gândurile mele sunt destul de disperate. Căsătoria mea n-a fost una fericită. Am încercat din toate puterile să-i fiu pe plac soțului meu, să-l țin departe de

influențele rele. Nu m-a ascultat. A spus că voia să mă protejeze de tot noroiul aruncat împotriva uniunii noastre și a originii mele. Trebuia să fiu departe de orice urmă de dispreț pe care și-l imagina.

– Noroiul poate să fie îngrozitor.

Ea ridică un deget tremurător și arătă spre imaginea din oglindă.

– Soția lui diferită, soția lui dificilă. Soția lui cu pielea întunecată la culoare.

– Deci, domnul LaCroy era un gentleman. Existau așteptări referitoare la persoana cu care trebuia să se căsătorească, o preferată a societății, cu înfățișarea potrivită, cu bani și cu legături influente. Tu ești frumoasă, dar nu ești femeia la care se aștepta lumea bună.

– Voiau banii mei, dar nu și fața mea.

– Păcat. Pentru că e o față foarte frumoasă. Presupun că defunctul tău soț ți-a cheltuit banii și ai fost silită să devii guvernantă?

– Cam așa ceva, răspunse ea încrucișându-și brațele. E cam greu să fiu slabă atunci când soțul meu... familia lui – m-a îndepărtat de toată lumea. E greu să am încredere.

Busick se așeză pe brațul sofalei.

– Îmi pare rău.

Ea se uita țintă înainte, la oglindă.

– Am fost puternică. Aș fi putut să fac față disprețului, dacă am fi înfruntat totul împreună.

– Chiar și un bărbat prost îndrumat vrea să-și protejeze soția. Nu-i nimic în neregulă cu asta.

LaCroy își îndepărtă buclele și lacrimile de pe față.

– Nu e bine atunci când el nu poate să poarte povara, atunci când umerii îi sunt deja împovărați de propria deprimare.

Durerea din vocea ei parcă trecu prin el, sfâșiindu-i carnea ca niște bucăți de metal înroșite în foc.

– Ai luat prea multe asupra ta.

– Mă doare că n-am fost în stare să-mi ajut soțul pierdut. Mă zdrobește gândul că n-am putut să aflu mai multe despre viața lui ascunsă și despre ce a făcut.

– Fii slabă. Lasă un prieten... lasă-mă pe mine să te sprijin și răzvrătește-te din nou mâine-dimineață.

Ea trase de bandajul de pe mână.

– E un ordin, Excelența Voastră? Trebuie să facem un program? Ați spus să mă răzvrătesc mâine-dimineață. Înainte de exercițiile de dicție cu Lionel sau după?

Îndreptându-se, cu dureri de spate și mai mari, el se ridică în picioare alături de ea.

Alcătuiau un tablou frumos în oglindă. Ea era destul de înaltă ca el s-o poată cuprinde cu brațul fără să se aplece. Dacă s-ar fi întins doar un pic, ducele ar fi putut s-o cuprindă de mijloc așa cum trebuia, atingându-i puțin șoldul și foarte puțin pieptul. O poziție perfectă. Dar n-ar fi fost potrivit.

– Am întrebat dacă e un ordin.

– Da. Timp de zece minute, pierde-ți controlul. Țipă, lovește cu pumnul, fă din mine un țap ispășitor pentru toate lucrurile care te-au întristat. Îți datorez asta.

Ea se întoarse spre el, privindu-l cu expresia indescifrabilă pe care i-o punea adesea în fața ochilor, cea care îl împiedica pe duce să-i citească gândurile sau să vadă în inima ei.

– Să vă lovesc cu pumnul? Asta vă veți învăța pupilul, lucruri legate de violențe și de certuri?

Ducele își ținu mâinile pe lângă el, ca să nu încerce poziția aceea perfectă.

– LaCroy, trebuie să învățăm să negociem mai bine. Lasă-mă să te ajut.

Ea îi zâmbi vag.

Apoi se clătină puțin.

El o prinse în brațe și o ținu. Când nu mai putu să rabde și îi veni s-o sărute și să treacă de faimosul hotar primejdios, o mângâie pe bărbie.

– Trece-ți brațul peste umărul meu și lasă-mă să te ajut să te așezi.

Minunea minunilor, ea îi ascultă cererea. LaCroy își trecu brațul pe după gâtul lui și se aplecă spre el.

Porniră împreună, așa cum făcuseră în prima noapte, dar rochia ei de casă nu-i ascundea rotunjimile așa cum i le ascunsese livreaua de lacheu. Apăsarea coapsei ei și cămașa subțire de noapte erau diferite de pantalonii de atunci.

– Îmi placi mult mai mult ca femeie. Și spun asta cu tot respectul.

Când ajunseră la birou, el se așeză și lăsă cârja jos, iar apoi o ridică pe LaCroy alături de el. După ce fură așezați unul lângă altul, coapsă lângă coapsă, el o prinse de mână.

– Domnule duce, mirosiți a rom și a terci cu lapte și făină.

El chicoti și-și trecu degetele peste pata de pe mâneca halatului.

– Primul e ca să-mi ușurez durerea. Din când în când, am junghiuri în spate. Te-ai lovit destul de tare de mine. Nu mă așteptam la o asemenea izbitură.

– Dacă v-ați fi așteptat, nu sunt sigură că aș fi putut să vă mișc din loc.

Oare ea se cutremurase? Sau se cutremurase el, din cauza sângelui care îi curgea fierbinte prin vene?

Se întinse, fu cât pe ce s-o prindă în brațe, dar își trase palmele în poală. Hotărârea lui se clătina, iar biroul era masiv. Fără să se teamă că avea să se clatine, ar fi putut să descopere dacă materialul cămășii ei de noapte era transparent.

Dar n-o făcu.

LaCroy nu era soiul de femeie cu care să-ți faci de cap și apoi s-o lași să plece. Era o femeie pe care s-o păstrezi, cu care să te certi și să te împaci pentru totdeauna.

– Cea de-a doua pată e din vina lui Lionel. De ce să te mulțumești cu mai puțin după ce ai avut lucrul cel mai bun? o întrebă el, iar apoi clipi. Ooo, n-a fost potrivit să spun asta.

– A fost sincer. Vă mulțumesc.

– Voiam să-ți mulțumesc eu din nou. Patience LaCroy, ți-ai riscat viața și îți sunt recunoscător pentru asta. Dar, soldat, a fost o nebunie. Ai fi putut să mori. Nu vreau să-ți asumi asemenea riscuri.

– I-ați spune și lordului Gantry să nu facă ce simte în inima lui? L-ați opri și pe el?

Inima? Așadar, Busick era în inima ei?

Lui îi era tot mai greu să n-o atingă și să nu-i mângâie pielea de satin. Totuși, atunci când se uită din nou în ochii ei văzu umbre – prudență și încă ceva.

Era timpul să devină un om mai bun.

Un om de care Lionel să fie mândru. Își puse mâinile pe birou.

– Știu ce se întâmplă aici.

– Știți? În sfârșit, v-ați dat seama.

– Da. Tocmai avuseserăm o discuție. Eu am spus ceva ce trebuia să țin pentru mine, iar tu ți-ai riscat viața ca să mi-o salvezi pe a mea. Atunci mi-am dat seama de ceea ce era între noi.

Ușurarea din ochii ei dispăru.

– Între noi?

– Da. Te-am rănit cu ordinele mele, cu îmbufnarea mea și cu comenzile mele. Te-ai îndrăgostit de mine. Cine vrea să primească ordine atunci când e îndrăgostit?

– *Cum?*

– Mi-am dat seama. Am mai văzut și înainte semnele. Rănile tale sunt din vina mea. Riscurile pe care ți le-ai asumat sunt din vina mea. Atracția mea față de tine înrăutățește lucrurile.

Chipul lui LaCroy căpătă o expresie mohorâtă, precum era cea a lui Lionel atunci când sorbea din terci.

– Cred că ar trebui să mă întorc sus.

– Te rog! Am ajuns la un nivel de sinceritate și de acceptare. Să vorbim despre asta. E un lucru obișnuit ca femeile să se atașeze, și de obicei reușesc să ignor atracția cu mai mult succes. Încerc din toate puterile să nu duc pe nimeni pe un drum greșit, dar tu ești diferită. Mi-am dat seama că sunt atras de tine. Sunt subjugat.

Ea își puse mâinile pe țeasta lui, căutând cu degetele prin păr.

– V-ați lovit și dumneavoastră la cap?

Pulsul lui o luă la galop de parcă trupele lui primiseră o lovitură de tun.

– Trebuie să existe o umflătură sau o gaură aici, pentru ca Excelența Voastră să spună asemenea prostii.

Fața lui se apropie de a ei.

– Te cuprinde, cumva, isteria? Încerc să discut cu calm despre sentimentele tale și ale mele.

Femeia râse.

– Și, bineînțeles, acum sunt concediată.

– Ei bine, eu... eu n-am mers atât de departe cu gândul. Nu vreau să fii concediată.

LaCroy chicoti mai tare. Încerca să-și înăbușe hohotele cu mâna bandajată, dar nu reușea.

– Vă rog să continuați.

Râdea de el sau de situația lor? El se juca cu manșeta halatului.

– Trebuie să vedem dacă mai putem să ne continuăm viața unul lângă celălalt. N-ar trebui să fie prea dureros pentru nici unul dintre noi. Nu vreau neînțelegeri. Îți prețuiesc prietenia.

– Lasă-mă să te ajut, dragul meu duce de Repington. Nu sunt îndrăgostită de dumneata și îmi dau demisia din slujbă. Pun capăt acestei farse acum.

– Nu. Nu pune. Se întinse după mâna ei, dar ea se ridică iute de la birou. Vreau să rămâi. Putem să uităm de asta, așa cum am uitat felul în care ne-am întâlnit, și să continuăm ca de obicei.

Ea se clătină puțin și se întoarse din nou spre el.

– Îmi pare rău. Cred că leșin din nou. Iubirea asta. E prea mult. Da, trebuie să demisionez.

– Nu mă părăsi. Băiatul are nevoie de tine... Nu vreau să pleci. Îmi place să fii aici. Îmi place să pot să vorbesc cu tine.

– De ce ești atât de dornic să spui asemenea lucruri? Ești sigur că n-am plănuit să te cuceresc salvându-ți viața? Nu te-ai îndrăgostit, din întâmplare, de eroină?

Poate că el se îndrăgostise.

De ce altceva ar fi urât atât de mult gândul că ea avea să-l părăsească? Îi luă mâinile în mâinile lui.

– Discursul ăsta a avut mult mai mult sens atunci când i l-am ținut lui Lionel, spuse el.

– Ți-a răspuns în vreun fel la discurs?

– De fapt, l-am pus să doarmă. Și m-am făcut de râs.

– Da, te-ai făcut. Totuși, e înduioșător.

– Nu s-ar putea ca ăsta să fie încă unul dintre lucrurile despre care să nu vorbim?

– Odată ce un lucru e spus, e cam greu de ignorat.

– Iată motivul care a produs regula de a nu primi femei tinere în casă, spuse ducele încrucișându-și brațele și plecându-și fruntea. E pentru prima dată când mă fac de râs. LaCroy, ai fost îngăduitoare și amabilă. Mi-ai păstrat secretele. N-am făcut altceva decât să te împing să-ți asumi riscuri.

Ea îi puse mâinile pe umeri, iar apoi și le trecu pe după gâtul lui.

– Văd cum ai putut să ajungi la o asemenea concluzie. Erai obișnuit ca femeile să fie fermecate de dumneata, dar e timpul să-mi dau demisia.

Femeia asta era cu adevărat bună la suflet, dar nu era dintre cele care să renunțe.

El o prinse cu palmele deasupra cotului, mângâindu-i pielea prin materialul subțire al veșmântului de noapte.

– Mă simt... Mă simt cam prost, iar acum am stricat lucrurile și pentru Lionel. Știu că-ți pasă de el. O să faci ce trebuie să faci, dar gândește-te la el. Am nevoie de tine aici, ca să te îngrijești de Lionel și să faci pâinea aceea după care oamenii mei se dau în vânt. Vreau, am nevoie... să rămâi.

– Trebuie să demisionez, pentru că am altceva de făcut.

Se aplecă mai aproape, străbătu toți centimetrii care o despărțeau de buzele lui și îl atrase într-un sărut.

Capitolul 20

UN SĂRUT TE POATE ELIBERA

Ce om arogant și, în același timp, demn să fie iubit! Încă râzând, mi-am lipit buzele de buzele lui.

Sărutul pe care îl voisem iute și cast deveni mai profund.

Brațele lui s-au împletit cu ale mele și m-au tras spre el. M-am lăsat în voia lui.

Apoi am fost pierdută, în timp ce palmele lui pricepute alunecau spre șoldurile mele, iar mâinile lui versate îmi descopereau formele.

L-am lăsat.

Voiam să fiu descoperită. Adevărata mea persoană fusese ascunsă prea mult timp.

O, apăsarea buzelor lui se schimbă, cerând mai mult.

M-am clătinat, iar el m-a tras în poala lui. Comanda tăcută de a mă prinde de el mă făcu să mă apropii și mai mult.

Lucrurile se întâmplau prea repede, senzațiile erau prea plăcute și schimbau prea multe dintre părerile pe care le aveam despre duce, vise, bună-cuviință și birouri. Cu o mișcare dibace, ducele mă întinse pe birou, prinsă între hărțile militare și planificările lui.

– Mi-am dorit întotdeauna o dădacă, zise el chicotind, apoi puse din nou stăpânire pe buzele mele.

Și de abia râsesem de ideea că mă îndrăgostisem de el!

Era sigur că aveam toate șansele să pierd bătălia asta. Repington câștiga cu felul în care mă atingea, cu modul în care mă privea, de parcă ar fi găsit o comoară. Degetele lui îmi trasau o cărare fierbinte pe piele, de sus până jos și înapoi, o campanie care se îndrepta direct spre inima mea.

Nu puteam să mă predau astfel, pe biroul din salon, în locul în care îmi văzusem pentru ultima dată soțul, înainte ca el să plece pentru totdeauna de la Hamlin.

Am împins umărul lui Repington, dar degetul mic m-a trădat, găsind pielea caldă și dezgolită de gulerul desfăcut al cămășii și de partea ei de sus, care era descheiată.

– Trebuie să vorbim mai mult, duce. Avem nevoie de asta.

El îmi duse mâna la pieptul lui.

– *Non, ma chère.*

Degetele lui îmi mângâiară obrajii, care se transformaseră într-o minge de foc, și mă sărută cu atâta blândețe și dulceață, încât mi-am uitat numele fals și numele adevărat și nu m-am mai simțit în stare să răspund la nimic.

– Un moment, duce?

Râsul lui era profund și înțelegător.

Punându-mi palmele de-o parte și de cealaltă a feței lui, l-am privit în ochi căutând ceva, nu doar reflexia dorinței mele pentru el. Totuși, doar asta am văzut, sau poate că doar asta mi-am îngăduit să văd. Nu puteam să mă las măturată din cale. Nu puteam să pierd totul. I-am apăsat din nou pieptul; degetele mele au trecut peste cicatricile lui.

– Repington, lucrul ăsta dintre noi n-are să meargă. Trebuie să-mi iau documentele.

El mă lăsă din brațe.

– Ce? Așteaptă. Ce?

Am înconjurat biroul și am deschis sertarul de sus. Dând la o parte registrele și teancurile de hârtie, am măturat totul din fața tăbliei secrete. Două lovituri au deschis ușița compartimentului.

– Vino înapoi aici. Ai spus că trebuie să vorbim.

– Se pare că am terminat cu *vorbitul*. Acum îmi iau documentele.

– Actele tale de angajare sunt sus, în dormitorul meu. Nici unul dintre noi n-o să meargă acolo, nu cu Lionel dormind.

– Documentele mele, duce. Cele pe care mi le-a lăsat tatăl meu.

– Doamnă LaCroy, când ai... Sunt de dinainte, de când ai lucrat la Hamlin?

– N-am lucrat niciodată aici, nu înainte să vii tu. Ei bine, nu e chiar așa. Am lucrat la Hamlin – decorându-l, păstrându-l imaculat timp de patru ani. Dar n-am fost angajată.

– Cum ai putut să fii aici fără să fii angajată?

Mi-am scos documentele. Erau niște pergamente rigide, împăturite, pline de termeni legali și de sume.

– Încă *sunt* aici. Markham nu le-a găsit.

– De ce ar fi vrut să... Ce ar fi vrut? Nu înțeleg. Și nu vreau să-ți dai demisia. Putem să uităm de asta. Ar trebui să încercăm.

Am fluturat documentele spre el.

– Chiar ai putea să uiți? Suntem în încurcătura asta de săptămâni întregi, cu tine dorindu-ți să mă concediezi. Sunt fericită să demisionez și să am din nou control asupra propriei persoane. E eliberator.

– Nu știam dacă puteam să mă încred în tine cu privire la Lionel. Am văzut alte femei tinere cărora le păsa mai mult de ultimele petreceri și bârfe decât de copiii de care ar fi trebuit să se îngrijească. Apoi te-ai dovedit vrednică. Enervantă și împotrivindu-te ordinelor, și frumoasă, dar foarte vrednică. Dar ce sunt hârtiile acelea și cum de ai stat la Hamlin fără să lucrezi aici?

– Repington, bați câmpii încercând să descurci lucrurile. Poate că ai nevoie de sfatul lui Lionel.

El întinse mâna.

– Dă-mi documentele acelea. Și dacă sunt cuminte, mă săruți din nou? Acum, că nu mai lucrezi pentru mine, lucrurile pot să fie diferite între noi. Sunt atras de tine. Am ascuns lucrul ăsta și m-am luptat cu el o veșnicie.

Încercă să-și ia cârja, dar eu mi-am pus mâna peste mâna lui.

– Trebuie să te privesc în ochi atunci când o să-ți spun ceea ce am de spus.

Ducele mă prinse de mână și zise:

– Poți să mă săruți din nou, dar te rog să nu plângi. Chiar nu-mi place să...

– Poziția de stăpână de la Hamlin Hall nu e una de angajată.

Brațele lui îmi prinseră mijlocul. Buzele lui începură să-mi traseze pe gât linii arzătoare.

– Cred că poziția asta e răsplătită de compensații care diferă de un salariu, dar eu nu ți-am oferit-o, nu încă. Îmi place că nu-ți măsori cuvintele. Ești directă.

– Nu mă asculți, vere.

El își luă degetele de pe mine.

– Vere?

– Da. Sunt Patience Amelia Jordan, fiica lui Patsy LaCroy Thomas și a lui Wilhelm Thomas. Sunt văduva lui Colin. Iar astea sunt documentele care îmi demonstrează identitatea.

– Dar ea... Tu?

Luă documentele și le frunzări de parcă ar fi vrut să le sfâșie.

– Aceste...

– Gândește-te, duce. Markham mi-a luat fiul și m-a alungat de aici. M-am luptat să mă întorc. M-am strecurat înapoi la Hamlin prin catacombe – pe care le-am descoperit trăind aici timp de patru ani – ca să-mi alăptez fiul. M-am îmbrăcat ca un lacheu ca să mă îngrijesc de Lionel al meu. Așa ne-am întâlnit. Eu eram vaca. Tocmai îmi hrănisem fiul.

El își coborî din nou privirea la documente. Scrise cu caligrafia minunată a tatălui meu și certificate de avocatul lui de la Londra, dovada trebuia să fie indiscutabilă. Dar el era ducele de Repington, care se îndoia de toate.

– Nu că te-aș crede, Patience LaCroy, dar de ce n-a venit domnul Thomas ca să aibă grijă de tine? De ce ai așteptat atâta până să-mi spui?

– Numele meu e Patience Jordan. N-am mai primit vești de la tata de multă vreme. Markham m-a smuls de lângă fiul meu, după ce ne-a ținut prizonieri săptămâni în șir. Nu știam dacă tu n-aveai să te porți la fel.

– Eu nu sunt Markham.

– Ei bine, ăsta e un lucru bun, pentru că am jurat să-mi tai limba dacă aș fi ajuns să-l sărut vreodată.

– Să nu faci asta. Ai irosi o comoară.

Obrajii îmi luară foc din nou.

– Și sper că acum ți-ai dat seama că nu i-aș face rău niciodată copilului meu. Și că nu sunt nebună.

– De ce să te cred nebună? Pentru că erai îmbrăcată ca un bărbat atunci când ne-am cunoscut?

Am închis ochii, mi-am ținut răsuflarea, iar apoi m-am hotărât să-i spun dintr-o suflare îngrozitorul adevăr:

– Pentru că Markham m-a închis la Bedlam, ca să nu mai obțin niciodată custodia lui Lionel. Știi cum e să fii înlăturat din societate ca un adaos nefolositor, și cum e să fii smuls de lângă singura ființă care contează pentru tine?

El tresări, dar nu de durere. De altceva.

Dacă era milă, n-o doream. Îl voiam doar pe Lionel.

– Rrepington, am spus pe un ton lipsit de orice sfială, cu „r"-ul foarte pronunțat, voind ca el să știe că îi eram egală în toate privințele. Înțelegi de ce a trebuit să te înșel? Am riscat totul ca să mă întorc la Hamlin și să am grijă de fiul meu.

– Și de ce îmi spui acum? Te pricepi la înșelătorii. Ai fi putut s-o ții așa în continuare.

Mi-am dat la o parte părul desfăcut și l-am privit țintă în ochi. Ai lui erau înnegurați precum două țăndări de sticlă groasă, albastră.

– Pentru că m-am săturat să te înșel. Pentru că știu că, dacă nu ți-am dovedit până acum că poți să ai încredere în mine, n-o să ți-o dovedesc niciodată. Pentru că îl iubești pe Lionel așa cum îl iubesc și eu.

Fața lui se aspri, iar mușchii i se încordară.

Eu eram ametită și obosisem să stau în picioare, dar nu mi se părea potrivit să mă așez lângă el.

– Ai venit aici pentru custodie? Te superi dacă pun să fie autentificate documentele astea? Am luptat prea din greu ca să asigur siguranța băiatului, așa că acum nu pot să iau lucrurile prea ușor. Lady Shrewsbury știe despre vicleșugul ăsta? Cine e St. Maur? Sora contesei?

Așezământul Speranță pentru Văduve nu putea să fie demascat.

– Îmi asum responsabilitatea pentru acțiunile mele. Jemina nu e o rudă a contesei. E o văduvă onorabilă, așa cum am fost și eu până să-mi forțeze Markham mâna.

– Lionel nu merge nicăieri, iar eu trebuie să hotărăsc ce să cred.

– Asta o să fie în favoarea ta. După ce o să te recheme Wellington, o să știi că Lionel e în siguranță alături de mama lui.

– Nimeni n-a hotărât nimic. Eu am custodia lui Lionel. Asta nu s-a schimbat.

Aș fi vrut să insist, dar cum aș fi putut s-o fac după ce îi dezvăluisem un asemenea secret? Eu mă eliberasem, dar el părea descumpănit.

Inima mi se liniști. Mi-am prins coatele cu mâinile.

– Nu mă așteptam la altceva. O să răsucești totul pe toate părțile până când o să ajungi la hotărârea potrivită, singura posibilă. Știi că ceea ce ți-am spus e adevărat.

El lăsă jos documentele mele și-și frecă bărbia împodobită cu părul acela scurt și țepos care mă gâdilase pe obraz.

– Dacă e adevărat, m-ai înșelat de două ori. Cât aveai de gând să continui farsa asta?

– Atât cât mai puteam să-ți suport ordinele și instrucțiunile referitoare la îngrijirea pe care trebuia să i-o ofer propriului meu fiu, sânge din sângele meu. Trebuia să-ți dovedesc că nu eram un pericol.

– Ei bine, ești un pericol, dar nu pentru Lionel.

Nu înțelegeam de ce făcea deosebirea asta, dar nu voiam să mă cert cu el.

– Iar Lionel e și sânge din sângele meu, datorită lui Colin. Și nu m-am descurcat chiar atât de rău.

Încurajată, am îndrăznit să-l ating din nou și i-am netezit reverul.

– Te-ai descurcat minunat. Dacă răposatul meu soț ar fi aici și ar gândi limpede, cred că ar fi mândru de bunătatea pe care i-ai arătat-o fiului său. Eu, una, sunt mândră.

– N-ar fi mândru că m-ai sărutat sau că eu ți-am întors favoarea, îmi răspunse el privindu-mă drept în ochi. Ești sigură că nu ești îndrăgostită de mine, măcar puțin?

– Nu mai mult decât mă iubești tu pe mine, Rrepington. Toată lumea știe că asta nu e cu putință. Tu nu crezi în asemenea sentimente.

Zâmbetul ducelui se întoarse, unul care îl făcea să pară mai ușor de plăcut și de sărutat. Apoi dispăru.

– Ce nu e cu putință? Ca eu să te iubesc sau ca tu să mă iubești?

– Ce importanță are? Și eu, și tu avem aceeași problemă: custodia lui Lionel.

– Lionel nu e o problemă. O scoatem noi la capăt. Colin m-a făcut tutorele băiețelului. Și n-o să-mi neglijez îndatorirea asta.

– Grija ta trebuie să fie siguranța lui. Colin și Markham datorau o mulțime de bani. Bănuiesc că Markham stă încă în umbră, sperând să câștige custodia. În contractul meu nupțial, tata a trecut plata unei sume de bani care trebuie să intre în contul tutorelui fiului meu. Markham ar putea să încerce să-ți facă rău.

– Despre ce vorbești?

– De ce tot lipsesc lucruri? De ce cade dintr-odată un candelabru vechi de două sute de ani? Bănuiesc că ticălosul are acces în casă și provoacă necazuri.

– Candelabrul era vechi. Lucrurile se strică.

– Poate că da, însă Markham e încă în sat. Suma plătită de tatăl meu e de patru mii de lire. Trebuie să fie achitată luna viitoare, atunci când Lionel împlinește patru luni. Iar banii ăștia sunt destul de ademenitori, trebuie s-o recunoști.

– Ei bine, cu ei o să cumpărăm un candelabru nou.

– Repington, ești în primejdie. Dacă ție ți se întâmplă ceva, Markham devine tutorele fiului meu. Primește banii, iar după asta cine știe ce o să i se întâmple lui Lionel sau ce o să pățesc eu?

El se aplecă spre mine, trăgându-mă la pieptul lui.

– Fie că te cred, fie că nu, ar trebui să știi că n-aș lăsa niciodată să vi se întâmple ceva rău, ție sau bebelușului.

– Dar candelabrul tot a căzut. Ar trebui să ne îmbarci, pe Lionel și pe mine, pe o corabie spre Demerara. Atunci toată lumea ar fi în siguranță.

– Nu. Nimeni nu părăsește Hamlinul. Nu poți fugi de pe câmpul de luptă, soldat.

Am zâmbit în sinea mea. În ciuda tuturor înșelăciunilor mele, ducele credea în mine.

– Atunci, trebuie să găsesc dovezi ale duplicității lui Markham ca să dovedesc că tu și Lionel sunteți în pericol.

– Nu, LaCroy – Jordan – femeie! Omul ăla e periculos. Deja ți-a făcut rău.

Ochii lui Repington îmi pătrunseră până în adâncul sufletului și văzură că mă înmuiam. Deveneam slabă atunci când era vorba de duce, dar nu era el, oare, la fel cum fusese și Colin, care voise să-i ascult ordinele, să trăiesc și să mă port numai după cum decreta el? Cât avea să mai treacă până ca ducele să se satur de curajul meu... sau de patul meu?

N-aveam de gând să-i fac pe plac.

Nu riscasem totul ca să cedez în fața unor sentimente trecătoare. Dragostea nu durează.

Am bătut în retragere și am hotărât să devin întruchiparea unei femei căreia nu-i pasă de nimic. Mi-am trecut degetul mic peste nasul lui.

– N-o să urmez ordinul ăsta, comandante. Atât timp cât ai grijă de Lionel și-l protejezi, eu pot să fac ceea ce trebuie făcut. Markham mă crede întemnițată la Bedlam, așa că sunt în siguranță. Pot să lucrez din umbră la demonstrarea vinovăției lui.

– Vinovăției lui? Ce crezi că a făcut?

Nu eram pregătită să-i spun că Markham era mai vinovat de moartea lui Colin decât scrisoarea mea.

– Nu sunt sigură, dar o să aflu.

– Patience, sfidezi un ordin direct?

Aruncându-i o privire acelui bărbat atât de onorabil, am dat din cap în semn că da.

– Fiul meu e în pericol, iar tu ești, de asemenea, în pericol. Markham e inamicul nostru. Colin n-a făcut apel la mine, nici măcar atunci când avea nevoie de ajutor. Și l-aș fi putut salva. El nu credea că aș fi luat sabia și că aș fi luptat în locul lui. O să-i apăr amintirea în fața lui Lionel, dovedind vinovăția lui Markham.

Ducele se încruntă așa cum făcea bebelușul meu înainte de a râgâi.

– E prea riscant și nimic din toate astea nu-l aduce pe Colin înapoi.

– Dar poate să schimbe lucrurile pe care o să i le spun lui Lionel. Sunt în stare să mă lupt cu Markham, dacă n-ai de gând să mă dai afară de la Hamlin.

– Dacă aș face-o, te-ai strecura înapoi, îmbrăcată bărbătește. Ți-am spus că îmi place mai mult de tine așa, și chiar mai mult în muselină fină. Își strânse buzele o clipă, apoi își drese glasul. Mai am încă de verificat unele lucruri, dar nu arunc femeile afară. De obicei, ele mă părăsesc.

M-am întors, dar el s-a întins și m-a prins de mână, răsucindu-mă spre el.

– Repington, sunt pregătită să mă retrag.

El rămase tăcut, privindu-mă țintă și ținându-mă ușor pe loc. Dacă aș fi vrut, aș fi putut să mă eliberez de mâna lui.

Dar nu voiam.

– Ai explicat multe, în afară de motivul pentru care m-ai sărutat. De ce ai făcut-o, Patience LaCroy, sau Patience Jordan, sau oricine ai fi?

Cu vârful degetelor, i-am pieptănat o șuviță de păr care îi căzuse pe fruntea încruntată. Mișcarea asta îl făcu să pară mai blond și să semene mai bine cu un zeu, în chip limpede cu unul dintre arhanghelii aceia pictați în catifea roșie regală.

– De ce m-ai sărutat, Patience? Ai sentimente față de mine? De ce să riști ceva pentru mine?

Glasul lui mă răscolea, încercând să trezească o inimă care adormise din cauza unei căsătorii nefericite. În joacă, am tras din nou de reverele lui Repington.

– Băteai câmpii, și nu credeam să mă lași să te sărut după ce mărturiseam altă farsă pusă la cale sub nasul tău.

– Ai fi putut să-mi acoperi gura, așa cum i-o acoperi lui Lionel. Mă iubești, nu-i așa?

– *Non.*

– Dar mă placi?

Oftă, iar răsuflarea lui cu aromă de rom mirosea bine, în timp ce șoaptele îi cădeau pe nasul meu, pe gura mea.

– Nu-i așa? stărui el.

Dacă și-ar fi dat seama cum îmi gonea pulsul, ar fi știut ce simțeam. Dacă n-aș fi avut inima zdrobită de același tip de bărbat, unul care nu putea să mă iubească decât dacă îl ascultam, aș fi fost destul de smintită ca să mă îndrăgostesc de Repington.

– În afara acestei încăperi, Excelența Voastră, trebuie să ne prefacem în continuare. Eu o să fiu dădaca, iar dumneavoastră o să fiți comandatul de oști cel nebun.

– Nebun? Cine a fost la Bedlam? Și nu e o nebunie să ceri să fie ordine. Nu știu sigur dacă îmi place aranjamentul ăsta. Nu-mi plac falsitatea sau prefăcătoria.

– Ai prefera să se afle că marele comandant a fost înșelat? Foarte ușor, mi-am pus mâna pe coapsa lui. Aveam grijă să-l ating cu blândețe, onorând, astfel, ceea ce știam despre el. Cred că-ți pasă de părerea pe care oamenii o au despre tine.

Ducele îmi luă mâna și și-o duse la piept.

– Gândurile celorlalți n-au nici o însemnătate. Contează cum ești tratat. Îmi place de tine, Patience. Nu te-ai purtat cu mine așa cum se poartă lumea cu un invalid. Nu începe s-o faci acum. Și te înșeli dacă îți închipui că ești în avantaj.

– Ei bine, pentru moment s-ar părea că avantajul e al tău.

El îmi lăsă mâna și începu să se joace cu cordonul halatului.

– N-am de ce să fiu părtaș la prefăcătoria ta. Vechea mea prietenă, contesa, e și ea implicată?

– Eu sunt văduvă. Lady Shrewsbury înțelege văduvele. Ar ajuta orice femeie aflată în necaz, fără să-i pună nici o întrebare. Situația mea e proastă. Sunt la cheremul tău, așa cum am fost la

cheremul lui Markham. Pe ținuturile astea, tutorii sunt bărbați și au toată puterea.

– Sunt multe lucruri la care trebuie să ne gândim. Dar, așa cum am spus, n-o să te arunc afară. Și cu siguranță că n-o s-o fac dacă documentele astea se dovedesc autentice. În plus, lui Lionel nu-i place deloc terciul cu lapte. Îi plac doar lucrurile bune. Și nu-l învinuiesc.

Oare gluma lui era o încercare eșuată de a-și acoperi dorul arzător din glas?

Am inspirat adânc mirosul lui de rom, lemn de santal și bărbăție.

– Știi că Markham e amenințarea, nu eu?

– Poate. Dar buzele tale frumoase m-au mințit de două ori.

– Am făcut ceea ce a trebuit să fac pentru Lionel.

– Și faptul că m-ai sărutat a fost tot pentru băiat?

– Repington, unele poveri sunt mai ușor de purtat decât altele.

– Mi se pare că n-ai dus destule poveri. Pe Jupiter, buzele tale n-au fost sărutate, nu destul de des. Cum poți să fii văduva lui Colin? El era un ins senzual.

Tachinarea aceea ușoară dintre noi s-a stins, în timp ce rușinea și vinovăția și toate celelalte lucruri neîmpărtășite au făcut să mi se pună un nod în gât. M-am îndepărtat de duce.

– Zeul tău știe că, în cele din urmă, Colin n-a mai fost el însuși. Poți să rămâi în dormitorul mare, vechiul meu dormitor, dar îl iau pe Lionel alături, în dormitorul legat de el.

El se întinse după cârjă de parcă ar fi pornit la vânătoare.

– Îmi pare rău...

– Nu. Stai. Citește-mi documentele, roagă-te lui Jupiter al tău și ajungi la singura concluzie adevărată. Sunt Patience Jordan.

– Nu știu sigur pentru ce aș putea să mă rog în clipa asta, în afară de a cere ca între noi să nu fie decât adevărul gol-goluț. Și nimic altceva.

Nu voiam să mă gândesc la înțelesul ascuns al vorbelor lui, așa că am fugit în vestibul.

Ridicându-mi privirea către spațiul întunecat în care fusese candelabrul, m-am înecat în vinovăție, pentru că îi făcusem ochi dulci vărului soțului meu.

Colin nu putea să fie atât de ușor înlocuit în inima mea, în patul meu și în viața fiului meu. Sau putea?

– Dacă bântui pe aici, Colin, să știi că îmi pare rău. N-o să te dezamăgesc de data asta.

Felinarele unei trăsuri străluciră afară.

Repington ieși din salon și se îndreptă spre mine. Documentele mele ieșeau din buzunarul halatului său.

Ușile Hamlinului se deschiseră. Intrară Lady Shrewsbury și pisica ei de Angora ca un bulgăre de zăpadă, Jemina și avocatul. Mă luară pe sus și mă îndreptară spre scări.

Ducele fu lăsat în picioare, în vestibul, privind invazia cu gura căscată. Mă bucuram că era jos și că nu mai putea să ajungă la mine.

Capitolul 21

PROBLEMA CU TÂRÂTUL

Oamenii lui Busick mărşăluiau înainte şi înapoi pe zăpada proaspătă. În ziua aceea, el nu-i conducea călare. Platforma pentru încălecat era udă, prea alunecoasă ca să riște să se cațăre pe ea, mai ales cu durerile lui de spate. Trebuia să fie atent, dacă nu voia să cadă la pat şi să zacă lat săptămâni în şir.

Pe când se sprijinea de platformă, un geamăt îi scăpă din adâncul ființei. Busick nu era precaut de felul lui, dar dacă dădaca avea dreptate? Dacă cineva sabotase candelabrul?

Își scoase ceasul.

Unsprezece fără cinci minute.

Exersarea târâtului cu Lionel începea peste o oră. Asta, dacă și cine ştia el era de acord.

Răzvrătirea clocotea în ochii aceia frumoşi şi întunecați, dar de ce să se prefacă ea îngrijorată de siguranța lui?

Traversă câmpul şi-şi ocupă locul alături de Gantry.

Umflându-şi pieptul, Busick se pregăti să le dea drumul oamenilor.

– Fiți atenți la patrulare! Suntem un contingent mai mic, așa că trebuie să fim mai vigilenți.

Pocnetul palmelor oamenilor lui se uni cu salutul său şi răsună aspru.

După ce le dădu drumul soldaților, Gantry se întoarse spre el.

– E bine astăzi că ai luat lucrurile ușor.

Ascunzând un căscat, ducele se uită din nou la ceas. Unu fără zece.

– Toți au tras din greu ieri.

Gantry încuviință înclinând din cap. Ochii lui vădeau obişnuita-i oboseală.

– Lady Shrewsbury a trebuit să se întoarcă cu alt doctor aseară, pentru doamna LaCroy. Sper că ea e bine.

Busick nu știa. Nu răspunse, ci se îndreptă spre balcon. Așteptase ca Lady Shrewsbury și doamna St. Maur să-i spună dacă Patience Cum-o-Chema era bine, dar ele o duseseră la etajul al treilea. Domnul acela arătos – mult prea arătos și elegant, îmbrăcat într-o jiletcă verde ca smaraldul – care se consultase cu femeile, nu-i ușurase deloc temerile.

Până acum, nu se crezuse în stare de gelozie. Dacă o femeie era sortită să fie a lui, era, și gata. Dar lucrurile stăteau altfel în cazul lui Patience, care devenise și vulnerabilă.

Gantry îl ajunse din urmă lângă balcon.

– Arăți cam înăcrit pentru un om care a scăpat din nou de la moarte.

– Îndurerat. Nu înăcrit.

– Dispoziția asta are vreo legătură cu problema dădacei?

Busick se opri și-și trânti cârja de pământ.

– De ce ai spune așa ceva?

– În dimineața asta n-a fost pâine. Am auzit că femeile coc pâine atunci când sunt fericite.

– Sau când li se ordonă s-o facă.

– Dar tu n-ai făcut niciodată asta. Și n-a trebuit să-i poruncești *ei* să facă nimic în săptămânile din urmă. Am trecut dimineață pe lângă ea, pe coridor, și nu părea nici ea fericită.

– Ai văzut-o. Era în picioare și sănătoasă?

– Da. Se mișca un pic cam încet.

Norii care coborâseră nu-l împiedicaseră să vadă scaunele goale și masa de la care dădaca lipsise.

– Ar trebui să anulez exersarea târâtului de astăzi. S-ar putea să fie mai lovită decât lasă să se vadă.

Chipul vicontelui se crispă.

– Hmm... Târât – la un bebeluș care încă n-a împlinit patru luni?

Prietenul lui se uita drept în față și se opri la baza scării.

– Nu contează, reluă vicontele. Spune-mi, ce s-a întâmplat între tine și dădacă?

– Nu s-a întâmplat nimic.

– Uită-te la mine, Repington. Suntem prieteni de ani de zile. Piciorul îți e amputat și n-ai scos o vorbă. N-ai încredere în mine?

– Am încredere deplină în tine, Gantry. Dar tu știi cum sunt eu. Nu vreau să agit lucrurile.

Trăgându-se de părul lui legat cu panglică, de parcă ar fi vrut să-l descâlcească, vicontele gemu.

– Atunci, nici n-o să te mai întreb de ce te-ai întors la piciorul bandajat.

– Piciorul mă doare. Drăcia aia mecanică e grea. Curelele mă rod. Și drăcia mai și clămpănește atunci când pășesc. Iar când am căzut grămadă, împins de ea, asta nu mi-a făcut deloc bine la picior și la spate.

– Folosește-ți mintea inventivă și proiectează altul. Sau pune-o pe dădacă să te maseze cu ceva calmant. Am auzit că a vindecat iritația de pe fundul lui Lionel al tău cu terci de cocos.

Oare Lionel mai era încă al lui Busick?

– Domnule duce, spune-mi.

– Dădaca spune că e văduva vărului meu, mama lui Lionel. Cred că partea asta e adevărată, dar nu știu cu siguranță. Cum să am încredere în ea, când m-a înșelat?

– Hmm... Aproape că s-a omorât salvându-te de căderea candelabrului. Ce fel de semn mai cauți? Gantry își încrucișă brațele și se bătu peste nas ca un cunoscător. Ești morocănos. Și iritabil. Ieri erai nervos ca o cloșcă din cauza femeii ăsteia. Toată supărarea a pornit de la faptul că și-a ascuns identitatea, sau de la altceva? Ai fost mustruluit de dădacă? Te-a trimis la culcare fără desert?

– În primul rând, îmi capăt întotdeauna desertul. Asta îmi ușurează necazurile de obicei, dar s-ar putea să fi fost puțin cam insensibil cu ea... în privința înșelătoriei.

Gantry se zgâi la el, cu fruntea încrețită.

– Ei bine, poate că am fost foarte insensibil în privința multor lucruri, dar ea m-a indus în eroare, spuse ducele.

– Femeile au motivele lor. Cred că am face bine dacă le-am asculta mai mult.

– O, problema asta cu căsnicia și-a pus amprenta asupra ta. Fii tare, omule. Trebuie să avem principii.

– Da. Principii. Ale tale și ale mele nu ne-au făcut prea mult bine. Eu n-am soție, iar tu ești nervos și n-ai pâine. Și am avut principii, nu glumă.

Busick nu era singur. Încă era tutorele lui Lionel și, pentru o bună bucată de vreme, avusese alături o femeie căreia îi păsa de el.

Falsa dădacă, mai mult ca sigur – soția răposatului său văr, îl împinsese din calea candelabrului care cădea.

Și îl sărutase cu o noapte în urmă.

Îl sărutase ca pe un iubit.

Iar apoi îl părăsise ca pe un dezmățat și se dusese sus cu un străin.

– Duce, soldații angajați nu sunt chiar o familie. Dar o femeie în carne și oase și un copil pe care știu că îl adori ar putea să fie pentru tine un adevărat desert.

– Parcă ai fi mama. Mereu încearcă să aranjeze lucrurile ca să-și răscumpere purtarea scandaloasă. Din fericire pentru mine, ultimul ei prieten a ținut-o departe de pragul meu. O altă privire spre balconul gol îl arse pe duce până în suflet. N-ai înțeles, continuă el. Dădaca m-a mințit de două ori. M-ar mai respecta cineva dacă aș trece cu vederea una ca asta?

Gantry puse mâna pe umărul lui Busick.

– Ți-ai câștigat respectul celorlalți pe câmpul de luptă și prin felul în care ți-ai tratat oamenii și prietenii. Ești cel mai rău critic al tău și te desconsideri singur atunci când n-ar trebui.

– Așa sunt eu. Asta nu se schimbă.

– Nimeni nu vrea să te schimbi, dar eu, unul, te-aș vrea fericit. Îți umpli lumea cu lucrurile cu care ești obișnuit – soldați și instrucție. Dar ce-ar fi să încerci și lucrurile pe care nu le-ai avut niciodată, cum ar fi o femeie care te iubește cu adevărat?

– Nu pretind toate că te iubesc până când ceva nu merge așa cum ar trebui? Ce fel de nebun aș fi dacă aș crede-o, iar ea ar ascunde altă înșelăciune?

– O să fac niște cercetări pentru tine. O să văd ce informații sigure pot să aflu despre doamna Jordan. Mama ta n-ar putea s-o identifice pe văduva vărului tău?

– Poate, dar atunci ar trebui s-o văd pe Lady Bodonel.

Busick nu voia ca ea să se amestece în viața lui sau să-l trateze ca pe tatăl lui invalid. Își scoase ceasul.

– O s-o invit pe mama aici, împreună cu tatăl tău. Nu-i așa că am fi un cvartet de nefericiți?

Gantry arăta de parcă ar fi mușcat dintr-o lămâie deosebit de acră.

– Mama ta nu seamănă deloc cu tatăl meu. Ea e chiar mândră de tine.

– Atunci când are timp sau când vrea să impresioneze un nou prieten. Nu, Gantry, ai un cadou nedorit, un tată sănătos plasat în viața ta. Vreau să fiu asta pentru Lionel, fără toate manipulările. O să fiu o sursă de stabilitate, indiferent de ceea ce o să facă mama lui.

– Ei bine, dădaca ta și-a făcut apariția pe balcon. Du-te și poartă-te frumos. Vrem pâine la masa de mâine.

Busick se întoarse și o spionă pe Patience-Posibil-Jordan, care îl ținea în brațe pe Lionel și-i gângurea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ea și doamna St. Maur întinseră o pătură peste scaune, de parcă totul la Hamlin Hall ar fi decurs în chipul cel mai firesc.

Gantry îndreptă jacheta lui Busick.

– Ei bine, comandante, du-te și cucerește-o.

Busick o luă la pas, urcă scările de piatră și se uită la dădacă. O rochie cât se poate de neagră o acoperea cu totul, ascunzând silueta care fusese în brațele lui cu o seară în urmă.

Începu să-și scoată ceasul, dar se opri. La... Jordan... Patience era punctuală. Se îndreptă spre scaunul lui, dar tăcerea dintre ei rămase totală.

– Eu o să plec. E timpul să șterg praful, zise doamna St. Maur, apoi se strecură în camera copiilor.

Patience se lăsă să cadă pe pătură, la o distanță de doi metri. Șopti ceva, apoi așeză bebelușul pe lâna pufoasă.

Gura ei se deschise, dar reclamația obișnuită, aceea cum că Lionel era prea mic ca să se târască, nu veni. Îl privi pe Busick cu răceală.

– Du-te, Lionel. Du-te la comandant.

Băiatul înălță capul, mare și tremurător, și râgâi. Stai! Nu cumva îi zâmbise lui Busick?

El se bătu peste coapsă.

– Vino la mine, fiule. Poți s-o faci. Cred în tine. Ești foarte înzestrat.

Bebelușul se răsturnă pe spate, iar apoi pe rostogoli pe burtă.

Asta era ceva nou.

Patience îi zâmbi cu jumătate de gură, făcând ochii mari. Era mândră de fiul ei? Poate că îl și aproba puțin pe duce. Încercările lui dăduseră roade.

– Excelența Voastră, eu și doamna St. Maur vom pleca în seara asta.

Cum așa?

Și de ce vorbele ei nu păreau o cerere?

Târându-și scaunul pe pătură până când ajunse aproape de Lionel, ducele luă băiatul în brațe.

– Ți-am spus că nu trebuie să pleci. Lionel nu pleacă nicăieri.

Pleoapele ei se lăsară.

– N-aveam de gând să-l iau cu mine. De data asta.

– Unde pleci și pentru cât timp?

– N-ar trebui să dureze mai mult de o zi.

– Te întorci acasă imediat ce-ți termini treburile?

Buzele ei tremurară.

– O să mă întorc la Hamlin, dar, pentru mine, „acasă" înseamnă Demerara. Dacă nu crezi că poți să ai grijă de Lionel un timp atât de îndelungat, o... o să-i cer lui Lady Shrewsbury să trimită o altă văduvă.

– În casa asta nu mai intră alte femei. Văduvele pe care le-a trimis ea au întors, deja, lucrurile cu susul în jos. Pot să mă ocup de Lionel.

– Știu că ești capabil. N-aș putea să fac asta, n-aș putea să plec dacă n-aș ști că îmi iubești fiul.

Dar pleca, totuși.

– Pot să te întreb unde mergi?

– Poți, dar nimic nu mă obligă să-ți răspund. Doar te-am pus la curent cu hotărârea mea.

– Nu-mi place să n-am nici un cuvânt de spus.

– Domnule duce, nu ești tatăl meu, nici soțul meu, nici angajatorul meu. Deci, n-ai nici un cuvânt de spus.

– Îmi plăceai mai mult ca LaCroy, atunci măcar mă ascultai.

– Ca LaCroy, ar fi trebuit să plec pe furiș. Nu vreau să fac asta. De acum înainte, atunci când îți spun ceva, o să fie adevărat.

– Ei bine, faptul că nu mă mai înșeli înseamnă un pas înainte pentru relația noastră.

– Nu, o să-i înșel pe alții.

Vorbind, își netezise mânecile. Oare se emoționase în timp ce răspunsese?

– Am făcut doar ceea ce am crezut că trebuia să fac, Repington. Faptul că mi-am ascuns identitatea a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut în viața mea.

– Trebuie să pleci astăzi?

– Gândul de a-l părăsi pe Lionel chiar și pentru o clipă, mă zdrobește. Dar tu ești un tutore capabil. E în siguranță lângă tine. Trebuie să veghezi asupra lui.

– Am pus iar gărzi la catacombe, dacă asta te face să te simți mai bine, spuse ducele, aranjând șorțulețul cel curat al lui Lionel. O să te întorci?

– Bineînțeles.

Ea îi zâmbi, categoric *lui* Busick. Primul zâmbet de la cearta lor.

Îi plăcea zâmbetul ei.

– Trebuie să insist să-mi spui unde te duci. Dacă ți se întâmplă ceva? Cum să vin după tine?

Ea se ridică și-și umbri fața cu palma.

– E prea multă lumină. Felul în care se reflectă soarele pe zăpadă îmi rănește ochii. Pot să mă retrag?

Părea să nu se simtă bine.

Busick îi dădu băiatul, care se zvârcolea.

– Să ne întoarcem în casă.

Se ridică și îi întinse brațul liber.

Ea nu îl luă, dar nici nu se retrase.

Erau în casă, în locul în care, cu mai puțin de o zi în urmă, totul se întorsese cu susul în jos.

– Aici ești în siguranță. Rămâi. Nu părăsi Hamlinul.

Ea potrivi pătura în jurul lui Lionel. Băiatul părea foarte mulțumit în brațele ei. Felul în care își umfla nările – oare acela era nasul lui Patience?

– Nu l-aș lăsa pe Lionel dacă n-ar fi important.

– N-o să te opresc, dar trebuie să-mi spui ce vrei să faci, verișoară.

– Mă crezi?

– În mare parte. Și vreau, în mare parte, să fii în siguranță. Aici, protejată de brațele mele.

Alt zâmbet scurt i se ivi pe buze lui Patience. Linia gâtului ei nu mai era atât de încordată.

– Nu trebuie să-ți faci griji. Nepotul lui Lady Shrewsbury, bărbatul de aseară, o să ne însoțească pe mine și pe doamna St. Maur. El o să aibă grijă să călătorim în siguranță. Brațele tale o să găsească altceva de făcut.

– Ai încredere într-un bărbat pe care l-ai cunoscut aseară?

– E avocatul care m-a salvat de la Bedlam și m-a dus la Lady Shrewsbury. Da, am încredere în el.

– E un fel de erou pentru tine. Există vreo șansă să te atașezi de un asemenea erou?

– Nu mai mult decât te-ai atașa tu. Acum te rog să mă scuzi.

Îl duse pe Lionel pe scări, iar Busick îi privi silueta lunecând în sus, treaptă cu treaptă, pas cu pas.

Gândul că Patience nu mai era alături de el și părăsea Hamlinul nu era unul bun.

Busick n-avea de gând să îngăduie ca Patience să fie în pericol.

Un strateg experimentat renunță la o bătălie, dar nu la tot războiul. Era de acord s-o lase să plece, dar ea nu era singura care putea să folosească tactici secrete.

Capitolul 22

VEGHIND ȘI AȘTEPTÂND

M-am așezat alături de Jemina în trăsura lui Daniel Thackery, un vehicul elegant cu exteriorul din lemn lăcuit de abanos, felinare laterale de alamă și patru călăreți în față. Mai călătorisem cu ea și înainte, îmbrăcată în zdrențe, cu Jemina lipită de mine întocmai ca acum.

Astăzi măcar arăta bine, îmbrăcată într-o rochie drăguță și curată, de un cenușiu-deschis. Îmi ținea mâinile înmănușate într-ale ei.

– O să fie bine.

Thackery clătină din cap și poate chiar își dădu și ochii peste cap.

Nepotul lui Lady Shrewsbury era un bărbat arătos, cu un ten bronzat precum cel al unui mediteraneean. El ne eliberase de la Bedlam, și îi eram recunoscătoare pentru efortul de a ne duce în oraș, așa că îl iertam pentru că ne privea ca pe două femei fără minte.

Am lăsat mâna prietenei mele și mi-am prins genunchii în căușul palmelor.

– Haide să mergem, domnule.

Încheindu-și nasturii jiletcii, el se cocârjă pe scaun, ridicându-și spre noi ochii negri ca tăciunele.

– Fac multe lucruri pentru mătușa mea, la care țin foarte mult. Dar să hoinărești prin Londra împreună cu o femeie îmbrăcată bărbătește, asta e o nebunie. Ar trebui să ne întoarcem.

Jemina își agită degetul înspre el.

– Ba totul o să meargă ca pe roate. Doamna Jordan s-a deghizat in bărbat timp de o lună. Se descurcă bine.

El se aplecă în față, îi prinse degetul și i-l trase în jos.

– Ești o mică ființă foarte curajoasă, așa-i? Nu mă înțelegeți greșit, dar oare nu v-am cules pe amândouă de la Bedlam? Acum toți trei ar trebui să mergem acolo.

M-am uitat chiorâș la el de parcă aș fi fost ducele, aspru și sigur de sine.

– Pot să fac asta. Și e vina dumitale.

– A mea? Nu prea cred, doamnă... domnule... Hmm....

– Dumneata ai intrat țanțoș pe porțile Hamlinului și ne-ai spus că A. Sullivan, bărbatul care a achitat peste două mii de lire din datoria soțului meu, ar putea să fie numele unui controlor de la un tripou. Astăzi ai spus că ar putea să fie un reverend care i-a fost partener de jocuri de noroc lui Jordan.

– Scuzele mele. Și n-am intrat țanțoș. Mi s-a spus că am un pas încrezător. Nu-mi petrec timpul jucând, așa că n-am de unde să știu cine e A. Sullivan.

– Eu mi-l petrec. Iată de ce port costumația asta, am spus, arătând spre jiletca mea neagră, cu benzi argintii. Dacă omul pe care l-am văzut certându-se cu răposatul meu soț e Sullivan-controlorul și nu preotul decăzut...

– Pastor, doamnă. Deși nu e chiar un model de virtute să joci jocuri de noroc în timpul săptămânii și să oferi cuminecătura duminica.

– Ei bine, dacă e controlorul, atunci știm că jurnalul ăsta e registrul unei conspirații. Știm că Markham îl vrea înapoi. De asta a încercat să scape de mine. Eu pot să-l identific pe Sullivan. Sunt un martor al conspirației.

Expresia avocatului se înăspri.

– Dacă acest Sullivan e controlorul, omul responsabil de colectarea și achitarea datoriilor de la tripoul din Piccadilly, registrul ăsta dovedește existența unei conspirații în toată regula. Însă nu dovedește celelalte două lucruri.

– E un început de găsire a răspunsurilor la niște întrebări deosebit de grave.

El își încrucișă brațele și-și lăsă capul pe spate.

– Sper că zarurile au fost mai tari decât Evanghelia. Atunci Hamlinul n-ar fi grevat de datorii, iar moștenirea fiului dumitale ar fi lipsită de orice încurcături.

Asta era cu putință, ce-i drept, dar nu era motivul pentru care mă îmbrăcasem în bărbat. Ajunsesem să fiu disperată. Acest Sullivan provocase sinuciderea soțului meu. Nu scrisoarea pe care i-o trimisesem lui Colin, nu faptul că eșuasem în încercarea mea de a fi o soție înțelegătoare sau de a întoarce și celălalt obraz.

Am tras de lavaliera albă și apretată, iar apoi mi-am șters de pantaloni mâinile asudate.

– Dacă ar fi împrumutat sau ar fi câștigat bani de la pastorul acela, Colin n-ar fi trecut și asta în jurnal? Soțul meu era foarte meticulos atunci când venea vorba de cifre, exact ca un prieten foarte drag al meu.

– Înregistrările lui sunt amănunțite, dar oare sunt complete? Lipsește ceva?

Lipsea scrisoarea mea. O ascunsesem într-un sertar din camera mea. Ar fi trebuit s-o ard. S-o arunc în flăcări.

Asta ar fi distrus cuvintele mele furioase, dar nu și durerea mea.

– Doamnă Jordan, înțelegi cu adevărat ce presupune faptul că Sullivan e controlor?

Jemina frunzări din nou jurnalul.

– Șantaj. Nimeni n-ar achita polițele doar pentru vorbe frumoase.

– Și asta contează, domnule Thackery?

– Ar putea să însemne că moartea soțului dumitale n-a fost sinucidere.

Eu și Jemina ne-am uitat una la alta. Speram că ea nu-mi citea gândurile. Nu putea să fie vorba de crimă. Văzusem biletul pe care îl lăsase Colin, învinuindu-mă că îl făcusem într-atât de nefericit, încât își dorea să moară. Scriind biletul, soțul meu fusese grozav de îndurerat. Scrisul lui frumos era dezordonat, chiar neîngrijit, un lucru atât de neobișnuit la el. Arsesem biletul acela. Trebuise s-o fac.

– Doamnelor, ei bine, doamnă și... LaCroy. Trebuie să vă întrebați de ce s-ar omorî un om ale cărui datorii au fost achitate? Unul care peste două luni ar fi putut să primească o mică avere de pe urma contractului de căsătorie? I-ați scris din nou ca să-i spuneți că avea un fiu?

– Da. Eu îi scriam mereu. Iar apoi l-am chemat să vină de îndată ca să-l vadă pe fiul nostru. Iar în scurt timp și-a făcut apariția Markham, care mi-a spus că soțul meu era mort.

N-aveam să uit niciodată biletul acela de sinucigaș și zâmbetul hidos al lui Markham în timp ce eu suspinam. Niciodată.

Thackery își frecă mâinile.

– Încântător. Scuzele mele, dar de un an de zile n-am mai avut un caz atât de important. O să trebuiască să-l conving pe Lordul Cancelar să mi-l acorde mie.

Avocatul cel elegant părea bucuros, iar mie mi se strângea stomacul.

- Soțul meu era depresiv. Avea stări sufletești schimbătoare.

- E adevărat. Atunci când o persoană hotărăște că a terminat-o cu viața, e greu s-o oprești, dar sunt înclinat să cred că ceea ce l-a determinat pe controlor să înșele tripoul l-a făcut să încerce să scape definitiv de problemă.

Mi-am frecat ceafa, care mă durea. Migrena îmi revenise.

- Acum mă faceți să-l susțin pe pastor.

Jemina îmi dădu un ghiont în umăr, apoi își scoase broderia la care lucra.

- Nu te lăsa descurajată de vorbăria domnului Thackery. O să-l identifici pe Sullivan, iar apoi o să ne întoarcem la Hamlin și la Lionel, ca să hotărâm următorii pași.

Bebelușul meu!

Îmi era dor de Lionel, dar el avea nevoie să cunoască adevărul cândva, și speram că adevărul era acela că vina fusese a lui Markham. Dacă era a mea, atunci aveam să mi-o asum și să încerc, zi după zi, să fac astfel încât să mă revanșez față de Lionel.

Dar trebuia să știu.

Simțeam mângâiere la gândul că băiatul meu era cu Repington. Știam că era în siguranță. Repington n-ar fi îngăduit să i se întâmple ceva rău lui Lionel, chiar dacă mama lui se punea singură în pericol.

Thackery își potrivi pe nas ochelarii de alamă, apoi lăsă jos ziarul, aruncându-l pe banchetă.

- Doamnă St. Maur? Nu pari foarte tăcută. De fapt, purtarea dumitale e cât se poate de diferită de cea de la prima noastră întâlnire.

- Lanțurile și Bedlamul ar amuți pe oricine.

El își atinse ușor lentilele.

- Sau poate că te-ai simțit eliberată de viața pe care ai început s-o duci furișându-te și înfruntând pericole la Așezământul Speranță pentru Văduve. Ești de acord cu aventura aceasta?

- Sunt de acord cu Patience. Dacă trebuie să ajungem până aici ca să descoperim părțile care lipsesc din viața soțului ei, atunci asta fac. O femeie trebuie să știe întotdeauna ce anume se întâmplă în viața ei atunci când e vorba de lucruri care au însemnătate.

– E adevărat. Complimentele mele pentru talentul de croitoreasă. Ai înjghebat destul de bine un costum pentru Jordan, aici de față, din jiletca și pantalonii mei. Știu unde să vin dacă vreodată o să am mare nevoie, iar croitorul meu o să fie ocupat.

Prietena mea ridică acul, apoi îl coborî din nou, de parcă s-ar fi gândit mai bine la ceea ce urma să facă.

– De vreme ce avocatura și Așezământul Speranță pentru Văduve s-au dovedit a fi destul de încete la treabă, a trebuit să acționăm noi.

Tonul Jeminei era aspru, și am avut senzația că se săturase să aștepte și spere că avea să sosească cineva cu informația de care ea avea nevoie ca să se salveze.

I-am strâns degetul mic în semn de solidaritate. Eram hotărâtă s-o ajut, chiar dacă asta însemna să-mi amân călătoria spre Demerara.

Iar amânarea n-ar fi fost chiar atât de rea, pentru că i-ar mai fi dat lui Lionel încă puțin timp pe care să-l petreacă împreună cu ducele. Ar fi fost îngrozitor ca băiețelul meu să nu se mai bucure, măcar pentru scurtă vreme, de prezența unui bărbat onorabil.

Poate că ducele era cam nebun atunci când era vorba de instrucția militară, dar mă simțeam în siguranță alături de el. Poate că nu credea că cineva chiar ar fi putut să intre în casă, dar mărise numărul patrulelor din catacombe. Le văzusem la plecare.

Oare asta arăta că puteam să ne unim forțele pentru binele lui Lionel?

Luminile satului din apropiere se micșorau. Nu mai era decât o oră și ceva până la Londra. Palmele îmi erau ude.

– Justiția e înceată uneori, doamnă St. Maur, dar nu te văd hoinărind în haine bărbătești rafinate. Nu ai înălțimea necesară?

– Fleacuri, îi răspunse Jemina începând din nou să coasă cu puncte mari, stacojii. Prea multe persoane ca noi ar putea să trezească bănuieli.

Bărbatul chicoti.

– Da. Nu vreau să trezesc bănuieli intrând în casele de joc cu niște bărbați drăguți alături de mine.

– Bărbații care beau sau sunt subjugați de jocurile de noroc n-au ochi decât pentru patimile lor. N-o să fiu descoperită, am spus eu.

– Se vede că n-ai fost bărbat destul timp.

Nu știam ce să fac cu domnul Thackery. Singurul bărbat căruia îi datoram explicații se afla la Hamlin.

Așezându-mi mai bine peruca pudrată, am închis ochii și am așteptat să înceapă adevăratul joc. N-avea să mai treacă mult până să aflu dacă Jupiter sau Agassou îmi zâmbeau, în sfârșit.

În salon, Busick ședea la birou, cu Lionel în poală. Deja se răsuflase distracția îndopării copilului înlăcrimat cu linguri de terci cu lapte. Patience ar fi trebuit să fie acolo și să-i ofere băiatului ceea ce-și dorea.

Încercând din nou, ducele îndreptă lingura cu terci spre gura bebelușului.

Lionel înghiți puțin, apoi scoase limba trandafirie, de parcă Busick i-ar fi dat lapte acru.

Adulmecă fiertura din vasul cu terci, unul cu gâtul lung și întins, ca o sosieră. Nu mirosea rău, dar când avusese un miros îmbietor laptele de vacă amestecat cu făină?

– Haide, tinere, trebuie să mănânci. Atunci o să crești mare și puternic.

– Domnule duce, spuse Gantry, care se plimba de la pian la oglindă și înapoi. N-ai o femeie angajată pentru asta? Își continuă plimbarea înainte și înapoi, cu o scrisoare în pumnul încleștat. Sunt sigur că aveai o femeie pentru asta.

– Nu e nevoie să faci pe deșteptul. Are de făcut un comision.

– Amândouă, duce?

– Cineva trebuia să meargă cu ea. Doamna LaCroy Jordan nu putea să plece singură de la Hamlin.

– E văduvă, nu fată necăsătorită. Poate să meargă singură în locurile respectabile.

Busick nu se gândise la asta.

Femeia nu-și deschisese sufletul, iar el nu voia să-și arate îngrijorarea. Poate că ar fi trebuit s-o facă.

Maiorul pe care îl trimisese ca să țină sub observație casa închiriată de contesă bătu în ușa deschisă.

Pentru că Lionel încă scotea limba, Busick nu vru să se ridice în picioare și să-l tulbure și mai mult.

– Intră!

– Doamna LaCroy a rămas înăuntru, cu Lady Shrewsbury. Dar doamna St. Maur a plecat acum o jumătate de oră, însoțită de avocat și de un bărbat neidentificat.

– Doamna St. Maur? Ai idee unde s-au dus?

Omul făcu o mutră de-a dreptul fericită și raportă:

– La un tripou, Excelența Voastră.

– La jocuri? Nu mă așteptam la așa ceva de la ea. Bună treabă, maiorule. Ai lăsat pe cineva să supravegheze casa?

– Da, a rămas înlocuitorul meu, răspunse omul, care-și strângea și-și desfăcea pumnul de parcă i-ar fi amorțit întregul braț.

– Ai făcut destul pentru astăzi. Ești liber.

Omul salută, se răsuci pe călcâie și plecă.

Gantry își turnă un pahar. Ridică întreaga sticlă de parcă l-ar fi pasionat nevoie mare lichidul chihlimbariu, dar de-abia sorbi din pahar.

– Ai lăsat-o pe doamna La... Jordan să plece la treburile ei, dar ai pus să fie supravegheată. Hmm.... ipocritule!

– Ce e rău în asta? Dacă are dreptate și Markham e o amenințare, atunci o să-i prindă bine protecția mea.

Simțindu-se mulțumit de sine și de planul lui, începu să fredoneze o melodie și îl legănă pe Lionel până când copilul adormi. Busick era într-o dispoziție mult mai bună. Dădaca lui nu plecase de acasă ca să se destrăbălează.

– Nu crezi că e puțin cam nefiresc ca tu și cu mine să stăm aici și să veghem bebelușul, iar femeile care ar trebui să se îngrijească de copilul ăsta – să fie plecate, și încă la un tripou?

– Gantry, îi răspunse ducele în șoaptă. Poți să iei coșul?

– Coșul? Coșul de pâine de pe sofa?

– Da. Doamna Jordan n-a copt nimic astăzi. Pune pătura albastră în el și o să-i facem copilului un coșuleț ca al lui Moise.

Ridicând din umeri, vicontele aduse coșul și îl așeză lângă birou.

– Numai să nu-l încerci într-o cadă cu apă sau într-un șanț. N-o să se termine bine, Faraoane.

– N-o să risc siguranța băiatului, dar pot să duc coșul de toartă și să manevrez și cârja în același timp.

Prietenul lui se întoarse la bufet și-și luă paharul.

– Pari teribil de optimist. Dădaca ta nu e aici. Cealaltă femeie pare s-o fi apucat pe căi greșite.

Poate că avea de gând să-și golească paharul de data asta sau măcar să-l ducă la buze, dar atunci când Gantry era încordat, mai încordat decât un arc de ceas, îi lua o veșnicie să-și termine gândul.

– De ce stăm aici păzind un bebeluș și n-am ieșit și noi să umblăm aiurea, la fel ca subordonatele tale?

– Ei bine, în primul rând tu încă ești însurat.

– Lady Gantry m-a părăsit, îți amintești? Sunt cât se poate de liber.

– Totuși, eu trebuie să fiu aici atunci când dădaca mea se întoarce acasă. E limpede că a plecat pentru că e supărată, și a găsit pretextul că ar vrea, chipurile, să facă niște cercetări ca să dovedească nu știu ce.

Ducele îl așeză în coșulețul de trestie pe Lionel, care sforăia, și îl acoperi cu o pătură.

– Supărare și dovezi. Femeile și jocurile lor. Ce are de făcut un gentleman într-o împrejurare ca asta?

Înălțându-și ochii spre tavan și dând tare din cap, Gantry începu să se plimbe din nou prin încăpere, înainte și înapoi.

Oare de ce se frământa așa?

Prietenul lui nu încerca să-l facă pe Lionel să mănânce, nici nu se chinuia să găsească cea mai bună rezolvare a problemei legate de Patience. Blestematul acela de cuvânt care începea cu „c" – *căsătorie* – începuse să-și scoată la vedere capul hidos. Era un aranjament potrivit și convenabil care îi ajuta să împartă custodia lui Lionel pe doi oameni care erau nevoiți să stea în aceeași casă și să se vadă zilnic ca să crească acel copil.

Lui Busick îi venea să tragă un șut în piciorul biroului, chiar în „J"-ul scrijelit acolo pentru „Jordan", iar apoi în propriile lui inițiale, „B.S."

Colin era mort de câteva luni și nu trecuse încă perioada respectabilă de un an și jumătate pe care o pretindea societatea înainte ca un alt bărbat să se declare interesat de văduva defunctului. Ei bine, atunci când începuse să devină interesat, nu știuse că LaCroy era văduva lui Colin, dar așa era norocul lui la femei.

Vicontele pășea tot mai repede, bietul de el, ca un arc de ceas tot mai încordat.

Oare o făcea de dragul lui Busick?

– Spune odată ce te frământă. Coșul meu de pâine adăpostește un soldățel adormit, dar urechile îmi sunt cât se poate de libere.

– Au trecut șase săptămâni, Repington. Șase săptămâni întregi de când nimeni n-a mai văzut-o pe Lady Gantry.

– Ieri erau cinci săptămâni și șase zile de când lipsea. De ce e diferită seara asta?

Fluturând scrisoarea, Gantry începu să se plimbe din nou.

– Sora mea spune că i-a trimis un cadou de ziua ei, precum și cadouri pentru fete.

– Dar nimic pentru tine? Nu știam că ești tipul sentimental.

– Nu vreau un cadou, declară el, iar apoi se opri, își plecă fruntea și-și trase o palmă peste gât. O vreau pe ea.

– Atunci, de ce nu pornești în căutarea ei? Dacă stai aici din cauza mea... Nu mai sta. Sunt stăpân pe situație. Nu-i așa că ne simțim bine, Lionel?

Bebelușul sforăia, iar șorțulețul lui verde și lavaliera lui Busick erau pătate de terci. În curând, micuțul avea să se trezească și să ceară, plângând, mâncarea adevărată, adică laptele mamei lui.

– Crede-mă, fiule, dădaca ta se întoarce curând. Sau poate că ar trebui să pornim noi după ea.

– Fiule? Ești pe cale să-ți faci o familie, duce. Tatăl burlac și-a făcut planuri pentru mamă?

– Nu. Încă mai trebuie s-o... verific.

– Nu trebuie să mai verifici nimic. Mama ta o cunoaște. Nu se poate să n-o fi văzut măcar o dată, doar ca să savureze bârfa despre soția străină a lui Jordan, fu de părere Gantry, iar vocea i se frânse un pic. Apoi, el se întoarse la bufet și-și termină băutura începută. În inima ta, știi că doamna LaCroy e mama lui Lionel. Ce ai de gând să faci?

– Nimic. Nu înainte ca ea să se întoarcă la Hamlin.

– Și de asta suntem noi cei mai buni prieteni, pentru că semănăm în privința prostiei. Eu am încercat să nu fac nimic în ultimele săptămâni. Mi-am ieșit din minți, întrebându-mă unde era soția mea și dacă nu cumva smintita de femeie încearcă să plece.

– Credeam că a plecat deja de la tine.

– Nu, duce, prostănacule ce ești! Să plece din Anglia. Să se întoarcă la Demerara.

– Ei bine, dacă ai terminat-o cu ea, iar ea vrea să plece, las-o. Nu poți să ții cu forța pe cineva care nu mai vrea să rămână.

– Și nu poți să stai departe și s-o pui la încercare ca să vezi dacă vrea să rămână. Ai sentimente față de văduva lui Jordan, dar o imboldești doar ca să-i pui la încercare caracterul. Ar fi trebuit s-o cunoști până acum.

Ce naiba făcea? se întrebă ducele. Îi punea la încercare lui Patience devotamentul față de Lionel și față de el însuși?

– Domnule duce, femeia asta l-a determinat pe marele general al lui Wellington să facă pe dădaca, în timp ce ea e liberă ca pasărea cerului.

– Dar n-a ieșit cu avocatul și cu doamna St. Maur; a rămas cu contesa.

– Ei bine, doamna St. Maur o să se întoarcă în curând din aventura ei.

– De ce?

– De îndată ce află că doar bărbații pot să intre într-un tripou, o să înțeleagă că a greșit.

– Doar bărbații pot să intre într-un tripou?

– Da, doar bărbații. Știi și tu asta. Ai intrat în câteva.

– Nu, n-am intrat de multă vreme. Toți bărbații? întrebă Busick frecându-și, gânditor, bărbia. Locotenente, repetă raportul pe care l-a adus maiorul de pe câmpul de luptă.

– De ce?

– Doar repetă-l, omule.

– Doamna St. Maur a plecat cu avocatul și cu un bărbat neidentificat, acum jumătate de oră. Ca să meargă la un tripou. Busick se ridică dintr-odată, iar mișcarea îi stârni un junghi în spate. Tripourile primesc doar bărbați sau pe cei care *pretind* că sunt bărbați.

– Domnule duce, crezi că dădaca s-a deghizat din nou în bărbat?

Patience avea o idee în cap, și era o femeie atât de smintită, încât ar fi făcut orice ca s-o ducă la îndeplinire.

– Trimite după Shrewsbury. Ea e cheia întregii probleme. S-ar putea chiar să știe unde s-o găsim pe Lady Gantry la Londra. Și desigur că o să știe unde s-o găsim pe dădaca mea cartoforă.

Gantry își trecu mâna prin păr. Părea gata s-o ia la fugă.

– Mă duc chiar eu s-o aduc pe contesă.

– Spune-i că am nevoie de ea pentru Lionel. Asta o s-o grăbească.

Prietenul lui ieși în mare grabă, iar Busick își coborî privirea la pupilul său.

Uneori, mamele nu se întorceau. Dorul lor de ducă trebuia potolit. Însă pe unele era mai bine să le urmărești și să le dai motive care să le facă să se întoarcă. Busick nu știa din care tagmă anume făcea parte Patience, dar știa că ea avea să afle cât se poate de curând ce părere avea el despre asta.

Capitolul 23

MIZE ÎN JOC

Duhoarea din tripou mi se impregnase în haine, în păr și chiar și în piele. Fumul de țigară era dens, la fel de dens ca înjurăturile, băuturile vărsate și dezamăgirea mea. Mi-am scuturat fracul de un verde smarald, sperând să scutur și amintirea ultimei ore.

– Patience, mă întrebă Jemina în timp ce urcam în trăsură, l-ai găsit pe Sullivan?

– Da, i-am răspuns, un singur cuvânt, pentru că n-aveam altceva de spus.

Auzisem cum era defăimat soțul meu, care fusese numit „trișorul lui Markham", iar asta îmi răpise totul – cuvintele, frazele, rațiunea.

– Patience, nu înțeleg. Pari să te simți rău.

– Lucrurile au devenit cam dezgustătoare, explică domnul Thackery, aruncându-și cu zgomot jobenul pe banchetă. Cred că am făcut destul pentru seara asta. Dacă plecăm acum, o să pot să-mi respect angajamentul permanent.

Și eu, și Jemina, l-am privit cu expresii la fel de uluite.

El își ridică amândouă mâinile.

– Îi citesc o fabulă fiicei mele înainte de culcare. Nu e nimic de speriat, dar sunt văduv. De fapt, burlac.

Nu-mi plăcea deloc să smulg un tată de lângă copilul lui, dar eram atât de aproape de adevăr...

– Vă rog, nu se poate să terminăm așa. Mi-am încrucișat brațele. Tremuram, tremuram destul de tare. Omul ăsta pe care l-am cunoscut acum nu era acel Sullivan pe care l-am văzut certându-se cu Colin și n-a plătit nici o poliță, am reluat eu. Nu se poate să fie reverend. Era scârbos. Țigările lui, hainele, limbajul – toate astea erau scârboase la culme.

– Îmi pare rău, doamnă Jordan. Dar am aflat unele lucruri. Soțul dumitale era cunoscut drept cartofor.

Era o modalitate frumoasă de a o spune. Auzindu-l pe acel Sullivan râzând de felul în care îl folosise Markham pe Colin – luându-i banii, mânjindu-i bunul nume – fusesem dezgustată.

Domnul Thackery se bătu peste stomacul care îi chiorăia.

– Vă propun să vă duc pe amândouă înapoi la mătușa mea.

Avocatul păruse destul de calm și chiar binedispus în timp ce ascultase comentariile de bețiv ale lui Sullivan, care îl făcuse „corcitură". Dragul de el nu scosese scântei, așa cum mi-aș fi dorit.

Clocotisem eu de furie în locul lui.

– Nu l-am găsit pe A. Sullivan *al meu*.

– Da, dar nici n-am fost prinși. Reputația mea e nepătată. N-am chef să ispitesc din nou destinul. Nu poți să înfrunți prea multă ură într-o singură seară fără să ți se întâmple vreun pocinog.

Am văzut furia învolburându-se în ochii lui Thackery și am înțeles. Nu era o retragere, era autoconservare. Mă întrebam cât de multe abuzuri trebuise să ignore ca să-și mențină poziția. Colin avusese dreptate în privința Londrei. Măcar în privința asta, încercase să mă protejeze.

Jemina strânse din pumni.

– Nu, domnule Thackery. Nu, Patience. Am bătut tot drumul până aici, trebuie s-o scoatem la capăt. Avem nevoie de răspunsuri. Să mergem în Piccadilly.

Ducele era cu adevărat omul care să poată s-o scoată la capăt. Nu umbla cu jumătăți de măsură atunci când avea de purtat o bătălie și nu pornea niciodată la luptă nepregătit.

– Jemina are dreptate, am spus eu. Am reușit să ieșim de aici fără să vă distrugem reputația. Nu putem să încercăm la următoarea casă de joc?

Thackery scoase un oftat gutural.

– Reputația e importantă pentru mine. Spre deosebire de colegii mei, eu nu-mi permit luxul să eșuez. Doamnelor, echilibrul carierei mele e unul foarte delicat.

L-am privit cu luare-aminte, dar n-am putut să înțeleg de ce un bărbat, chiar și unul cu sânge amestecat, trebuia să fie atât de prudent. Doar bărbații se bucurau de toate avantajele!

Și-a scos ceasul din buzunar, iar eu m-am gândit la Lionel și la Repington. De când lucram la Hamlin, asta era cea mai lungă perioadă în care mă aflam departe de fiul meu. Mă săturasem de deghizări. Mă ascunsesem destul în timpul vieții mele cu Colin.

– Patience, l-ai auzit pe domnul avocat. Ai auzit și părerea mea. Ce crezi? S-a terminat cu farsa asta?

Am băgat mâna în buzunar și am apucat cuțitul tatălui meu. Trecându-mi degetul peste pietrele prețioase, am simțit curajul reînviindu-mi.

– Trebuie să continuăm. Dacă, din păcate, controlorul din Piccadilly nu e A. Sullivan al meu, atunci trebuie s-o luăm de la capăt. Și aș prefera s-o aflu acum.

Thackery ridică mâna.

– O să te simți mai împăcată dacă o să afli că soțul dumitale a fost un șantajist? Unele femei ar prefera ca bărbații lor să fie oameni de treabă.

Am luat jurnalul din mâna Jeminei.

– Dacă ăsta e, într-adevăr, registrul unui șantaj, atunci știu că Markham a fost implicat. Ai auzit predica pastorului beat. Markham era cel care controla.

– Sau mașinațiunea asta nu dovedește nimic. Există și o asemenea posibilitate.

M-am tras de nasturii jiletcii, pentru că îmi plăcea sunetul frumos al alamei. Frumusețea nu era un scut. Adevărul era.

– Trebuie să știu că am încercat totul. Să mergem la tripoul din Piccadilly.

Thackery își îndreptă jiletca elegantă, de un albastru strălucitor, iar apoi bătu cu degetul în tavanul trăsurii.

– Mi-am închipuit că aveai să spui asta. Măcar la Piccadilly mâncarea e decentă. Te simți în stare să te mai prefaci o dată că ești bărbat?

– Da, domnule Thackery. Mă simt.

Aș fi fost în stare să lucrez în casa aceea de joc, observându-i pe toți fără să fiu băgată în seamă. Ăsta era un talent pe care mi-l șlefuisem de-a lungul căsniciei mele cu Colin. Mă întrista să văd că învățasem atât de bine lecția.

Timp de o jumătate de oră am fiert în suc propriu, în timp ce trăsura avocatului huruia pe străzi. Privind pe fereastră, am văzut cerul plin de stele risipite în toate părțile. Gândurile mele erau la fel de învălmășite.

Colin, marioneta lui Markham – oare cât suferise soțul meu?

La vremea aceea, cum aș fi putut să repar lucrurile?

Acum înțelegeam mai bine sensul cuvintelor aspre pe care și le aruncaseră unul celuilalt odinioară. Colin strigase din răsputeri la Markham, dar ticălosul îl ținea strâns în mână.

Trăsura se opri. Un lacheu deschise portiera și în fața noastră se ivi un cartier elegant, foarte diferit de cel posomorât pe care îl părăsiserăm.

– Piccadilly?

– Da. Nu suntem departe de faimosul White's, clubul pentru domnii din înalta societate.

Thackery își învârtea jobenul în mâini.

– E o mișcare strălucită să așezi un tripou de lux atât de aproape de locul în care zboară porumbeii cu titluri și să-i faci să-și piardă moștenirile. Tatăl meu îl vizita destul de des,spuse el, însoțindu-și vorbele de un râs care părea disprețuitor.

Se îndreptă, grăbit, spre ușă.

– Ești pregătită, Jordan?

– E „LaCroy". Întotdeauna când mă deghizez, e „LaCroy".

– Așa e cel mai bine, fu de părere Jemina. Ultimul lucru de care avem nevoie e ca un jucător dintr-ăștia să te pună să plătești vreo datorie a răposatului tău soț.

Thackery își puse pălăria.

– Doamnă St. Maur, continui să mă uimești. Ce bine îți lucrează mintea, adunând cifrele și făcând deducții! Ai dreptate.

Buzele lui pline se strânseră.

– S-ar putea să dureze mai mult decât la tripoul de dinainte. O să ai grijă?

Jemina își încreți fruntea și puse ață în ac.

– De ce mai mult? Trebuie să aștepți mai mult ca să intri? Trebuie s-o înveți pe Patience vreo strângere secretă de mână?

– Nu, am auzit că biftecul lor e minunat. Dacă m-ați târât amândouă aici la ora asta târzie, am de gând să mănânc. Să-ți aducem ceva când ne întoarcem? Să-ți facem, poate, cinste cu ceva?

– Nu, n-am nevoie de favoruri, îi răspunse ea, dându-mi pălăria. Ai grijă de LaCroy.

Prietena mea mă luă de mână.

– O să ai noroc în tripoul ăsta. O să aflăm adevărul.

Speram că avea dreptate, dar mă și temeam de asta.

Mi-am înclinat capul, încuviințându-i spusele, iar apoi am coborât din trăsură în urma avocatului și am urcat treptele spre Piccadilly.

Ne-am lăsam pălăriile, dar eu mi-am păstrat mănușile lungi și mi-am dus mâinile la spate.

Apoi l-am urmat pe Thackery, străduindu-mă să pășesc ca o brută, cu chipul împietrit.

– Pe Jupiter!

Spusesem asta cu glas răsunător, dar măcar numisem zeul potrivit, pe cel englez, ca să-mi arăt uimirea.

Fascinant! Nu semăna deloc cu tripoul de dinainte. Era un loc curat, ordonat. Mobila era minunată, cu scaune în stil grecesc și egiptean.

Lachei în livrele argintii se înșirau de-a lungul pereților. Dacă aș fi intrat deghizată în livreaua mea de valet aș fi atras atenția, pentru că haina aceea era prea simplă pentru locul ăsta.

Pulsul îmi bubuia în urechi. Era mai puternic decât strigătele omului care își flutura cărțile de joc la o masă aglomerată, lăudându-se cu miza lui. Un cor de strigăte se auzi dinspre o masă lungă și verde, la care erau așezați o mulțime de oameni. Cu toții strigau în timp ce îl urmăreau pe un alt individ aruncându-și zarurile.

– Da, LaCroy, și aici întâlnim aceleași jocuri de cărți și aceleași aruncări de zaruri pe care le-ai văzut la ultimul tripou. Mă amuză ideea că viciul poate să arate diferit într-o lumină mai bună. Mergem?

– Da. Doamna St. Maur a observat același lucru în privința luminii.

Inima mea se îndreptă spre Hamlin și luminile lui – Lionel al meu și ducele meu, care erau aceiași, dimineața, la amiază și noaptea.

O parte din mine, femeia cu inima ușor de frânt, își dorea să fie alături de Repington, să-l audă lătrând ordine și s-o păzească de toate relele pe care le recunoștea.

– Ține pasul cu mine, LaCroy.

Thackery părea enervat, dar apoi zâmbi puțin, frecându-și ceasul de buzunar. Arăta stânjenit, de parcă încă am fi fost în celălalt tripou, cel dubios.

Tuși.

– Totul e în regulă, prietene. Circulă.

Să circul? Probabil că glumea. Mergeam exact în urma avocatului, ca un cățel, fără să mă opresc și fără să încetinesc până când am ajuns sub candelabrul cel mare.

Cristalele limpezi străluceau deasupra capului meu. Absorbeau lumina sfeșnicelor și apoi o reflectau în încăpere. Frumos și senin, ca vechiul meu candelabru. Îmi era dor de el. Îmi era dor de Hamlin. Eram gata să plec, gata să fac pace cu ducele și să cred că puteam să ne unim puterile pentru binele lui Lionel.

Thackery se întoarse și mă bătu pe umăr.

– Domnule, trebuie să vă mișcați mereu dacă vreți să vă bucurați de tot ceea ce poate să vă ofere clubul.

Am încuviințat și am pornit în direcția arătată, spre un bar lung.

– Chelnerul toarnă băuturi. Ai putea să-ți iei una.

Bărbatul care umplea paharele purta o livrea întunecată la culoare și o lavalieră apretată.

Semăna atât de bine cu lavaliera ducelui! Parcă miroseam amidonul din scrobeala lui Repington, romul lui.

Probabil că de vină era pudra, care mă înțepa în ochi și mă emoționa, făcându-mă să mă gândesc la lucruri atât de ciudate.

Clătinând din cap, am alungat sentimentele astea de fetișcană și am repetat lucruri bărbătești – jocuri de noroc, excese, cizme lustruite, negre și lucioase.

Apoi am auzit un glas care mi-a străpuns inima.

Markham.

Netrebnicul era acolo.

Peste umăr, am văzut nasul acela disprețuitor și subțire înălțându-se în aer.

Cuțitul din buzunar mă chema. Îl uram destul. Din cele aflate de la ultimul tripou, Markham profitase de Colin la fel de mult ca de mine.

Cu mâinile puse peste umflătura din buzunar, m-am întors.

Ticălosul stătea la ușă. Rânjetul atotștiutor de pe chipul lui oribil și alb ca varul mi-a umplut inima de teamă. Nu acum, nu cu bebelușul meu aflat în siguranță alături de Repington.

Cineva m-a prins de braț. Smucitura aceea aproape că m-a făcut să scap cuțitul dintre degete.

Thackery îmi dădu un pahar de vin.

– Se poate să fi uitat să pomenesc de faptul că domnul Markham frecventează acest stabiliment. Ia o sorbitură și du-te la bar.

– El e răspunzător pentru tot ce s-a întâmplat. Pentru tot ce a mers rău.

– Da, dar tu ești răspunzătoare pentru viitor. Întoarce-te. Lasă furia să treacă. Limpezește-ți gândurile.

Asta era opusul a tot ce voiam, dar mi-am forțat picioarele să se miște. Trebuia să fiu isteață, mai isteață decât fusesem înainte.

Răsucind paharul de cristal, am privit lichidul rubiniu sărutând marginile paharului și lăsând piciorușe de lichid, dâre roz, înainte să se scurgă și să se decanteze.

Atunci când am dus vinul la buze, părul de pe brațe și cosițele de sub perucă mi s-au zburlit.

Markham stătea alături de mine la bar.

Fără să-l scuip și fără să mă zgâiesc la el, mi-am ținut capul plecat, sorbind încet din pahar. Dacă mi-ar fi văzut privirea, mi-ar fi recunoscut chipul și ura din mine.

– LaCroy, uite-l pe Sullivan, îmi spuse avocatul, arătând în cealaltă parte a încăperii. Cred că pe el trebuie să-l vezi dacă vrei să împrumuți bani. Ai pierdut destul la ultimul club.

Markham trânti o monedă pe bar.

– Sullivan n-are fonduri prea mari în seara asta.

– Cred că prietenul meu o să-și încerce norocul. E foarte convingător. Du-te, LaCroy.

Am lăsat jos paharul aproape gol, dar ceva din mine mi-a spus să nu-mi las băutura lângă viermele acela, unchiul lui Colin, așa că i-am dat-o înapoi chelnerului. Apoi mi-am pus cizmele în mișcare.

– Așteaptă, îmi spuse Markham.

Inima începu să-mi bată tare.

Răsuflarea mi se opri în gât. Degetele mi se încleștară din nou pe cuțit. M-am uitat peste umăr, provocându-l să mă recunoască.

– Da.

– Anunță-mă dacă mai împrumută bani. E bine ca și alții să știe dacă încă mai e în afacere.

Am încuviințat înclinând din cap și am plecat.

Era mai bine că nebunul nu mă recunoscuse. Mi-am tot repetat asta, dar am prins strâns în mână cuțitul din buzunar, întrebându-mă dacă eram, în sfârșit, pregătită să lovesc.

Stând la câțiva pași de bărbatul despre care speram că era Sullivan, am revăzut întâlnirea aceea.

Țipete prelungi și furioase. Am pornit pe scări, clătinându-mă, departe de zeii de marmură, zburând sub umbrele candelabrului. M-am postat la ușa salonului și am auzit fanfaronadele, amenințările.

Temându-mă pentru viața lui Colin, am intrat.

Cel numit Sullivan îl strângea de gât pe Colin.

Ticălosul avea un neg pe nas, ochii închiși, mâinile vânoase.

M-am uitat cu coada ochiului și am clipit. Omul din colț, cu negul și ochii aceia, era el. Era A. Sullivan.

Omul s-a zgâit și el la mine și am intrat în panică. Eram sigură că fața mi se udase de sudoare.

– Domnule, zise el. Vreți un împrumut? Ați fost trimis aici după un împrumut?

– Da, Sullivan. Un vechi prieten, Jordan, mi-a spus că ești bun la asta.

Cuvintele mele erau îndrăznețe și mi-am pus în ele toată ura.

Pumnii lui vânoși se strânseră.

– Escrocul e mort și odată cu el au murit și polițele mele. Fă-ți prieteni noi dacă vrei să împrumuți bani. El și istețul de Markham nu sunt referințe bune.

Mi-am pus palmele umede pe șolduri.

– Ești furios de parcă ți-ar fi luat banii personali. Polițele erau în numele clubului, nu?

El coborî glasul.

– Așa cum am spus...

– LaCroy.

– Așa cum am mai spus, LaCroy, fă-ți prieteni noi. Moartea convenabilă a netrebnicului n-a rezolvat totul. Scuză-mă.

Omul mă împinse și se îndreptă drept spre Markham.

Vocea mi s-a oprit în gât. Dacă îi spunea că îl pomenisem pe Colin, Markham avea să mă înfrunte. Avea să-mi recunoască fața și să-mi descopere identitatea pe loc, în clubul ăsta.

Încrucișându-mi brațele, m-am simțit lipicioasă. Era din cauza nervilor. Laptele avea să străbată prin bandajul de pe piept.

Trăgând de jachetă, am vrut să plec, dar privirea mi-a fost atrasă de bărbatul care intra în club.

Ducele de Repington venise în Piccadilly cu coșul meu de pâine în brațe, acoperit cu o pătură care se mișca de parcă fiul meu ar fi fost dedesubt.

Capitolul 24

LECȚII DE LA UN LIBERTIN

Busick se uită pieziș la Patience.

Nici o deghizare nu putea s-o ascundă de mânia lui.

Apucă toarta coșului de pâine în care se afla pupilul lui, adormit, și porni spre ea.

Patience nu se retrase. Nici nu se ascunse.

Ducelui îi plăcea curajul ei.

Spera că Lionel moștenise firea ei îndrăzneață, dar și că avea să învețe bunul-simț de la el.

Legănându-se cu bastonul într-o mână și cu coșul în cealaltă, făcu felurite manevre până când reuși să-și oprească cizmele alături de ea.

Cu peruca pudrată și chipul acoperit de un nor de pudră, ea își plecă fruntea spre Lionel, care lovea cu picioarele în pătură. Clătină din cap.

– Repington?

– Da, LaCroy. Cred că ne-am mai întâlnit.

– Da.

Puse coșul jos, se aplecă și-și potrivi lavaliera.

– Croitorul e bun, dar jiletca ți se udă. Poate că ar trebui să ieși puțin la aer.

– Amândoi ar trebui să mergem.

– Eu, nu. Am venit aici ca să joc, ripostă el, luând din nou coșul lui Lionel. Mă bucur că te-am revăzut, LaCroy.

Expresia aceea a ei – cu ochii mari și gropița tremurătoare din bărbie – îi mișcă inima ducelui, îmblânzind dreapta mânie care se adunase înlăuntrul lui odată cu fiecare kilometru ce îi apropia de Londra. Fusese o călătorie lungă, alături de contesă și de un bebeluș căruia nu-i plăcea terciul cu lapte.

Dar lui Patience îi trebuia o lecție.

O ocoli și se îndreptă spre masa la care se jucau zaruri. Masa, acoperită cu abă de culoarea jadului, era plină. Zarurile se rostogoleau de-a lungul ei, printre glume răutăcioase și urale.

– Puteți să aruncați zarurile, domnule. Omul ăsta tocmai a aruncat doi de unu.

Crupierul puse în palma lui Busick cele două cuburi albe. Acesta le aruncă pe masă, destul de tare ca să străbată toată distanța.

N-avu nevoie decât de două aruncări și de două ajustări ale forței cu care arunca, înainte ca zarul să se oprească pe fața cu cinci. Ducele nu obișnuia să joace jocuri de noroc, dar admira strategia jocului și îi plăcea să întreacă soarta.

Era într-o dispoziție câștigătoare și toate mișcările îi erau norocoase. Arunca zarurile și le rostogolea acolo unde voia – la cinci, șase și o dată chiar la doisprezece.

Norocul era de partea lui, iar Lionel adormise din nou, pentru că pătura de un albastru pal nu se mai mișca aproape deloc.

Umbra unor picioare subțiri se profilă pe coș și mirosul acela dulce, de săpun, adie din spatele lui.

– Excelența Voastră, nu credeți că ați dovedit că aveți dreptate?

El scutură zarurile în palmă.

– Nu pot să dovedesc nimic, dacă cineva nu recunoaște că e greșit să disprețuiești autoritatea. Recunoaște cineva supremația unui ofițer superior? Înțelepciunea lui?

– Domnule duce, zise crupierul. E rândul dumneavoastră. Ați câștigat.

– Da. Da, am câștigat. LaCroy, de ce nu încerci alt joc? Îți plac jocurile.

Expresia ei plină de căință deveni bosumflată.

– Cum doriți, comandante. Dar aveți grijă de pâine. Markham e aici.

De abia rosti ea cuvintele astea, că ticălosul apăru în dreapta lui.

Markham sâsâi și chicoti:

– Vezi? Știam eu că o să vrei să-ți continui viața și să te bucuri de ea.

– Nu te băga peste zarurile mele, îi răspunse Busick. Nu vreau norocul tău.

Patience plecă pe furiș, retrăgându-se la o distanță sigură, sub candelabru.

Busick îi văzu teama de pe chip. Nu asta era lecția pe care voise să i-o dea.

El scutură zarurile.

– Încă mai ești lângă mine, Markham? Oare cei de aici știu că ești falit?

Chipul supt al individului se surpă de-a dreptul, dovedind că vorbele acelea fuseseră mai eficiente decât o lovitură de pumn.

– Nu s-a terminat încă, duce. N-ai câștigat. De fapt, am auzit că ești cu un picior în groapă. Sau ți-ai lăsat piciorul acolo de-a binelea?

Busick aruncă zarurile și câștigă.

– Încă sunt într-o poziție mai bună decât a ta. Ia-ți buzunarele goale și fanfaronada și pleacă de aici.

Crupierul bătu în masă.

– Excelența Voastră, e rândul dumneavoastră. Oare domnul ăsta vă deranjează?

– Da.

Crupierul făcu un semn din mână, și doi lachei îl încadrară pe Markham.

– Scoateți-l.

– Mă duc singur. Stai puțin, ce se mișcă în...

– Taci din gură, Markham, zise Busick zâmbind. Scoateți-l.

Oamenii îl prinseră pe Markham de brațe și îl târâră după ei.

Markham se răsuci, luptându-se.

– Nu s-a terminat, duce!

– Dar așa se pare. Luați-l de urechi și scoateți-l afară!

În curând, ticălosul era o amintire. Busick sălta zarurile în palmă, în timp ce crupierul se scuza pentru deranj. Ducele lăsă cuburile să se rostogolească pe masă.

Cizmele tropăiră și felicitările răsunară, în timp ce învingătorul lovi dunga din nou, norocosul număr doisprezece.

Însă el avea totuși o pricină de supărare.

Aruncă o privire spre LaCroy și se încruntă.

Ea stătea alături de avocat.

Busick se întoarse iar la masa de joc. Nu terminase de câștigat, și n-avea de gând să lase gelozia să-i strice norocul acum.

Capitolul 25

CAPITULAREA UNUI LIBERTIN

Există un moment în viața ta în care te întrebi cum de ai ajuns în punctul acela. M-am uitat la duce și la coșul de pâine în care se afla bebelușul meu. M-am așezat lângă domnul Thackery, la o masă acoperită cu o față de in alb, încercând să-mi dau seama unde greșisem. Agassou nu putea să mă ajute. Nu găseam nici un răspuns în șiretlicurile moștenite de la mama, nici în banii și în mușchii moșteniți de la tata. Repington și Jupiter al lui câștigau. Îl bătuseră chiar și pe Markham, pentru moment.

Asta era pedeapsa, iar eu eram furioasă, înfricoșată și lipicioasă.

Mirosul feliilor de ceapă și al sosului gros de pe biftecul lui Thackery îmi făcură stomacul să se frământe. Îmi venea să mă scald în sos. N-aveam niciodată să mai pornesc nemâncată la drum, ca să țopăi încoace și-ncolo îmbrăcată în haine bărbătești, cu un duce ironic pe urmele mele.

– Te simți bine, LaCroy? mă întrebă avocatul. Pari puțin cam verde.

– Durerea de cap de ieri s-a întors, și m-am cam săturat să tot fiu pedepsită pe țărmurile astea. Dacă îți aduc documentele mele, poți să-mi faci rost de trei bilete pentru Demerara?

– Trei?

– Pentru mine, pentru Lionel și pentru doamna St. Maur.

El clătină din cap și mârâi ceva printre dinți.

– Călătoria se face cu acordul ducelui?

Mi-am plecat privirea spre farfuria aproape goală.

– Nu asta a fost întrebarea mea.

– Trebuie să fie. Eu îmi câștig traiul susținând legile și regulile Coroanei. N-o să încalc cu bună știință prevederile unui testament. Ducele e tutorele lui Lionel Jordan. El stabilește regulile. Ar trebui să existe niște împrejurări excepționale ca să-mi încalc jurământul.

Unde fuseseră bărbații ăștia onorabili atunci când îmi căutasem un soț?

– Atunci, uită ce am spus. Poate că mătușa dumitale are pe altcineva care să facă ceea ce-mi trebuie.

Thackery luă cu furculița ultima bucățică de carne; câteva picături de sos i se scurseră pe bărbie.

– Poate că trebuie să te gândești din nou la ceea ce-ți trebuie.

I-am dat un șervet.

– Ai terminat? Jemina așteaptă afară. Mergi și ia-o. După cum îl cunosc pe duce, cred că și mătușa dumitale e afară.

El luă șervetul și se șterse la gură, tamponându-se.

– Ai cum să ajungi înapoi? Repington pare să fie în toane bune.

M-am uitat la duce, care ținea în mână coșul de pâine și câștiga altă partidă de zaruri.

– Cred că am un mijloc de transport.

Sau speram că aveam.

Ducele era puțin aplecat, dar probabil că asta i se trăgea de la faptul că se concentra la ceea ce vedea pe masă.

Era foarte elegant, în pantaloni negri și cu o jiletcă cu dungi de abanos. Lavaliera încă îi era apretată, dar el nu ținea o vacă cu lapte sub cămașă.

Sullivan veni prin partea cealaltă.

– Pajul pe care și l-a adus ducele cu el e cam tânăr, spuse el. Credeam că un paj bun e un copil de harap care poate să meargă sau măcar să se târască în urma unei lady, cărând o pernă de satin. Nu-i așa, Thackery? Știi cum se face. N-ai fost și tu pajul tatălui tău?

Avocatul lăsă furculița jos.

– E timpul să plecăm.

Individul acela îngrozitor chicoti:

– A fost doar o glumă, Thackery. Micuțul e liniștit și probabil că îi aduce noroc Excelenței Sale. Ducele a intrat într-o pasă câștigătoare.

– Ducele de Repington e un excentric care face doar ce îi place, am spus eu pe un ton liniștit, dar gata să-l lovesc pe Sullivan.

Nu loveam ca o fată. Mama mă învățase cum să-mi folosesc pumnii.

– Ei, LaCroy, prietenul tău, domnul Thackery, știe că glumesc. De fapt, ar trebui să mă port frumos cu el. Am auzit că o să moștenească un titlu după ce o să-i moară unchiul, în sfârșit.

Avocatul se ridică în picioare. Chipul îi rămăsese la fel de inexpresiv.

– LaCroy, termină-ți treburile cu Sullivan. Eu mă duc să mă uit la duce și să văd dacă i se dublează norocul.

După plecarea lui Thackery, Sullivan se apropie.

– LaCroy, ai giranți mai buni decât paraziții de Markham și de Jordan. Anunță-mă când ai nevoie de credit. Sunt sigur că pot să-ți fac o ofertă, chiar una care să nu implice alte taxe. Jordan ți-a vorbit despre asta?

– Da. O să țin minte.

– Așa, vino la mine singur. Pot să-ți ofer condiții mai bune decât îți oferă casa.

Am dat din cap în semn că mă învoiam.

– O să iau legătura cu tine de îndată ce hotărăsc cât anume vreau să pariez.

Sullivan s-a pierdut în mulțime, iar eu m-am așezat din nou.

După câteva minute, Thackery s-a întors și s-a așezat din nou pe scaun.

– Ei bine, LaCroy?

– Soțul meu era amestecat într-o conspirație de fraudare a clubului, împreună cu Sullivan. Colin a fost vinovat.

– Individul a pomenit cumva și de Markham?

– Doar ca să spună că e un parazit. A făcut o aluzie la Colin, care știa că Sullivan împrumuta bani în condiții mai bune decât cele oferite de casă.

– Ei bine, probabil că jurnalul lui Jordan e un registru al acestor înțelegeri. Asta trebuie să fie unealta folosită de Colin ca să obțină anularea polițelor. Șantajul lui a funcționat.

Asta nu era o mângâiere. Cum de putuse soțul meu să aibă asemenea îndeletniciri criminale?

Priveliștea îngerașului meu adormit, care începuse să lovească cu pumnul în pătură, fu prea mult pentru mine. Tânjeam să fiu înconjurată numai de ființe nevinovate. Mintea mea calculă iute cel mai scurt drum spre bebelușul meu și spre duce. Până la urmă, învățasem lecțiile pe care mi le predase comandantul cu privire de vultur.

– Domnule Thackery, îți urez o seară bună.

– O să mai rămân o clipă ca să mă asigur că ai cu ce să pleci de aici. Ești sub protecția mea. Nu risc să te las, nu aici și nu deghizată astfel.

Din nou, bărbatul acela dificil mă surprinse, dar îl cunoșteam pe Repington. Știam că puteam să mă bazez pe el.

– O să fiu bine.

Mergând încet, ca și cum ar fost ultimul meu drum, m-am îndreptat spre masa la care se jucau zaruri și am atins haina ducelui.

– Domnule duce, cred că e timpul să mergem. Aveți întâlniri și programe.

– Nu, liniștește-te, LaCroy. Du-te înapoi la avocat. Lionel o să-mi arate când e timpul să plec. Asta, dacă nu știi un motiv, un motiv bun care să mă facă să mă opresc.

Câțiva domni mă priviră cu buzele strânse, aproape amenințători.

– Continuați, Excelența Voastră. Câștigați cu orice preț.

El îmi zâmbi răutăcios. Zâmbetul lui era o încrucișare între „Jocul ăsta poate să fie jucat și în doi" și „Așteaptă până când ajungem acasă și pun mâna pe tine". Nici una dintre alternative nu era bună pentru mine sau pentru pulsul meu trădător, care o luase la goană.

Am plecat pe furiș, nutrind gânduri ucigașe și întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi furat, dintre picioarele ducelui, coșul în care se afla Lionel. Oare aș fi reușit să ies din tripou înainte ca unul dintre lachei să mă oprească?

Croindu-mi drum prin mulțime, m-am înapoiat la avocat.

– Cât o să mă mai facă ducele să sufăr?

Thackery împinse spre mine paharul de vin pe care îl ținea în palme. Băutura părea neatinsă.

– LaCroy, arăți de parcă ai avea mai mare nevoie de el decât mine.

Un rândaș veni și îmi apăsă un bilet în palmă.

L-am luat cu mâinile tremurându-mi vizibil.

Era scris de Lady Shrewsbury. Ea aștepta afară și voia să știe cum mergeau lucrurile.

– Domnule Thackery, mătușa dumitale e în trăsura ducelui. Cred că ar trebui să le duci, pe ea și pe doamna St. Maur, înapoi la Hamlin.

– LaCroy, în momentul de față nu pari să te descurci prea bine cu negocierile. Poate că ar trebui să vii și tu. Ducele o să stea aici doar atât cât stai și tu.

– M-am săturat de jocuri și de deghizări, domnule. Îmi înțeleg limitele.

Avocatul plăti nota, aruncând câțiva bănuți din pungă.

– Nu te descuraja. Ești vânată de un duce și de un bebeluș, ceea ce înseamnă că trebuie să fii o femeie pe cinste. Seară bună, LaCroy!

Thackery păși spre ușă, iar eu am auzit aplauze dinspre masa de zaruri.

Se părea că ducele câștigase din nou.

Am mirosit vinul avocatului și am luat o înghițitură. Dacă voiam să mă îmbăt și să-mi amorțesc durerea, trebuia să-l dau peste cap. Felul în care mă durea inima chiar acum, de parcă ar fi fost smulsă din pieptul meu lipicios, spunea limpede că ducele câștigase totul.

Cu zarul în palmă, Busick îl privi pe avocat plecând.

– Haide, Repington, spuse crupierul. Nu lăsa să ți se răcească mâna.

Aruncă și câștigă din nou.

– Cred că e timpul să mă opresc.

– Excelența Voastră, trebuie să dați casei prilejul de a-și câștiga banii înapoi. Cu siguranță că mai vreți o aruncare.

– Aruncă-le! începu să scandeze un om, urmat de un altul.

Nu era ca imnul soldaților care cântau mărșăluind, dar era stimulator. Însă Wellington ocolise jocurile de noroc, iar Busick avea de gând să facă la fel. Îi trecu zarurile individului din dreapta și ridică de jos coșul de pâine.

Lionel începu să se foiască, mișcând pătura. Se putea trezi în orice clipă, iar atunci avea să-și ceară cina.

Ducele își croi drum prin mulțime, spre masa la care stătea Patience.

Oare era greșit să admire forma frumoasă a picioarelor ei, sau felul în care i se mulau pantalonii pe posterior, transformându-l într-o operă de artă?

Se sili să nu se mai zgâiască la ea, ca să nu fie socotit și mai excentric decât era.

– LaCroy, vrei să te las undeva?

Ea nu se uită la el, pentru că avea privirea ațintită asupra păturii.

– Sunt gata să plec.

Patience luă coșul cu o asemenea iuțeală, încât ducele crezu că avea s-o ia la fugă, dar Busick știa că ea nu era femeia care să fugă de pe câmpul de luptă. Mai întâi trebuia să asculte tot ce avea el de zis.

– Vă iau eu pălăria, Excelența Voastră.

El o lăsă s-o ia și apoi ieșiră împreună în stradă.

Patience oftă. Era un oftat profund, care îl mișcă până în adâncul inimii.

Oare suferise la fel de mult ca și el, gândindu-se la riscurile pe care le adusese planul ei?

Trăsura trase la scară, iar el se sprijini de ea, gândindu-se că Lady Shrewsbury avea să joace rolul de mediator. Însă nu era nimeni înăuntru. Aveau să fie singuri.

Patience așeză pe banchetă coșul lui Lionel. Apoi sări repede jos și se așeză sub umărul ducelui, ajutându-l să-și țină echilibrul. Mirosul ei de țigări și de săpun era un amestec interesant, care îl făcu să strâmbe din nas în timp ce cădea în propria lui capcană, învins de femeia ce îl ajuta să urce scările.

– N-am nevoie de ajutor.

– Te sprijini mai mult pe baston. A trecut o oră de când nu ți-ai mai îndreptat spatele.

Portiera se închise, iar ei se așezară.

– Ce spirit de observație! Ai văzut și cât sunt de supărat, sau bagi de seamă doar ceea ce-ți convine?

Ea nu răspunse, făcându-și de lucru cu pătura lui Lionel.

– A adormit din nou.

– De data asta nu poți să mă mai ignori. Și nici nu poți să-mi răspunzi monosilabic, o lămuri el, întinzându-i o batistă. Șterge-ți pudra asta prostească. Îndepărteaz-o, ca să arăți din nou ca femeia infernală pe care o cunosc.

Ea se șterse pe față.

– Nu trebuia să vii.

– Cine ești tu, ca să-mi spui ce pot și ce nu pot să fac? Nu m-ai ascultat, Patience. Eu de ce te-aș asculta?

– Excelența Voastră nu mi-a spus că nu pot veni.

– Nu mi-ai zis că aveai de gând să te îmbraci bărbătește și să intri într-un tripou, adică într-un loc în care nu sunt primiți decât bărbații.

– Ei bine, e adevărat. Îmi cer iertare.

– Spui asta ca să mă împaci, sau vorbești serios?

– Și una, și alta.

– Nu începe iar cu răspunsurile monosilabice. Nu eu am greșit.

– Mi-ai dus fiul într-un tripou. Asta nu e greșit?

– Am făcut-o ca să-ți dau o lecție. Ca să-ți îndes o lecție în capul ăla încântător și încăpățânat.

– Nu ești tatăl meu. N-am nevoie de lecții de la tine.

– Mă bucur foarte mult că nu sunt tatăl tău. Și nici tu nu ești mama mea, ca să-ți faci griji din cauza poziției spatelui meu. De fapt, prin riscurile la care te supui, semeni foarte bine cu femeia aceea. Ești pe cale să devii o libertină nepăsătoare. Și dacă ți se întâmpla ceva rău?

– Domnul Thackery era cu mine. Și doamna St. Maur.

– Unde ți-a fost mintea ca să mai aduci încă o femeie în nebunia asta? Ca să nu mai vorbesc de tine și de bărbatul ăla care v-a însoțit.

Ea ridică din sprâncene. După ce se șterse de pudra aceea cenușie, care o făcea să semene cu o fantomă, culoarea feței îi era din nou caldă și firească.

– Trebuia să merg. Trebuia să găsesc un om numit Sullivan.

– Dacă ai nevoie de un bărbat, sunt aici, Patience. Nu mă duc nicăieri.

– Cum?

– M-ai auzit, dragă. Dacă vrei aventuri, pot să ți le ofer eu. Nu trebuie să ieși în lume ca să le cauți. Și nu-ți trebuie altă călăuză pe tărâmul destrăbălării. Eu sunt foarte calificat pentru asta.

Ea se trase de lavalieră, de parcă acea cârpă fleșcăită ar fi strâns-o de gât.

– Ai crezut că am plecat de la Hamlin pentru că mă plictiseam?

– Știu că par monoton sau plictisitor. Știu că sunt dependent de ordine.

– Dependent de ordine?

– Da, am o mulțime de reguli. Îmi plac regulile.

– Dependent de reguli? *Obsedat* ar fi un cuvânt mai bun, Repington.

– Pot să-ți dau ceea ce-ți trebuie, dacă îmi spui ce anume vrei.

Ea își eliberă părul de peruca aceea îngrozitoare. În strălucirea felinarului trăsurii, el văzu splendoarea care îi încununa capul – bucle răvășite și dese, aurii, castanii și negre. Cosițele îi erau împletite și îi cădeau pe umeri.

Patience se scutură, încercând să scape de frac.

El se întinse ca s-o ajute, dar ea îi îndepărtă mâna.

Îngenunche pe podeaua trăsurii, cu brațele încurcate în frac.

El îi prinse bărbia în palmă.

– Aventură, afecțiune. Sunt aici pentru asta. Folosește-mă. Patience. Încearcă-mă.

– Cred că îmi place să testez limitele.

Busick o ridică chiar în clipa în care ea se întindea spre el. Și o luă în brațe înainte să se mai poată gândi că nu trebuia s-o sărute.

Și de ce nu? De ce să nu-i demonstreze că provocarea lui era serioasă?

Ea se lipi de el, neașteptat de supusă. Degetele lui o găsiră sub jiletcă, dulce, fierbinte și lipicioasă.

Buzele ei erau moi. Gura avea gust de căpșuni. Iar el o mustră, o dojeni cu buzele pe gâtul ei, croindu-și drum în timp ce ea se lipea mai tare de el pe când o mângâia și o zgândărea.

El îi gustă din nou pielea catifelată a gâtului, ascunsă sub gulerul cămășii.

Un strateg bun trebuia să fie sigur pe el.

Busick trase de nasturii jiletcii. O voia pe Patience LaCroy Jordan eliberată de acea deghizare, liberă de orice prefăcătorie.

Lionel strigă.

Degetele ei strânseră ușor umerii lui Busick, împingându-l încet și fără chef.

Ce moment nepotrivit își alesese micuțul!

Legătura asta nebunească dintre ei era mai mult decât Lionel, mai mult decât convenientele, aventura sau chiar gelozia.

– Trebuie să-l hrănesc. A mâncat măcar puțin terci?

– Puțin, dar vrea ceva mai bun. El puse mâna din nou pe jiletca ei și termină de descheiat nasturii, unul câte unul, murmurând: Și mie îmi plac lucrurile bune.

Ea îi prinse degetul după ce îi descheiase ultimul nasture.

– Nu e atât de minunat pe cât crezi. Am nevoie să fiu singură cu fiul meu. Apoi trebuie să discutăm despre toate.

Strigătele lui Lionel se întețiră. Ea îl luă și îl lipi de cămașă.

Băiatul părea foarte flămând, zvârcolindu-se, lipit de ea, atingând cu limba inul ud de parcă s-ar fi bucurat de asta.

Busick se întinse și mângâie obrăjorul lui Lionel.

– O să mă opresc pentru voi. Și o să vă duc într-un loc în care nu merg niciodată, adăugă, ciocănind în tavanul trăsurii.

Aceasta se opri, iar ușa compartimentului se deschise.

– Da, Excelența Voastră?

– Du-mă la Lady Bodonel, în Mayfair. Nu e departe de aici.

Vizitiul păru uluit, dar făcu semn din cap că înțelesese, iar apoi închise ușa.

– Lady Bodonel? Mătușa lui Colin? Mama ta?

– Una și aceeași.

Ea își ascunse fața în palme.

– O să mă vadă așa?

– Nimeni n-are o reputație mai scandaloasă decât mama mea. Faptul că fiul ei trece pe la ea însoțit de o femeie îmbrăcată bărbătește și care duce cu ea un bebeluș n-ar trebui s-o impresioneze.

Patience nu păru convinsă.

O mică, mică, mică parte din creierul lui se întrebă dacă expresia ei speriată nu era cumva rezultatul unei ultime înșelătorii pe care n-o mărturisise.

El avea să afle în curând dacă ea era sau nu văduva vărului său.

Întrebarea pe care și-o punea el era dacă acea ultimă înșelătorie avea să-i ucidă sentimentele sau dacă adevărul avea să șteargă vinovăția pe care o simțea pentru că voia s-o seducă pe văduva vărului său.

Capitolul 26

O OPRIRE DE ULTIMĂ ORĂ

Descumpănirea îmi strângea mintea ca o menghină.

Asta li se întâmpla și spionilor care erau bărbați sau doar dădacelor văduve care n-aveau grijă de inimile lor?

Nu știam ce simțeam sau ce putea să iasă din asta, dar știam că eram în pericol din nou. Mă îndrăgostisem atât de repede de Colin, încât nu mai gândisem limpede, iar acum mă îndrăgosteam de duce. El mă făcea să mă gândesc prea mult la fericire și la a fi întreagă, fără să mai ascund nimic din mine.

Putea să dureze? Putea să fie adevărat un lucru clădit pe înșelătorie?

Trăsura se opri în fața unei case uriașe și impunătoare. Multe ferestre și lumini, dar clădirea nu era la fel de mare ca Hamlinul.

Oare aveau și ei fantome?

Expresia înfricoșată de pe chipul ducelui – zâmbetul care îi dispăruse aproape cu totul – spunea că aveau.

Repington mă prinse de mână.

– Eu și mama n-am avut prea multe relații, nici bune nici rele, dar, dacă ar fi să aleg, le-aș descrie ca fiind în mare parte rele. Vizita asta e una grea.

– Nu sunt delicată. Pot să-i suport critica. Am îndurat-o pe a ta.

El mă ținu pe loc. Ochii lui, de un albastru înnegurat în lumina felinarului, păreau să-mi implore sufletul.

– Dacă trebuie să aflu ceva înainte să intrăm, spune-mi acum. Prefer să fie spus între noi, doar între noi.

N-aveam nimic de spus, și nu eram pregătită să recunosc cât de mult îmi plăcuse sărutul lui sau cât de bine-venite erau căldura din privirea lui și puterea brațelor.

Am clătinat din cap și i-am oferit umărul ca să-l ajut să coboare din trăsura neagră, sclipitoare. Perechea minunată de cai părea gata s-o ia la goană. Nici eu nu voiam să fiu acolo.

Ducele îmi făcu semn cu mâna și îmi spuse:

– Înainte, atunci!

L-am așteptat să coboare din trăsură, să se îndrepte și să-și găsească echilibrul cu bastonul.

Lionel începu să plângă din nou.

Răbdarea bietului meu băiețel se sfârșise, dar eu nu eram gata să mă dezgolesc în fața ducelui și, prin asta, să devin și mai vulnerabilă.

Dar oare nu-i arătasem ce simțeam atunci când nu mă mai ferisem de sărutul lui?

L-am legănat pe Lionel în coș. Părea sătul de atâta zgâlțâială. Iar eu eram sătulă de atâtea întrebări fără sens.

Ducele își puse mâna peste mâna mea, pe mânerul coșului. Îi zâmbi lui Lionel, care se întinse și dădu pătura la o parte.

Am urcat trei trepte și am ajuns la ușă, care se deschise de parcă ne-ar fi așteptat.

Îmi lăsasem pălăria în trăsură, nu că asta ar fi servit cauzei noastre.

Vestibulul era ticsit de geamantane mari și mici, și chiar de cutii de pălării.

O femeie, puțin mai tânără decât Lady Shrewsbury, se oprise la jumătatea scărilor. Blondă, mai scundă decât mine, cam de înălțimea Jeminei, Lady Bodonel își dădu capul pe spate și-și șterse obrazul cu o batistă.

– Busick, ai venit să-ți vezi mama, dar fără să anunți. Ei bine, asta e totuși o vizită.

El își ridică privirea spre tavan și zise:

– Mamă, nu vreau să-ți întrerup seara. E limpede că ai de gând s-o ștergi undeva la noapte.

– Nu, prostuțule. Mâine-dimineață.

Doamna coborî toate treptele. Rochia ei de casă de culoarea piersicii și boneta asortată erau frumoase, tivite cu panglici de satin de-a lungul cusăturilor.

– Bună zi ți-ai ales ca să mă vezi, chiar înainte de călătoria mea planificată.

– De aici vă vine tendința de a planifica totul, Excelența Voastră?

El îmi aruncă o căutătură piezișă.

– Mușcă-ți limba, Patience.

– Fiule, ce e în neregulă cu tine? Ai un baston.

El ridică bastonul și îl agăță de îndoitura brațului.

– O mică rană, nimic care să te facă să-ți anulezi călătoriile.

L-am luat pe Lionel din coș. S-a liniștit puțin în brațele mele, dar asta n-avea să dureze.

– Lady Bodonel, pot să vă folosesc salonul?

Femeia strâmbă din nas și apoi se apropie.

– Ai adus o femeiușcă și un bebeluș aici? Veniți de la un bal mascat?

– N-o recunoști, mamă?

Ea se îndreptă spre sertarul unei măsuțe și scoase ceva care părea a fi un binoclu pentru teatru. Mișcându-se în jurul meu, mă examină de sus până jos, de la cap până la cizme, ca și cum o femeie străină, îmbrăcată în haine bărbătești, cu pudră de teatru scurgându-i-se pe obraji, n-ar fi fost un lucru pe care să-l vezi în fiecare zi.

Am început să chicotesc. Râsul era tot ce mai aveam.

Femeia asta avea să pretindă că nu mă întâlnise niciodată, că nu băuse, la Hamlin, ceai din argintăria mea.

Nu-mi păsa de un asemenea fleac, dar îmi păsa de Repington.

Zâmbetul scurt pe care i-l adresase lui Lionel, pe trepte, dispăruse. Credea că îl mințisem.

Demerara, Demerara, Demerara. Incantația asta trebuia să mă ducă departe. Unul dintre geamantanele risipite în jurul meu ar fi putut să se transforme într-o barcă și să mă ducă peste mare. Am renunțat la Agassou. Nu primeam sprijin nici de la el, nici din altă parte.

Lionel începu să plângă. Vaietul lui de foame era prea mult pentru mine.

– Am voie să folosesc un salon pentru bebeluș? Trebuie alăptat.

Ea bătu din palme. Apăru un bărbat într-o livrea indigo.

– Du-o în cel de aici!

– Mamă, de ce te prefaci că n-o cunoști pe doamna Jordan, văduva vărului meu, Colin?

Lady Bodonel scoase binoclul pentru teatru și se zgâi din nou la mine.

– O, da. Doamnă Jordan, cărui fapt îi datorez această plăcere?

M-am uitat la Repington.

Însă ducele nu se uita deloc la mine, și, deși îl sfidasem de atâtea ori, nu-l văzusem niciodată atât de roșu de furie.

Acum păși în fața mea, trântind bastonul de pământ.

– De ce n-ai vizitat-o pe văduva lui Colin? De ce n-ai fost alături de ea în timp ce jelea? Ești expertă în așa ceva.

– Ei bine, fiule, mi s-a spus că nu-i plăceau oamenii. Așa a zis Markham.

– Iar tu l-ai crezut?

– Am fost ocupată, răspunse ea, venind mai aproape. Doamna Jordan e o creatură ciudată și înaltă.

Lionel începu să plângă. Cunoșteam scâncetul acela. Nu mai aveam cum să-l împac.

– Doamnă, am nevoie de un loc și de puțină intimitate. Trebuie să-mi hrănesc fiul.

– Asta e casa mea, doamnă Jordan, spuse ducele. Du-te în orice cameră vrei și îngrijește-te de pupilul și moștenitorul meu.

Un lacheu făcu o reverență și-mi făcu semn să-l urmez.

– O, fiul lui Colin. Ce mititel galben-cafeniu! Ți se pare că seamănă cu Colin?

– Doamnă Jordan, grăbește-te, mă conjură ducele. Trebuie să plecăm cât mai repede cu putință.

Lacheul deschise ușa unui salon, aprinse candelabrele și îmi făcu semn să intru.

Odată așezată, cu ușa închisă, m-am dezbrăcat și mi-am hrănit băiețelul flămând.

Și am încercat să nu ascult conversația din vestibul.

Vorbeau încet. Ducele dădu răspunsuri monosilabice, cele mai multe dintre ele fiind negații.

Lionel sugea cu putere.

– Ai fost cuminte cu ducele?

Răspunsul era limpede: avea o poftă de mâncare prea mare ca să nu fi ajunat îndelung mai înainte.

– N-ai mâncat nimic cu Repington, nu? Lionel obraznic!

Lady Bodonel începu să vorbească pe un ton mai ridicat. Nu înțelegeam ce spunea, dar scotea pe gură un lung șir de silabe, fără pauze, fără să răsufle.

Mi s-a făcut milă de duce.

Și mama mea fusese dificilă, dar reușisem totdeauna să spun și eu câteva cuvinte – furioase, chiar pline de căință câteodată.

Nu îndeajuns de pline de căință.

Lionel trebuia să se grăbească. Nu știam peste ce nimerisem, dar eram sigură că locul ăsta nu era deloc potrivit nici pentru noi, nici pentru duce.

Busick stătea în picioare cât de drept putea, în timp ce mama lui îi dădea târcoale în vestibulul grandios al casei pe care o închiriase pentru ea. O adresă elegantă și scumpă în Mayfair era prețul care o ținea departe de casa mai mică din Londra, cea în care el își petrecuse convalescența în acești ultimi doi ani.

– Fiule, te-ai întors de ceva timp din război, și asta e prima dată când te oprești să mă vezi, în mijlocul nopții, însoțit de o femeie?

– O spui de parcă te-ar mira din cale afară. Îți amintești că o dată m-ai lăsat patru ani încheiați la bunicul? M-am bucurat de scrisorile pe care mi le trimiteai de ziua mea, deși mă mir că ți-ai găsit timp, ocupată cum erai cu șirul acela lung de prieteni intimi: un duce, un conte, un marchiz...

– N-ai fost nefericit. Răposatului duce îi plăcea să te aibă în preajmă.

Femeia își încrucișă brațele și începu să se plimbe încoace și-ncolo, îmbrăcată în cămașă de noapte și halat, ca și cum ar fi dat o probă ca să cucerească un nou iubit. Totul, presărat cu bosumflări și cu lacrimi tamponate cu batista.

– S-ar putea ca ducele văduv să se hotărască să-mi devină un prieten permanent, îi spuse fiului ei.

– Mamă, nu cred că o să fie mai dornic de obligații decât au fost ceilalți. Cu toții își dau seama că te plictisești ușor.

– Ce știi tu despre obligații, fiule? Din câte știu, ești tot necăsătorit, și n-ai nici măcar un bastard de care să te bucuri.

El își frecă țeasta, întrebându-se ce făcuse ca să merite o asemenea mamă.

– Chiar atunci când mă gândesc că nu mă mai poți uimi, tu o faci.

Ea ridică din sprâncene și se uită la el cu expresia aceea nepăsătoare și provocatoare pe care fiul ei i-o cunoștea prea bine.

– Ești la fel de faimos ca și mine, fiule. Dacă aș fi fost bărbat, o asemenea popularitate ar fi fost acceptată fără murmur de toată lumea.

– După ce termină doamna Jordan, plecăm și te lăsăm să-ți faci bagajele, o asigură fiul ei.

– Dar femeia asta, Busick? Creatura asta neobișnuită, cu un bebeluș? Ce, acum se poartă fracuri bărbătești și pantaloni?

– Mamă, doamna Jordan... a fost la un bal mascat. Eu m-am îngrijit de copil cât timp a fost plecată. Ar trebui să-i spun că sunt șervețele curate în coș.

Lady Bodonel întinse mâna.

– Așteaptă, vrei să spui că ea l-a transformat pe fiul meu dintr-un comandant al forțelor engleze, într-o bonă? Ce te-a apucat?!

Ce îl apucase, într-adevăr?

Busick nu voia să recunoască ce gânduri anume îi umblau prin minte în legătură cu Patience. Se retrase și se sprijini mai tare în baston, pentru că îi venea tot mai greu să-și mențină echilibrul, iar spatele îl durea îngrozitor.

– E sub protecția mea, îi spuse mamei lui. Markham e o amenințare pentru ea.

– Asta înseamnă că Hamlin Hall e din nou al tău?

O, nu. Nu. Vedea cum se învârteau rotițele din mintea ei, oprindu-se chiar acolo unde nu trebuia. Își duse mâna la gât, pentru că nu mai putea să îndure încordarea pe care i-o dăduseră statul în picioare și speculațiile lipsite de noblețe ale mamei lui.

– Lionel Jordan e stăpânul Hamlinului. O să mă îngrijesc de interesele lui. Asta nu înseamnă nicidecum găzduirea petrecerilor tale.

– Hamlinul era un loc atât de potrivit pentru reuniuni încântătoare! Ar trebui să fie al tău. N-ar fi trebuit să ajungă niciodată la Colin.

– Dar a ajuns. Mă întreb de ce ar fi făcut bunicul așa ceva, când tu încercai mereu să-l influențezi?

Chipul ei, care nu-și arăta vârsta, se crispă.

– Omul acela era dușmănos. Tę-a învățat și pe tine să fii la fel.

Auzind asta, Busick chicoti.

– Mi s-a spus că îi semăn foarte mult.

– Deci ce o să faci, Busick?

– Ce?

– Asta e prima persoană pe care îndrăznești s-o aduci ca să mă vadă. Probabil că ai făcut o pasiune pentru ea.

– Pupilul meu era flămând. Până la Hamlin mai sunt două ore de drum. Femeia nu putea să se dezbrace în fața mea ca să-l hrănească.

– Fiule, ar trebui să te gândești la recâștigarea Hamlinului. Văduva lui Colin e puțin cam cafenie, dar nu arată rău. Sunt sigură că ar arăta chiar bine îmbrăcată într-o rochie, cu părul acela strâns așa cum trebuie într-un coc.

– Ce?

– Căsătorește-te cu ea. Înapoiază Hamlinul ramurii Strathmore.

Căsătoria nu era o idee rea. Îi venise și lui în minte de mai multe ori, atunci când se gândise să-l crească pe Lionel împreună cu Patience. Dar n-ar fi recunoscut asta niciodată în fața mamei lui.

– Gândește-te, fiule.

El se prinse mai strâns de baston.

– Când ți-a păsat vreodată de familia Strathmore? Credeam că înclinai să aparții altei familii. Nu te-ai schimbat deloc, unelteşti mereu.

– Iar tu ești întocmai ca mine. Dorința ta de aventură merge de la gloanțele de pe câmpul de luptă – până la bomboanele din patul tău. Din ce alt motiv te-ai fi încurcat cu ființa asta exotică, soția din Demerara a vărului tău?

El asuda, iar mâna îi alunecă de pe baston. Se prinse de o măsuță, ca să nu cadă.

– Ești rănit, fiule?

– Trebuie să plec.

Busick începu să-și facă drum printre geamantane.

– Am stat douăzeci de minute cu tine, și ai încercat deja să mă însori ca să pui mâna pe o casă, una de care nu ți-a păsat deloc pe când locuiai acolo și trăia și tatăl meu.

– Ei bine, m-am răzgândit în multe privințe. Poate că am așteptat să vii și să arăți că-ți pasă de bătrâna ta mamă. Vreau s-o iau de la capăt.

Veni mai aproape și puse mâna pe brațul lui Busick, dar el se smuci, încercând să se elibereze, și căzu peste un cufăr.

Se lovi tare de dușumea, rămânând cu spatele într-o parte și cu picioarele în cealaltă.

Piciorul fals rămase la locul lui, dar curelele îi tăiau carnea.

Patience ieși în fugă din salon, legănând în mână coșul cu Lionel.

-Ce s-a întâmplat? Repington! Într-o clipă, îngenunche lângă el. Te-ai lovit rău?

-Nu, mă strâmb de plăcere. Ajută-mă să mă ridic.

-O să trimit după un doctor. Nu arăți bine, fiule.

El cunoștea semnele, care îi rămâneseră de când căzuse candelabrul. Spatele i se anchiloza, dar nu putea să îngăduie ca așa ceva să i se întâmple chiar acum.

-Patience, ajută-mă să mă ridic. Am destulă putere ca să stau în picioare, dacă mă ajuți.

-Domnule duce, poate că ar trebui să rămânem și să așteptăm doctorul.

Mama lui se aplecă deasupra.

-Lasă-mă pe mine să mă îngrijesc de fiul meu.

Bătu din palme ca să cheme servitorii, dar Busick nu voia să mai rămână acolo nici o clipă.

O prinse pe Patience de lavalieră, o trase mai aproape și-i spuse:

-Scoate-mă de aici. A doua parte a ordinului fu rostită în șoaptă: Te implor.

Ea făcu ochii mari.

Înțelesese, oare? Ori avea să-l sfideze, crezând că ea știa mai bine? Nu exista „mai bine".

-Nu, doamnă Jordan, se împotrivi Lady Bodonel. O să aduc un lacheu și o să-l instalăm într-o cameră. Îi e prea rău ca să plece.

El se zbătu din nou. Era pe cale să rămână prins în capcana mamei lui.

-Domnule, numărăm până la trei, spuse Patience, iar apoi îl așeză pe Lionel în coș și îl prinse pe Busick de braț, rostind: Unu, doi, trei!

El apucă strâns bastonul și-și ținu răsuflarea. Avu nevoie de toată puterea lui ca să suporte durerea ce îi inundă trupul atunci când se ridică, dar o făcu. Pe Jupiter, cu ajutorul ei, se ridicase în picioare!

Patience se așeză sub brațul lui.

-Comandante, haide să pășim împreună.

Cu un bufnet, el puse bastonul în pământ.

-Continuă să numeri, Patience. N-o să leșin. Să mergem.

Luând coșul cu mâna liberă, ea începu să-l ducă spre ușă, pas cu pas. Reușiseră să ajungă la un ritm mulțumitor.

– Busick, ești încăpățânat. Pot să-mi amân călătoria câteva zile. Lasă-mă să am grijă de tine. Am avut grijă de tatăl tău. O să te pun pe picioare imediat, îi spuse mama lui.

Cuvintele acestea fură cele mai îngrozitoare pe care le auzise în toată viața lui, pentru că el nu se socotea un invalid, asemenea tatălui său. Și n-avea să se lase niciodată controlat de o femeie în care n-avea încredere.

– Noapte bună, mamă.

– O mamă ar trebui să se îngrijească de fiul ei, nu o străină.

El n-o băgă în seamă, ci se ținu și mai strâns de femeia în care avea încredere.

Mama lui ieși în fața lor, cu brațele larg deschise.

– Doamnă Jordan, îți ordon să te oprești!

– Îmi pare rău, comandantul meu e altul. La o parte!

El vru să zâmbească, dar totul îl durea.

I se păru că trecuse o veșnicie până să ajungă la trăsură.

Ea le făcu semn rândașilor, iar ei îl urcară pe duce.

Patience urcă și ea, așezând coșul lui Lionel pe dușumea. Apoi îngenunche alături de scaunul lui Busick.

– Repington, ești sigur că nu vrei să rămâi? Trăsura o să te hurduce tot drumul până la Hamlin.

El se întinse și-și puse palma pe obrazul ei.

– Ești singura femeie în care am încredere, Patience Jordan. Du-mă înapoi la Hamlin, îngrijește-mă și fă-mă sănătos. Vorbesc serios!

Busick își ținu răsuflarea și-și încrucișă brațele pe piept.

– De fapt, îmbracă-te cu ceva atrăgător. O să-mi revin mai repede dacă o să-mi doresc să alerg după tine.

– O rochie frumoasă te ajută să te vindeci?

– Da, și faptul că o să fii de acord să te căsătorești cu mine.

– Acum știu că ai căzut și că te-ai lovit la cap.

Îi atinse tâmpla, de parcă ar fi vrut să-și dea seama dacă nu cumva avea febră.

– Nu trebuie să mai spui asemenea nebunii. O să te ducem înapoi la Hamlin, o să-ți revii, iar lucrurile o să intre din nou pe făgașul lor firesc.

Nimic n-avea să mai fie așa, nu pentru el, dar în clipele acelea Busick nu putea s-o convingă de seriozitatea propunerii lui. Își

folosea toată puterea ca să-și țină în frâu durerea provocată de trăsură, care se hurduca în toate gropile de pe drum.

– Bine. Dacă e să fiu invalid, vreau să trăiesc la Hamlin și nicăieri în altă parte.

Închise ochii. Nu voia să vadă îndoiala de pe chipul lui Patience. Pentru prima dată după multă vreme, știa exact ce voia. Fie că putea să meargă, fie că nu, avea să-și recapete puterea și s-o câștige pe Patience.

Capitolul 27

ÎNGRIJIREA DUCELUI

Stăteam în fața ușii dormitorului lui Repington frământându-mă, așa cum făceam de trei zile încoace. După ce mă întorsesem la Hamlin, trimisesem după doctorul care o îngrijea pe Lady Shrewsbury. Făcând asta, nesocotisem ordinele ducelui, dar trebuia să știu cât de bolnav era. N-am înțeles tot ce mi-a spus doctorul, dar i-a prescris ducelui meu laudanum și a poruncit ca bolnavul să stea la pat, izolat.

Ducelui nu-i plăcea deloc, și urma instrucțiunile doctorului cu mare ciudă.

Lordul Gantry ieși din cameră și închise ușa în urma lui.

– Ducele se simte mai bine? am vrut eu să știu.

Gantry clătină din cap.

– Trebuie să se întoarcă la felul lui obișnuit de viață.

Neștiind ce să fac cu mâinile mele agitate, m-am jucat cu șorțul.

– Nu poate să-și urmărească de la fereastră soldații care fac instrucție?

– Dacă ar putea să se ridice până la ea!

Tonul lui părea prea calm, prea împăcat cu soarta.

Eu nu puteam să mă împac.

Nici omul care reușise să încalece iar, în ciuda durerilor grozave de spate, și care adunase un contingent de soldați care să-l înfrunte pe Napoleon, n-avea să se împace.

Am aruncat o privire spre lord.

– Atunci, poate că ar trebui să le spuneți oamenilor să facă instrucție. Trebuie să acționăm de parcă totul ar fi normal.

Vicontele ridică din umeri și se îndepărtă pe coridor.

Nimeni nu putea să fie ducele, în afară de duce. Ar fi trebuit să fiu furioasă pe lordul Gantry, dar primise o scrisoare care îl pusese

pe gânduri. Știam cât de devastatoare puteau să fie scrisorile, cum puteau ele să ucidă sufletul, așa că l-am lăsat în pace.

Adunându-mi curajul, am deschis puțin ușa, sperând să-l văd pe duce în capul oaselor, ciugulind din mâncarea pe care i-o dădusem valetului său.

Totul era neatins. Tava plină era așezată pe noptieră.

Repington zăcea întins pe pat. Fără perne, fără să se miște.

Ochii îi erau închiși. Liniștea asta și lipsa ordinelor m-au demoralizat.

M-am dus la pat și i-am aranjat cearșafurile.

– Un cuvânt. E de ajuns unul.

Nici un răspuns. Nimic care să-mi dea speranță.

Dar ce puteam să fac?

M-am dus în camera mea, cea de lângă camera lui Repington, ca să văd ce făcea Lionel. Ducele ne adusese acolo după căderea candelabrului și nu ne mai mutaserăm înapoi, la etajul al treilea. Iar acum nu puteam să stau departe de duce.

Bebelușul meu nu zâmbea. Probabil că totul se întâmpla în imaginația mea, dar mi se părea că fiul meu băgase de seamă schimbarea din casă.

Jemina intră, furtunos, în cameră. Ținea în mână jurnalul lui Colin.

– Ce face ducele? E mai bine?

– Nu știu.

Prietena mea se sprijini de ușă.

– Noaptea aceea în casa de joc a schimbat multe. L-am găsit pe Sullivan. Știm despre șantaj, dar tu și ducele nu mai sunteți aceiași.

– El e rănit, și bineînțeles că lucrurile nu mai sunt aceleași.

– Dar *tu* nu ești rănită. Tu ești nesigură. Umbli în vârful picioarelor peste tot. Tu nu ești tu.

Nu eram eu.

Nu știam cine eram.

Jemina îmi luă mâna și mă așeză în fața oglinzii.

– Vorbești în somn, știi?

– Da?

– Da. Ai coșmaruri cu Colin Jordan, și acum vorbești despre duce.

Mă răsuci spre oglindă. Unde e fata îndrăzneață care s-a furișat la

Hamlin? Care se strecura aici în fiecare noapte, în ciuda ordinelor contesei și a amenințărilor lui Markham?

Am privit lung la imaginea mea, la fata speriată din insule, care se uita țintă la mine din sticla oglinzii.

Jemina se aplecă mai aproape.

– O văd pe stăpâna de la Hamlin. Ea trebuie să conducă locul ăsta și să se îngrijească de duce.

Îmi era teamă.

Nu mă prefăceam, oare, că nu încălcasem limitele în trăsură?

Că el nu se rănise umblând după mine?

Dar, cel mai grav, nu mă prefăceam că nu-i refuzasem propunerea?

De ce să mă leg, printr-un jurământ de căsătorie, să calc pe coji de ouă tot restul vieții? Eu și Lionel trebuia să călcăm pe scoici, în Demerara.

– Totul e din vina mea. Cu deghizările mele, i-am răpit ducelui bunăvoința lui Jupiter al lui. De ce altceva ar fi rănit acum?

Jemina îmi luă fața în mâini.

– Tu și ducele sunteți atât de asemănători, de încăpățânați. Nu lăsa teama să se strecoare între voi. Meriți să fii fericită. Pentru o femeie, asta înseamnă să fie curajoasă. Pentru o văduvă, înseamnă să învețe să fie din nou curajoasă, nu doar mai isteață decât persecutorii ei.

Avea dreptate.

Temerile și vinovăția mă împinseseră din nou în viața aceea tăcută, în care pășeam ca o umbră prin Hamlin, întrebându-mă ce să fac ca să îi plac lui Colin.

Repington nu era Colin.

Și știam ce să fac ca să îi plac ducelui, cel puțin în parte.

– Ajută-mă să găsesc o rochie frumoasă. Asta a cerut tutorele Hamlinului.

Prietena mea fu de acord și începu să-mi deschidă cuferele, restul care fusese adus din catacombe. După ce se repezi la cămașa aceea și la rochia cealaltă, Jemina scoase la iveală o rochie de muselină cu fusta argintie. Tivul și corsetul erau festonate cu dantelă Vandyke.

Era frumoasă. Perfectă pentru una dintre cinele festive la care crezusem că aveam să iau parte alături de Colin. Culorile estompate,

materialul ușor, talia aproape inexistentă, ca pentru o fată fără șolduri. Nu mergea.

– Să încercăm celălalt cufăr.

Ea îl deschise și mi se păru că simțeam mirosul mării.

Mâinile Jeminei se cufundară în inuri și mătăsuri, în curcubeul de culori al bumbacului imprimat african, din care se făceau eșarfele pentru umeri. Apoi prietena mea scoase din cufăr ultima rochie, una pe care mi-o făcuse mama.

Cu mâneci lungi, croite din mătase moale și strălucitoare, rochia asta minunată de casă avea un luciu care capta lumina lumânărilor. Rochia asta frumoasă, de culoarea gălbenelelor, cu elastic în talie, era perfectă pentru mine, întotdeauna perfectă, meritând toate probele pe care le îndurasem și toate dojenile pentru neastâmpărul meu. Mama. O iubisem atât de mult. Fusese candelabrul meu, doamna strălucitoare care lumina tot ce atingea.

Voiam să fiu ca ea, aducând lumină fiului meu, ducelui meu.

– Dacă mă îmbrac în rochia asta, Repington nu poate să mă ignore.

Prietena mea dădu din cap în semn că așa era, și întinse rochia pe pat, pregătind-o pentru călcat.

Această elegantă rochie tradițională din Demerara avea să vorbească în locul meu, dacă vorbele dădeau greș.

Ținându-mi răsuflarea, am deschis ușa de legătură dintre dormitoarele noastre.

Ducele se foi.

– Nu vreau să fiu deranjat. Te rog să pleci.

Am traversat încăperea, am ajuns la picioarele patului și m-am uitat printre cearșafuri.

– Nu. Te-am lăsat destul să fierbi în suc propriu.

Ochii lui se deschiseră, se închiseră și se deschiseră din nou.

– Vrei să mă forțezi să accept alt doctor? E o avertizare?

– A fost pentru siguranța ta. Trebuia să știu cât de grav erai rănit.

– Eu știam deja. E trupul meu. Spinarea mea plină de șrapnele. Știam ce urma să spună, știam că avea să-mi toarne laudanum cu forța pe gâtlej. Urăsc laudanumul.

– Te simți mai bine? Odihna...

– Nu pot să mă ridic. Trebuie să aștept să se termine criza. Prefer s-o fac atunci când am un oarecare control asupra mea.

Foșnindu-mi fusta diafană și aranjându-mi pe umeri eșarfa strălucitoare, în carouri portocalii și ruginii, m-am pregătit să fiu văzută de duce. Știam că apariția mea era cât se poate de departe de doliul, chiar și de unul ținut doar în parte. Eram cu adevărat scandaloasă pentru ochii unui englez.

– Repington, trebuie să-ți vorbesc.

Mi s-a părut că trecuseră trei veșnicii până când l-am auzit foindu-se din nou.

– Patience, poți să vorbești.

Ce să vorbesc, am alergat la el, am zburat, am ocolit patul și am rămas în locul în care îi erau așezate cizmele, frumos aliniate, locul din care căzusem peste el în ziua aceea demult trecută.

– Trebuia să te văd, i-am spus.

El zăcea sub cearșafuri, cu ochii închiși, cu cămașa de noapte descheiată, lăsând să se vadă părți din piept, cu mâinile întinse pe saltea.

Chipul lui avea o barbă nerasă de trei zile. Era foarte deosebit de înfățișarea lui atât de îngrijită de obicei, dar nu mă deranja asprimea acelui nou chip.

– M-ai văzut. Din păcate, sunt în aceeași poziție în care m-ai lăsat după ce ne-am întors din oraș. Oftă prelung, iar chipul îi rămase la fel de inexpresiv. Acum o să-mi spui că aș fi în picioare de multă vreme, dacă aș fi rămas cu Lady Bodonel.

– Nu.

– O să-mi spui că ar fi trebuit să-mi iau cârja dacă voiam neapărat să-l port pe Lionel prin Londra?

– Nu.

– O să-mi spui că toată instrucția mea prostească și toate încercările de a-mi pregăti întoarcerea pe câmpul de luptă sunt acum fără folos?

– Niciodată. A fost vina mea. Ești rănit din cauza mea. Riscul pe care mi l-am asumat a făcut asta.

El deschise ochii.

– Cum?

– Ai venit după mine. Dacă n-aș fi umblat pe urma lui Colin...

– Colin e mort. N-ai după ce umbla, dacă nu crezi în fantome.

– Nu știu în ce cred, am spus eu, clătinând din cap. De fapt, nu e adevărat. Cred în tine.

Ridică mâna de parcă m-ar fi chemat lângă el, dar l-am văzut crispându-se. Brațul îi căzu.

-Ei bine, stai liniștită. Nu plec nicăieri. M-ai văzut. Nu te mai vânzoli așa. Nu mă topesc.

-N-ai mâncat.

-Supă? Mâncarea bolnavilor. Prizonierilor nu trebuie să li se aducă pâine pe furiș?

Râse, iar apoi se crispă din nou.

-O să-ți aduc pâine. Și orice altceva vrei, i-am promis.

-Orice?

Acum ochii lui erau larg deschiși.

-O bunăvoință miraculoasă, venind de la tine. Dar, pe Jupiter, ești drăguță, Patience.

-Zeul tău ar fi de acord?

-Da, fetițo. Acum, dacă zeul meu ar putea să-mi răspundă din nou la singura mea rugăciune, ți-aș arăta cât de mult.

-Nu reușesc să cred. Aici lucrurile sunt foarte diferite față de țara în care am crescut. Zeitățile englezești sun mereu în război cu cele din insule. Iar zeii aceia de marmură, de jos, sunt cu totul nefolositori. Ar trebui să-i arunci afară.

El chicoti, chiar dacă fața i se strâmbă.

-Nu mă face să râd. Mă doare.

Mi-am strecurat mâinile printre perdelele patului.

-Cred că un om care are atâta bunătate în suflet și care face atât de mult bine o să fie răsplătit.

-Pe lumea asta? Sau pe cealaltă?

-Să sperăm că pe amândouă, duce.

-Am umblat înainte de asta. Pe Jupiter, o să umblu din nou.

-Dacă știi asta, de ce îmi spui să plec? Spune-mi ce altceva să fac.

-Orice altceva, din nou? Patience, pe când erai în slujba mea nu-mi ascultai ordinele.

-E greu să asculți și să ai încredere.

-Asta o știu, dar m-ai văzut. Mă bucur că ai venit, dar poți să pleci. Într-o săptămână sau două... O să hotărăsc ce urmează să facem.

Ce urmează? Asta era legat de propunerea aceea?

Știam că nu era bine să ies pe ușă și să ignor necazul. Totuși, nu voiesem să iau parte la ultimele zile ale mamei, pentru că nu puteam să înfrunt viața fără ea.

Ducele nu murea, dar spiritul lui, da. Nu puteam să-l las singur așa cum îl lăsasem pe Colin, sperând că lucrurile aveau să se meargă mai bine de la sine. Nu de data asta, nu când puteam să mă descurc mai bine.

Am ocolit patul de parcă m-aș fi îndreptat spre ușa dintre dormitoare, iar apoi am dat la o parte perdelele și m-am întins ușor pe saltea. Nu voiam să-i mișc spatele îndurerat, dar aveam nevoie să stau alături de el.

Graba mea îl făcu să geamă.

– Ce faci?

– Îți împărtășesc priveliștea. Obișnuiam să stau întinsă aici și să privesc baldachinul, numărând împunsăturile de ac și sperând să aud trăsura lui Colin. Nu venea acasă săptămâni în șir. Întotdeauna avea motive ca să se țină departe.

– Ei bine, pe mine o să știi unde să mă găsești dacă o să mă cauți.

Nesiguranța din vocea lui mă lovi adânc. Nu știam cum să-i spun, cum să-i mărturisesc toate gândurile care mi se înghesuiau în minte.

Mi-am alungat acele gânduri, am dat la o parte toate pretextele și scuzele.

I-am prins mâna, m-am întors spre el și l-am sărutat pe obraz, apoi pe nas.

Ghemuindu-mă pe genunchi, m-am aplecat peste el și i-am gustat gura, minunea aceea delicioasă, care păstra mereu o expresie sceptică.

– Patience, chiar știi unde sunt.

Mâna lui îmi atinse gâtul, mângâind locul acela, ceafa expusă de boneta mea de mătase, care îmi acoperea cocul împletit.

– N-o să mă lași să mă topesc. O să mă forțezi să trăiesc, nu?

– Da, dar îmi place să știu unde ești. Și că n-o să mă părăsești. Aș vrea să nu mă mai tem să te ating. Cu degetul mic, i-am trasat linia obrazului și i-am spus: Aspru, foarte diferit, de parcă o parte din tine nu s-ar mai supune ordinelor pe care i le dai.

El îmi atinse buzele cu încheieturile degetelor.

– Barba asta n-o să țină mult. Să nu te obișnuiești cu ea.

Ochii lui limpezi și albaștri m-au pironit. Umbrele pe care le văzusem în trăsură și la picioarele patului păreau să se fi micșorat.

Totuși, o umbră era încă o umbră. Regretul sau neîncrederea mai rămâseseră. Era timpul pentru o mărturisire completă; ei bine, o recunoaștere a adevărurilor pe care le cunoșteam.

– M-am dus la două tripouri, împreună cu avocatul, ca să caut un om numit Sullivan. L-am găsit. Oferă împrumuturi la tripoul din Piccadilly. Cred că modifică sumele datorate și bagă banii în buzunar. Bănuiesc că Markham și Colin îl șantajau.

– E o acuzație serioasă. Datoriile sunt o chestiune de onoare pentru bărbați.

– Colin ținea un registru al acestor tranzacții. Am găsit un jurnal. Adnotările din el sunt neclare. Vreau să cred că pe Colin îl învinsese boala. Ultimele pagini arată că îi tremura mâna, probabil că de la depresia tot mai mare.

– Scrisul vărului meu era un lucru cu care el se mândrea. Ești sigură că treaba cu Sullivan nu e o neînțelegere? Nu cred că vărul meu ar fi amenințat pe cineva pentru bani.

– Amenințările par să fi fost treaba lui Markham. Cred că de asta voia să scape de mine. Pot să-l identific pe Sullivan. Probabil că am fost martoră la conspirație.

El îmi prinse degetele.

– Tremuri. Ghemuiește-te mai aproape și nu te mai mișca.

Astea erau ordine pe care le puteam urma. Întinzându-mă alături de el, mi-am lipit obrazul de umărul lui și l-am rugat:

– Dă câteva comenzi una după alta și vino cu o strategie care să ne ajute să câștigăm războiul și să dovedim vinovăția lui Markham.

– O să mă gândesc la toate astea și o să verific jurnalul. Dar sunt mirat de noua ta dispoziție de a asculta ordinele, Patience.

Cu bărbia pe umărul lui, nu m-am împotrivit atunci când celălalt braț m-a găsit.

Rochia pe care o călcasem, fiecare pliu de la corset, mânecile bufante din dantelă – toate astea nu puteau decât să se mototolească și să se strângă de la căldura îmbrățișării lui. Dar nu-mi păsa.

Bătăile inimii lui și ritmul lor erau ecoul sufletului meu adânc frământat.

M-a prins în brațe, iar geamătul i-a devenit mai puternic. Nu era plăcere. Se forța să se miște, atingându-mi maxilarul cu buzele până când reuși să pună stăpânire pe gura mea.

Voiam să-mi poruncească, să-mi spună ce să fac ca să-i alin durerea, să mă transforme în femeia de care avea nevoie.

Un geamăt puternic, ca o lovitură de tun, scăpă de pe buzele ducelui meu. Se lăsă să cadă înapoi pe perne.

– Ei bine, gata cu seducția pentru mine. Mă bucur că m-ai găsit. Mă bucur, dar poți să pleci.

Îngenunchind peste el din nou, mi-am pus mâinile de o parte și de cealaltă, încet și ușor, folosindu-mă de cele învățate în anii în care păşisem pe scoici.

– Știi că nu mă descurc bine cu ordinele.

Apoi mi-am arcuit spatele, m-am întins și am terminat sărutul care ar fi trebuit să fie al lui. Cele trei zile în care mă temusem pentru el, în care mă urâsem pentru rănile lui, dispărură în timp ce îi simțeam gustul.

– Dacă te concentrezi așa să-mi redai sănătatea, o să merg din nou.

O palmă alunecă, sigură, peste mijlocul meu, degete pricepute îmi alunecară pe spinare, pârjolind-o și topind-o de-a dreptul. Comanda tăcută a ducelui m-a încurajat să continui.

– Nu-ți fac rău? l-am întrebat.

– Bineînțeles că-mi faci, dar asta nu înseamnă că vreau să te oprești. Uneori, plăcerea e îngemănată cu durerea. O să-ți dau de știre atunci când nu mai pot.

Plânsul dulce al lui Lionel se strecură în încăpere.

– Sau o să-ți dea de știre el. Ai grijă de băiatul meu. Spune-i să se bucure de lucrurile bune.

Ridicându-mă de pe salteaua aceea făcută pentru doi, mi-am netezit rochia. Dar, înainte de a porni spre fiul meu, el se opri din plâns. Am tras cu ochiul prin ușă și am văzut că adormise la loc, cu degetul mare în gură.

Ducele chicoti:

– Trebuie să vorbesc cu el despre cum e drept să te împărțim, el și cu mine. Încep să iau personal întreruperile astea.

Obrajii îmi ardeau, dar știam că îmi erau luminați de un zâmbet. Cum aș fi putut să nu zâmbesc? Clipele astea de intimitate erau cele mai frumoase pe care le petrecusem în acea cameră.

Ducele avu din nou pe față expresia care dădea de înțeles că-și ascundea durerea. Sticla de laudanum era pe comodă, dar tot acolo se afla și carafa cu rom. Am umplut un pahărel cu cel mai bun

parfum al Demerarei, apoi un al doilea, cu laudanum. I le-am oferit pe amândouă.

– Pentru durerea pe care o ascunzi.

– Pune-le pe masă. Trebuie să văd cât pot să îndur înainte să am nevoie de unul dintre ele.

Fără să-l mai întreb nimic despre cum făcea ca să-și stăpânească durerea, am pus paharele pe noptieră.

– Crezi că mâine o să poți să mănânci ceva?

Lionel începu din nou să plângă.

– Ar trebui să merg la el.

– Mâine să-mi trimiți niște pâine. O felie groasă din pâinea ta de cocos. Am auzit că femeile fericite coc pâine.

Am pornit, aproape în fugă, spre ușa care ducea în dormitorul meu.

Luându-mi în brațe băiatul flămând, am descoperit că era destul de ușor să-mi desfac rochia pentru el. Se părea că ducele ajutase în avans la treaba asta, fiindcă îmi descheiase toți nasturii.

În curând, bebelușul meu își umplu stomacul.

Înainte să-l așez înapoi în leagăn, el râgâi și scoase un soi de chicotit. I-am cântat cântecul de leagăn, în franceză și în engleză. Pentru un timp, am auzit un ecou baritonal.

Apoi, doi bărbați care sforăiau.

Era bine. Ducele trebuia să se vindece.

O hărmălaie de blesteme răsună jos, în vestibulul Hamlinului.

Vânzoleală și uși trântite.

Pași grăbiți, care tropăiau și iscau scârțâieli.

Încheindu-mi nasturii cât puteam de repede, am ieșit pe furiș din dormitorul meu și am alergat pe coridor.

Am auzit vocea lui Markham și am înghețat.

O parte din mine voia să-l ia pe Lionel și să se ascundă în patul ducelui, dar amândoi aveau nevoie ca eu să fiu puternică.

El mă văzu și adăugă o înjurătură în care apărea și numele meu.

Stătea și blestema în fața zeilor nefolositori de marmură, care au dovedit o dată mai mult că nu erau buni de nimic, fiindcă l-au lăsat întreg, fără să-l zdrobească. Trebuia să mă ocup eu de asta.

– Markham, nu ești bine-venit. Pleacă, i-am spus.

Am rostit vorbele cu putere, de parcă aș fi purtat un scut și o pavăză de piatră.

– Tu! exclamă el, arătând spre mine cu degetul osos. Cum ai ajuns înapoi aici? Trebuia să fii la Bedlam.

Gantry veni din coridorul din spate.

– Cum ai ajuns aici, Markham?

– Contează? Să spunem că mi-a dat drumul stafia lui Colin. Nu-i așa, doamnă Jordan? Tu l-ai văzut. Cum de ați putut s-o primiți aici pe nebuna asta?

Mi-am încleștat mâinile tremurătoare pe balustrada scării.

– Ai încălcat o proprietate. Ieși!

Vocea mea era puternică, iar oamenii lui Repington și-au luat armele și le-au îndreptat spre fața urâtă a lui Markham.

Gantry scoase sabia și le făcu semn soldaților să înainteze.

– Pleacă acum, înainte să-i simți tăișul.

Markham dădu înapoi. Acum stătea în spațiul în care altădată se proiecta umbra candelabrului.

– Locul ei nu-i aici. O să aduc administratorii Bedlamului după tine, poate după voi toți. Unde e Repington? Sunt adevărate vorbele mamei lui? Ducele a căzut și nu mai poate să se ridice?

Fără să mă gândesc, mi-am dat drumul să alunec pe balustradă. Fusta mea frumoasă și strălucitoare s-a înălțat precum aripile unui fluture. M-am oprit în fața lui Markham și l-am pălmuit.

– Repington o să te oprească! N-o să se lase jucat pe degete, așa cum a făcut Colin. Nu ești bine-venit în casa asta. Scoateți gunoiul afară!

Gantry le făcu soldaților semn din cap. Doi oameni îl prinseră pe Markham de brațe și îl târâră după ei.

– Ducele e un nebun și nu știe că tu o să pui în pericol mina aceea de aur! Pune-l pe Repington să coboare în salon. Oricum trebuie să-mi iau lucrurile de acolo.

– Nimic de aici nu e al tău. Tu, netrebnicule, n-o să fii niciodată bine-venit la Hamlin!

Gantry deschise ușile.

– Gărzi, luați-l pe omul ăsta și aruncați-l departe, dincolo de porți. Dacă mai încalci vreodată proprietatea, o să faci cunoștință cu sabia mea.

– Nu s-a terminat! O să aduc administratorii să pună mâna pe doamna Jordan și pe Repington. Spuneți-i că n-o să las treburile așa... cum a făcut el.

Rânjea, și mi-am dorit să pot să-l pălmuiesc din nou.

Ticălosul se lupta, dar soldații erau mai puternici decât el.

– Atunci când e vorba de siguranța băiatului, ducele trebuie să fie nebun dacă e de partea ta, doamnă Jordan! Știi ce ai făcut cu băiatul. Știi ce ai lăsat să i se întâmple lui Colin. Sper că stafia lui o să te bântuie în continuare!

Era un blestem al zeilor, unul care să nu-l lase pe Colin să se odihnească, ci încă să mai sufere.

Soldații își făcură datoria, târându-l pe Markham departe. În scurt timp, nu i-am mai văzut cizmele prăfuite.

Fusese doar o bătălie.

Hamlinul nu era în siguranță.

Ducele era rănit, iar oamenii lui se lăsaseră pe tânjală.

– Ai avut dreptate, doamnă Jordan. Trebuie să ne întoarcem la instrucții și pază.

Auzeam cuvintele lui Gantry ca și cum ar fi venit de departe. Amenințările acelui om infam se repetau mereu și mereu în mintea mea.

Markham nu venise doar după mine și Lionel. Venise și după Repington.

Capitolul 28

VISE VECHI, VISE NOI

Am sărit din pat.

Inima îmi bătea, gata să-mi sară din piept. N-avea unde să se ascundă, fiindcă plămânii mi se contractaseră. Gâfâind, l-am văzut pe Lionel dormind liniștit în leagănul de lângă mine.

Era în siguranță, dar eu tot voiam să fug, să arunc păturile de pe mine și s-o iau la goană.

Dar unde să merg și să nu mă ajungă visul meu oribil, vinovăția mea?

Colin.

Cu două zile înainte, Markham, nemernicul acela, îl invocase ca să mă bântuie din nou.

Lăsându-mă înapoi pe pernă, am văzut că era umedă. Oare plângeam din nou în somn?

A fost de ajuns să-mi trec mâna peste ochii lipicioși ca să știu care era adevărul.

Mi-am ațintit ochii în tavan, neîndrăznind să-mi cobor pleoapele, pentru că el ar fi fost acolo, strigându-mi cuvintele din ultima lui scrisoare:

„Tu ai făcut asta! Tu ai făcut asta!"

– N-am vrut s-o fac! N-am vrut.

– Patience! Patience!

Nu era vocea Jeminei.

Ea se întorsese să doarmă la etajul al treilea. Eu eram în camera de lângă dormitorul ducelui.

Neștiind ce sau cine strigase, am căutat la căpătâiul patului și am găsit cuțitul. L-am luat și m-am îndreptat spre lumina care venea pe sub ușa de legătură.

– Patience!

Gândurile mele asurzitoare s-au limpezit. Era vocea lui Repington. Oare se simțea rău?

Am împins ușa care ne separa.

Ducele se ridicase un centimetru sau doi și părea să încerce să stea în capul oaselor. Gemu și se lăsă pe pernă.

– Vino la mine.

M-am lăsat ușor pe saltea, pe pântec.

El m-a cuprins în brațe de parcă aș fi fost Lionel.

– Te-am prins și te țin bine. Nimeni n-o să poată să-ți facă rău. Vorbește cu mine, Patience.

Buzele lui mi-au căutat fruntea înfierbântată, iar eu m-am ținut strâns de el.

– Am auzit frânturi din coșmarurile tale.

– Nu-i nimic. N-a fost nimic.

– Teama mea cea mai mare e că n-o să pot să fac mare lucru pentru tine, pentru Lionel sau pentru oamenii mei. Dacă toate încurajările tale n-au fost mincinoase, ci adevărate, spune-mi, vorbește cu mine.

Nu voiam să vorbesc. M-am prins cu toate puterile de cămașa lui, ascunzându-mă.

El mi-a dus mâna la obraz.

– Ori ai încredere în mine, ori nu. Spune-mi secretele tale.

Nu era o poruncă. Știam cum suna vocea lui atunci când dădea un ordin – tonul era aspru, silabele răspicate, iar gropițele dispăreau. Acum nu fusese așa.

Am ales să mă încred în inima mea.

– Markham m-a închis pentru că a spus... că eram un pericol pentru Lionel.

– De ce?

– Îl văzusem pe Colin. Fantoma lui mă blestema. Înainte ca el să moară, i-am scris o scrisoare, spunându-i câte lucruri nu mergeau bine în căsnicia noastră. De asta s-a sinucis. Cuvintele mele furioase l-au împins în Tamisa. De asta mă bântuie.

– Nu ești răspunzătoare.

– Ba da. Probabil că am ieșit din camera copiilor, unde mă ținea închisă Markham. Stafia lui Colin a venit la mine. Eu am fugit cât am putut, cu ochii încețoșați. Markham, servitorii, cu toții au

spus că am încercat să cobor alunecând pe balustradă, ca să scap de stafia lui. Aș fi putut să-l ucid pe Lionel dacă aș fi căzut.

Ducele răsuflă adânc. Am simțit cum i se destindeau mușchii brațului.

– Fuseseși închisă în camera copiilor prin constrângere. Markham joacă murdar, făcând oamenii să se îndoiască de puterea și de sănătatea lor mintală. În noaptea în care am preluat controlul Hamlinului, o drogase pe dădacă, vrând să profite de ea. Patience, când ai spus că aveai ochii încețoșați – ți-a descris cineva ochii ca fiind galbeni și strălucitori?

– Poate.

– E limpede că nu ești nebună, declară el ridicându-mi bărbia. Te cunosc. Ești demnă de toată încrederea.

M-am agățat de Repington. Poate că am și plâns. Nu mă simțeam demnă, nu înainte să mă uit în ochii lui sinceri.

Ținând-o în brațe pe Patience, care tremura, strecurând-o între perne și cearșafuri, Busick își schiță în minte o listă cu toate lucrurile pe care trebuia să le facă după ce avea să se ridice din pat.

În primul rând, să-l găsească pe grădinarul-majordom, servitorul care lucrase la Hamlin încă de pe vremea bunicului, care să confirme că Markham o trădase pe Patience.

În al doilea rând, să comande câteva butoiașe de rom, din sortimentul cel mai bun.

În al treilea rând, se gândi el în timp ce îi prindea lui Patience unul dintre degetele subțiri cu degetele lui, să pună un inel, o verighetă Strathmore pe el. Era timpul să le arate tuturor că ea îi aparținea.

Își trecu degetul peste nasul ei.

– Trebuie să te căsătorești cu mine.

– Sunt atât de isterică, încât trebuie să faci glume ca să mă înveselești?

– Am trecut de stadiul verilor care se sărută. Atunci, în trăsură, ți-am cerut să te căsătorești cu mine. Am vorbit serios.

– Presupun că e prea mult dacă mă culc în patul tău de două ori în trei zile.

– Problema e că nu-i destul, o lămuri el, împletindu-și degetele cu ale ei. Încerc să duc o viață foarte morală.

– Acum vrei să mă faci să râd.

– Ei bine, de vreme ce am un pupil, iar tu ai înclinația să cazi în patul meu, poate că cel mai bine ar fi să existe un motiv legal care să explice asta. Căsătorește-te cu mine.

– Dacă îți spun „nu", mă scoți din camera asta?

– Da, doamnă, zise el, atingând cu buzele un loc de pe gâtul ei, care părea deosebit de sensibil.

– Asta nu e ceva care se discută atunci când putem să ne ridicăm amândoi și să plecăm?

– Oare peștitoarele nu preferă un mire care nu poate să se ridice?

– Nu sunt un premiu de consolare. Căsătoria nu vindecă toate relele. M-am gândit că nunta cu Colin avea să mă ajute să nu-mi mai jelesc mama. Însă căsnicia cu el mi-a adus doar un alt soi de tristețe.

– Gantry mi-a povestit despre venirea lui Markham aici. Se sfătuiește cu mama mea.

– Credeam că Lady Bodonel pleca în vacanță.

– Șansa de a domni asupra mea a făcut-o să-și amâne călătoria.

– Păcat. Părea fericită să plece.

– Da, și eu îmi doresc să fi plecat. Acum s-au dublat șansele ca ea să vină în vizită. Nu-mi plac șansele astea.

Ea se încruntă la el, de parcă ar fi mâncat terciul lui Lionel.

Inima ei bună o făcea pe Patience să-i pese de Lady Bodonel, adică de o femeie care o umilise.

– Îmi doresc ca mama să găsească ceea ce caută, dar tu încerci să schimbi vorba. Te ostenești degeaba. Mă faci să trăncănesc vrute și nevrute, dar asta nu se pune în calea cererii mele în căsătorie.

– Nu sunt ceea ce așteaptă lumea ta, lumea ta englezească, de la soția unui pair – și duce, nici mai mult, nici mai puțin.

– Tu ești așa cum nu se așteaptă nimeni. De asta m-am îndrăgostit de tine.

Ea se întoarse cu spatele la el.

– Nu sunt pregătită să-mi aud vorbe: că am profitat de ducele de Repington în timp ce era bolnav. Că l-am păcălit pe când era sub influența laudanumului.

– Urăsc laudanumul, dar nimeni nu profită de mine. Ești pe cale să devii o libertină. O știu, pentru că am experiență.

– Nu arăt așa cum și-ar dori oamenii să arate mireasa ta. Ducesa cu piele smeadă a ducelui, soția lui dificilă, soția lui diferită. Aș fi mai în siguranță în Demerara, cu toții am fi. Ți-ar plăcea casa tatălui meu. Aerul de mare ar fi bun pentru refacerea ta. Mi te închipui legănându-te cu Lionel în hamac.

– Sună frumos, dar trebuie să-ți spun...

– Șștt, zise ea, sărutându-l pe buze.

Sărutul lor fu parfumat de gustul lacrimilor ei și al cocosului, de dulceața răsuflării ei. Ea era o minune, într-adevăr. Îl durea nespus de mult că trebuia să-i frângă inima.

– Spune-mi ce crezi despre asta, Repington. Am putea să fim în siguranță. N-ar mai trebui să mă tem în fiecare minut. Markham e pe urmele tale.

Patience ținea la el. Știa asta. Undeva sub boneta de mătase și sub cosițele acelea splendide, împletite în coc, se găseau curaj, demnitate, speranțe pentru viitorul lor.

Era de datoria lui să-i spună adevărul.

– O să fii frumoasa mea soție. Patience Amelia Strathmore, cea educată de cei mai bine pregătiți profesori și care vorbește curgător în două limbi. O privi în ochi, ca un ofițer pe alt ofițer, și o pregăti pentru ce era mai rău. Frumoasa Patience, fiica defunctului Wilhelm Thomas.

– Defunctului...?

– Da. Frații lui i-au luat plantația și au vândut-o. Contul tău și toate fondurile pe care le-a trimis pentru tine în Anglia sunt încă intacte.

– Asta mă face încă bogată.

Buzele îi tremurară. Începu să plângă. Lacrimile se amestecau în gropița aceea dulce din bărbie.

Ca să poată s-o țină în brațe, Busick își puse la bătaie puterile abia regăsite.

– Îmi pare nespus de rău. Pe drumul spre tripou, am avut o lungă conversație despre tine cu Lady Shrewsbury. Apoi Gantry a făcut niște verificări. Avocații mei sunt buni, la fel de buni ca domnul Thackery. El a făcut cercetări despre Colin, dar nu și despre tine. M-am întrebat de ce un tată, unul atât de bogat și de puternic, nu și-a vizitat fiica în timpul doliului ei.

Răsuflarea ei întretăiată îi lovea stomacul.

- De cât timp?

- De câțiva ani.

- De asta nu mi-a trimis Colin scrisorile? Oare știa că tata murise și căuta să mă protejeze?

Busick nu știa, dar îi lăsă mângâierea de a crede că purtarea greșită a lui Colin fusese un efort de a o ține în siguranță, nu nevoia egoistă de a o controla.

- Surorile mele?

- Încă le căutăm. O să fie găsite. Asta e promisiunea mea.

Suspinele ei se întețiră din nou.

Atunci când se răriră, el îi suflă ușor pe tâmplă.

- Ascultă-mă bine. M-am gândit mult la asta și am cântărit plusurile și minusurile. Rezultatul ecuației este că e în folosul nostru să ne căsătorim.

- Cum vine asta?

- Patience, dacă eu mor, Markham devine tutorele lui Lionel. Dacă cineva îl mituiește pe judecător să spună că sunt nepotrivit ca tutore din cauză că sunt invalid, Markham ia băiatul. Dacă sunt incapabil să-l apăr, Lionel o să fie mereu în primejdie, și tu, la fel. Nu vreau să las să se întâmple așa ceva.

- Căsătoria cu tine o să le facă pe toate mai bune?

- Cred că da. E ceva ce pot să fac fără să mișc un deget și o să mă scape de starea asta în care te doresc și am doar o fărâmă din inima ta cea mare. Nu sunt mulțumit cu o degustare.

Ea clătină din cap, iar mișcarea asta vibră prin el până la șira spinării care nu-l mai asculta de o bucată de vreme.

- Cred că mă simt și puțin cam singur dormind în patul ăsta mare și știind că tu ești în camera alăturată.

- Camera mea nu e prea departe.

- Este, atunci când nu pot să ajung la tine, când nu pot să te țin în brațe și să-ți spun că totul o să fie bine. Ți-am auzit coșmarurile. Le-am auzit și înainte, după ce ți-ai riscat viața pentru mine. Lasă-mă să risc și eu asta pentru tine.

Ochii ei întunecați oglindeau teamă. El n-o văzuse niciodată pe fata asta curajoasă, speriată de una dintre cererile lui.

- Nu știu ce să spun.

- „Da." Iată cel mai potrivit dintre faimoasele tale răspunsuri monosilabice.

– Mă vezi așa cum sunt? Ești sigur?

El o vedea, îi vedea puterea, slăbiciunea și inima. Și le dorea pe toate. Răsfirându-i degetele, i le duse spre coapsa lui, spre piciorul căruia îi lipsea un genunchi și mai mult.

– Tu m-ai văzut prima. O căsătorie o să mă protejeze și pe mine, dacă devin cu adevărat invalid.

Mâinile lui aveau mai multă putere decât cu o zi în urmă, așa că trasară conturul acelei părți a ei la care el râvnea.

Ea îl plesni peste degete.

Busick râse.

– Vezi, trebuie să mă căsătoresc cu tine ca să câștig privilegiile lui Lionel.

Fața ei strălucea în lumina lumânării. El iubea lucrul ăsta la ea. Erau atât de multe lucruri pe care să le iubești la ea.

– Atunci, ai grijă de mine, Patience, în orice fel capricios sau haotic alegi s-o faci, femeie fiind. Și tot o să fie mai bine decât să las pe oricine altcineva să hotărască în locul meu.

Ea tresări dintr-odată.

– Dar n-am ajuns nici măcar la jumătatea perioadei de doliu. L-am văzut pentru ultima dată pe Colin în iulie, dar el a murit în decembrie. E prea mare graba.

– Spui asta gândindu-te la niște reguli prostești.

– Și dacă i-am văzut stafia cu adevărat? Dacă mă bântuie? Până acum, toate aparițiile lui au fost acuzatoare. Crezi că nunta noastră nu l-ar supăra și mai mult?

– Colin e liber. Sper că e fericit că i s-a născut un fiu. Trebuie să te eliberezi de vină. Te cunosc. Știu că ai încercat să-i faci viața frumoasă vărului meu. Dar omul trebuie *să-și dorească* pacea.

– O să-ți pară rău că te-ai așezat la casa ta.

– Asta îmi doresc.

– Lady Shrewsbury a spus că ți-ai schimbat de multe ori dorințele în privința iubitelor.

– Nu e chiar adevărat. Au fost despărțiri de comun acord. Țelurile noastre nu se potriveau. Țelul tău și al meu se potrivesc. Iar, dacă vrei să mă faci să mă port ca un soț ținut sub papuc, care umblă în urma ta prin Londra, acordă-mi favoarea de a fi un soț ținut sub papuc.

– Faci ca totul să pară foarte logic.

-Logica și strategia sunt calitățile mele. E nevoie s-o pun pe Lady Shrewsbury să ne surprindă așa, ca să ne logodim după moda veche?

-Cu tatăl meu... cu tatăl meu care nu mai este, cine te-ar forța s-o faci? Ar trebui să mă întorc în camera mea.

Ștergându-și obrajii, ea se eliberă. Ne vedem dimineață, duce.

-Busick, Patience. Soția mea ar trebui să mă cheme pe numele de botez.

-Încă n-am zis „da".

-Rămâi aici până când o să vrei să zici. Eu rămân.

-Chiar dacă Wellington spune că are nevoie de tine?

-O să trebuiască să învețe să mă împartă, așa cum Lionel o să trebuiască să învețe să te împartă.

-Fără glume. Nici una, te rog.

El se încordă și o prinse de cordonul halatului.

Ea se întoarse încet, dar el spera că își dăduse seama că o alesese pe ea, pe ea și pe Lionel, în defavoarea lui Wellington.

-Înainte să pleci, află că am lucrat la un nou program. Poftim, dădacă Jordan.

Cu un geamăt, el se întinse după foaia așezată pe noptieră, deasupra jurnalului lui Colin, și i-o îndesă în mâinile tremurătoare.

-Parcă te miști mai bine? O să mergi în curând. Nu trebuie să discutăm despre căsătorie, spuse Patience.

-Ba da, trebuie. Citește programul.

Ea apucă foaia strâns și citi. El văzu că ochii îi erau inundați din nou de lacrimi.

-O să vezi o nuntă programată la ora două după-amiază. Te rog să iei parte. Și să-l pregătești și pe Lionel. El și Gantry o să fie cavalerii mei de onoare. Wellington nu e invitat.

-Cum aș putea să refuz...

-Patience, o căsătorie de conveniență rezolvă mica noastră problemă. Faptul că m-ai sărutat. Faptul că mie mi-a plăcut. Asta e un bonus, un beneficiu în plus, într-adevăr. Atracția dintre noi o să crească, dar eu știu că tu ai încredere în mine. Eu am încredere în tine. Asta o să-i ofere băiatului pe care îl iubim amândoi beneficiul de a ne avea pe amândoi lângă el. Iar dacă mor, o să mă odihnesc liniștit în mormânt știind că ești protejată. Dăruiește-mi asta. Ca bărbat, am nevoie de asta.

– Repington... Busick.

– Ascultă ordinele, Jordan. Te aștept aici la ora două, cu Lionel. După asta, ușa dintre noi n-o să mai fie niciodată închisă. Cred că, știind că nu ne separă nimic, o să dormim amândoi mai bine.

– Asta nu e o declarație de dragoste. Dar am avut parte și de așa ceva. Și, până la urmă, n-a însemnat mare lucru. Înțelegerea noastră de acum e una practică.

– Cu beneficii. Titlul meu și altele.

Ridicând din sprâncene, speră că ea avea să râdă, sau măcar să zâmbească.

– E o nebunie, comandante, dar, de vreme ce am fost locatara Bedlamului, de ce nu? Da, o să respect programul tău.

El își puse mâna sub cap și o urmări cum se îndrepta, împleticindu-se de parcă ar fi mers pe niște bucăți de jeleu, spre camera alăturată.

Lăsă ușa dintre ei larg deschisă, iar el speră că asta arăta felul în care aveau să decurgă lucrurile în viitor. Luă din nou jurnalul lui Colin, căutând ultimele indicii care aveau s-o elibereze pe Patience.

Capitolul 29

O CEREMONIE DE CONVENIENȚĂ

Nu mă gândisem niciodată că aveam să mă recăsătoresc.

Sau că una dintre domnișoarele de onoare avea să fie o pisică. Pisicuța contesei pusese stăpânire pe buchetul pe care mi-l făcuse Jemina din frumoasele flori de scânteiuță de pe câmp. Athena îl luase și îl trăsese sub patul ducelui.

Am îngenuncheat și am încercat s-o conving să iasă de sub pat.

– Haide, fetițo. În-întoarce-te la mine, dragă.

Eram agitată, și asta se vedea din felul în care mă bâlbâiam.

Contesa pocni din degete, dar pisicuța se distra prea tare rupând în bucăți petalele roșii și galbene.

Ei bine, asta adăuga culoare sărbătorii.

Ducele râse.

– Las-o în pace. Gantry are inelele. Athena poate să împrăștie petalele ca să decoreze capela temporară în care ne celebrăm nunta – dormitorul ăsta încântător.

Era în toane bune și îmi luă mâna.

– Să începem, domnule.

Preotul parohiei începu slujba.

Lionel era culcat alături de duce. Se rostogolise, cu siguranță ca urmare a instrucției pe care o făcuse cu ducele.

Palma mea liberă netezea fusta; alesesem o *gaulle*, o rochie de casă decoltată și voluminoasă, de bumbac alb, drapată cu o eșarfă în carouri aurii și stacojii care îmi înfășura talia. Rochia vorbea despre Demerara, căminul meu pierdut. Purtam pălărie, o bonetă ușoară, de culoare crem, foarte englezească, aducând mult cu ceea ce purtau femeile libere de pe insula pe care mă născusem. Era o amintire foarte potrivită a tatălui meu, mult mai bună decât cuțitașul de aur.

Nu purtam cenușiu sau negru. Terminasem cu doliul. Am rostit cu mândrie „r"-ul din titlul ducelui meu.

Preotul, un bărbat cu o perucă pudrată și cu o față foarte palidă, m-a făcut să râd, gândindu-mă la deghizările mele. Însă asta nu era o farsă, ci o frântură de viață cât se poate de adevărată. Mă căsătoream cu ducele.

– Busick Strathmore, o iei pe Patience Jordan de soție? întrebă preotul.

Așezat oarecum în capul oaselor, cu uniforma stacojie decorându-i umerii, el purta broșa pe care o iubea Lionel.

– Da.

Fața i se încreți atunci când îmi luă fiul în brațe, și părea mai atent la bebeluș decât la cuvintele legământului pe care le rostea preotul.

– Patience Jordan, vrei să fii soția legiuită a acestui bărbat?

– Vreau.

Jemina îmi dădu un ghiont.

– O, am vrut să spun „Da".

Asta stârni un nou val de chicoteli.

Era o căsătorie de conveniență. Dacă recunoșteam că era mai mult, stricam totul. Încordarea pe care o simțeam în piept atunci când mă uitam la Busick avea să fie noul meu secret.

Athena trecu în fugă pe lângă noi, lăsând petalele să cadă la picioarele mele.

Contesa scoase un sunet, chemând-o.

Jemina și lordul Gantry nu puteau să se oprească din chicotit.

Am hotărât să nu-i bag în seamă și m-am concentrat asupra noului inel de pe degetul meu.

N-avea inscripții elegante sau inițiale, erau doar câteva grame de aur moale, galben. Era diferit de inelul de argint pe care mi-l dăduse Lady Shrewsbury în locul celui luat de Markham.

Mă bucuram de acest inel. Simboliza putere și caracter practic. Aveam să fiu o soție bună pentru duce.

Lordul Gantry scoase o hârtie din buzunar.

– Asta e licența specială de la arhiepiscop.

– Ei bine, s-a făcut, ducesă, zise Busick, luându-și ceasul de pe masă. Și într-un timp atât de scurt. Cine să știe că o ceremonie poate să fie atât de scurtă?

M-am privit oglindită în ochii lui frumoși și limpezi, de un albastru dulce, care îmi zâmbeau.

Eram o Strathmore, Excelența Sa, ducesa de Repington.

Lady Shrewsbury mă sărută pe obraz.

Jemina mă îmbrățișă strâns.

Bum. Bum. Bum. Focuri de armă.

Inima îmi stătu în gât.

– Markham?

– Nu, scumpa mea, răspunse ducele zâmbind cu gura până la urechi și cu gropițele strălucindu-i. Sunt oamenii mei. Un omagiu pentru noi.

Jemina o prinse pe Athena, împreună cu buchetul jumulit, și se duse la fereastră.

– Ăsta, da, omagiu, Excelențele Voastre!

Bulgărele de zăpadă lingea degetele dragii mele prietene.

Nu fusesem niciodată salutată cu o salvă de gloanțe, și nici sărbătorită, de fapt. După nuntă, eu și Colin plecaserăm de îndată cu o barcă. Dacă aș fi știut că era ultima oară când îmi vedeam tatăl, aș fi rămas. L-aș fi îmbrățișat strâns, sub soarele Demerarei, și nu i-aș mai fi dat drumul.

Durerea și speranța îmi umpleau inima. Care dintre ele avea să învingă?

Întorcându-mă de la fereastră, l-am privit pe duce jucându-se cu fiul meu și lăsându-l pe Lionel să-i lovească medaliile. Atunci am știut că speranța era mai puternică. Avea să câștige.

Lady Shrewsbury ne luă de braț, pe mine și pe Jemina.

– Felicitări, duce, ducesă! Conduceți-mă afară, doamnelor.

Ducele dădu din cap și șopti ceva care îl făcu pe Lionel să împroaște cu salivă.

În spațiul larg al vestibulului, m-am cutremurat auzind o altă salvă de împușcături.

– Deci, socotim asta ca pe o izbândă a Așezământului Speranță pentru Văduve? Mi-ați promis să-mi redați custodia. Căsătoria de astăzi o redă?

– Am ajuns să te cunosc, Patience, la fel de bine cum îl cunosc pe Repington. Știu că sunteți foarte potriviți, dar asta e o binecuvântare neașteptată. Fie ca uniunea voastră să-ți vindece inima. Dar ai grijă, Markham n-a terminat. Tu ești în siguranță, însă Lionel

e încă vulnerabil. Nepotul meu mi-a spus că Markham face mare tărăboi în cercurile judiciare.

Bucuria pe care încercam s-o păstrez mi se scurse printre degete. Mi-am prins coatele în căușul palmelor, iar mânecile umflate ale rochiei mele s-au pleoștit.

– O să trebuiască să mă tem mereu?

– Peste trei săptămâni și ceva, plata din contul tatălui tău o să treacă în fondurile lui Repington. Markham n-o să mai aibă pentru ce să lupte. O să obosească. Nevoia lui de a obține custodia lui Lionel o să dispară. Doamna St. Maur rămâne lângă tine, ca să te ajute să fii vigilentă.

Jemina spuse:

– Jurnalul acela, cred că asta vrea să ia Markham de aici. Fără el, nu mai poate să-l șantajeze pe Sullivan.

Jemina era sclipitoare, descoperise motivele ascunse ale lui Markham. Probabil că de asta voise el să intre din nou în salon, în acea noapte în care fusese alungat de la Hamlin. Fără jurnal și fără plata de la tatăl meu, nu mai avea cum să facă rost de bani.

– Veghează neîncetat, dar nu lăsa ca nesiguranța să-ți umbrească bucuria. Văduvele trebuie să fie mai istețe decât persecutorii lor, dar trebuie să avem și pace, la urma urmei.

Pace, curaj, inteligență – eram doborâtă de toate lucrurile astea pe care se presupunea că le am.

Gărzile deschiseră ușile din față.

Cu pisica într-o mână și cu șalul în cealaltă, contesa coborî treptele Hamlinului, îndreptându-se spre trăsura ei. Fustele aurii, de culoarea agrișelor, și pelerina asortată îi fluturară în briza ușoară.

– Vegheați neîncetat!

Eu și Jemina ne-am fluturat mâinile.

Aerul mirosea a zăpadă și a praf de pușcă.

M-am uitat la trepte și nu l-am mai văzut acolo pe Colin, ci pe duce, în noaptea în care ne întâlniserăm pentru prima oară, iar eu îl ajutasem să ajungă la intrare.

Ușile se închiseră.

Am trecut cu Jemina pe lângă soldații care se învârteau încoace și-ncolo. Erau binedispuși și sorbeau din punciul rubiniu pe care îl pregătisem.

– S-a terminat cu Demerara mea.

Jemina m-a sărutat pe obraz.

– Ai un nou cămin, aici.

Apoi, prietena mea continuă să urce spre etajul al treilea.

Eu am intrat în dormitorul stăpânului și l-am văzut pe duce adormit, cu Lionel pe piept.

Băiatul meu sforăia ca un greiere.

L-am ridicat și am așezat din nou pătura peste soțul meu, peste Busick al meu. Apoi am deschis ușa dintre dormitoarele noastre.

Cântându-i bebelușului, m-am așezat pe patul meu și, cu ochii ațintiți asupra dormitorului lui Busick, mi-am hrănit băiețelul flămând.

S-a lăsat noaptea, iar mie nu mi-au plăcut liniștea camerei mele și depărtarea la care mă aflam față de Repington.

Păstrasem coșul mare de pâine și l-am așezat pe Lionel înăuntru.

Apoi m-am îmbrăcat în cămașă de noapte și mi-am dus băiatul în camera cu patul cel mare.

Am așezat coșul alături de cizmele ducelui, ca să-l pot supraveghea pe Lionel, iar apoi am fugit în partea cealaltă și m-am urcat în pat.

Mi-am pus capul pe pernă, iar Busick m-a prins de degete.

– Ducesă, băiatul nostru a adormit?

Vocea lui era leneșă și răgușită, de parcă ar fi avut pietre și nisip în gât.

– Da, are stomacul plin.

– Bun.

Mi-am ținut răsuflarea și m-am grăbit să mă ghemuiesc mai adânc sub cuverturi, aproape de el.

Pe chipul lui apăru un zâmbet amuzat.

– Sunt încă puțin imobil, știi? Spinarea asta o să-și dea drumul în curând. Ce o să faci cu mine atunci? Nu poți să aduci toată camera pe salteaua asta.

Mi-am ridicat privirea și am văzut pe chipul lui ceva ce nu mai văzusem. Nu era chiar vulnerabilitate, dar nici bravada lui obișnuită. Era ceva între ele.

El își cufundă degetele în cosițele mele, aruncându-mi boneta, și-și trecu degetul mare peste urechea mea.

– Uneori sforăi, să știi, în momentele în care nu încerci să mă seduci.

Busick îmi luă palma și sărută linia vieții din ea.

– Nu trebuie să rămâi. Mama n-a împărțit niciodată dormitorul cu tata după ce el s-a îmbolnăvit. Tu nu trebuie...

Ghemuindu-mă pe genunchi, mi-am frecat nasul de nasul lui, apoi l-am sărutat ca să-l fac să tacă, oprind prostiile care ieșeau de pe buzele acelea delicioase.

Cu siguranță, știa că nu eram mama lui.

Și că el nu era tatăl lui sau al meu.

Mâinile lui m-au găsit, trecând peste marginile cămășii mele de noapte, peste dantela care îmi acoperea pieptul. M-am ghemuit sub umărul lui, în locul acela care devenise al meu, coastă lângă coastă.

Geamătul care îi scăpă lui Busick semăna cu cel dinlăuntrul meu. Însă scânteia aceea strălucitoare trebuia stinsă, lăsată pentru mai târziu.

– Nu e chiar începutul nopții de nuntă pe care mi-o imaginam, Patience.

– Bănuiesc că ești obișnuit cu mai multă agitație, am spus eu silindu-mă să casc și ghemuindu-mă mai aproape de perna lui. Ei bine, o să aștept cu sufletul la gură.

El scoase un mârâit.

– Se presupune că e bine să aștepți.

Eram liniștită, știind că Busick avea să fie acolo dimineața, dar murmurul lui nu era de durere. Era de neastâmpăr.

Războinicul meu era frustrat. Se lipsi de porția de rom și bău laudanum, apoi închise strâns ochii.

– Busick?

El mă bătu peste mână, ocrotitor, și-și întoarse capul.

Care ar fi fost cuvintele de care să țină seama comandantul și care să-l asigure pe Busick că eram mulțumită cu lucrurile așa cum erau? Aveam nevoie de el acolo, lângă mine, și nevoia asta era mai mare decât nevoia de pasiune.

Ochii lui închiși și chipul încordat mă făceau să nu fiu deloc sigură că el simțea la fel ca mine.

Capitolul 30

O CĂSĂTORIE DE INCONVENIENȚĂ

Busick stătea la fereastră, privindu-l pe Gantry, care îi conducea trupele. Soldații păreau vioi, mărșăluind pe zăpada proaspătă. Îl durea până în adâncul sufletului că nu putea să fie afară, împreună cu ei. Trecuse o săptămână de la nuntă, iar acum putea să stea în capul oaselor fără ca toți mușchii să-i pulseze de durere cruntă. Totuși, asta nu-i era de ajuns unui bărbat care trăia ca să atingă desăvârșirea.

Soldații făcură o întoarcere de nouăzeci de grade, care păru mai degrabă de o sută. Prima lor greșeală, iar Gantry nu îi corectă. Era mult prea în față, călare, și nu-i vedea.

Busick ar fi trebuit să fie acolo. Poziția oamenilor era greșită. Bătu cu pumnul în lateralul scaunului cu rotile.

Și mai bătu o dată.

Pe când își tot strângea și desfăcea pumnul, ridică privirea și o văzu pe Patience în prag, cu brațele pline de rufe împăturite.

Silindu-se să-și ia un aer impasibil, chiar calm, se uită la ea.

– Soția mea nu trebuie să schimbe lenjeria.

– Ducesa asta trebuie s-o facă. Lionel e foarte activ, ceea ce face să avem mereu nevoie de cearșafuri curate.

Ea se apropie și lăsă lenjeriile pe pat.

– Domnule duce, pari încordat. Te-ai forțat să te ridici?

Bineînțeles că se forțase. Era îngrozitor să se uite la ea, purtând altă rochie care îi plăcea, una cu pense în talie, deasupra șoldurilor și coapselor și... să nu poată s-o cunoască.

Se șterse la gură și împinse în față roata mare a scaunului său.

– Trebuia să mă ridic. Până acum nu m-ai cocoloșit, Patience. Nu începe din clipa asta.

– Îmi pare rău.

Zâmbetul de pe chipul ei dispăru.

El își dădu seama că trebuia să-și îmblânzească tonul. Nu era vina ei. Ochii aceia de culoarea topazului ascundeau, oare, măcar o undă de curiozitate, un foc înăbușit pentru soțul ei?

Oprindu-și scaunul aproape de ea, îi zise:

– Ți-am spus că era timpul să mă ridic. M-am ridicat. Trebuie să asculți cu mai multă luare-aminte.

Fruntea ei se încreți.

– Ai crezut că asta o să se schimbe după căsătorie?

– Am sperat să începi să auzi și vorbele care altădată îți treceau, pur și simplu, pe lângă ureche.

– De ce îmi vorbești pe tonul ăsta furios?

Acum nu era timpul pentru discuții. Avea să fie mai bine abia după ce reușea să-și recapete puterile și să acționeze din nou după dorința lui. Îndreptă spre ușă drăcia aceea cu roți.

– Îl aud, cumva, pe Lionel? Cred că plânge.

– Nu plânge. Sau de abia a început.

Ea puse mâna pe umărul lui Busick, iar căldura degetelor ei îl arse prin cămașă.

– Ce este? îl întrebă.

– N-ai dormit în camera noastră aseară.

– Lionel a stat treaz până târziu. Cred că am adormit. Am adus balansoarul jos. E destul de confortabil.

Învârtindu-se, el o privi pieziș.

– Păcat. Mi-a fost dor să-ți aud gândurile. Spui mai multe abia după ce închizi ochii. Ești foarte vorbăreață în somn.

Ea rămase cu gura căscată.

– Ce am făcut? Ce regulă am încălcat? O să-mi repar greșeala.

– Știu că ești speriată. Spune-mi de ce. Hamlinul e un loc sigur. Poziția ta e sigură. Spune-mi ce se petrece în mintea ta.

Ea își coborî privirea și-și încrucișă brațele.

– M-ai auzit vorbind aiurea. Ce crezi despre asta?

– Că încă ești îndrăgostită de Colin. Că ți-e dor de el.

– A fost soțul meu. N-ar fi trebuit să-l iubesc?

– Bineînțeles că ar fi trebuit. A fost tatăl lui Lionel. Dar tu încă îl strigi. Urmărești un om care l-a cunoscut. Ești blocată în trecut. Oare asta se întâmplă din cauză că și eu sunt blocat trupește?

Strângându-și în palme coatele ascuțite, ea se așează pe pat, pe patul pe care el dorea s-o culce și s-o facă a lui.

– Nu-l doresc pe Colin, dar amintirea lui încă îmi bântuie mintea. Nu știu cum să-l fac să se oprească.

El se întoarse la ea.

– Ce pot să fac ca să te simți în siguranță? Ai numele meu, protecția mea. Trebuie să știi că te doresc fierbinte. Ce altceva?

Ea se apropie, îngenunche și-și lăsă capul în poala lui.

– Nu știu. Lady Shrewsbury mi-a spus că Markham poate, încă, să lovească. Asta, până când o să fie acordată plata tatălui meu... a răposatului meu tată.

Patience numără pe degete.

– Mai sunt două săptămâni. Alte două săptămâni în care să-mi văd de treburi, prefăcându-mă că nu mă uit după ticălos, care poate să apară din catacombe, să-l fure pe Lionel, sau să găsească o cale de a-ți face ție rău.

El îi ridică fața, trecându-și degetele peste gropița aceea minunată din bărbia ei tremurătoare.

– Trupele mele patrulează. Gantry e afară. El e capabil să te protejeze.

Ochii ei mari se îngustară. Se ridică.

– Crezi că mă tem pentru că tu nu poți să umbli? Nu pune un preț atât de mic pe mine. Mă cunoști mai bine de-atât.

– Cred că te cunosc, dar tu ești singura persoană care m-a înșelat de două ori. Trebuie să știu ce gândești, și pot s-o aflu din visele tale.

Ea se ridică, dominându-l ca o regină, așa cum și era. Cu bărbia ridicată, se duse în încăperea alăturată.

El o auzi deschizând niște sertare și mutând lucrurile din ele.

În cele din urmă, ea se întoarse și îi puse în mână o bucată mototolită de pergament.

– Ultima oară când i-am spus unui bărbat ce gândeam, el s-a aruncat în Tamisa.

– Eu nu sunt Colin.

– Nici nu vreau să fii. Îi mulțumesc lui Jupiter al tău că nu ești el. Dar nu suntem liberi, Busick. Nu suntem. Tot așteptându-i pe Markham sau pe Colin să apară, o să ajung să beau și eu din romul

tău. Nu știu cum să stau în preajma ta și să nu fiu cauza suferințelor tale.

– Nu tu ești...

– Citește. Cunoaște-mi gândurile. Ele l-au ucis pe Colin.

Desfăcând hârtia, Busick văzu o scrisoare cu litere frumoase, adresată vărului său. Câteva cuvinte ieșeau în evidență – *„urăsc"*, *„nu pot să iert"*, *„m-am săturat"*, *„plec"*.

– I-am trimis-o după ce m-a părăsit din nou, de-a lungul întregii veri. I-am spus că mă săturasem să fiu singură, că voiam să merg acasă. Probabil că a râs de ideea asta, știind că în Demerara nu mai era nimic pentru mine. Frații tatălui meu – nu pot să le spun unchi – cred în sclavie. S-ar putea ca surorile mele să fie sclave.

– Patience, o să aflu ce s-a întâmplat cu ele. O să fac asta pentru tine.

Expresia aceea de pe chipul ei – cu buzele strânse într-un rictus furios, atunci când credea că nimeni n-o vedea și atunci când lovea aluatul cu pumnii – îl făcea pe Busick să se simtă și mai rău.

– Nu vreau ca vorbele mele să te ucidă, duce.

– Spune-mi cinstit dezamăgirile tale. Lasă-mă să le aflu. Fără ascunzișuri, fără deghizări. Spune-mi, Patience. E un ordin.

– Ce vrei să auzi? Vrei să știi că îmi place să te aud răsuflând alături de mine? Că urăsc faptul că nu poți să mergi pentru că te doare atât de rău? Știi că sunt ușurată că nu cutreieri tripourile împreună cu Markham și că nu trebuie să-l aștept să vină la Hamlin și să-mi spună că ești mort, așa cum mi-a spus despre Colin?

– Markham a fost cel care ți-a spus? Nu magistratul?

– Stai pe loc! se auziră afară niște strigăte de bărbați.

Busick o luă de mână și o duse pe coridor, la o fereastră de la care se vedea peluza din față.

– Fii tare! Poate că e un bilet de la Markham, în care îți spune că a renunțat.

Își împinse scaunul spre scări.

Patience veni în spatele lui și puse mâna pe scaun, de parcă ar fi vrut să-l ajute.

Luându-i degetele, el le sărută.

– Mă descurc.

– Probabil că ți-ai făcut o regulă din a nu primi ajutorul meu.

Înainte ca el să poată să-i răspundă la întepătură, văzu călărețul care venea pe alee. Individul nu purta uniformă, dar asta putea fi o deghizare pentru a aduce un mesaj direct de pe câmpul de luptă.

– Îți mulțumesc, Patience, că nu te-ai deghizat niciodată în soldat. Mă gândesc și acum la șoldurile tale acoperite de pantaloni.

– De ce mă faci să râd când sunt furioasă?

– E bine de știut că nu-ți sunt indiferent, Patience, iar umorul e cel mai bun tratament pentru inimile frământate.

Busick se uită la soldatul de la intrare și-și trecu palma pe sub bărbie, semnalul stabilit ca individul să fie lăsat să intre.

Soldatul de pază ieși ca să-l întâmpine pe călăreț.

– Crezi că e un mesager de la Wellington? întrebă Patience. Vrei să te cobor? Aș putea să chem niște soldați, sau pe lordul Gantry.

El se îndepărtă de balustradă.

– Nu vreau să fiu târât la parter așa cum m-au scos de pe câmpul de luptă, nici chiar pentru Wellington.

Fără uniformă, neputând să-l întâmpine pe călăreț stând în picioare – nu. Busick își scoase ceasul.

– E timpul poveștii lui Lionel. Preia tu mesajul în locul meu.

– Cum?

– Ducesa mea poate să facă asta.

O lăsă acolo, știind că ea avea să se ocupe de toate, negreșit, și se duse la Lionel.

Bebelușul era treaz și îl salută cu un fel de zâmbet pe Busick, atunci când acesta se apropie de leagăn. Busick se întinse și îl luă în poală.

– Soldățelul meu, ești gata să-ți începi după-amiaza?

Lionel îi răspunse cu zgomotul acela de supt, pe care îl scotea cu buzele strânse.

El ridică băiatul la înălțimea ochilor.

– O s-o așteptăm pe mama ta pentru asta. Mă recunosc învins în fața urii tale față de terciul cu lapte. Ce vrei, să te târăști sau să asculți o poveste?

Bebelușul scoase alte strigăte de luptă.

– Cred că asta înseamnă „nu". Vrei să auzi despre bătălia de la Assaye? Vrei să știi cum bătrânul Repington, un modest locotenent-general pe vremea aceea, a ajutat la câștigarea campaniei? Wellington putea să se bizuie pe mine.

Lionel se încruntă, dar întinse degețelele spre lavaliera pleoștită a lui Busick.

Busick îl trase mai aproape, lipind de el băiețelul pe care îl iubea. Apoi începu să fredoneze cântecul cu naufragiul.

– Nu cred că inima mea ar putea să creeze un tablou mai frumos.

Își ridică privirea spre ușă.

Patience se sprijinea de toc. În mână avea un teanc gros de hârtii.

Era o încântare de privit, așa cum trecea pragul după ce alergase în sus și-n jos pe scări. Rochia de un cenușiu-închis, care îi flutura pe lângă gleznele zvelte, ar fi trebuit să aibă altă culoare. Trebuia să scape de doliu.

– Frustrările mele te-au aruncat din nou în umbră. Nevastă, meriți ceva mai bun. Lumina ta trebuie să strălucească. Se îndreptă spre ea, ținându-l bine pe Lionel în brațe. Deschide-o. Îți dau voie.

Legănându-și soldățelul, așteptă să audă că Wellington îi refuza cererea de întoarcere.

Trebuia să mai savurez puțin tabloul acela cu Busick și cu Lionel. Aveam un tată care să-mi iubească fiul, un bărbat puternic, așa cum fusese propriul meu tată, dar umbrele de sub ochii ducelui, săgețile de furie din vocea lui îmi spuneau că nimic n-avea să dureze.

Scrisoarea asta avea să pună capăt păcii din scurta noastră căsnicie.

– Nu vreau ca totul să se piardă odată cu deschiderea scrisorii, am spus eu.

Busick se uită pieziș la mine, cu maxilarul încleștat.

– Haide, Patience, citește-o. Veștile nu trebuie să aștepte.

Nu vedea lacrimile din ochii mei, nodul din gât pe care îl făcea inima care mi se oprise acolo? Am ridicat scrisoarea spre el.

– Nu.

– Bine. Atunci, haide să amânăm cu totul deschiderea ei. Au trecut două săptămâni de când nu m-am mai simțit destul de bine ca să petrec puțin timp cu băiatul ăsta, ca de la bărbat la bărbat. Trebuie să negociem ceva între patru ochi.

Am împins din nou spre el pergamentul sigilat cu ceară de culoarea sângelui.

El l-a luat și l-a pus alături de scrisoarea mea către Colin, acoperindu-le pe amândouă cu pledul în carouri pe care îl făcusem pentru scaunul lui.

– Scrisoarea o să aștepte.

– Domnule duce, vezi ce vrea Wellington.

Ținându-l cu o mână pe Lionel și împingându-și scaunul cu cealaltă, el se îndreptă spre fereastră.

– Dar ai așteptat asta. Ieri nu mai voiai să treacă nici o zi fără să știi dacă nu cumva e nevoie de tine pe câmpul de luptă.

El trase la o parte perdelele crem.

– Uită-te la câmpurile tale, Lionel. Mi se pare că oamenii au lăsat iar zăpada să se așeze. Așa ceva nu se face. Trebuie să ai grijă de amănunte. E important.

Am venit în spatele lor.

– Aș putea să le spun s-o curețe.

– De ce n-ai făcut-o? Ai avut prea multe cearșafuri de schimbat?

– Nu m-am gândit la asta.

– Ai fost prea ocupată cu neliniștile.

Spusesem ceva care să-l jignească?

– Ai luat în serios aiurelile unei femei adormite?

– Fie că ești trează și nu vorbești, fie că dormi pe scaune, unde nici măcar nu pot să te alin dacă ai coșmaruri. E cam greu de ales.

Trebuia să pășesc din nou în vârful degetelor pentru că spusesem ceva în somn? Mi-am încrucișat brațele.

Teama mi se spulberă, iar în locul ei mă cuprinse furia.

– Mă înfurii la fel de tare în scaun ca și atunci când stai în picioare. Deschide scrisoarea și haide să înfruntăm împreună ce are de spus.

El îl legănă în brațe pe fiul meu.

– E un ordin, doamnă?

Mi-am adunat toate puterile și i-am întors scaunul, ca să mă vadă.

– Da.

– N-are nici o însemnătate dacă Wellington mi-a primit cererea de întoarcere în armată sau dacă mi-a refuzat-o. Somnul lui Lionel e mai important. E ceva ce pot să fac, ceva ce pot să controlez din scaunul ăsta.

– Nu cumva tocmai mi-ai spus să înfrunt lucrurile așa cum sunt? Fără deghizări, fără înșelătorii?

El se strâmbă, luă scrisoarea și mi-o îndesă în mâini.

– Atunci deschide-o, ducesă. Dă-mi direct ordinele. Nu le îmblânzi. Dacă Markham și Lady Bodonel îmi cunosc neputințele, toată lumea le știe.

Adresa de sus nu-l pomenea pe Wellington și nu era din armată. Timbrul nu era din Spania.

Degetele mele bâjbâiră pe ceara sigiliului.

Ducele mă prinse de mână, acoperind scrisoarea cu palma lui mare.

– Ți-am cerut să mergi cu mine pe câmpul de luptă. Acum ești soția mea, dar nu...

– Da.

– Da, ce?

– Da, o să merg cu tine. O să mărșăluiesc alături de tine. O să te urmez oriunde. Dar trebuie să-mi promiți că o să fii grijuliu și că n-o să te porți niciodată nesăbuit.

– Nesăbuința e celălalt nume al tău!

Zâmbetul i se întoarse pentru o clipă, dar mie îmi ajunsese stomacul în gât. Hamlinul începuse să mi se pară un cămin, singura mea casă acum, și iată, puteam să fim siliți să-l părăsim.

Ducele îmi dădu drumul.

– Haide, soldat, citește-o.

Inima îmi bătea tare. Am rupt sigiliul.

– E de la avocații tatălui meu. Markham pune la îndoială calitatea ta de tutore și faptul că beneficiezi de custodia lui Lionel. Avocații îți cer să duci bebelușul la Londra.

Ducele se lăsă pe spate în scaun. Îl îmbrățișă pe fiul meu, care căsca.

– Nu e de la Wellington, spuse el, bătând cu palma în laterala scaunului. Mai am timp.

Ar fi trebuit să mă bucur pentru el, dar inima mea plăpândă se strânse.

– Vezi? Markham e încă la pândă, încă încearcă să câștige custodia lui Lionel. N-a terminat-o cu noi.

– E doar o ciorovăială. O să-mi pun avocatul să-l atace.

Eu m-am retras, strângând hârtia în mână.

– Pune bebelușul să se culce. Păzește-l, pentru ca omul acela rău să nu poată să pună mâna pe el.

– Patience, așteaptă.

Nu puteam să mai stau ori să mai aștept. Fuga era singura scăpare. Salutând, m-am întors și am luat-o la fugă.

Nu m-am oprit decât la nișa de jos, ascunzându-mă după zeii aceia nefolositori de marmură. Nu se mișcau, așa că nimeni nu putea să-mi vadă slăbiciunea.

Pentru că eram slabă.

Wellington voia mintea lui Busick.

Lionel îi voia brațele și cântecul.

Dar eu voiam ca el – mintea, trupul și sufletul lui – să fie în siguranță. Busick era căminul meu, locul în care mă simțeam în siguranță.

Trebuia să părăsim Anglia. Să ne retragem acum și să câștigăm mai târziu războiul ăsta.

Oare eram destul de femeie ca să-i spun în față comandantului să se retragă – nu într-o scrisoare sau vorbind în somn, ci cu glas tare?

În mine se întâlnea sângele învăpăiat al tatei cu cel plin de curaj al mamei, iar o fiică a lor și a Demerarei nu trebuia să lase niciodată garda jos. Aveam să-i spun lui Busick ce anume îmi trebuia. Toate sentimentele închise în inima mea își cereau dreptul să iasă la lumină. Și aveau să-și câștige acest drept.

Capitolul 31

CREDE ŞI ASCULTĂ

În dormitorul lui, Busick învârtea roţile căruciorului înainte şi înapoi, mişcându-se de la fereastră la comodă. De două ore tot străbătea acel drum, urmărind din priviri uşa închisă care îl despărţea de Patience.

Auzi mişcări. Nişte lucruri erau târâte, dar uşa nu se deschise.

Plânsul lui Lionel fu scuza de care avea nevoie.

Împinse uşa şi intră.

Patience îl hrănea pe Lionel, aşezată pe un cufăr. Lucrurile din dulapul ei, ca, de pildă, rochia fermecătoare pe care o purtase la nunta lor, erau întinse pe pat.

– Îţi faci bagajele, Patience?

– Da.

El împinse căruciorul mai aproape, destul de aproape ca să vadă creştetul lui Lionel, părul lui întunecat, pe pielea ei bronzată.

– Să ştii că dacă ai fi vrut să mă părăseşti, ar fi trebuit s-o faci ca celelalte, înainte de nuntă.

– Da.

– Răspunsuri monosilabice. Tot enervante sunt, chiar dacă vin de pe buzele tale dulci.

– Ar trebui să urmăm o strategie de luptă.

Ascultând-o pe jumătate şi încă zgâindu-se la ceea ce se vedea din pieptul ei dezgolit, el se prinse de braţele scaunului.

– Despre ce vorbeşti, Patience?

– Haide să mergem la Wellington. Haide să mergem acum.

– Patience, asta nu-i cu putinţă. Nu-ţi faci apariţia pe câmpul de luptă de parcă ai fi primit o invitaţie la o petrecere sau la teatru.

– N-am fost niciodată la o petrecere sau la teatru aici, în Anglia. Fantoma pe care eşti gelos nu m-a dus niciodată.

– Poate că vreau să mă visezi pe mine. Poate că te văd pășind în vârful picioarelor în jurul meu și vreau să reacționezi, să mă lași să-ți văd frustrarea provocată de starea noastră. Luptă-te cu mine ca înainte, chiar dacă eu nu pot să te vânez.

– M-ai vânat. Ai intrat aici.

Ea șterse gura lui Lionel și, pentru o clipă, el o văzu foarte bine. Sânii ei rotunzi și frumoși păreau însăși esența maternității, a feminității, a perfecțiunii unei zeițe.

– Scuză-mă, despre ce vorbeai, Patience?

Ea clătină din cap.

– Lionel, ești sătul?

Bebelușul căscă, plescăind din gingii.

Busick studiase semnele mulțumirii. Luă băiețelul din brațele ei. După ce se asigură că șervetul nu trebuia schimbat, îl așeză pe Lionel în leagănul de jos.

– Gata, micuțule.

– Mulțumesc, zise ea după ce el se întoarse.

Dar ducele nu terminase cu ajutorul de care avea ea nevoie. Îi luă palma în palma lui și o trase în poală.

Picioarele ei lungi se încolăciră în jurul piciorului lui sănătos iar el puse scaunul în mișcare, învârtind roțile invers. Ajunseră înapoi în dormitorul lui, iar el închise ușa.

– Băiatul nostru o să doarmă câteva ore, iar asta ar trebui să fie destul pentru ca eu să dreg lucrurile.

Postura ei se destinse, iar capul i se lăsă pe umărul lui. Mirosea a săpun, a lavandă și a lacrimi.

Acest ultim miros nu era potrivit; niciodată n-avea să fie.

– Îmi pare rău, Patience.

Ea îl ținu strâns, mai întâi de după gât, iar apoi, de umeri.

– De ce nu ești fericit cu mine?

– Tu ar trebui să fii adorată și sedusă. Iar eu nici măcar n-am reușit să te pun la adăpost. Sunt prizonier în scaunul ăsta.

– Nu. Toate bazaconiile astea sunt numai în capul tău. Dacă ți-aș spune că sunt fericită în brațele tale, ai crede că te mint.

Buzele lui îi găsiră gâtul, iar ea se lipi mai tare de el, seducătoare și savuroasă în brațele lui.

– Patience, scaunul ăsta nu te deranjează deloc?

– Deloc.

– Mulțumesc, dar știi părerea mea despre răspunsurile monosilabice. Vorbește cu mine. Nu sunt ușor de rănit. Poți să fii dezamăgită sau frustrată de situație.

Degetele ei îl prinseră strâns de guler.

– Vrei să-mi mărturisesc sentimentele?

– Da.

– Sunt speriată, mai speriată decât am fost vreodată.

– Din cauza lui Markham?

– Din cauza lui Colin. N-am putut să-l fac fericit. Nu m-a ascultat. Iar acum nici tu nu pari fericit. Și nu vrei să mă asculți atunci când îți spun că eu sunt fericită.

– Nu te pricepi deloc la libertinaj. Și nu înțelegi complexitatea sentimentelor mele: sunt fericit că m-am căsătorit cu tine și frustrat pentru că nu sunt destul de sănătos ca să mă bucur de roadele uniunii noastre.

– Dacă ești fericit...

– Pentru moment, sunt mulțumit. Dar vreau mai mult din tine. Vreau ca numele meu să fie unicul nume de pe buzele tale.

Busick îi ridică bărbia și puse stăpânire pe buzele ei, sperând s-o facă să mărturisească dragostea pe care o vedea în ochii ei.

– Te ascult acum, Patience.

Ea îi netezi cămașa, trecându-i cu palma peste umeri.

– Ca să-l țin pe Colin departe de depresie, nu puteam să fiu eu însămi. Nu vreau să fie așa cu noi. Du-ne la Wellington sau în alt loc în care Markham să nu ne găsească. Lasă-mă să-ți dovedesc că o să iau sabia ta și că o să lupt pentru tine.

– Nu, răspunse el, atingându-i obrazul și ștergându-i o lacrimă care ajunsese pe bărbie. Nu trebuie să dovedești nimic. Am nevoie doar de vocea ta, care să-mi spună ce e în sufletul tău.

Patience îi duse mâna la inima ei.

– Cred în tine. Să plecăm. După ce o să fim în siguranță, poți să ne aduci acasă.

– Hamlinul e acasă?

– Pentru mine, „acasă" e acolo unde sunteți tu și Lionel.

El își puse brațele în jurul ei, trăgând-o cât putea de aproape de inima lui.

– Atunci de ce îți faci bagajele?

– Trebuia să fac ceva în timp ce te așteptam să vii să mă iei.

-Atunci, ai plănuit o ambuscadă? Acum vrei să fii strateg?

-Ei bine, am avut un profesor foarte bun în persoana ta.

El îi mângâie gâtul lung.

-Strategul din casa ta știe cum să facă Hamlinul sigur. Răspunsul e jurnalul lui Colin. Mai bine zis, jurnalul lui Markham și al lui Colin.

Ea îl privi cu coada ochiului, iar el îi netezi fruntea încrețită.

-La început e scrisul lui Colin, dar a doua jumătate e al lui Markham. Foarte apropiat, cu un scris foarte asemănător.

-Al lui Markham?

-Da, el l-a manipulat pe Colin, iar acum te manipulează pe tine. Am făcut un plan prin care să scăpăm de el. Există riscuri, dar n-o să trebuiască să te deghizezi, ci doar să faci singurul lucru care nu-ți place. O să trebuiască să avem răbdare și să-l așteptăm să iasă din vizuină.

-Atunci, suntem condamnați, Busick.

-Nimic nu e condamnat dacă lucrăm împreună.

-Nimic?

-Nimic, Patience. Acum e timpul să te pregătesc de culcare.

-Busick, am încercat să dorm în cealaltă cameră. Nu vreau să spun ceva care să te rănească.

-Ei bine, intențiile în sine sunt foarte bune, dar eu am nevoie de tine.

Ochii lui Patience străluciră, iar ea repetă în șoaptă cuvintele lui.

-Da, comandantul are nevoie de tine, așa cum ești. Acum pregătește-mă tu de culcare, pentru că am dat drumul valetului devreme. O să am nevoie de ajutor.

Ea coborî din poala lui și i se așeză sub braț.

El gemu și se ridică, iar soția lui, având exact înălțimea care trebuia, îl conduse spre saltea. Durerea provocată de mișcările repezi fu răsplătită de fericirea pe care el o simți pentru că își sprijinea fruntea de pieptul ei, și de senzația delicioasă a spatelui ei arcuit spre el. Gâfâind de durere, se lăsă să cadă deasupra ei.

-E limpede, draga mea, că avem nevoie de exercițiu. Asta o să fie noua noastră instrucție de seară, ceva de planificat.

-Ești greu. Ești foarte greu, îi răspunse ea, zvârcolindu-se și reușind, în cele din urmă, să se elibereze de sub greutatea lui.

Ca un strateg adevărat, el avea și alte idei. Se învârti încet, așezându-se alături de Patience. După ce îi făcu o percheziție în toată regula, ca să se asigure că nu avea arme ascunse, o lăsă și se foi pe perne până când își simți spatele ușurat.

– Da, în fiecare seară o să lucrăm împreună și o să ne îmbunătățim tehnica, până când...

Ea îl cuprinse în brațe și îl sărută.

– Vorbești prea mult.

Patience avea o gură atât de îmbietoare, un gât atât de îmbietor, sâni atât de îmbietori, dar greșea. El nu spusese destul. Avea să-i spună totul, toate speranțele care îi umpleau pieptul atunci când se gândea la ea, la prețioasa lui soție. Odată ce făcea Hamlinul sigur, căminul de care ea avea nevoie, el avea să-i spună totul.

Capitolul 32

STRATEGIA COMANDANTULUI

Mi-am lăsat soțul să-și urmeze planul și am privit cum se stingea viața pe care Busick și oamenii lui o aduseseră la Hamlin.

Luminile au fost micșorate.

Perdelele au fost bine trase în fața ferestrelor.

Discuțiile prietenești din vestibul și de pe coridoare – toate s-au evaporat precum ceața.

Busick trimisese acasă aproape tot contigentul, lăsând doar două gărzi. Cei doi soldați n-aveau case la care să se întoarcă, pentru că războiul îi lăsase văduvi. Așa că au rămas și și-au făcut datoria în vestibul, ridicând acolo chiar și un cort, ca să păstreze acea ordine familiară pe care Busick o crease ca să-i ajute să-și revină.

Faptul că își târau picioarele pe marmură nu mă deranja. Hotărârea din ochii lor strălucitori era de ajuns ca să fiu mulțumită.

Jemina m-a întâmpinat în capul scărilor. Am urcat braț la braț.

– Fără lumină, casa e atât de diferită! spuse ea.

Da, așa era. Planul trebuia să fie pus în aplicare cât mai repede.

– Ducele o să-și recheme armata cu prima ocazie.

Prietena mea dădu din cap în semn de încuviințare.

– Asta ar face să nu ți se mai șteargă de pe buze zâmbetul pe care el ți l-a pus acolo.

Zâmbeam? De fapt, eram foarte îngrijorată, iar buzele mi se ridicau la colțuri în loc să se lase. M-am prins de balustrada scării, privind în jos, spre nefolositorii zei de marmură.

– Lordul Gantry s-a dus în oraș ca să desăvârșească șiretlicul ducelui, am spus eu. Asta nu mă mângâie deloc. Markham e un ticălos, iar dacă încearcă într-adevăr să se întoarcă la Hamlin... Ei bine, planul o să funcționeze. Dacă Markham îl vrea pe Lionel, o să-l

urmărească pe Gantry, dar dacă vrea jurnalul, atunci o să vină aici, fiindcă o să-și închipuie că toți ceilalți sunt plecați în oraș.

Jemina mă îmbrățișă cu putere și mă sfătui:

– Du-te și vezi ce face neînfricatul nostru comandant.

Plutind, prietena mea urcă scările, cu fustele cenușii fluturând. Arăta bine și în rochii cu talia înaltă.

Stând în fața camerelor stăpânului, mi-am șters mâinile asudate. Nu era ca mersul pe scoici, era mai rău. Trebuia să se termine.

Am intrat.

– Domnule duce, cred că...

Piept dezgolit.

Bărbatul era o întruchipare a frumuseții, îmbrăcat doar cu pantalonii, în scaunul cu rotile. Trăgea de o bară de care erau legate cu frânghii greutăți, la care se adăugau și scripeții vechiului candelabru.

– Da, draga mea. Ce crezi? Vreau să aud.

Gemu și mișcă bara înainte și înapoi, sus și jos. Ritmul era hipnotic. Îl simțeam din partea cealaltă a încăperii.

Busick se opri și se întoarse în scaun.

– S-a întâmplat ceva?

Nimic nou, doar dorința arzătoare de a fi în brațele lui, de a mă odihni pe pieptul lui lat, cu smocuri mici de păr care îmi gâdilau bărbia, făcut ca să fie mângâiat de degetele mele. Dorința de a-i auzi huruitul râsului, de a-i simți calmul cu care se ruga pentru sănătatea lui Lionel, pentru siguranța mea și pentru pace, îmi copleșea rațiunea. Tânjeam după el.

– Patience?

Cum să-i spun asta? Cum să-i spun că instrucțiile din fiecare noapte, programele lui și ritualul de la culcare – strânsă în brațele lui, cu inima lângă inima lui – mă lăsau fără suflare, atât de atrasă eram de Busick.

– Vino la mine, Patience.

Am alergat la ducele meu, iar el m-a ridicat în brațe, așezându-mă în poala lui. Fundul meu s-a cuibărit pe piciorul lui, coapsa mi s-a lipit de piciorul de lemn și de cizmă.

Mi-a strâns mijlocul în timp ce degetele mele îi netezeau pielea, ocolind cicatricile.

N-avea rost s-o neg. El era iubitul meu și eu eram iubita lui.

Speram că așa stăteau lucrurile.

– Patience, planul meu o să-l facă pe Markham să iasă din vizuină. Gantry a făcut mare vâlvă în legătură cu prezența mea la Londra. Ar trebui să se vorbească despre cina la care i-am invitat pe mama și pe prietenii ei acum, la sfârșitul săptămânii, în casa mea din oraș. Toată lumea o să creadă că sunt acolo, cu Lionel, nu aici, cu o zeiță la cheremul meu.

Ce cuvinte îmi mai spunea și el pe când îi ședeam în poală! Dar îmi plăceau. Pentru prima dată de mult timp, eram eu, doar eu. Iar această Patience cu desăvârșire adevărată era numai pentru el.

Ochii aceia frumoși, inteligenți și limpezi – cred că știa.

– Încă vorbești în somn, dar de data asta mi-am auzit numele.

Obrajii mi-au luat foc.

– Îmi pare rău. Nu-mi place deloc că sunt atât de vorbăreață.

– Dimpotrivă. Eu sunt chiar fericit că vorbești. Mă ajută să știu că fac lucrurile bine, de vreme ce nu poți să coci pâine și să te vânzolești în jurul cuptorului afumat, arătând că familia ta e aici, ceea ce nu trebuie făcut decât după ce terminăm cu mascarada asta.

Mă sărută la rădăcina gâtului, apoi trecu cu buzele peste pielea sensibilă de pe ceafă, pe care adesea mi-o acoperea cocul.

– Vezi, până acum n-am știut că asta te vrăjește. Cred că ai șoptit că ți se strâng degetele de la picioare de plăcere. Nici nu pot să mă gândesc la un mod mai plăcut de a-ți afla secretele. Ba nu, cred că pot.

Eu mă dădeam de ceasul morții, prinsă de temerile mele, iar el se distra. Am încercat să mă ridic de pe scaun, dar n-am putut. Mâinile lui s-au mutat, gâdilându-mă, atingându-mă, înnebunindu-mă. Alunecam pe balustrada abruptă a inimii, dar zburam. Îl iubeam pe Busick.

– Spune-mi. Trează, uitându-te la mine. Ce crezi despre noi?

Voiam să mărturisesc și să-l las să știe că doream iubirea lui, dar, în schimb, l-am sărutat. Trebuia să-i confirm prin acțiuni tot ceea ce afla. Tot ceea ce trebuia să știe.

Gura lui mi-a luat în stăpânire gura, cu o foame la fel de mare, cu o dorință la fel de mare de a plăcea și de a arăta lecțiile pe care le învățaserăm, lucrurile pe care le practicaserăm. Știam că îi plăcea să-i pun mâinile pe piept, niciodată pe umăr sau pe coapsă.

Iar el știa, cu siguranță, că îmi plăcea să mă țină strâns, atât de strâns încât să pot să-i adulmec mirosul – puțin santal, puțin apret dulce și un iz obraznic de rom.

– Mă simt puternic, Patience. Cred că trebuie să discutăm despre unele dintre clauzele legale ale căsătoriei noastre.

Ce? Avertismentul dat de Lady Shrewsbury, care îmi spusese să citesc mereu documentele, mi-a făcut stomacul să se strângă.

De jos se auzi un zgomot ce părea să îmbine un țipăt cu un scâncet.

Busick îmi duse mâna la buzele lui. Urmă o înjurătură puternică, pe deplin caracteristică pentru Markham.

Cineva fugi.

Se auziră porunci zgomotoase.

Busick mă ridică și făcu semn spre sabia lui.

Am înșfăcat arma și i-am arătat lui Busick cuțitul tatălui meu, pe care îl țineam tot timpul în buzunar.

– Păstrează-l. Și stai aici cu Lionel.

– Dar ar trebui să merg cu tine.

– Te-am luat de nevastă ca să te protejez, nu ca să-ți pun în pericol siguranța. Rămâi aici! E un ordin.

Nu eram de acord, dar m-am supus.

– O, am de gând să mă întorc și să termin conversația asta. Orice bărbat trebuie să-i spună soției lui cât de mult o iubește, dar asta – după ce omoară balaurul pentru ea.

Luă cămașa de pe stâlpul patului și și-o trase peste cap. Apoi își luă sabia și împinse scaunul spre ușă.

Cârja îi rămase lângă noptieră.

Fiul meu.

Lionel era în camera cealaltă. Am deschis iute ușa de legătură, l-am luat și l-am așezat în coș. Apoi m-am întors în dormitorul stăpânului.

Alături de patul nostru, m-am rugat lui Jupiter așa cum se ruga Busick, ca soțul meu să fie în siguranță și ca Markham să nu ne mai facă niciodată rău.

Apoi am rămas cu privirea ațintită la zăvor și forțându-mi mintea să repete declarația de dragoste a lui Busick, în timp ce-mi pedepseam aspru buzele trădătoare pentru că nu-i răspunseseră la fel.

Capitolul 33

JURNALUL SPUNE TOTUL

Cu o noapte în urmă, în timp ce dormea alături de el, Patience îi spusese lui Busick că îl iubea. Murmurase asta între dorințele de bine pentru Lionel și ingredientele pentru o rețetă de pâine.

Sau, cel puțin, păruse să fi fost vorba despre o rețetă de pâine.

Bineînțeles că el, Busick, era foarte important pentru ea, dacă fusese așezat la același nivel cu delicioasa ei pâine. Femeia aceea era tot ce-i trebuia lui Busick, iar ea îl voia așa cum era el, fie că stătea în picioare, fie că nu. Odată ce el avea să ucidă balaurul cel urât, nimeni și nimic n-avea să le mai stea în cale.

Dragostea lor era de abia la început.

De jos răsunară înjurături și zgomot de pași.

Busick se uită peste balcon și îl văzu pe ticălos, pe bătrânul Markham, prins în bătaia puștilor. Busick își împinse scaunul mai aproape de balustradă și se prinse de stâlp.

– Aduceți năpârca aici!

– Repington, spune-le bătăușilor tăi să-și ia mâinile de pe mine.

– E vorba despre un colonel și un locotenent. Singurul bătăuș de la Hamlin ești tu. Ai încălcat o proprietate.

Doamna St. Maur coborî de la etajul trei și se opri la jumătatea scării abrupte.

– Am auzit zgomote.

– Avem un spărgător, doamnă. Întoarce-te în camera ta.

Ea făcu o reverență și fugi.

– Ai scăpat locul de doamna Jordan și ai deja o fată nouă. Ești atât de previzibil, făcu Markham.

– Ei bine, am fost întotdeauna îndrăgit. Spre deosebire de tine, nu trebuie să-mi droghez femeile ca să le obțin prietenia.

Ajuns la jumătatea scărilor, Markham se luptă să scape, dar nu se putu elibera.

– Despre ce vorbești?

– Despre mătrăguna pe care ai folosit-o ca să le scoți din minți pe dădaca Kelly și pe doamna Jordan. Prietenul meu, Gantry, a avut o discuție lungă cu majordomul-grădinar din sat. Se pare că doamna Jordan avea ochii galbeni în noaptea în care a fost trimisă la Bedlam. O nuanță ciudată pentru niște ochi încântători de culoarea topazului. Te-ai gândit că ai fi putut s-o seduci înainte s-o închizi la Bedlam?

– Nu recunosc nimic. Spune-le oamenilor să-mi dea drumul. Am venit să iau ceva ce am lăsat aici.

Busick ridică jurnalul lui Colin, pe care îl scosese de sub perna scaunului.

– Vorbești despre registrul ăsta? întrebă el, răsfoind paginile. Ce e atât de important aici, ca să intri prin efracție la Hamlin? Știi că cei care încalcă proprietățile particulare pot să fie împușcați pe loc.

Busick făcu un spectacol exagerat, scuturând jurnalul.

– E scrisul lui Colin. Iar acum registrul ăsta îi aparține pupilului meu. Aduceți-l pe nebun sus, ca să-i arăt de ce o să fie închis pentru încălcarea proprietății, fără să se aleagă cu nimic.

Smucindu-se și trăgându-se din mâinile soldaților, Markham se împletici pe palierul de la etajul al doilea.

Dând scaunul înapoi, pentru ca ticălosul să se apropie de dormitorul stăpânului, Busick împinse roțile. Avea nevoie ca Patience să audă următoarea parte a planului său. Astfel, ea avea să-și elibereze mintea și sufletul.

– Ești invalid. Flecărelile lui Lady Bodonel erau adevărate.

– Mi-a înțepenit puțin spatele. Am fost cam ocupat cu văduva vărului meu.

– Dezgustător. Colin te-ar urî pentru că te-ai culcat cu soția lui. Nebunul chiar o iubea. Era pornit să strice tot ce realizaserăm amândoi, din cauza unei scrisori tâmpite pe care i-a scris-o ea. Știu că ești la curent cu planul meu. Ai fost în Piccadilly. Ai aflat de planurile de șantaj din jurnalul meu.

Ușa de la dormitorul stăpânului era întredeschisă.

„Stai cuminte, draga mea. E aproape gata."

– Cartea e a lui Colin, zise Busick, ținând jurnalul la o distanță la care Markham să nu-l poată ajunge. Vezi scrisul lui?

– Unele dintre adnotări îi aparțin lui Colin, dar restul sunt ale mele. E cartea mea.

– Ei bine, vărul meu nu e aici ca să spună că e al tău. Așa că spusele mele rămân în picioare. Ai intrat prin efracție degeaba.

– Știi foarte bine că-ți spun adevărul. Știi că l-am învățat pe Colin să scrie pe când era doar un băiețandru. Ar fi trebuit să-mi spui că rămăseseși fără fonduri. Prostănaca aceea de mamă a ta te-a uscat de bani. Știu că tu și partenerul tău, LaCroy, ați încercat să vă fofilați în schema mea.

Da, ea era partenerul lui, viața lui. Busick mai învârti puțin rotile.

– Ce vrei să spui?

– Ți-ai dat seama că eu și Colin îl șantajam pe Sullivan, controlorul de la tripou. El înșela clubul, cerându-le clienților o grămadă de bani pentru că ștergea câteva guinee din datoria lor. Jurnalul e un registru al sumelor care s-au adunat din înșelăciuni timp de mai bine de un an, ajungând la peste treizeci de mii de lire.

– Treizeci de mii de lire patru sute douăzeci și șase, ca să fim mai preciși.

Vocea doamnei St. Maur răsună pe toată scara. Probabil că nu-i plăceau ordinele, așa cum nu-i plăceau nici lui Patience.

– Vă mulțumesc, doamnă, dar v-am poruncit să vă retrageți în camerele dumneavoastră.

Markham rânji.

– Mătrăguna le face pe femei să asculte. Ar trebui s-o încerci.

– Și să se sinucidă. Și pe bărbați la fel. Amândoi știm că moartea lui Colin n-a fost sinucidere. Tu l-ai omorât.

– Ce tot vorbești? L-am iubit ca pe un fiu.

– Colin voia să pună capăt planului cu jocurile de noroc. Voia să fie un om mai bun, pentru doamna Jordan și pentru bebelușul pe care îl aștepta. Scrisoarea ei l-a cutremurat, dar l-a pus pe un drum mai bun.

Markham ridică din umeri, dar rânjetul de pe chipul lui era mândru, de parcă s-ar fi bucurat că se vorbea cu glas tare despre isprăvile lui.

– Repington, nu știi despre ce vorbești.

– Doamna Jordan a întrerupt întrevederea dintre tine, Sullivan și Colin. A auzit amenințările tale și pe cele ale lui Sullivan, dar le-a ținut minte doar pe ultimele. Credea că tu îl iubeai prea mult pe Colin ca să-l amenințe serios cu moartea dacă părăsea planul tău. Dar eu și cu tine știm adevărul. Colin a fost pionul tău, și tu l-ai omorât.

– Ira ascultător. Apoi ea a început să-l controleze. Voodoo-ul acela străin a făcut-o.

Ținând sabia scoasă din teacă, Busick se apropie.

– Știai că dacă ea repeta amenințările tale, toată lumea avea să te bănuiască de crimă, mai ales că ai pretins că el a murit în Tamisa, în decembrie, o perioadă în care Tamisa e înghețată bocnă. Scrisul tău de mână începe din iulie. În iulie i-a trimis ea ultima scrisoare. În iulie l-ai omorât.

– Voia să distrugă toate lucrurile pentru care muncisem. Avea de gând să le arunce peste bord pentru ea. Iar acum ești aici, apărând-o dintr-un scaun de invalid. Vrăjitoarea aia a reușit să te farmece și pe tine?

– Da. Mi-a deschis larg ochii. O iubesc pentru asta.

Ușa de la dormitorul stăpânului se deschise larg. Patience ieși în goană, fluturând cuțitul.

– Tu, nebun dezgustător! Colin a avut încredere în tine. Probabil că tu ai scris biletul de sinucidere. Monstrule!

– Ce face ea aici? Îți place să te culci cu nebuna, cu t...?

Vârful sabiei înțepă grumazul lui Markham. Busick n-avea de gând să-i îngăduie să vorbească urât despre soția lui.

– Da, îmi place. Îmi place fiecare minut de nechibzuință smintită, faptul că nu ascultă niciodată ordinele, inima ei minunată. Da, e o soție foarte bună.

Markham se prinse de gât și făcu un pas înapoi.

– Te-ai însurat cu vrăjitoarea?

Busick o auzi pe Patience înaintând și se mișcă în fața ei, coborând sabia și blocându-i trecerea.

– El l-a omorât pe Colin! strigă ea.

Markham scăpă din mâinile soldaților neatenți. Începu să alerge, dar apoi se se opri.

– Sunt la ultimul bănuț. Nu mai am nimic. Se întoarse. Da, ceaiul a funcționat bine cu el. A intrat drept în Tamisa, căutându-te pe

tine și corabia spre Demerara. Pe tine, ceaiul asezonat cu mătrăgună te-a făcut doar s-o iei la fugă, țipând. Femeie nebună, nici măcar nu poți să fii drogată așa cum trebuie.

Patience sări din nou. Busick lăsă sabia să cadă și o prinse de mijloc.

– Lasă-mă să-l pocnesc. Merită măcar atât. Lasă-mă să pun mâna pe el.

– Nu merită efortul, Patience.

– Mi-a plăcut să te fac să suferi cu biletul ăla de sinucidere. De abia născuseși copilul. Credeam că avea să te dărâme.

Ea se răsuci peste capul lui Busick, dar el o ținu.

– Patience, o să ajungă la spânzurătoare. I-am auzit mărturisirea.

Lionel începu să plângă.

– Corcitura e aici, nu la etajul trei! exclamă Markham, alergând spre dormitorul stăpânului. Poate că ar trebui să-și urmeze tatăl, pentru ca voi doi să fiți liberi.

Împingând-o pe Patience pe dușumea, Busick îl prinse pe Markham de haină și se încăierară.

Mișcările haotice ale lui Markham puseră în mișcare roțile scaunului.

Scaunul cel greu se dădu în spate, dar Busick îl prinsese pe Markham de gât cu brațul.

Se luptară, încetinindu-se unul pe altul.

Amândoi erau periculos de aproape de balustradă. O împingere în direcția greșită l-ar fi putut face pe oricare dintre ei să cadă printre balustri, între statuile de la parter.

Gărzile ridicară puștile, dar nici unul dintre ei nu voia să rișteo împușcătură de la o distanță atât de mică.

– Oprește-te, Markham! Lasă-l în pace pe duce, spuse Patience, făcând un pas înainte.

Lepădă cuțitașul ei și luă sabia grea a lui Busick, îndreptând-o spre umărul lui Markham.

– Înapoi, ori termin cu tine acum!

– Țărăncuțo, n-ai putere să mă ucizi, așa că dă-te înapoi. E o luptă între bărbați.

Busick sări înapoi, o prinse de mână și îndreptă sabia direct spre pieptul lui Markham.

– Poate că ea n-are, dar împreună avem.

Și îl împinse pe Markham pentru ultima dată.

Acesta icni și căzu peste balustradă.

Se auzi un urlet bolborosit, iar apoi se înstăpâni tăcerea.

Busick o întoarse pe Patience cu spatele la priveliștea macabră. Văzuse el destulă moarte. N-ar fi trebuit ca și ea să fie martoră la moartea ticălosului, zdrobit de statuile de jos.

Însă ea se întoarse din nou și privi trupul lui Markham, înfipt în sulița ascuțită a celui mai înalt dintre soldații romani.

– Poate că Agassou nu e lipsit de viață, duce.

– Ei bine, dragă, statuile bunicului au avut și ele un rol.

Busick îi prinse lui Patience fața în mâini și o trase mai aproape.

– Cel mai mare dușman al familiei mele nu mai există. Ești liberă. Suntem liberi.

O ținu în brațe, iar ea își puse mâinile pe umerii lui, nemișcată ca un scut. Era un scut, un adăpost care păstra inima lui în siguranță. Și o iubea pentru asta.

– Băieți, trimiteți după magistrat și după medicul legist. Apoi o să ne îngrijim de urmări.

Uitându-se peste capul lui Patience, o văzu pe doamna St. Maur stând pe scări. Biata femeie rămăsese înțepenită. Cu siguranță că îl văzuse pe Markham căzând, dar grimasa aprobatoare de pe chipul ei dovedea că mai văzuse și alte tragedii.

– Doamnă, coboară la soția mea. Patience, du-te în dormitor cu Lionel în timp ce eu mă ocup de gunoi. E un ordin, doamnelor.

Femeile făcură ce li se ceruse. Intrară în cameră, braț la braț.

Busick închise o clipă ochii, fericit că Markham nu-i mai amenința familia, dar întrebându-se dacă Patience fusese eliberată cu totul de vinovăția care îi strângea inima.

Mi-am hrănit fiul în dormitorul cel mare de la Hamlin Hall. Apetitul lui era la fel de mare ca de obicei. Poate chiar mai mare. Era liber, în sfârșit, cu adevărat liber.

După ce l-am așezat în coșul de pâine, în siguranță, uscat și la căldură, a adormit iute.

Jemina stătea pe dușumea, cu spatele sprijinit de panoul de la capătul patului. Văzuse lupta, dar nu avusese un duce care s-o mângâie.

Am îngenuncheat alături de ea, așa cum făcusem pe când eram în zdrențe, la Bedlam.

Ea m-a luat de mână.

– Merita să moară, Patience. Markham o merita cu siguranță. Alții mor și nu merită.

Vocea Jeminei era slabă, dar sigură. Atunci mi-am dat seama că nu era pentru prima oară când vedea pe cineva murind.

– Colin al meu a fost asasinat în iulie. N-am știut. Credeam că era furios din cauza scrisorii mele. Că stătea departe din cauza ei.

– Markham știa că născuseși un băiat și a crezut că putea să pună mâna pe banii tatălui tău, fără să fie luat la întrebări. Noroc că s-a amestecat ducele.

– Foarte mare noroc.

Eram atât de fericită că se terminase!

M-am ridicat și i-am strâns mâna Jeminei.

– Suntem libere!

Ochii ei aveau privirea aceea blândă și îndepărtată pe care o mai văzusem uneori.

– Tu ești liberă. Iar eu sunt foarte fericită pentru asta. O să fiu și eu liberă într-o zi.

– Mă ai pe mine, ai Așezământul Speranță pentru Văduve și bănuiesc că și ducele de Repington o să te ajute.

Ușa se deschise și intră ducele meu.

Înainta încet în scaunul cu rotile, și m-am temut că își vătămase din nou spatele.

– Totul a fost curățat în vestibul. Doamnă St. Maur, îmi doresc să nu fi fost martoră...

– Excelența Voastră, totul e în regulă. Mă întorc în camera mea.

Mi-am văzut cuțitul, curățat și strălucind, în mâna lui Busick. Luându-l, l-am îndesat între degetele Jeminei.

– Noapte bună, prietena mea.

Jemina a luat cuțitul și a ieșit, apoi, din cameră.

O parte din mine ar fi vrut să plece după ea, dar expresia de pe chipul ducelui spunea:

„Nu. Nici să nu te gândești să te miști sau să răsufli fără permisiunea mea."

Nu îmi plăcea să urmez ordinele, dar de data asta am făcut o excepție.

– Ești rănit grav, Busick?

– Dacă te gândești că faptul de a nu răspunde unei cereri poate să producă durere, sunt în agonie.

– Dar știai că nu puteam să respect o asemenea promisiune

– Aici ai dreptate. Însă speranțele mele s-au transformat în dezamăgire.

Am îngenuncheat alături de el.

– Eu nu sunt dezamăgită. Cum aș putea să fiu, când ucigașul lui Colin nu mai este, iar tu și Lionel sunteți vii și în siguranță?

El m-a tras în poala lui și m-a strâns în brațe. Puterea brațelor lui era totul pentru mine. Pulsul lui, bătând lângă al meu, îi spunea inimii mele că îmi găsisem căminul.

– Patience, n-aș fi putut să suport să fii rănită. Și ce s-ar fi făcut Lionel dacă te-ar fi pierdut? Știi că nu-i place deloc terciul, zise el chicotind.

L-am pocnit peste braț.

– N-am fost rănită, și știu că am fost de ajutor.

– Ar fi de ajutor dacă ai asculta măcar o dată.

– Te-am ascultat, dar mai întâi am ascultat cu urechea inimii.

– Ei bine, e un loc bun în care să cauți călăuzire. Inima ta e sinceră și toată fericirea mea depinde de ea.

Mi-a luat mâna și și-a dus-o la obraz, iar eu mi-am ridicat buzele spre el.

Eram în stare să mă mișc, sau credeam că eram, dar poate că mă înșelam, fiindcă nu puteam să spun nimic sigur atunci când el mă săruta așa, de parcă aș fi fost la fel de vitală pentru el ca aerul, pâinea de cocos sau apa.

– Să-l așezăm pe Lionel în leagăn.

El luă coșul de jos și mi-l puse în mâini.

Sărutările începură din nou, dar nu cu ducele, ci cu Lionel al meu.

Busick ne împinse în camera de alături, iar eu am așezat în leagăn bebelușul care sforăia.

– Te iubesc, Lionel, spuse Busick.

Apoi a pus mâna pe capul bebelușului meu, binecuvântându-l. Am auzit numele lui Colin în șoapta lui. Busick promitea să se îngrijească de sănătatea și de siguranța mea și a lui Lionel.

Bebelușul meu sforăia fluierând, atât de dulce.

Apoi, Busick s-a întors spre mine.

– Și pe tine te iubesc.

Vocea lui era directă, ca o comandă, serioasă și puternică.

Inima mea l-a ascultat. Îl iubeam.

– Nu ești deloc așa cum a spus Markham. Ești bună și demnă de încredere. Ești frumoasă. Și ești a mea.

Ne-am mișcat din nou. El s-a apropiat pe furiș de marginea patului.

– Sunt a ta. Busick, te iubesc atât de mult. Am încredere în tine și te o să te respect întotdeauna.

Buzele lui mi-au atins buzele, fără să întrebe, afirmând – afirmând că eram a lui, că el era al meu. Și că fericirea și siguranța după care tânjisem și care îmi lipsiseră atât de mult, erau toate ale mele.

Și că n-avea să mai trebuiască să mă sacrific niciodată de dragul păcii.

Mâinile lui au alunecat spre șoldurile mele și m-a ridicat pe pat.

Dar acela nu era locul meu, nu fără el. Am sărit și am rămas în picioare alături de el, chiar sub brațul lui, ajutându-l să se ridice de pe scaun.

– Cârja mea favorită. Cred că cel mai mult îmi placi atunci când te dezbraci și te pregătești de culcare.

De parcă am fi învățat dinainte, ne-am lăsat odată pe perne, nu prea repede și cu siguranță că nu prea încet. Apoi Busick a preluat comanda, iar eu l-am lăsat. Piele pe piele, sărut peste sărut, n-am mai știut de mine.

Salteaua aceea făcută pentru doi ne-a adăpostit dragostea. Eram unul, iar iubirea dintre noi ardea cu flacără strălucitoare, crescând încet, din tăciuni, spre o văpaie plină de viață.

Flacăra m-a ars în întregime.

Eram femeia pe care Busick o iubea. Și eu îl iubeam, pentru că dăruise mai multă frumusețe vieții mele. Împărtășirea spiritelor noastre era pură, la fel de pură ca aurul.

Epilog

3 mai 1814
Hamlin Hall

Candelabrul cel mare pe care îl proiectase Busick își făcea debutul, așezat în centru, deasupra vestibulului. M-am uitat cum era ridicată invenția uriașă de fier forjat, cu globuri strălucitoare de sticlă. Scânteile dansau, înconjurându-mă.

Ducele, dragul și iubitul meu, stătea într-o parte, cu Lionel în poală, arătând spre scripeți și lanțuri.

– Vezi, băiete, spuse el, așa facem vestibulul să strălucească.

Ușile de la intrare se deschiseră.

Gantry intră în fuga mare. Se înclină în fața mea și se îndreptă spre duce.

Busick se ridică, făcând asta cu foarte mare grijă. Își îmbunătățise ciotul piciorului cu o rețea de corzi de catgut care să înlocuiască tendoanele, iar echilibrul lui era acum mult mai bun. Putea să se ridice cu Lionel în brațe, fără să-l scape.

Însă pisica Athena stătea acum departe de el ori de câte ori contesa venea în vizită.

– Gantry, ce este?

– Lady Bodonel e într-o trăsură care vine în urma mea. Vine în vizită.

– Ce?

El își plecă fruntea.

– A văzut-o pe Lady Gantry. Trebuia s-o mituiesc cu ceva.

Mi-am părăsit locul de sub candelabru și m-am îndreptat spre prietenul cel drag al lui Busick.

– Ai găsit-o? Ți-ai găsit soția?

– Nu, dar o s-o găsesc. N-a prins corabia spre Demerara. E încă la Londra.

Dacă lordul era la fel de hotărât ca Busick, știam că avea s-o găsească.

Soțul meu se încruntă și se așeză din nou în scaunul cu rotile.

– Ce informații i-ai dat?

– Că voi doi vă gândiți la o călătorie. Voia să fie invitată aici.

Busick se uită la mine, iar eu am făcut din cap un semn de încuviințare. Cererea nerostită și răspunsul fuseseră transmise. Nu trebuia să-i răspund lui Busick, nici măcar monosilabic, ca să știe că aveam s-o întrețin pe Lady Bodonel atunci când avea să ajungă, și să-i îngădui, astfel, ducelui meu să scape.

L-am luat pe Lionel de la Busick și am netezit reverele iubitului meu, mototolite de băiatul nostru. Era atât de chipeș în fracul lui cenușiu!

Mă amețea și acum când se îmbrăca în uniformă, însă Războiul Peninsular se terminase, iar el nu mai simțea nevoia de a se îmbrăca atât de des în uniformă. O purta doar la ocazii deosebite, ca, de pildă, cea în care voisem să-l văd venind din salon sub lumina candelabrului, sau dățile în care primea veteranii răniți în război, care veneau pentru instrucție.

Wellington își trimitea ofițerii răniți la Busick ca să-i ajute să stea din nou în șa, cât mai curând cu putință. Iar pe alții îi trimitea la Hamlin ca să învețe tactici militare. Deși Napoleon era în exil, bătrânul comandant al soțului meu presimțea că el avea să se ridice din nou.

Busick mă prinse de mână.

– Cred că mă iubești cu adevărat, Patience.

– Ce fel de declarație e asta?

El se bătu peste obraz, iar eu am sărutat cu grație gropița aceea dulce. Și am sărutat și gropița lui Lionel.

– Ducesa mea e atât de răbdătoare, Gantry, încât suportă compania mamei mele la ceai. În curând, mama o să pretindă că trebuie să ne viziteze mai des, ca să fie cu Lionel și să se împrietenească, bineînțeles, cu el, dar nu știu dacă suportă să fie numită bunică.

– Faptul că i-ai dăruit zeii de marmură pentru casa ei din oraș i-a atins inima. Mă bucur că au plecat de aici.

El își împleti degetele cu ale mele.

– Nu mai are cine să-ți provoace coșmaruri. Deși îmi place să te aud vorbind despre mine atunci când visezi.

– Domnule duce, zise Gantry, îngropându-și fața în palme, eu o să fiu în salon, cu coniacul tău. Voi dați-i înainte cu giugiuleala.

Bietul om ieși având întipărit pe față un fel de rânjet cam trist. Speram că avea s-o găsească pe Lady Gantry, că amândoi aveau să treacă peste neînțelegerile dintre ei, iar apoi să se iubească la fel de profund ca mine și Busick.

Scumpul meu m-a tras în brațele lui. Încă nu se simțea în largul lui folosind pentru perioade mai îndelungate versiunea asta îmbunătățită a piciorului artificial al lui Potts. Nu era nevoie, pentru că putea să mă învârtă iar și iar, mai bine decât orice dansator.

Ghemuită în poala lui, m-am relaxat și l-am așezat pe Lionel între noi.

– Ține-ți fiul. Și haide să privim noul candelabru înainte de sosirea oaspeților tăi.

Mi-am ridicat privirea spre lumânările scânteietoare, dar am văzut-o pe Jemina stând la etajul al doilea. Ținea strâns în mână o bucată de hârtie pe care i-o adusese Lady Shrewsbury de dimineață.

După micul dejun, Jemina fusese tăcută, dar eu știam că avea să-mi spună ce scria în bilet. Era sora mea, prietena mea. Eram hotărâtă s-o ajut să-și revină.

Pentru că eram încă membră a Așezământului Speranță pentru Văduve și noi nu renunțam niciodată, nu până nu ne ajutam înzecit surorile să găsească protecție și trecere.

Busick se răsuci repede spre mijlocul vestibulului.

M-am agățat de el, dar, obișnuită cu vechiul candelabru, am ciulit urechea, așteptându-mă să aud scârțâieli și gemete.

– N-am aflat niciodată dacă Markham a pus la cale distrugerea vechiului candelabru, sau dacă mâna lui era în spatele lucrurilor pierdute și al zgomotelor, am spus eu.

– Contează? Banii tatălui tău ne-au oferit un candelabru nou. E ca și cum l-am avea pe tatăl tău aici, oarecum.

Îmi luă mâna și și-o duse la inimă.

– I-am scris administratorului său, ca să aflu ce s-a întâmplat cu surorile tale. Sunt hotărât să le găsesc.

Iar eu nu mă îndoiam deloc că avea s-o facă. Busick îmi dăruise deja destul din inima lui, ca s-o repare pe a mea.

– Atunci rotește-ne mai repede, iubirea mea. Încă o tură înainte ca Lady Bodonel să ajungă la Hamlin.

Lionel scuipă salivă printre buze, cu un sunet fluierător.

-Încă o dată, apoi eu și cu Lionel mergem la Gantry, în salon, ca să exersăm târâtul.

-Să exersați târâtul? Are doar șase luni, Busick.

-Șase luni excepționale.

-Ce? Busick Stra...

El îmi înăbuși protestul cu un sărut șmecheresc. Era promisiunea lui de a se schimba în bine, așa cum doar ducele știa s-o facă. Ceaiul cu mama lui care vorbea ca o moară stricată nu era un preț prea mare pentru fericirea pe care o adusese Busick în viața mea și a lui Lionel.

Însă aveam de gând să-i trag ducelui o săpuneală zdravănă în seara aceea, la culcare.

Mulțumiri

Îți mulțumesc, Tată Ceresc, pentru că tot ce am sau fac e prin harul Tău.

Iubitului meu editor, fabulosul Esi Sogah. Încrederea ta în seria aceasta a fost extrem de importantă pentru mine. Tu m-ai făcut mai bună.

Fabuloasei mele agente, Sarah Younger. Sunt recunoscătoare că ești partenera mea. Călăuzirea și sprijinul tău sunt atât de strălucitoare, încât zilele mele sunt rareori mohorâte.

Celor care îmi inspiră condeiul: Beverly, Brenda, Sarah, Julia, Maya, Lenora, Sophia, Joanna, Grace, Kristan, Alyssa, Laurie, Alice, Julie, Cathy, Katharine, Carrie, Christina, Georgette, Jane, Linda, Margie, Liz, Lasheera, Felicia, Alexis și Jude – vă mulțumesc.

Celor care îmi inspiră sufletul: episcopul Dale și doctorița Nina, reverendul Courtney, Piper, Denny, Eileen, Rhonda și Holly – vă mulțumesc.

Și celor care îmi oferă fericirea fără sfârșit: Frank și Ellen.

Vă iubesc pe toți atât de mult.

Hei, mamă. Am făcut-o împreună. Te iubesc, acum și întotdeauna.

Pâinea cu cocos făcută de Patience

Busick și oamenii lui s-au îndrăgostit de pâinea cu cocos făcută de Patience și m-am gândit că s-ar putea să vă doriți și voi s-o faceți. Parantezele de mai jos sunt sugestii pentru a face pâinea mai pufoasă sau puțin mai sănătoasă.

Pentru pâine

3 căni de făină normală, pusă cu lingura în cană și netezită cu lama cuțitului, ca să fie o cantitate exactă

1/2 linguriță bicarbonat

1/2 linguriță sare

250 gr. unt nesărat (sau 125 gr. unt moale și 1/2 cană ulei de semințe de struguri)

2 1/4 căni zahăr tos

3 ouă mari (sau două ouă și un albuș)

o cană lapte bătut (degresat)

1/2 cană cocos fin răzuit, prăjit. Pentru a-l face, puneți cocosul răzuit la cuptor timp de 10 minute, la 150 grade. Cocosul se prăjește rapid, așa că fiți atenți și întoarceți-l.

4 linguriță suc proaspăt de lămâie

4 linguriță esență de cocos

Pentru sirop

1/3 cană de apă

1/3 cană zahăr tos

4 linguriță suc proaspăt de lămâie

2 linguriță esență de cocos

Pentru glazură (opțional)

1 cană zahăr pudră

4 linguriţe suc proaspăt de lămâie
2 linguriţe esenţă de cocos
1/2 linguriţă cocos fin răzuit prăjit, îndesat
o linguriţă unt nesărat topit

Instrucţiuni

1. Setaţi cuptorul la foc mediu şi încălziţi-l la 160 grade.

2. Ungeţi două forme de chec cu ulei şi tapetaţi-le cu făină.

3. Într-un bol mediu, bateţi cu telul sau amestecaţi făina, bicarbonatul şi sarea. Apoi puneţi-le deoparte.

4. În alt bol, mixaţi untul cu zahărul până devine uşor şi pufos, de regulă 3 sau 4 minute la viteză medie. Curăţaţi pereţii bolului. Adăugaţi ouăle întregi, câte unul pe rând (apoi albuşul, dacă urmaţi reţeta mai uşoară). Bateţi bine după fiecare ou.

5. Curăţaţi din nou pereţii bolului.

6. În alt bol – da, vom avea nevoie de trei boluri – amestecaţi laptele bătut, cocosul, esenţa de cocos şi sucul de lămâie.

7. Setaţi mixerul la viteză mică. Mixaţi un sfert din amestecul de făină, apoi o treime din amestecul de lapte bătut.

8. Repetaţi. Mixaţi alt sfert de făină şi altă treime din amestecul de lapte.

9. Repetaţi. Mixaţi alt sfert de făină şi ce a mai rămas din amestecul de lapte.

10. Mixaţi restul de făină, apoi curăţaţi pereţii bolului.

11. Cu o lingură de lemn, învârtiţi rapid compoziţia ca să vă asiguraţi că toate ingredientele sunt bine amestecate.

12. Puneţi cu lingura amestecul gros în tăvile unse şi tapetate cu făină şi neteziţi cu o spatulă. Coaceţi timp de 50–55 minute, sau până iese curat băţul de chibrit. Începeţi să verificaţi după 45 de minute.

13. Lăsaţi pâinile să se răcească în tăvi timp de zece minute, sau pe un grătar.

14. Între timp, faceţi siropul. Turnaţi apa şi zahărul într-o oală şi puneţi-le la fiert. Când ating punctul de fierbere, luaţi-le deoparte şi adăugaţi sucul de lămâie, esenţa de cocos şi cocosul.

15. Răsturnaţi pâinile pe grătar.

16. Puneţi o foaie mare de hârtie de copt sub grătar ca să prindă toate picăturile de sirop.

17. Cu o pensulă, ungeți treptat fiecare pâine cu siropul fierbinte, deasupra și lateral, lăsându-le să absoarbă siropul. Aveți răbdare. Nu vă grăbiți. Repetați operația de câteva ori.

18. Lăsați pâinile să se răcească complet. De obicei e nevoie de o oră.

19. Când pâinile sunt reci, mutați-le pe platoul pe care le serviți.

20. Ca să faceți glazura: combinați zahărul pudră, sucul de lămâie, cocosul, esența de cocos și untul topit într-un bol mediu, amestecând cu o furculiță până se îngroașă. Adăugați zahăr sau suc de lămâie până obțineți o glazură groasă, dar care curge. Glazura trebuie să aibă consistența unei mieri groase. Întindeți glazura cu lingura pe fiecare pâine.

21. Tăiați o felie și mâncați.